Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Elmquist, Adolph Frederik.; af A. F. Elmquist.
Titel | Title:	Læsefrugter, samlede paa Litteraturens Mark
Bindbetegnelse | Volume Statement:	1826; Vol. 31
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Aarhuus, 1818-1833
Fysiske størrelse | Physical extent:	60 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Digitaliseret af | Digitised by

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57.-9.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1 1 57 0 8 00101 X

+Rex

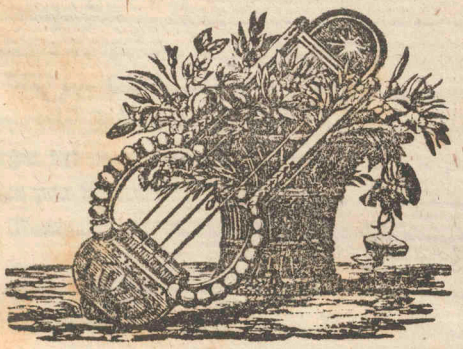
BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Læsefrugter,

samlede paa Literaturens Mark

af

A. F. Elmquist.

Een og Tredivte Bind.

Trykt i Aarhuus Stiftsbogtrykkerie.

1826.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold.

Side

Nis Ipsen. Fortælling af Blumenhagen.....1
Kjærligheds-Eventyr paa Azorerne.....52
General Moreland's sælsomme Livskronike.....59
Den stille Musik. En Novelle.....86
Mærkværdigheder af Napoleons Liv.....101
Gjengangerfken.....107
Homeros og Herametret.....112
En Nat paa Londons Gader.....115
Constantia Zakari.....120
Slaget ved Kjærteminde. Et fynsk Sagn.....122
Høien paa Nørreriis.....123
Til Danmark, af Sophus Zahle.....128

Chimene, Hertuginde af Infantado.....129
Stjerneskuddet. Træsnit af M. Winther.....145
Religionsfeiden i Hamborg. Fortælling af Jacobs..164
Froken Hambleton.....200
Brudeføen. Et jydsk Folkesagn.....210
Onkelen i Schwarzwald.....220
Midnats-Vandringen. Novelle af Fr. Kind....231
General Miloradowitsch.....256d
De stumme Brødre.....256e
Den underlige Pige.....256f

Side
Den böhmiske Qvindekrig. Fortælling af van der Velde. 257
Voldsomt Overfald paa de Skjønne i Neapel.....333
Johanna Langenmantel, Borgemesterinde i Augsburg. 356
Gustav Adolph's Halskrave.....373
Munkene paa Maskeradeballet.....374
Staae de Hedengangne i Samfund med os?.....380
Historisk Beviis for Aanders Aabenbarelse.....384
Tulipanzvibelen. Fortælling af Becker.....389
Erindringer, af Fru Conferentsraadinde Brun.....402
Den afhugne Haand.....406
Grevinde Dzierbisky.....411
Hvilket Haandværkslaug tilkommer den første Rang? 413
Bankerotstenen i Padua.....414
Hvi ere Mændene saa ubestandige?.....415
Martsviolens Skjebne.....416

Nis Ipsen.

Fortælling af W. Blumenhagen.

Tungere og tungere aandede den syge Gamle. Dybe Suk gjenlød huult fra den tynde Leervæg i Hytten, hvor den alderstegne Qvinde droges med Døden. Ved hendes fattige Leie sadde, paa to Fyrretræes Skamler, to unge Mennesker, Karl og Pige, ligeoverfor hinanden, uden at tale meget. Den unge Knøs var et Mønster paa Mandighed. Fattigklædt var han, men høi og rank; muskelstærke vare de nøgne Arme, Ansigtstrækkene skarpe, Øiet tindrende, og det blonde Haar krøllede sig om en hvælvet Pande, som nu var bedækket af mørke Rynker, thi Skjebnen truede jo nu at berøve Nis Ipsen det Sidste og Kjæreste, som havde været forbunden med ham ved Blodets Baand paa denne Jord: den kjære Moder, for hvem han havde arbeidet saa strengt, for hvem han havde sammensparet det Lidet, hans Tjeneste paa Hr. von Bombel's Herresæde indbragte ham.

„Hima! sagde han til den smukke Pige, som sad ligeoverfor ham og vædede den Syges Læber med frisk Melk: Hima, lad hende hvile! Det er forbi med hende. Hvad har jeg mere i dette Liv! Jeg kunde have Lyst til, imorgen at gaae til Hververne og træde i Kamp mod Fjenden, som er hidkommen over Havet."

„Ikke saa, Nis! svarte den skjønne Pige, idet hun, ret mildt og smerteligt tillige, fæstede sine fromme Øine paa ham: Hørte Moder Dig tale saa vildt, vilde Døden sikkert vorden hende haardere. Nei, Du maa ikke være saa heftig overalt, her allermindst, hvor Du kunde lære, at man med Fred kan dø, naar man har sin Frelser i Hjertet."

„Ja, ja! svarte Nis: Du og Moder, I To ere et Par gandske aparte Mennesker. Naar jeg sad mellem Eder, var jeg ogsaa altid bedre, end ellers, og mit Blod flød saa stille. Men naar jeg saa kommer ud, og seer, hvorledes den Fattige maa pine sig, uden at have Noget derfor, hvorledes de Onde altid svømme ovenpaa og de Slette nære sig af de Godes Sved: da griber mig mangengang en Helvedaand, og jeg kunde myrde Enhver, som forlanger Hoverie og Underdanighed, fordi han har arvet et Herresæde efter sin Fader!"

„Tænk paa vor Slotsherre, Nis! afbrød ham Pigen: Gjør han ikke Meget godt igjen af det meget Ondt, hans Lige have gjort vore Lige? Har han nogensinde været haard mod Dig eller mig? Hvilken Anden vil tillade os hele Dage at pleie den Gamle her, medens han selv maa savne vor Tjeneste paa Slottet?"

„Ja, han er en hvid Ravn blandt de mange sorte! svarte Nis: man føler knap sin Trældom, hvor streng

og alvorlig han end er. Naar jeg stundom, i Drøm eller i Bøn, vil tænke mig vor Herre i Himlen, saa svæver vor gamle Slotsherres Ansigt for mig, seer mildelig paa mig, under de hvide Lokker, med de klare Øine, og da siger jeg af Hjertet: Du evige Fader kan kun udsige een Dom over Alle, og den hedder: „Naade!"

„Synd ikke, sagde Pigen angest: det synes mig formasteligt, at sammenligne Skaberen med et Menneskebilled." — „Menneskets har Sandser, og lever ved dem det egentlige Liv, sagde den ærværdige Klas tidt og mangengang! svarte Nis: Kan det krænke den Almægtige, at Hjertet skaber sig et Billed af ham, for at have ham saameget nærmere? Ogsaa Dit Billed, Hima, seer jeg stundom; det er Johannes, som sidder ved sin Herres høire Side, og ofte kalder Billedet, ofte vinker det mig til fjerne Egne og siger: „Nis Ipsen, stat op: thi her er ikke Din Plads!"

„Du er dog et ret besynderligt Menneske! sagde Pigen sky: Naar man ikke kjendte Dig, og vidste, hvor god Du kan være, kunde man blive angest og bange for Dig. Nu heftig og larmende, nu stille og dybsindig. Men det er Præstens Skyld i Radenäs, hos hvem Du havde Din første Tjeneste. Han skal ogsaa have kunnet see Spøgelser, thi man siger jo, han var et Søndagsbarn, og at han vidste Mere, end sit Fadervor."

„Tal med Ærefrygt om Abel Klas! faldt Nis hende i Ordet: den fromme Mand skylder jeg saare meget. Han har lært mig Mangehaande, der rigtignok ikke baader mig stort, men tvertimod gjør mig Trællelivet

endnu tungere. Dog, han meente det godt, og Fred være med hans Aand! — Eller vil Du, at Menneskket skal være et Dyr, som staaer stille, naar Ulven tuder? Det bæres mig stærkt fore, at jeg slet ikke er født til at staae stille, derfor taaler jeg ikke Fogdens Svøbe."

„Han truer Dig jo heller ikke mere med den, siden Du rev den af hans Haand! tog Hima hurtigt Ordet, thi hun frygtede de røde Striber, som begyndte at vise sig i hans Tinding: Slotsherren har jo ogsaa fritaget Dig fra alt ydmygende Arbeid, og kun befalet Dig at passe hans Livdyr."

„Og hvo var den Engel, som traadte mellem mig og den gode Herre, mod hvem jeg ei engang kunde styre min Hede, da Fogden løftede Svøben mod mig? spurgte Nis pludseligen mild som et Barn: Var det ikke Dig, som gjorde Alt godt igjen og stiftede Forsoning? Var det ikke Din Røst, der gjorde mig stum, fordi den altid klinger i mit Øre, som om den lod fra Himlen? Og har Du ikke været min Moders Engel i hendes Helsot? O, at jeg er saa fattig, slet Intet at kunne byde Dig til Løn derfor!"

„Jeg tænkte paa min Moder i Flensborg, som jeg ikke kan pleie, naar hun engang vorder syg! sagde Pigen: Ak, er da ikke enhver god Gubbe en Fader for alle gode Svende, og hver skrøbelig Qvinde en Moder for alle gode Piger? Laaner ikke gjerne Enhver, som har Gud i Hjertet, Alderdommen sin Arm til Støtte, ihukommende sine egne Forældre og det fjerde Bud? De Gamle have jo dog ledet os, da vi vare hjelpløse Skabninger, uden Kraft og Forstand."

„Og mig kunde Himlen ikke give nogen rigere Skat i Livet, udbrød Nis med blussende Kinder: end om det forundtes mig, at lede Dig, at beskytte Dig, indtil man lagde os Begge i een Grav. Hengiven var Du mig jo allenstund; at Du mener mig det ærligt, har Du bevist, da Du gik hid, at pleie min Moder. Saa spørger jeg Dig da i denne tunge Time: Vil Du forbinde Dig med mig af et trofast Hjerte? Vil Du min være og min forblive, hvad der end skal hændes mig paa denne Jord? Svar, Hima, thi jeg behøver et Rodanker i denne Stund, da Stormen forstyrrer, hvad der er mig helligst!"

„Behøver Du at spørge? sagde Hima af Hjertensgrund og rakte ham sin Haand: Piger vælge kun een Gang, og svige aldrig deres udkaarne Ven. Men I Ungersvende ere heel ustadige. I drage fra Sted til Sted og skifte, hvor I komme hen."

„Tænk ikke det om mig! sagde Nis, og trykte hendes Haand mod sit Bryst: Saasandt jeg elsker min Moder som en god Søn, saasandt jeg troer at have fortjent hendes Velsignelse ved en ærlig Vandel og et christeligt Hjerte: saasandt skal jeg aldrig trykke nogen Piges Haand, som jeg nu trykker Din!"

„Amen!" sagde en Røst, og Begge fore fra hinanden. Det var Moderen. Hendes Aandedræt gik atter let og frit, hendes Øine straalede i overjordisk Glands. Uden Bistand reiste hun sig op i Sengen, foldede de tørre Hænder til Bøn, og saae paa sine Børn.

„Holder sammen, hviskede hun: holder sammen som eet levende Hjerte! Hvad Gud har tilsammenføiet, skal intet Menneske adskille. Det er saa lyst trindtom-

kring mig, jeg seer Saamange, Saamange i hvide Klæ-der. Hvo som efterlader gode Børn, har let ved at dø-e. See, hist vaie Faner, og Trommer hvirvle til Eders Bryllup. O, hvor pragtfuldt Skibene glide hen over Søen, og tordne, tordne, saa Digerne ryste! Hvor Du er stor, Nis! Men Fjerhatten beskygger Dit An-sigt, saa jeg ikke kan kjende det mere. O, hvi vorder det nu paa engang saa skummelt? Er det Døden? — Nis og Hima! Kommer nærmere, jeg seer Jer jo ikke mere. — Holder sammen, fast, fast!" — — Hun udbredte sine Arme, og sank langsomt tilbage paa Leiet. Hendes Øine vare brustne.

Da faldt nogle Flinteskud i Nærheden, og krigersk Musik lod sig høre. De fremmede Toner vakte Nis af sin Bedøvelse. „Det er Svenskere! raabte han, som greben af indvortes Raserie: Komme de at vanhellige min Moders Dødsstund? Skjælv ikke, Du min sidste Skat! Din Nis er jo her, og hverken Dig eller den Dø-de skal deres frække Haand berøre!"

Nu bankedes der stærkt paa Døren, og svenske Eder lode sig høre i Gaarden. Rask treen Nis herud, og Pigen fulgte ham med Lampen, saa angest, at hun nep-pe vovede at aande.

„Luk op, Bonde! raabte det udenfor med truende Røst: eller skulle vi sønderspiitte Døren med Kolbe-slag?" — Nis skjød Slaaen fra, og aabnede den øver-ste Halvdeel af Døren; en Hob svenske Musketerer stode udenfor. „Gaaer videre fort, I Herrer! sagde han til dem med fast Stemme: Her er intet Qvarteer for Eder, thi et Liig ligger i denne Hyttes eneste Seng!" — „Est Du galen? spurgte en Soldat: Mener Du

danske Nar, at Dit Eventyr skaffer os bort? Vi ere blevne marode af Marschen i Eders fordømte Morads. De Levende kaste vi af Sengen, saa ville vi vel ei heller gjøre mange Complimenter med de Døde, tænker jeg!"

Nis havde grebet en Hakke, og stillede sig midt for Indgangen i sin kraftige Skikkelse, med blussende, forstyrret Ansigt, saa selv de væbnede Krigere følte sig grebne af en øieblikkelig Frygt. „Vover derpaa! raabte han med Tordenrøst: Hvo som sætter en Fod over denne Tærskel, har baaret Fjer i sin Hat for sidste Gang!"

Soldaterne udbrøde i vilde Raab, og lagde an mod den Forvovne. Da opløftede Hima et Forfærdelsens Skrig og styrtede i Knæe for de Truende. „Barmhjertighed! skreg hun: Han er jo syg, han veed ikke selv, hvad han gjør, han raser i Feberhede!"

En gammel Capitain kaldtes hid ved hendes Skrig, treen frem og sagde: „Hvad foregaaer her? Musketerer, ingen Voldsgjerning! I kjende Kongens strenge Ordre." — „Man vil ikke give os Qvarteer! mumlede de: Knegten hist vover at true en Soldat. Hvo lader sig sligt gefalde i Fjendens Land?" — „Pige, hvad er det?" spurgte Capitainen barsk. — „Herre, vi ere Tyende fra næste Slot! svarte den bange Pige hastigt: i denne Hytte er kun eet Kammer, og derinde ligger en gammel Kone, som for et Øieblik siden har opgivet sin Aand, og de der ville kaste den Døde af Sengen, og han her er den Dødes Søn!"

„Umenneske! raabte Officeren bebreidende: Afsted, søger Jer et andet Qvarteer! Reden her er jo saa neppe mere, end en Hundehytte. Luk kun Døren ilaas, Barn, og vaag hos den Døde. Min Foureer

skal sørge for, at Ingen forstyrrer Eder inat." — Med et mildt Nik gik han videre. Hima gjorde strax som han havde sagt, men Nis udbrød eftertænksomt: „Og hvo af os var det nu, som beskyttede det dyrebare Liig? Hvo frelste mit Liv tillige? Ikke denne Arm, ikke dette Jern, men Du og Din uimodstaaelige Stemme. O, hvor paa Jorden gives en Løn, som kan erstatte Dig det?"

Hima lagde stiltiende sit Hoved mod hans Bryst et Øieblik, derpaa drog hun ham med sig ind i Stuen, og Begge satte sig ned at vaage hos Liget.

Adskillige Dage vare hengangne. Den gode Moder var stedt til Hvile, Nordsøens gule Sand bedækkede hendes Been. Nis Ipsen gik mørk og tungsindig omkring. Kun naar han, paa Slottet Bombel, saae skjøn Hima, naar han kunde samtale med hende et Qvarteers Tid i Haven eller i Borgestuen: da veeg Grædmelsen fra det friske Ansigt, hvori Smerten alt havde gravet sine dybe Spor. Den fromme Pige deelte hans Sorg over den bortgangne Moder, men hun havde nok en Bekymring, thi hun mærkede vel, at det ikke stod ret til i hans Inderste. Hun trøstede med søsterlig Deeltagelse, med Kjærligheds Haandtryk; det syntes at hjelpe. Han fattede sig, han bluedes ved sin umandige Modfaldenhed og blev Herre over sin udmarvende Tungsindighed. Det frydede hende nu overmaade, og da den gamle Slotsherre med Bifald syntes at bemærke Begges Forhold, lagde hun store Planer for den kommende Tid. Et lidet Huus, en Koe paa Marken, en

Vugge med Nis's udtrykte Billed i — det var Hoved-gjenstandene for Pigens gladeste Drømme.

Den svenske Hær, som var falden ind i Danmark, havde imidlertid gjort større og større Fremskridt. Efter hiint Streifkorps kom en efterrykkende Hovedbrigade; i Staden Tønder opslog den kjække General Steenbock sit Hovedqvarteer.

Ogsaa i Slottet Bombel lagde en svensk Cavallerie-officeer sig ind. Lieutenant Steenstrøm var En af hine unge Helte, som anse sig for evig uovervindelige. Af Naturen var han heller ikke stedmoderligen behandlet. Hans Vext var rank og høi som Dalekarliens Graner, og man vilde i hans Ansigt finde en paafaldende Liighed med den tappre Kong Carl. Dog var der eet Punkt hvori hans Tilbøielighed afveeg mærkeligen fra den helte-modige Monarks: han var en Ven af alle Qvinder, og betragtede alle Skjønne som sit visse Bytte. Paa Bombel begyndte han snart at kjede sig, thi her var hverken en smuk Vertinde eller yndige Frøkener — han besluttede derfor at nedlade sig, og hans Blik faldt paa Hima. I sin Uskyldighed mærkede hun ikke, hvor noie Svensken agtede paa alle hendes Bevægelser og Skridt, hvor brændende hans Blik hvilte paa hende, hvorofte han søgte Leilighed til at møde hende. Sorg-løs vandrede hun sin vanlige Gang, og opflammede derved hans forvovne Ønske.

Vel havde Lieutenanten mærket sig, hvad Tid Hima dagligen pleiede at rydde op paa hans Værelse; det skete altid, naar den Time slog, som kaldte ham i Tjenesten, og det syntes at skee med Forsæt. En Ef-termiddag magede han det saaledes, at han kom tidligere

tilbage, end sædvanligt. Lykken syntes at føie ham: der var ikke et Menneske i Gaarden; i Vaaningshuset var Alting som uddød. Herren sov til Middag i sit Kabinet, Folkene arbeidede paa Marken. Stille listede han sig til sin Kammerdør, stødte den rask op, og saae med Henrykkelse, at Hima var derinde. Studsende saae hun paa ham, da han hastig kastede Sværd og Hjelm, og nærmede sig hende med funklende Øine.

Hun vilde undvige, men han slog Armen om hendes Nakke, og drog hende til sig med Magt. Hun vristede sig løs og iilte mod Døren; han foran, og dreiede Laasen om. „Du frygter, Herren skal komme? eller Din Elsker maaskee? spurgte den kjække Helt: Vær ikke bange. Den Gamle sover sin Middagsluur, og Slottet er øde som et Gravkapel. Vi allene ere vaagne og muntre, og Intet hindrer vor Lykke. Kast Dig uden Sky i mine Arme! Jeg tager Dig med ved Afmarschen, og hiinside Søen skal Du vorde en svensk Dame, thi slig en ædel Skikkelse er ikke skabt til at bære Stuepigedragt."

Hima havde hørt alt dette med blegnende Kinder; men da han stedse trængte dristigere ind paa hende, overflammede Blusels og Vredes Ild hendes Ansigt. „Tilbage! raabte hun med høi Røst: Herren har honette Folks Barn for sig, og holder han ikke inde med sin frække Spog, raaber jeg Gevalt, saa maa Han tage, hvad der følger paa!" — „Er Du knipsk, min Tøs? loe Junkeren: Veed Du da ikke, at forbuden Frugt smager altid sødest?" — Med kraftig Arm omslyngede han hende nu, rev hende til sit Bryst, og Pigen følte sig en Afmagt nær. Hendes Angst skaffede sig Luft i et

hvinende Skrig, men Officeren ændsede det ikke, og alt følte hun hans Kys paa Pande, Kind og Hals. Dog, Gud sendte en Redningsmand, og det ingenlunde ad alfar Vei.

Nis Ipsen treen just ind i Gaarden, da Hima's Angstskrig lød. Skulde et Uheld have truffet Herren? Nei, de aabne Vinduer over ham, hørte jo til Svenskens Værelse. En frygtelig Tanke greb den ilsindede Ungersvends Sjel. Den sædvanlige Vei tyktes ham alt for lang. Et Spalier ved Muren bar grønne Vinranker; det var ham en velkommen Stige. Let som en stigende Falk svang han sig op, hans Haand greb i Karmen, endnu et Sving, og han sad i det aabne Vindue.

Hvad han saae, var intet lysteligt Syn for en Brudgom. Vildtblussende i rasende Harm sprang han ind i Stuen, rev Svenskens Pallask udaf Balgen, og løb den brede Klinge gjennem den Forblindedes Liv, saa han rallende styrtede til Gulvet og efter faa Minuters Kamp opgav sin Aand.

Skjælvende kastede Hima sig om hans Hals og stammede: „Nis! Nis! Hvad har Du gjort?" — „Reddet Dig og Din Ære! Hævnet Dig og mig, som det sømmer sig en Mand!" svarte Nis med frygtelig Kulde. — „Men nu? Hvad nu? Du er forloren, og jeg med Dig!" jamrede hun.

Nu først greb ham Bevidstheden om den blodige Gjerning; alle dens Følger opstege for ham, og greben af en uhyre Smerte favnede han sin Elskede fastere og fastere, som om næste Øieblik skulde fordre Liv for Liv af ham.

Da bankede det paa Døren; Slotsherrens Stemme hørtes, Hima aabnede. Forfærdelse greb ogsaa ham, da han saae Officeren ligge paa Gulvet i sit Blod. Med kold Resignation vendte Nis sig til den gode Herre, og sagde: „Dom ei for hastigt! Jeg er Drabsmanden, men min Gjerning angrer mig ingenlunde. Han, der ligger, var mit Fædrelands Fjende og en Voldsmand mod min Brud. Gud har slaget ham ved min Haand, og hans Svende kunne gjøre med mig, hvad dem tykkes: jeg skal ikke fly fra deres Lænker og Bøddeløxer!" — „O, hjelp, frels, gode, naadige Herre! bad Hima, og kastede sig paa Knæ for Slotsherren: Han kunde sandeligen ikke andet, han maatte for min Skyld!"

Oldingen stod nogle Øieblikke grundende, med Øinene stivt fæstede paa Liget. „Jeg anede, at det vilde gaae saaledes, mumlede han: dog havde det været bedre, om Du havde tugtet ham med tørre Hug, og ladet hans Klinge urørt. Hvad gjøre vi nu? Dit Liv, Pigens Lykke, min Velfærd — Alt staaer paa Spil."

Hima hulkede. Nis bøiede sit Hoved. Men Gubben opløftede sit sneehvide Apostelhoved, og vedblev: „Hvad hjelper det at forsage? Til Aften kan Drabet skjules. Du maa øieblikkeligen bort, da kunne vi maaskee betrygge os." — „Bort? han bort?" skreg Hima, og favnede ham i Dødsens Angst. — „Den naadige Herre er miskundelig som Himlen! svarte Ipsen: Ja, jeg maa bort, men tab derfor ikke Modet. Vi sees igjen, og Din Nis maa være hvor han være vil paa Jordens Ring: Du er altid tætved ham."

Oldingen drev nu Begge ud af Værelset, lukkede Døren ilaas, og stak Nøglen til sig. Derpaa tog han

dem med sig ind i sit Kabinet. Her gav han Ynglingen en fyldt Pengepung, skrev et Brev med ham til Hamborg, bød ham sadle en af de bedste Heste i Stalden og øieblikkeligen forfølge den foreskrevne Vei. Hima kunde ikke slippe ham. Gubben rev hende løs fra ham. „Vil Du hans Død? spurgte han: Jeg vil være Din Fader; forresten maa Du stole paa Gud. Jan samler Eder nok igjen." — Ned styrtede Nis ad Slotstrappen. Kort efter saae man ham galoppere bort.

Nu aandede Slotsherren friere, nu tænkte han paa sig selv og sin arme Hima. I Slottet var ingen Sikkerhed for dem, saasnart Drabet rygtedes blandt Lieutenantens Vaabenbrødre. Han samlede alle sine Kostbarheder og rede Penge, og kjørte med Pigen lige til Tønder, hvor han, i Tillid til General Steenbocks bekjendte Retskaffenhed, vilde fortælle ham Alt, som det var tilgaaet.

Nis Ipsens Kæmpenatur havde gjenvundet sin fuldkomne Kraft, da han, i skarpt Trav, havde lagt nogle Miil tilbage. Dog vedblev han at spore sin Ganger, for at naae Grændsen. Den frie Hansestad modtog ham; dog fandt han ingen Raadgiver her, thi den Senator, til hvem Slotsherren havde medgivet ham Brev, havde forladt Staden. Han folgte sin Hest, og vandrede omkring i de uendelige Gader, ved de larmfulde Landingspladser. Han saae de rigtladte Skibe glide opad den majestætiske Elbstrøm, saae dem ankre, hørte de kjække Søfarendes modige Jubel. Underlige Ideer vaagnede i ham; dog blev han iland, thi Modvind holdt

alle seilfærdige Koffardiefarere tilbage i Havnen. Da hørte han en Morgen, som han, bedrøvet og dybsindig, vandrede over Fisketorvet, to Kjærlinger samtale lydt om hans Historie. Med rædsomme Farver beskrev man Mordscenen, roste, med djerve Tilnavne, den kjække Knøs, som med en Egekølle skulde have ihjelslaget den kæmpehøie, langskjæggede Svensker, fortalte, hvorlunde de fjendtlige Soldater havde villet plyndre og afbrænde Slottet, men vare blevne hindrede deri ved deres Generals Komme, og ønskede den brave Dansker en lykkelig Reise over Elben. Med Skræk hørte Nis Ipsen denne Fiskerkjærlingehistorie, hvori han selv spillede Hovedrollen. Han tog sin Bylt paa Ryggen, og vandrede ud af Porten, gjennem Vestphalen, til den Stad, hvor han haabede, letteſt at naae sine Ønskers Maal.

Han kom til Amsterdam, nød i Kanalhuset et tarveligt Maaltid, gjennemvandrede Staden, og saae sig i Skumringen om efter et Herberg. Da mødte han et Fruentimmer i net og reenlig Dragt, rankvoxen og meget maneerlig i sit Væsen. Da hun i Forbigaaende fæstede sit venlige Blik paa ham, kom det ham fore, som det var Hima's Blik, skjønt han maatte tilstaae, at hun aldrig havde seet ham saa drisligt i Øinene. Dog, den søde Erindring gav ham Mod, og han spurgte Pigen om Vei til et Herberg, som kunde passe for ham og hans Lige.

„Min Herre er fremmed her? spurgte hun mildt: Vel, jeg skal vise Ham et sømmeligt Herberg. Huset hist ovre ved den røde Muur tilhører min Fætter, som hol-

der Vertshuus for Skibsfolk, og vil min Herre tage tiltakke, er han sikkert velkommen.

Nis takkede hjerteligen, og tog mod Indbydelsen. Underveis sladrede Pigen ret fortroligt med ham, lagde trohjertig sin Haand paa hans Arm, lod ham bære hende over et lavt Sted ved Kanalen, og slyngede sine runde Arme saa fast om hans Hals, at han blev gandske heed i Hovedet derved. Han treen ind i Huset; Stuen var fuld af Mennesker. Vilde, soelbrændte Ansigter stirrede paa ham og gjorde Plads for ham og hans Ledsagerinde, som førte ham til et dækket Bord, hvorpaa en fiirskaaren Karl, af vildt Udseende, efter et Vink af hende, satte Mad og Viin. Pigen talte kun et Par Ord med den gnavne Opvarter, som til Svar nikkede betydningsfuldt med Hovedet. Derpaa satte hun sig atter ved Ipsens Side, og lagde for og skjenkede i, som om hun ikke havde andet at tage vare, end det samme. Den uerfarne Gjæst var gandske behageligt tilmode derved, og begyndte at gjøre sig høie Tanker om Hollændernes Gjæstfrihed.

Da kom nok et Besøg: en mandig Sømand, bredskuldret og kæmpebygt. Hans sorte Pijækkert var af fiint Klæde, besat med Sølvlidser; han bar fine Lærredsbeenklæder, en Skarlagensvest og et blaat Skjærf om Livet. Et broget Silketørklæde hang løst om den nøgne, senefulde Hals, og det sorte, filtrede Haar bedækkedes af en bredskygget Hat. Med Respekt gik man af Veien for ham overalt, hvor han, ligesom kontrollerende Selskabet, skred fra Bord til Bord, indtil han standsede nogle Skridt fra Ipsens Stol. Med sande Falkeøine betragtede han den Fremmede, ligerviis som en Røver veier den ranede Guldpung med sine

Blikke. Hurtigere vendte han Skraaen i Munden, spyttede vidt og bredt, treen grinende nærmere, og kneb med Frækhed Pigen i de runde Kinder.

„Det maae man lade Dig, Marthe, sagde han: ingen Tuneser gjør sine Sager bedre, end Du!" — „I er i godt Humeur, Capitain! svarte Pigen, ikke uden Forlegenhed: Geneveren maa have smagt Jer vel, eller ogsaa maa Terningerne være faldne heldigt i Kaffehuset."

„Hei, Hvalfisk og Nordkaper! svarte Capitainen: Tal ikke om det kjedelige Krebslevnet, man maa føre paa det faste Land! Jovermorgen piber Ankertouget, saa skal jeg atter tumle mig paa det salte Vand. Vil Du med, min Unge? For Satan! Du er mere værd, end den forvovneste Kaper! Jeg tør sige, Du er den dygtigste Fiskeruse i hele Holland, og idag har Du fanget en Helt, som Ingen betaler, om han end fylder Dit Forklæde med Stykere."

„Hastig tog Pigen Flasken af Bordet, og løb ud, at fylde den igjen. Med Forundring og Harme havde Nis hørt den korte Samtale, der var ham gandske gaadefuld, og vilde just, som sin Vertindes Ridder, begynde en alvorlig Ordvexling med Capitain Jan, da opstod en uhyre Larm i den anden Ende af Salen, hvor mange Matroser omgave et Spillebord. Skjældsord lode, knyttede Næver hævede sig, Knive blinkede, og hele Selskabet, ogsaa Capitainen, iilte at deeltage i den alvorlige Strid.

Da sneg sig et ungt, rankt Menneske, med dødsblege Kinder og forstyrrede Miner, hen til Nis, og satte sig paa den Stol, Pigen nys havde forladt. „Fremmede Herre! hviskede Manden med skjælvende

Angstfemme: I sidder der saa rolig og dristig? Veed I da ikke, hvor I er?" — „I et godt Vertshuus, mener jeg! svarte Nis opmærksom: rørige Folk, god Bespiisning, maatte kun Regningen ikke løbe for høit op!" — „Fanden annamme Verten med samt hans Bespiisning! sagde den Blege: Her betaler Legem og Sjel; Regningen brændes En paa Ryggen med gloende Jern. I er et Offer, som jeg. I Dandseteltet herudenfor have de drukket mig under Bordet, og i Skumringen have de slæbt mig herind. Eder har en Skjøge trukket herind paa Slæbetouget."

Nis blev blussende-heed. Med Affky spurgte han rask: „Og hvo ere da egentligen disse Mennesker? Hvad ville de os?" — „Og det aner I ikke endnu? spurgte studsende den unge Mand: Er I da saa gandske fremmed, at I ikke strax kjender disse Fugle paa deres Fjer? Hvor have de ikke leet, da de saae saadan Kæmpe, som I er, gaae saa taalig i Fælden!"

„Fordømt være deres Latter! foer Ipsen op, og Aarerne i hans Tinding svulmede: Viis mig, hvem der har leet, viis mig ham!" — „Rolig! bad den Blege: Endnu kives de om nogle Stybere, og bevogte os ikke. Tiden er kostbar. Hør og skjælv som jeg!"

„Med den Skjælven, I taler om, har det gode Veie, men sig mig, hvad I veed!" mumlede Nis. — „Vi ere i Menneskehandleres og Kjødmægleres Vold! hviskede den Anden: Inat kneble de os og bringe os ombord, nedsalte os i Rummet som Sild, og sælge os i en anden Verdensdeel til giftigt Bjergmandsarbeid. O, mange tusinde fremmede Ungersvende ere

blevne fangne som vi, og have aldrig seet deres Fædreland igjen." — „Og det taaler man?" spurgte Nis heftigt. — „Hvo seer det? svarte den Anden: hvor ingen Klager er, er heller ingen Dommer." — „Saa ville dog vi ikke taale det!" raabte Nis. — „Hvad mægte vi mod den Masse af vilde Karle! spurgte den Fortvivlende: jeg havde allerede overgivet mig, men Eders mægtige Skikkelse, Eders kjække Væsen opfyldte dog min Sjel med en Anelse af Haab. Veed I Raad og Hjelp, saa tov ikke; tænk efter. Lad det end koste Buler og Blod, naar blot Livet frelses!" — „Hvad er her at eftertænke? sagde Nis resolveert, idet han stod op, greb den største af Bordknivene, og skjulte den i Barmen: det synes mig at være det rette Øieblik. Hold Eder kun tæt til min venstre Side."

Den Blege holdt krampagtigt fast ved Ipsens Arm; men Denne gik, med faste Trin, bagom de Larmende, mod Stuedøren. Alt havde han Klinken i Haanden, da en liden skrutrygget Matros, der, rimeligviis som Vagt, sad paa en liden Skammel tætved Døren, pludseligen sprang op og skreg: „Forræderie! Rekruterne desertere! Hjelp, Hjelp!" — Nu kom de urolige Sømænd først ret i Bevægelse. Nis mærkede strax den voxende Fare; bag sig saae han et lavt Vindue, som stod aabent for Tobaksdampens Skyld. Flux greb han den Blege, slæbte ham til Vinduet, og kastede ham ud paa Gaden; derpaa vendte han sig rask mod sine Fjender, hvis Brøl allerede lød tæt bag ham, og af hvis Hænder han alt følte sig berørt. Med nogle velanbragte Knivstik jog han de nærmeste Forfølgere tilbage, og da nu den mægtige Capitain Jan Krye udstrakte de frygtelige Næver

efter ham, styrtede Nis imod ham, greb ham med herkulisk Kraft, og kastede ham, som en Skibsmast, mod de Andre, saa de tumlede til Jorden. Rask svang han sig derpaa op i Karmen, og sprang ned paa Gaden.

Der var han nu; men forgjeves saae han sig om efter sin frelste Ulykkesstaldbroder, og selv kjendte han ikke Egnen. Utaknemmelig havde den Feige forlængst smurt Hafer. Men aldrig saasnart havde Forfølgerne gjenvundet deres Fatning, før de styrtede efter den Undvegne. Udaf samme Vindue mylrede de, En efter Anden; Ipsen maatte fly, paa Lykke og Fromme, ud i Mulmet. Snart havde den flinke Løber naaet en bred Gade, men tæt bag sig hørte han de bandende Kaperes Fodtrin. Veien gik ligefrem, langsmed en bred Kanal, og Maanen belyste klart den uoverskuelige Flade.

Alt havde Nis næsten givet sig fortabt, og knyttede Hænderne til Modværge, da saae han, paa den anden Side af Kanalen, en stor Bygning, med aabne Dørre, hvori stode Folk med Lys, der toge Afsked fra hinanden. Med et Spring var han i Vandet, svømmede over Kanalen, klattrede op paa den anden Side, og trængte sig ind ad Døren, som en Tjener just vilde lukke. Folkene derinde fore forfærdede tilbage; en Lakei lod Lyset falde, og en bedaget Hollænder i blommet Slobrok raabte: „Til Seilene Drenge! Fienden er paa Dækket!" — Nis, som ikke havde glemt sine Forfølgere, tillaasede Døren indvendigt, derpaa nærmede han sig aandeløs den vigende Herre i Huset.

„Frygt Intet! sagde han pustende, og lagde Haanden paa Hjertet: Jeg bringer ikke Ufred, det er mig

selv, som forfølges. Jeg søger Beskyttelse hos Eder, saafremt I er en Christen!" — „Frygt kjender Søkapitain Bareng just ikke! sagde den gamle Herre, som alt havde fattet sig: men hvad skal det sildige Indbrud sige? Værtshuset ligger hundrede Skridt herfra."

„Jeg er meget fremmed og meget forladt! stammede Nis: Giv mig blot Sikkerhed for denne ene Nat og et Knippe Straae at ligge paa. Seelenverkoopere havde lokket mig i deres Garn, de forfølge mig, de true mit Liv og min Frihed, til Skam for hver redelig Hollænder. Har I Børn, Herre, saa tænk Eder, hvad I vilde føle, om Et af dem engang faldt i slige Kløer."

„Fanden heller! raabte den Gamle: det maa nok blive. Nu, I maa have dygtige Muskler og Mod i Brystet, siden I har kunnet udrive Eder af slige Hænder! tilføiede han, idet han med Velbehag syntes at mønstre Ynglingens Skikkelse: Klaas, giv den Vandmand tørre Klæder paa, og bring ham saa op til mig, at han kan fortælle mig Alt, som det er tilgaaet."

Ind i et velmøbleret Værelse blev vor Dansker ført. Paa Bordet dampede Sølvthemaskinen saare behageligt; bag den sad Husets Herre i sin Lænestol, og paa hans Vink maatte Ipsen sætte sig hos ham. Nu begyndte Nis, alt som han spiste og drak, at fortælle sit hele Levnetsløb; Intet skjulte han for den ærværdige Søemand, Intet uden sit Forhold til Skjøn Hima. Da Nis fortalte sin Moders Død, og hans Stemme qvaltes af Graad derved, nikkede den Gamle rørt med Hovedet, og sagde: „Bravo! Dit Ansigt lyver ikke, Du

fører aabent Flag og er en ærlig Sjæl. Hvo som ærer sine Forældre, ham gaaer det vel paa Jorden."

Da Nis fortalte Svenskens Drab, ved hvilken Leilighed han nævnte Hima som sin Frænde, slog Herr Bareng djervt i Bordet, og sagde: „Velgjort, tappre Dansker! Jeg havde heller ikke taalt, at slig en Kongetræl havde galet i min Hønsestald!" — Men da Nis nævnte Capitain Jan Krye, da skjød Herr Bareng Parykken hid og did paa det skaldede Hoved, rynkede Panden og raabte: „Fanden annamme slig en Capitain!" — „Sørg ikke, min Dreng! tilfoiede han i mildere Tone: Du er stærk af Lemmer, brav af Hjertelag, som skabt for Søen, og hvo veed, hvad der stikker i Dig. Lad mig kun raade. Mit Fregatskib, Tranen, lægger d imorgen; vi convoiere en Koffardieflotille til Ostindien. Du kan tage med, saa skal Capitain Bareng nok udfinde, hvad Du duer til. Men Du maa begynde nedenfra, ellers bliver der aldrig noget dygtigt af Dig, det maa jeg forstaae!"

Med Inderlighed takkede Nis den godmodige Gamle. En smuk Matrosdragt fik han, en god Seng og et godt Bord havde han. Hr. Bareng's Kone og femtenaarige Datter saae med meer end sædvanlig Deeltagelse paa ham, naar han havde et Ærinde til dem fra Herren, og han mærkede vel, at Denne maatte have fortalt dem hans Skjebne.

Afskedsdagen kom. Madame Bareng havde grædt hundredegange, nu begyndte hun forfra igjen; den klarøiede Alida hulkede uafladeligen, og da nu Skilsmissens Time slog, greb hun Nis's Haand. „Nis, sagde hun: plei ham, den gode Fader, hvis han skulde vorde

syg; bedæk ham, hvis noget Ondt skulde true ham; glem ham foralting ikke, naar det stormer!" —

„Saasandt der er en Gud i Himlen! svor Nis: først skal jeg tænke paa Herren, siðst paa mig selv! Han er jo bleven min Fader, uden at jeg endnu har kunnet gjøre det Mindste, for at fortjene Navn af Søn!" — Man seilede ud af Havnen, gjennem Y, og snart havde man passeret Texelen.

En ny Verden aabnede sig for den unge Mand. Vel havde han ofte skuet ud i Nordsøen fra sit Fædres lands Kyst, havde seet Seilere flyve forbi, havde redet Skibbrudne med egen Fare, havde badet sig mangen Sommeraften i det salte Vand — men dette var dog noget gandske Andet. Da han svømmede hen paa det herlige, hoimastede Fartoi, da Kanonerne tordnede til Afskedshilsen, da hans Kamerater foi op og ned ad Seilstængerne efter Baadsmandspiben, da Capitainens Talerør bragte Koffardiefarernes Vrimmel i Orden, som om alle de svære Skibe vare levende, lydige Kreature: da syntes ham Solivet noget ret Stort og Majestætisk, og han følte ved sig selv, nu var han først paa sin rette Hylde. Da de nu vare gjennem Kanalen, og det atlantiske Verdenshav modtog dem: da stillede Nis sig ofte paa Bagdækket, og stirrede op mod Nordost, og tænkte paa dem, han der havde forladt.

Strax i de første Dage fandt vor Helt en Ven, som deelte det nye Livs Moie og Haab med ham. Blandt Marinerne saae han en rank, ung Mand, som altid undveeg ham, naar han fæstede sit Blik paa ham. Nis fandt hans Træk bekjendte, men da

han ikke vidste, hvor han skulde føre ham hen, treen han ham en Dag rask under Øine, og udbrød pludseligen: „Hvad? er det Dig, Ulykkesstaldbroder? Altsaa er Du ogsaa frelst? Det fryder mig hjerteligen. Men hvorfor vil Du ikke kjende mig? Er Du vred, fordi jeg kastede Dig saa plumpt ud af Vinduet?" — „Jeg skammede mig, sagde den blege Mand fra Seelenverkooper-Herberget: fordi jeg dengang var saa feighjertet, at jeg kun tænkte paa mig selv, og derfor har jeg ikke takket Jer endnu." — „Hvad Skam, hvad Tak? svarte Danskten trohjertig: det var ret vel, at Du løb Din Vei, ellers havde jeg ogsaa maattet tænke paa Dig, og jeg havde netop saa meget Mod og Styrke, som jeg selv kunde bruge."

Bottemar, det var Soldatens Navn, var en Kjøbmandsson fra Flandern. Hans Familie forarmedes ved Andres Bankerot; nu søgte han i den nye Verden, hvad hans Fædreland nægtede ham. Det nøieste Venskab knyttede ham, fra denne Time af, til den kjække Matros, og han fortalte Alle, hvad Denne havde gjort for ham. Derved fik hele Mandskabet et Slags Respekt for Ipsen, og Ingen misundte ham den Yndest, hvori han stod hos Capitainen. Bottemar var en fortreffelig Regnemester, og underviste Ipsen i Kjøbmandslivets Hovedkonst; hver rolig Dag benyttede den gamle Bareng til at veilede Ynglingen, som stedse blev ham kjærere, i Alt, hvad der egner sig en dygtig Sømand.

Man tænker sig let, at Aar henrandt, inden Nis Ipsen blev saa indviet i alle Søvidenskabens Dele, at hans Capitain turde erklære ham for en selvstændig

Somand. Ved det gode Haabs Forbjerg og i Ostindien havde vor unge Søfarer levet en Tidlang, og stedse var det Baand vorden fastere, som knyttede ham til hans Velgjører. Mangen Fare havde de bestaaet med hinanden; overalt havde Nis vist sig ligesaa sindig som modig, og da det hede Klima bortrev Mange af Skibets Mandskab, steeg han fra Trin til Trin, saa at han ved Afreisen fra Negapatnam, alt stod paa Officerernes Liste.

Lykkeligen syntes Hjemfarten at skulle endes. Alt nærmede man sig Azorerne. Capitain Bareng sad, med sin unge Ven, paa Bagdækket, betragtende Solens Nedgang. „Skuffe mine Sandser mig ikke, sagde Oldingen: saa faae vi Storm for Midnat, og da give Gud, at vor Kjøl ikke maa gjøre Bekjendtskab med Koralrevene hist!"

Virkeligen bemærkede Ipsen nu, at et underligformet Taagehav steeg op af Oceanet og modtog den synkende Sol. Bølgerne begyndte at gaae huult; paa Horizonten reiste sig et sort Skybjerg og tætover Vandspeilet saaes i den dunkle Sky en skinnendehvid Stribe.

Gjennem sit Talerør uddeelte Capitainen strax de fornødne Befalinger, og overalt paa Feluckerne, Jagterne og Gallionerne fløi Søfolkene opad Masten, de store Seil bleve revede, Lugerne lukkede, Laternerne befæstede og Posterne fordoblede. Stedse høiere brustе Stormen, stedse hulere væltede Boverne sig, og med Natten kom ogsaa den rasende Orkan. Det var

første Gang, Ipsen havde at kæmpe mod dette ræd-somme Naturphænomen, men ogsaa her viste sig hans uforfærdede Mod; han veeg ikke fra Capitainens Si-de, men var med ham overalt, hvor Faren var størst. Rædsomt raste Orkanen, og Mangen af de svagere Koffardiefarere forliste. Det stærke Fregatskib selv havde en beskadiget Sidemast, og da Morgenlyset be-skinnede den igjen beroligede Sø, blev Forliset først ret synligt.

Da raabte det ned fra Mastkurven: „Fire Seil tilvenstre foran os! Skydehuller aabne! Blodflag!" — Capitainen saae gjennem Kikkerten. „Det er Sø-rovere! raabte han rask og opfarende: De Havglente ville drage Fordeel af vor Ulykke." — Flux uddeelte han sine Befalinger. Baadsmændenes Piber hviinte; Marineofficererne kaldte til Vaaben; Trommerne ras-lede under Rœerne; kjække Matroser klattrede op paa disse overalt.

Capitain Bareng havde seet ret. Fire bevæbnede Kuttere nærmede sig; de vare ikke store, men velbe-satte, og Dækkene vrimlede af vilde Skikkelser. Strax vaiede Løsensflaget paa Fregattens Fokkestang, og to Signalskud kaldte Koffardiefarerne under deres Ka-noner. — „Morgan! Morgan!" lod nu Feltraabet fra det største af Kaperskibene, og: „Død eller Seier!" svarte det vilde Raab fra de tre andre Seileres Dæk.

„Det er Morgan, den skrækkelige Flibustier! til-hviskede Bareng sin Lieutenant Ipsen: Bello, Ma-racaibo og Panama have følt hans blodige Haand. Seer Du, hvor feige Marinerne staae der med ry-stende Lemmer, hvorledes selv den ældste Matros ta-

ber Touget af Haanden ved at høre det frygtelige Navn? Vi maa sysselsætte dem strax, ellers ere de og vi forlorne. Vi have Vinden! tordnede han gjennem sit Talerør: Rev i Bramseilene! Kanoner færdige! Soldater, Geværet ladt!" — Nis sloi selv fra Bagdækket, at paaskynde Fuldbyrdelsen af disse Befalinger.

Tæt hid kom nu de to stærkeste Fartøier, medens de to mindre strax vendte sig tilhøire og tilvenstre, for at tage Koffardieskibene, som lavede sig deels til Forsvar, deels til Flugt. Da tordnede Fregattens Ildsvælg med et fuldt Lag, som rigtignok gjorde vakkert lyst i Fjendens Takkelage, men ogsaa forøgede hans Forbittrelse. Kun med Grundskud svarte Kaperne, og med deres store Bøsser traf de mangen stolt Hollænder, og rømmede op i Soldaternes sluttede Geleder. Og alt som de svømmede nærmere, blev Synet af dem frygteligere. Høie, næsten kolossalske Gestalter viste sig, solbrændte Ansigter med store, brændende Øine. Deres Dragt, der bestod i røde Skjorter og Lærredsbuxer, gjorde dem endnu skrækkeligere; det filtrede Haar bedækkedes af en grov Filtehat; ved det sorte Belte hang Sabel og Kniv. Saaledes saae den Fjende ud, med hvem Nis skulde prøve den første Dyst.

Med utrolig Dristighed vovede Sørøverne, strax at forvandle Angrebet til en Entring. Da Ipsen saae, hvorlunde en stor, mager Mand, som udmærkede sig ved en Fjerbusk i Hatten, lod Entrehagerne og Bjelkerne lægge tilrette, kastede han sig strax, ledsaget af et halvt Dusin brave Gutter, mod Fjenden, for med blank Klinge at formene ham Overgangen. Ca-

pitainen kaldte ham til sig: „Lad dem kun gjøre, hvad de formaae! sagde den Gamle rolig og uforsagt: Saasnart Hagerne ligge, styrte vi Alle selv over Broen og flytte Kampen over paa Fjendens Grund! Vi blive vel færdige med disse tørre, vestindiske Stokfiske, tænker jeg."

Kommandantens Selvtillid syntes, som en elektrisk Funke, at meddele sig det hele Mandskab, thi et Hurra svarte ham. Neppe var Entrebroen lagt, før Hollænderne styrtede over, lig en rivende Strøm, med Bareng og Ipsen i Spidsen. Sabel og Kolbe begyndte deres Værk, og paa Bukaniernes Dæk begyndte nu den frygteligste Kamp mellem Mand og Mand. Nis viste sig sin Lærer værdig. Et Skud havde saaret ham let i Tindingen; han agtede ikke det rindende Blod, men var den Første som sprang foran Capitainen over paa det fjendtlige Dæk, og med den korte Sabel banede sig Vei tilhøire, hvor han troede at kjende den vilde Morgan paa Fjerbusken, medens Bareng gjorde Plads tilvenstre, omringet af sine braveste Folk.

Som to Tigerkatte kastede Ipsen og Morgan sig mod hinanden; længe vaklede Seiren. Sørøveren skjar Tænder og udstødte Skjældsord og Forbandelser ved hvert Sabelhug; derhos førte han, paa Røverviis, den brede Kniv med sin venstre Haand, og brugte den til Stik og Parade mod den skjæggeløse Sokalv, som han kaldte sin Modstander. Saaledes var hans Angreb dobbelt, og Nis følte sig saaret paa mange Steder. Den Tanke, at vorde beseiret af en ærelos Riding, drev alt hans Blod mod Hjertet som Hel-

vedild. Hele sin nordiske Kraft samlede han til eet Hug: det traf vel, det skarpe Staal foer igjennem Bukanierens brede Hat, og klovede hans Krydsjern. Vel sprang det selv sønder, men Fjenden havde det dog givet et dybt Saar i Panden, saa Blodet overstrømmede hans Ansigt, og han styrtede baglænds overende. Hans Fald var Signalet til et almindeligt Veehyl, og man saae øieblikkeligen en Hob Flibustiere springe ned i Chalouppen, kappe Touget, og flye. Nis boiede sig ned efter den Faldnes egen Sabel, for at give ham et sikkert Dødsstød; da hørte han den gamle Bareng's Stemme lyde, ikke angest, men mat. Han saae sig om, en bredskuldret Fjende gik Oldingen haardt paa Klingen. Strax gjenkjendte Nis Capitainen Jan Krye, som raabte: „Hei, Hvalfisk og Nordkaper! Ingen Pardon for Dig, Du gamle Paryk!" Hans brede Klo havde grebet Søkapitainen i Struben, og hans lange Dolk blinkede over Oldingen. Flux rev Ipsen Flinten af den nærmeste Hollænders Haand, sprang bag Menneskefælgeren, og traf ham, idet han stødte til, saa vældigt over Ryggraden med Kolben, at han, som lynslagen, sank i Knæ og overstrømmede Dækket med Blod, der flød af hans Mund, som af et Haifisksvælg. „Revanche for Amsterdam, Du Røver og Spion tillige!" raabte Nis. Dolkestødet havde kun let berørt den Gamles Skulder, og dybt aandende lagde han nu sit Hoved mod Ynglingens Bryst. Samme Øieblik forkyndte Hollændernes Seiersraab, at Skibet var taget; men en blodbedækket Mand optog en brændende Lunte, som laae hos den døde Kanoneer, og listede sig ned ad Trappen,

ad Krudtkammeret til. Nis bemærkede det, thi idag var hans Øie overalt. Det bares ham fore, som det var den faldne Morgans Spøgelse. Han gjættede Fjendens græsselige Hensigt, og styrtede efter den vilde Høvedsmand. At naae ham, var umuligt; Rummet var mørkt, Veien fremmed, Krudtkammeret var maaskee ikke langt borte. Da skjød han med sin Belteterzerol blindt hen, efter Skridtenes Lyd, og en smertelig Rallen samt et tungt Fald, forvisseде ham om, at han havde truffet. Men pludseligen hørte han tillige et Skrig, der syntes at komme fra Kahyten. Han ilte did, slog Døren ind, og stod som forstenet ved det uventede Syn, her frembød sig for ham.

To Fruentimmer laae i en Krog, rystende af Dødsangst. Deres Klædedragt var europæisk, men i Uorden; deres mørke Haar hang i løse Fletninger om Hals og Barm. Den Ene, som havde en majestætisk Skabning og fine Ansigtstræk, var, efter Klædedragten at slutte, af høi Byrd; den Anden syntes at være hendes Terne. Begge stirrede, med store sorte Øine, paa den Indtrædende; men da de saae hans fremmede Dragt, gik deres Frygt over til lydelig Glæde.

„Ere I Sørøverens Qvinder, saa hyler og jammrer! sagde Nis: Ere I derimod Offre, som deres Vildhed har bortført, da jubler med os, thi Tyrannerne ere slagne!" — Med Henrykkelsens blussende Rødme stod den skjønne Dame op, og treen Ipsen imøde med en Fyrstindes Anstand. „Frelse midt i Fortvivlelsen! raabte hun paa Portugisisk: O, I er

en Sanct Michael, som Guds Moder har sendt mig!"

Hun bøiede sig, som om hun vilde synke i Knæ for ham, og greb med sin bløde Haand efter Ynglingens blodstænkte Høire, for at trykke den mod sin Mund. Nis formeente hende det. Da sank hun halvafmægtig i hans Favn. Forunderligen blev han tilmode, da han følte den herlige Qvindes Hjerte banke mod sit, forvirret trykte han hende til sig et Øieblik — derpaa fattede han sig rask, bar den Afmægtige hen paa Kahytbænken, og kaldte Ternen hid.

Nu trængte den gamle Bareng og hans Folk ned i Kahyten. „Herlige Gut! raabte Capitainen og favnede sin Yndling, glad som et Barn: Du er en Cortez i Tapperhed og en Columb i Sindighed! Lad mig sørge fremdeles; ved den hellige Nicolaus, ei forgjeves skal Du have frelst den gamle Martins Liv. Og det er virkeligen Morgan, Du har fældet. Hans Hoved er allerede afhugget, og skal gjøre Reisen med i et Fad Jamaikarum. Tro mig, dette Hoved kan hans Katholske Majestæt, og alle Sømagter med ham, ikke betale Dig dyrt nok med en Tønde Guld. Men nu til Tjenesten igjen! De Fangne hænge vi i Rærne uden Naade; Dækket rense vi, og alle Seil sættes til, at vi kunne naae Terceira! Gouverneuren af Angra vil ikke formene os, at istandsætte vor Takkelage paa hans Rhed, naar vi have en saadan Talisman at forevise, som Morgans Hoved."

„Til Angra styrer I? spurgte den af sin Afmagt vaagnende Donna: Jeg lover Eder, at I der skulle faae Alt, hvad I ville begjere. Don Henriquez de

Mello, Gouverneuren, er min Onkel; til ham reiste jeg fra Lissabon, da Barbarerne toge vort Skib, myrdede Mandskabet, og stak vort Fartøi i Brand, efter at have plyndret det. O, hvad var bleven min Lod, hvis Eders tappre Haand ikke havde frelst mig! Men Gouverneuren kan belønne, og jeg kan belønne." Idet hun sagde dette, kastede hun sit Øie paa den smukke Nis Ibsen. Den gamle, listige Capitain saae det, og smilte.

Nu samlede Flotillen sig atter om Fregatten, der, stoltere end før, udfoldede sine hvide Seil. Flibustiernes anden Gallion var skudt i Sænk med Mand og Muus; de to andre Fartøjer havde fundet Redning i Flugten. Da Exekutionen var fuldbyrdet paa de fangne Røvere, besatte man det erobrede Skib med hollandske Matroser, og Nis Ipsen fik Kommandoen. Det førte tyve Kanoner, var en fortreffelig Seiler og fuldt af ranede Skatte. For fulde Seil gik nu Triumphtoget ad Azorerne til.

Gouverneuren modtog gjæstmildt de Fremmede for sin Broderdatters Skyld, som var med dem. Viin og friske Frugter bar man til dem, Glædesfester anstilledes, og at Nis spillede Hovedrollen ved dem, gjætter man let. Donna Ines lagde slet ikke Dølgsmaal paa sin Tilbøielighed. Hun havde Leilighed nok til at være sin Befrier nær, thi Capitain Bareng og Lieutenant Ipsen spiste hver Dag i Gouverneurens Slot. Men den Maade, hvorpaa Nis optog Yttringerne af hendes Velvillie, kunde umuligen tilfredsstille den

fyrige Portugiserinde. Nu skulde Flotillen afseile igjen. Dette Budskab forøgede Pigens Elskovsflamme; den maatte bane sig en Udvei. Hun var bekjendt som en Elskerinde af alle mærkværdige Naturphænomener, og Ingen [illegible]redes derfor over, at hun yttrede Lyst til, at besøge Øens vildeste Klippedal, som kaldes „Skjærsilden", og at hun valgte den tappre Dansker til sin Ledsager. Nis kunde ikke nægte hende denne ridderlige Tjeneste. Paa spanske Esler, som ledtes af en Page, rede hun og hendes Terne did, ledsagede af den tappre Følgesvend, som var bevæbnet med en Bøsse og en kort Skibskaarde.

Ved Randen af de vilde Bjergmasser, som danne det Inderste af den vulkanske Øekugle, bleve Dyrene samt Pagen og Ternen tilbage, medens Ines og hendes Ledsager fortsatte Vandringen allene. Moien blev ikke uden Løn. Bjerget, dannet af sælsomt, sammensmeltet Mineral, med Kløfter og Takker af underlig Form, her glimtende i broget Lava, hist straalende i Krystaller, paa Skrænten begroet med den hede Zones kolossalske Væxter — gav Øiet et sjeldent Skuespil, men i Nis opstege Erindringer om de sleswigske Kyster, og pludseligen blev han stum og eftertænksom. Ines bemærkede dette, og vendte om. Tæt ved det store, udbrændte Krater, som kaldes „Skjærsilden," fandt de en Klippehvælving, som Naturen havde dannet i Form af et lidet Kapel. Indeni vare Steenblokke, at sidde paa. Donna Ines satte sig modig ned og løftede sit Slør; Nis tog Plads hos hende paa en lavere Klippeblok. Det afgjørende Øieblik var kommen. Det følte Ines. Stolt forsmaaede

hun hvert Omsvøb, hver listig Indklædning, greb Yngslingens Haand, og saae ret talende paa ham med det dunkle Øie.

„Nis, sagde hun blidt: er det da sandt? Vil I seile saa fage?" — „Capitainen har givet Ordre dertil! svarte Nis med nedslagne Øine: Vi ere færdige, og Pligten kalder." — „Og I kan drage bort? spurgte hun heftigt: I, mener jeg, ogsaa I kan forlade denne Kyst, forlade den for evigt?" — „Jeg maa jo! svarte Nis halvsagte: Men Taknemmelighed vil binde vor Erindring, og vil Gud, seiler Nis Ipsen aldrig fremmed her forbi, men stiger i Land til sine Velgjørere en liden Stund, eller hilser dog idetmindste med Vimpel, Kanonskud og kjærlige Tanker!"

„Altsaa — naar I nu ikke var nødt dertil?" spurgte Ines videre, og hendes Øine tindrede. „Forsynet har ført Dig til mig, som ved et Underværk! vedblev hun: Hvad jeg er, er jeg ved Dig, Du mit Livs og min Æres Frelser. Min Tak er Kjærlighed — hvo vil dadle mig derfor?"

„Donna! afbrød Lieutenanten hende, skrækket ved hendes Heftighed: alt dette maa være en Spøg, I behager at drive med Eders Tjener." — „En Spøg? raabte Portugiserinden som ude af sig selv: O Nis, det Ord er en Giftdolk i dette Øieblik. Spøg? O, saa er den helligste Sandhed kun Tant!" — I vanvittig Lidenskab omslyngede hun hans Skuldre med sine runde Arme; hendes Læber brændte paa hans skjæggede Kind, mat segnede hun ned paa hans Skjød. Men han sad der som et Steenbilled, og besvarte Intet af hendes Kjær-

tegn. Da sank hun paa Knæ foran ham og favnede ham om Livet. „Mand, sagde hun sagte: jeg elsker Dig. Du er min første, min sidste Kjærlighed! Vil Du tale et Livsens Ord, eller vil Du fælde min Dødsdom? Tale maa Du dog vel engang."

„Stat op, Donna! stønnede Ipsen, heftigtarbeidende i sit Inderste: I glemmer, hvad jeg er, og betænker endnu mindre, hvad I er." — „Hvad var jeg uden Dig? spurgte hun: At jeg endnu er Ines, den frie, ubesmittede Ines, er Dit Værk. Hvis Stand er altsaa høiest? Jeg er Skabning, Du er Skaber." — „Men Eders Onkel, den stolte Don?" spurgte Ipsen. — „Min Onkel er god, jeg er hans Afgud, hans sidste Ætling — hvad kan han nægte min Redningsmand?" — "Men min Tro? Jeg agter hverken Paven eller Eders Præster!" sagde Ynglingen fast.

Pigen blegnede et Øieblik, stirrede derpaa hen for sig med de sjelfulde Øine og sagde sagte: „Skulde Ines's Kjærlighed ikke kunne bringe en Mand tilbage i den alleneſaliggjørende Kirkes Skjød? O, Kjærlighed er ogsaa Religion, og maaskee den sande. Dog nei, vedblev hun, da Nis rystede med Hovedet: Du troer paa min Gud og over Dyden. Bliv, hvad Du var. Ines følger Dig, hvorhen Du vil. Hvad har Elskov at gjøre med den romerske Stol? Kun bort herfra, til Cap, til Din Nordsøe, op til Jispolen — jeg følger Dig overalt. Skaf mig Klæder, som Skibskadet reiser jeg med."

„Donna, I martrer mig, saavelsom Eder selv! raabte Danſken smerteligt: I er smuk, god, elskværdig, I fortjener at eie den bedste Mand paa Jorden.

Men dog — o, gid jeg aldrig havde seet Eder — dog tør jeg aldrig udstrække min Haand efter Eders Trolovelsesring!" — „Og hvorfor ikke?" spurgte Damen overrasket, ja næsten vred.

Streng Alvorlighed formørkede Ipsens Træk. „Fordi denne Haand ikke mere er min, sagde han: fordi en nordisk Mø har hørt mine Eder. Vel er I en Dronning i Sammenligning med den fattige, forladte Pige, men jeg har intet Valg."

Med Anstrengelse havde han bragt disse Ord over Tungen, men deres Virkning satte ham i Forundring. Pludseligen blegnede alle Roser paa Ines's Kinder, hun truede at segne om. Men strax fattede hun sig, bortstødte hans Hænder, reiste sig, og stod for ham i sin hele Majestæt, med rynkede Bryn og funklende Øine. Hendes Høire greb efter en liden Dolk, hun, efter Landets Skik, bar i sin Barm.

„Hvad hedder hun? Hvor boer den Forhadte, som — —?" Men pludseligen sank hendes Arme ned, alle hendes Træk gjenvandt den første Barnlighed og Mildhed, Øinene flode over i Graad, og rask tilhyllede hun sig med Sløret.

„Kom, min kjære, gode Ven! sagde hun blidt, men bævende: Jeg fryser i Skjærsilden. Dybt staaer Solen alt, og Natten vil snart komme, den lange, evige Nat!"

Langsomt skred hun ud af Klippehvælvingen, og gik, uden at see sig om, did, hvor hendes Tjenere ventede. Nis hørte hendes dybe Suk, vaklede efter hende som en Febersyg, og sagde ved sig selv: „Det maa jo være saa:

ledes! Gode Hima, jeg kunde ikke opoffre Dig. Du har Intet, uden Haabet og mig; Denne har Meget foruden mig."

Kamp og Smerte koſtede denne Redelighed vor Helt. Han lignede ſig neppe ſelv næſte Morgen, hele Natten havde han ikke lukket et Øie.

„Eſt Du ſyg, min Gut? ſpurgte Capitain Bareng, ſom kom at afhente ham til Afſkedsbeſoget hos Gouverneuren: Du ſeer ud, ſom om Du kunde behøve at ſoge Hængemaatten. Kom kun med. Et Glas Oporto paa Slottet vil kurere Dig."

Nis ſvarte kun ved et tungt Aandedræt; næſten mod ſin Villie fulgte han den Gamle til Fortet. Paa Gouverneurens ſtolte Anſigt hviilte en Sky idag, og hans Væſen var ydmygere, end ſædvanligt. Frokoſten var fyrſtelig, og Ingen af de hollandſke Søofficerer ſtod op, uden at have modtaget en Forœring. Da Afſkeden var tagen, og Gjæſterne nærmede ſig Salsdøren, greb Don Henriquez Ipſens Haand og førte ham tilbage til et Sidekabinet, hvor Ines, fortklædt, lænede ſig mod en Vinduespille.

„Min Ven, ſagde Gouverneuren: hvad Du har gjort mod mit Huus, betales hverken med Guld eller Ædelſtene. Har Du et Ønſke, min Søn, ſaa ſtig frem, og ved Portugals Krone ſvœrger jeg, at opfylde det." — Donna Ines foer vienſynligen ſammen, og kaſtede ſpørgende Ildblikke paa Ynglingen.

„Hvad kunde jeg ſimple Mand ønſke Mere, end jeg fik? ſvarte Lieutenanten beſkedent, idet han fæſtede

sit mørke Blik paa Gulvet: Pligt fortjener ingen Løn; Godhed og Kjærlighed har givet mig mere, end mit dristigste Ønske havde vovet at begjære. Angra's Minde vil følge mig overalt hvor jeg skal færdes paa hele Jordens Kreds."

Gouverneuren syntes at betænke sig et Øieblik. Derpaa treen han rask nærmere, og lagde sin tørre Haand paa Ipsens Skulder. „Du er ingen Hollænder, sagde han: det har Capitainen sagt mig. Det kunde være Dig ligegyldigt, hvad Magt Du tjente, da Du jo dog skal være fjernet fra Dit Fædreland. Min Biskop er en lærd Herre. Gaae til ham. Han vil tvætte Dig reen af Dit Kjætterie. Bliv saa her, og jeg skal gjøre en Mand af Dig."

Ipsen blussede, han bøiede sin Pande mod Portugiserens Haand. „Herre! sagde han bevæget: Eders Godhed gjør mig stolt for første Gang i mit Liv. Tænk Eder i mit Sted, og svar saa, om I vilde forlade Eders Fædres Tro, hvorpaa I bygger Eders Saligheds Haab, for Venskabs og Kjærligheds Skyld?"

Portugiseren kastede et gjennemtrængende Blik paa Ynglingen. Derpaa svarte han endnu langsommere og alvorligere: „Jeg vidste det nok, at ogsaa Kjætteriet har sine Sværmere. Saa reis da med Fred, og hvis Du nogensinde, som alle Helgene forbyde, skulde lide Nød, vorde forstødt og miskjendt, tænk da paa Azorerne, og ihukom, at et nyt Hjem vinker Dig i det atlantiske Ocean, at et Azyl staaer Dig aabent her, saalænge jeg lever." Med et fast Haandtryk vendte han sig om, og iilte ud af Kabinettet.

Som en fordømt Synder stod Ipsen fastnaglet til det Sted, hvor Gouverneuren havde forladt ham. Han vovede ikke, at slaae Øinene op, han vovede neppe at aande, thi med sønderrevet Hjerte havde han vel bemærket, hvad Deel Donna Ines havde taget i Samtalen. Hvorledes han skulde slippe vel bort fra dette Sted, vidste han ikke. Donna Ines hjalp ham. Med heftige, ujomfruelige Skridt nærmede hun sig ham. Han følte hendes varme Hænder paa sine Skuldre.

„Haarde, hjerteløse Menneske! raabte hun i skjærende Tone: Intet kan røre Dig, Intet smelte Din nordiske Jissjel. Saa gaae da, gaae bort for evigt! Blandt Dine vilde Staldbrødre prale Du af, at en portugisisk Grand har nedladt sig til at bede Dig; i Din iiskolde Piges Favn haane Du Portugiserinden, som i sin Elskov tabte sin Blufærdighed, som bød Dig, hvad ingen Qvinde byder, som fra idag af skjuler sin Skam under et Slør, som ingen Mand skal løfte nogensinde. Triumphen derover være Dig Løn for Din Velgjerning; Du er umenneskelig nok til at ansee denne Løn for den høieste."

Stormende vilde hun forlade Værelset. Da hviskede Ynglingen i smertelig Forvirring: „Nei, nei! Du Himmelens Gud, har jeg da fortjent, saaledes at beskæmmes?"

Ines vendte sig til ham, som forvandlet ved et Trolddomsord. „Nei! raabte hun ude af sig selv: Nis, Du er et ædelt, et herligt Menneske! Stor og elskværdig er Du i Din Strenghed og Haardhed. Jeg vedbliver at elske Dig, skjøndt Du har knækket mit Livs Blomster." Hun omslyngede ham fast; han følte hen-

des bolgende Barm mod sit Bryst, følte hendes varme Læber paa sin Mund. „Vær lykkelig!" stammede hun, og var forsvunden.

Hvorledes Nis kom ud af Kastellet og ombord paa Skibet, vidste han ikke. I Kahyttens bageste Vraa vakte ham Capitain Bareng's Stemme, da de alt glede hen over den aabne Søe, og en frisk Sydvest luftede i Seilene. „Er det Alvor med Din Sygdom? spurgte den Gamle bekymret: Du seer saa flau ud, jeg maa lade Skibsdoctoren kalde ned." — „Und mig kun nogle Dages Frist i aaben Sø, saa kommer jeg mig nok!" svarte Nis. — „Vel! gjennmælede Capitainen: Den katholske Dame har nok gjort Dig Helvede hedt. Jeg lugtede Lunten, det var ikke omsonst, den gamle Herre udfrittede mig saa lumsk. Men Du har udholdt Prøven som en Hædersmand. Maaskee kan Du faae Forfatning paa et andet Sted, thi den gamle Martin har ogsaa et ærligt Hjerte i sit Bryst." —

Derpaa raabte han op paa Dækket, og en Matros nedbragte en Kiste af Cedertræ. „Det der, er for Dig! sagde Bareng: Gouverneuren har sendt det med Lotserne." — „Luk kun op, Fader!" sagde Nis.

Den Gamle tog Nøglen af det velforseglede Adresbrev og aabnede Kisten. „Lyn og Storm! raabte han: Det er ingen daarlig Medgift. Et velpudset Selskab af blanke Regaler og dobbelte Guldkroner. Og see! ovenpaa et rødt Futteral fuldt af blændende Stene fra Brasiliens Miner. En Qvindehaand er det, som har tegnet Indskriften: „For den ædle Nis Ipsen's hulde Brud, at bære paa Bryllupsdagen." — Nu, utaknemmelige have disse Katholiker ikke vær-

ret, det var Synd at sige. Jeg gratulerer Dig Nis, thi de Sager kan Du bruge blandt de amsterdamske Storhanser."

„Forvar det! raabte Nis: Jeg gider ikke seet det, thi Taarer og Hjerteblod klæbe derved!" Derpaa styrtede han op paa Dækket, klattrede opad Masten, og kastede sig i den høieste Kurv, hvor intet Menneske kunde forstyrre ham i den vilde Smerte, som havde grebet ham.

„En gandske aparte Fyr! mumlede Søkapitainen: Blod og Taarer? Hvorledes mener han det? Nu ja, der er vel noget ranet Gods iblandt, og Slaverne, som arbeide i Bjergnatten, bare sig vel ogsaa for at lee. Men det trykker jo dog ikke h a n s Samvittighed. Han har redeligen fortjent det altsammen, da han fældede Morgan."

Uden Uheld fuldendte Flotillen sin Hjemreise, og blev modtaget med Jubel, thi alt for en Uge siden havde en Jagt, som havde grebet Flugten ved Flibustiernes Angreb, berettet Ostindiefarernes totale Undergang. Capitain Bareng overgav Kommandoen til sin Overlieutenant Ipsen — thi denne Tjeneste havde han tiltraadt provisorisk, da adskillige Officerer vare faldne i Kampen ved Azorerne — og landede i Chalouppen, ledsaget af Bottemar, som ligeledes var avanceret til Officeer. Efter at den gamle Søhelt havde gjenfavnet Sine, var hans første Gang til Admiralitetet. Her aflagde han en omstændelig Beretning om Eventyrene paa Reisen, og man tænker sig let, at Ipsens Fortjenester ikke bleve glemte. Dagen efter blev ogsaa Denne

fremstillet for Admiralitetet, som benaadede ham med en gylden Hæderskjæde, og da han bestod i Examen med stor Bersommelse, betroede Generalstaterne ham Kommandoen over et eget Skib.

Men i Capitainens Huus ventede ham en ny Kamp. Den yndige Alida modtog sin elskte Faders Redningsmand med meer end almindelige Følelser. Den opblomstrede Mø kastede sig, for sine Forældres Øine, i hans Favn, og hendes Kys vare mere, end søsterlige. „I har holdt Ord, Nis! raabte hun: I kjære, gode Mennesker! Uden Eder, var jeg uden Fader nu. O, det skal Alida aldrig glemme Eder. Næst de To der, er I hende kjærest paa denne Jord!"

Bottemar, som ogsaa var tilstede, blev baade rød og bleg, da han maatte være Vidne til denne varme Velkomst. Nis bemærkede det ret vel. Med broderligt Venskab gjengjeldte han den unge Hollænderindes overvættes Mildhed; hans sindige Alvor førte hende tilbage inden Høflighedens Skranker, men han bemærkede ligeledes et Spor af Smerte, hans Koldsindighed tegnede i det barnlige Ansigts Træk.

Den gamle Bareng forstod sin Datters Hjerte. Opmuntret af den fyrige Xeresvin, tog han Tiden i Agt, og gik efter Bordet ned i Haven med Ynglingen. „Hr. Kommandant! sagde han gravitetisk: I er nu en selvstændig Mand, en Respektsperson og en vakker Kammerat. Tør Eders gamle Lærer give Eder endnu et Raad, og vove en Bøn til Eder, strenge Herre?" — „Hvortil denne Spøg, Fader? spurgte Nis sindsende: Skulde min uforskyldte Lykke berøve mig Eders fortrolige „Du," ved Himlen, da vilde jeg hellere lade mig degradere til Matros igjen!"

„For Fanden! raabte den Gamle: Vær dog ikke saa forbandet desperat og hidsig, det er jo en Glædessalve, hvor kan I tage den for skarpt Lag? Hvo kan see stoltere paa Dig, end Martin Bareng, hvo have Dig kjærere? Dog, Een undtager jeg, en vis Pige nemlig, og om hende var det, jeg vilde tale. See, Nis, Du er et Brunshoved, ret en Ildsjel er Du! Du vil vove Din Troie overalt, ogsaa i Ulide, derfor maa Dit Skib have Ballast."

„Hvad mener I dermed?" spurgte Ipsen spændt. — „Det vil jeg sige Dig, min Gut; den katholske Dame har Du givet Kurven, jeg veed det ret vel, og det var heller ingen Kone for Dig. Men jeg veed en Anden, som hjemme vil spare, hvad Du ude erhverver, som vil binde Dig til den faste Jord, der dog er Menneskenes egentlige Hjem, om end Søtjenesten ligesom gjør os til Amphibier, Skildpadder og Krokodiller. Hvem kunde jeg hellere ønske, at kalde Søn, end Dig? Derfor — — gjør mig den Tjeneste, Nis, strax at ægte min Datter, min Alida, det er hendes eget Ønske."

Slagen stod Nis stille et Øieblik. Derpaa favnede han den Gamle med alvorlig Heftighed, og trykte den Tumlende fast til sit Bryst. „Capitain! sagde han hjerteligt: Eders Ord ærer mig høiere, end de Værdigheder, Staterne have skjenket mig — men — — o, spørg ikke videre! Jeg kan hverken ægte den portugisiske Donna, eller Eders kjære Pige. Jeg kan ikke, troe mig, jeg kan ikke!"

„Ikke gifte Dig? mumlede den Gamle forundret, og hans Ansigt blev saa langt og hvidt som et nedrevet Seil, og hans Paryk dandsede fra det ene Øre til det an-

det: Dine Vilkaar tillade Dig det jo dog — eller er Du maaskee fornaglet allerede? — Hm, det løber rundt i mit Hoved, thi mit Livs bedste Glæde er mig fordærvet. Dog, Du er vorden en vakker Sømand, som altid veed, hvad han vil, og ingen Formynder behøver. Det bliver derfor mellem os ved det Gamle. Glem, hvad jeg nys bad Dig om, og kom tilbage til Flaskebateriet." — Mumlende ved sig selv vendte Oldingen om ad en Sidegang, men Nis foldede sine Hænder, og saae mørktgrublende efter sin faderlige Ven.

Da styrtede en anden Ven frem af sit Skjul bag Taxusvæggen, og omfavnede ham med vanvittig Heftighed, i sælsom Maalløshed. Det var Bottemar. „Ven! raabte han omsider: Andengang har Du reddet mig og min Sjel fra Fordærvelse! O, tilgiv, at jeg lyttede. Jeg mærkede strax, hvad Capitainen vilde Dig, jeg maatte erfare min Skjebne paa staaende Fod." — „Jeg forstaaer Dig ikke!" svarte Nis. — „At Du ikke forstaaer mig, gjenmælede Bottemar fyrig: just det er min Lykke, skjøndt jeg ikke begriber, hvorledes en saadan Flammeaand kan være kold ved en Alida's Smiil."

„Aha! smiilte Nis: Blæser Vinden fra den Kant? Nu, jeg skal ikke skade Dig, men staae Dig bi, saavidt jeg kan." — „Og jeg hadede Dig virkeligen nogle Minuter, jeg forbandede Din Lykke! afbrød Bottemar ham: Hvor kunde jeg dog det? O, tilgiv mig! Jeg saae jo dog allenstund, at hvor Du handlede, var det aldrig for Dig selv, men for Andre. Naar vil Du da see paa Dit Eget?"

Nis pegede mod Himlen. „Han deroppe veed Tiden, sagde han høitideligen: men naar den kommer, skal Du have Deel i min Glæde og være den Herold, som gaaer foran min Lykke."

Snart efter rangerede Admiralitetet Ipsens Skib til en Eskadre, som skulde bedække nogle hundrede Ostindiefarere, og det kom ham ret beleiligt Forinden talte han med den brave Søkapitain Bareng om Bottemars Ønsker, og hans Tale var ikke uden Virkning, thi ogsaa Denne havde arbeidet sig op nedenfra.

Ipsen reiste. Men her maa vi overspringe en Række af Aar, thi det kan jo ikke være vor Hensigt, at udskrive Kroniken om de nederlandske Søkrige. Kun hvad der angaaer vor Helt umiddelbart, maae vi i Kortheb berette. Den Eskadre, Nis seilede med, fandt stor Uro paa de ostindiske Øer. Generalstatholderen i Batavia laae i Krig med de indfødte Fyrster, og Sømagten fra Europa var ham derfor høist velkommen. Uden Hensland begyndtes et Felttog mod Celebes, og her var det, Ipsen udmærkede sig fremfor Alle. Hver Beretning fra Admiral Speelmann nævnede ham overst med Hæder og Berømmelse.

Kort efter udbrød Søkrigen med Engelland og Frankrig. Under de navnkundigste hollandske Admiraler fægtede Ipsen ogsaa med i denne haarde Kamp, holdt de vigtigste Poster besatte i mange hede Slag, steeg fra Trin til Trin, førte, i den sidste Action i Kanalen, som Schoot by Nacht, sit Skib paa 70 Kanoner, „Eenhjørningen" kaldet, mod Skibet „Victo:

ry" af den røde Eskadre, bragte det til at stryge sit Flag, og vendte, efter Fredens Slutning, som Vice-admiral tilbage til Holland paa „Elephanten."

Den gamle Martin Bareng var den Første, som hilste ham paa det faste Land. „En god, fast Fred har I tilfægtet os, sagde han: og vi ville nyde den sammen. Men hvor og hvorledes? Vil Du nu ikke bygge Dig en egen Rede omsider? Thi at Du kan grundlægge den paa Guldbarrer, tapetsere den med Caschemirsshawler og dække den med Kaneelbark, veed jeg fra Admiralitetets Skatmester. Og et Væsen, som kan dele den med Dig, tør Du frit udsøge Dig blandt Hollands ædleste Familier."

„I skal være min Bygmester! svarte Nis: I har jo dog grundet Alt, hvad der staaer fast i mit Liv, saa skal I nu ogsaa stikke Vimplen paa min Lykkes Orlogskib, hvortil I har lagt Kjølen. Mit Hjertes Lønkammer vil jeg aabne for Eder, og I skal erfare, hvi jeg, den ene Gang, maatte vægre mig ved at opfylde Eders Ønske."

Nu lagde han Fuldmagt og Vexler i Søkapitainens Hænder, og til Gravenhaag reiste den Gamle, at kjøbe og indrette et Huus, saa smukt, som det der var at faae. En anden Forretning afgjorde Ipsen derpaa med sin Ven Bottemar. „Jeg lovede Dig engang, at gjøre Dig til min Lykkes Herold, sagde han: saa vær da nu den Svale, som bringer mig min Vaar! En velindrettet Jagt ligger rede. Indskib Dig derpaa med et halvt Dusin vakkre Ledsagere, seil mod Norden, styr forbi Sønderjyllands vestlige Sandbanker, og land i den schleswigske Havbugt, hvor Du seer Taarnene af Staden Tønder. Paa den Halvø, hvor man taler frisisk —

Harsbulher kalder man den — opsøge Du en Pige, hvis Navn staaer udenpaa dette Brev. Hils denne Jomfru som min Brud, giv hende Brevet, og før hende hid i Din Vens Arme!"

„Det var altsaa Din Hemmelighed? spurgte Bottemar: og den betroede Du ikke til noget Menneske! Du har ikke Din Lige, troer jeg." — „Ene har jeg baaret hartad Alt, hvad der var tungt i mit Liv, svarte Viceadmiralen: kun hun, min Hima, hjalp mig engang at bære en tung Time, men derfor skal hun ogsaa dele Alt, hvad Skjebnen beskar mig, hvis — — hun lever endnu." — „Og det veed Du ei engang?" spurgte Bottemar som himmelfalden. — „Jil, iil! faldt Viceadmiralen ham hastig i Talen: Hun maa leve endnu, ellers spottede Himlen mig kun med alle sine Gaver!"

Bottemar stræbte at gjøre sit Hverv Ære. De Netteste af sine Kammerater udsøgte han til denne Lystreise. Det elegante Jagtskib sløi om de vestlige Kyster, naaede Danmark og landede i den fremmede Havn. Man spurgte, hvor Slottet Bombel laae, og Bottemar tiltraadte Didreisen med sine Venner.

Den unge Slotsherre, som nu boede her, grublede forgjeves; han kunde ikke mindes nogen Frøken Hima Gokkinga, som tilforn skulde have boet paa Slottet, og hvis Adresse var at læse paa Brevet. Da treen en bedaget Tjener frem og sagde: „Med Forlov, mine fremmede Herrer, jeg har nu tjent paa Bombel i 30 Aar, dog har jeg endnu aldrig seet nogen Frøken her af dette Navn. Men for omtrent ti Aar siden tjente en brav

Pige hos den salig Herre, hendes Navn var Hima, ret en from og smuk Person. Hun flyttede til Emerlest med den lille Arv, den naadige Herre havde testamenteret hende, og der paa Herregaarden skal hun nu være som Stuepige, har jeg hørt."

De hollandske Officerer saae studsende paa hinanden, den unge danske Adelsmand smilte, men tilbød gjæstfri at befordre de Fremmede til deres Bestemmelsessted.

Udenfor Herregaarden Emerlest sad, beskinnet af Aftensolen, en stille Pige, under en skyggefuld Lind, og kniplede flittigt, thi Staden Tønder er berømt i hele Danmark for sine fine Kniplinger. Dertil sang hun en stille Vise, der lød som en islandsk Gravmelodie, med en melodiskblød, særdeles behagelig Stemme. Rank var hendes Bygning, smækkert hendes Liv, Øieparret stort og klart som Aftenhimlen over Havet — men en lønlig Kummer stod malet i hendes Træk, en sort Sørgedragt gjorde den blege Kind endnu blegere, og den hvide Arm endnu hvidere. Med Forundring saae hun de fremmede Officerer i de hvide Uniformer nærme sig, og en gammel Erindring syntes at vække Frygt i hende; thi strax stod hun op, lod Alting ligge, og vendte sig saa rask mod Huset, at de lange og rige Haarfletninger rullede hende ned over Skuldrene. Bottemar indhentede hende, hilste venligt og sagde: „Kan J ikke sige os, hvor vi finde en Jomfru, som hedder Hima Gokkinga?"

Hun studsede og sagde: „Hima er jeg døbt, og min Faders Navn var Christian Gokkinga."

„Hun er funden! jublede Bottemar. Han og hans Venner stillede sig i krigersk Orden, toge Fjerhattene af, og bukkede dybt for den rødmende Jomfru. „Vi ere komne, begyndte han derpaa i høitidelig Tone: Vi ere komne over Havet som Gesandter til Eder. Hr. Viceadmiralen i de forenede Nederlandes Tjeneste, sender os til Eder med en venlig Hilsen, og hvis I ihukommer Eders givne Ord, da skulle vi geleide Eder til ham, til den berømte Stad Gravenhaag, som hans trolovede Brud."

Med bævende Legeme og rystet Sjel saae Hima et Øieblik paa Gjæsterne. „Spotte I Herrer? spurgte hun med skjælvende Stemme: Dog nei, tilgiver mig, I see saa alvorlige ud. Men jeg hørte vel feil? Hvo sendte Eder til mig fattige, forladte Pige?"

„Nis Ipsen hedder vor Admiral, og her er hans Brev til Eder!" svarte Bottemar.

„Han lever!" raabte Hima med et sjelfuldt Blik mod Himlen; men strax igjen blev hun bleg som et Liig, og var færdig at segne om. Med sin Haand viste hun det fremrakte Brev tilbage, og sagde: „Læs, o læs det for mig, det fortner for mine Øine, jeg kan ikke!"

Bottemar brød det store Segl, og læste med høi Røst Brevets lakoniske Indhold:

„Min Hima!

Er Du endnu sindet, som Du fordum var, saa kom til mig, og vord min kjære Kone! Jeg er nu for Tiden hollandsk Admiral, men ligefuldt Din evigtrofaste Brudgom

Nis Ipsen."

Kun enkelte Glædesudraab kunde Hima frembringe, hendes hele Væsen syntes at være i Oprør, hun rev Brevet til sig, bedækkede det med Kys og vædede det med Taarer.

„Hvor er Skibet? raabte hun derpaa, glædeberuset: Admiral? Ikke sandt, han har over Mange at befale? Og jeg er hans Brud! Saa befaler jeg, lægger Aarerne ud, thi vi maae seile herfra, uden at tøve. Ak, forlængst troede jeg ham død, ihjelslagen eller død i et fjernt Hospital, da jeg ikke hørte det Mindste fra ham. Og nu har han holdt Ord, og ihukommer den fattige Pige i sin høie Stand. O, Du gode, kjære Menneske, Din Lige findes ikke paa Jorden!"

Reisen blev alt berammet til næste Dag. Ingen Kongebrud kan vorde hentet i større Triumph, end den var, hvormed Hima blev ført fra sit Hjem til den fremmede Kyst. Dog følte hun sig usigeligen beklemt, da nu Skibet seilede ind i den nederlandske Havn; majestætiske Sspalladser kneisede trindtomkring; Liv og Tumult omgav Jagten; Baade med syngende Matroser glede forbi; fra „Elephantens" Dæk hilste Mandskabet, med ettordnende Hurra, Admiralens velbekjendte Jagtskib. Jen grønmalet Baad roede derpaa sex festligklædte Matroser Bruden gjennem de brede Kanaler ind i Staden, og udenfor et stateligt Huus, hvis Portal var smykket med de skjønneste Blomster fra de harlemske Haver, modtog hende den gamle Capitain Bareng med et hjerteligt Favntag. Villieløs lod hun sig lede op ad den brede Trappe til Pragtsalens Fløidørre. Indenfor stod Vi-

ceadmiralen midt iblandt et udvalgt Selskab af begge Kjøn, imponerende ved sin store Heltebygning og sin pragtfulde Klædedragt. Den fine, med Guld rigtbroderede Sveuniform, gav ham fyrstelig Anseelse; ved det brede Bandeleer hang det mægtige Sværd, og paa det blonde, langt og tykt nedbølgende Haar tronede den bredskyggede Kastorhat med den bugnende Fjerbusk, som en Sløife af ædle Smaragder og glødende Hyacinther holdt fast. Heltens Øine funklede af Glæde og Elskovslængsel; Hima vaklede frem for hans Ansigt, det stolte Syn blændede hendes Øine, hun neiede dybt for ham. Men han sluttede hende i sin Favn med den gamle Elskovsvarme og bedøvede hende med sine Kjærtegn.

„O, er det da Dig? spurgte hun hundredegange: er Du den samme Nis, som paa hiin Rædselsdag galopperede bort fra Bombel paa den gamle Herres Hingst? Er Du min Nis, den gode, vilde Nis, som jeg havde saa kjær allenstund, og som havde mig saa kjær, mig simple Tjenestepige?"

„Det er mig! svarte Nis med Værdighed og Inderlighed tillige: Fra Tjener er jeg vorden Herre, og Du skal dele mit Herskab med mig, thi from Troskaber Herskerinde overalt, være sig i Fyrsteborgen eller i Armodshytten. Dette er min Brud, I kjære Damer og Herrer, Hima Gokkinga, min Landsmandinde og imorgen Admiralinde Ipsen!"

Lykønskninger lode trindtomkring. Kun eet Par Øine vare mørke, kun eet Par Læber stumme blandt de forsamlede Gjæster. Alida sørgede. Men Hima laae, i den høieste Jordelykkes Salighed, ved den Elskedes Bryst.

Ombord paa Elephanten blev Søheltens Bryllup feiret med stor Ære og Gammen. Musik tonte fra Gallerierne trindtomkring; Løv og Blomster omslyngede Master og Rær: pausevivs saluterede enkelte Kanonskud; Vimpler og Flag vaiede i Morgenluften. Da Vielsen var fuldbyrdet, og alle Gjæster strømmede til det kostelige Taffel, sad Bruden, smykket med begge Indiens Kostbarheder og med Portugiserindens Ædelstene, ved sin Brudgoms Side i den eensomme Kahyt.

„Saa er det da ingen Drøm! hviskede hun omt: saa ere vi da nu atter blevne eet Væsen, som tilforn, da Din Tanke altid mødte min, og Din Villie kun gik foran min! Men, Nis, ihukommer Du ogsaa Din Moder og hendes prophetiske Tale i hiin Nat, da Svenskerne brøde ind til os? Hører Du, Nis, Kanonerne tordne, Fanerne flagre — og hvor stor est Du vorden, Du selv, hvor navnkundig og elsket af Alle! Nei, ingen Qvinde paa Jorden kan være lykkeligere end Din haardtprøvede Hima. Intet have vi at ønske mere; men med Fromhed og Taknemmelighed at nyde, at meddele Næsten, at hjelpe de Fattige og Elendige, dermed ville stræbe at gjøre os værdige til Himlens Naade, og aldrig, aldrig glemme, hvad vi vare!"

„Amen!" sagde Nis og foldede andægtig sine Hænder. Men den gamle Bareng treen ind i Kahyten, holdende en mægtig Sølvpokal i begge Hænder.

„Admiral! raabte han i munter Tone: endnu hører J og Bruden os til en Stund. Vi drikke en Skaal for den troeste Mand, som har levet paa Jorden siden Adams uheldige Æblebid! Vivat!"

Paukerne hvirvlede; et Hurra paa Dækket overdøvede Glassenes Klang. Men Alida saae spørgende paa Bottemar, og han maatte have nedlagt et ret kraftigt Løfte i sin skjønne Naboeskes Haand, thi alt inden Dandsen begyndte, erklærede den gamle Capitain dem Begge for Trolovede, og den henrykte Bottemar raabte i Admiralens Favn: „Nis! Det drømte vi ikke om i Menneskefælgernes Herberg, hvor Din Kæmpehaand kastede mig ud af Vinduet!"

(Wilhelm Blumenhagen.)

Kjærligheds-Eventyr paa Azorerne.

Bestemt til i Nordamerika at fægte mod Engelland, forlode vi Brest. Tre Uger gik hen, inden vi naaede Azorerne. Da vi havde mange Syge og Mangel paa Vand, maatte Capitainen søge en Havn etsteds i denne Øgruppe. Den tilhører Portugiserne. Man lander i Almindelighed i Fayal, men Vinden var os imod. Da vi vare i Nærheden af Terceira, som er Hoved-Øen, troede vi, at kunne lægge an her, og vilde just kaste Anker, da man forestillede os den Fare, store Skibe udsætte sig for ved at lande her. Man raadte os, at krydse udenfor Havnen og med Baade at hidskaffe de nødvendige Forfriskninger. Det skete.

Midt iblandt et umaaleligt Havs Bølger reiser denne eensomme Øverden, trodsende Storme, Vulka-

ner og Jordskjælv, sine grønne og blomstrende Amphitheatre, som smykkes af en evig Vaar. Her seer man alle fire Verdensdeles Blomster og Frugter. Jasminer, Oranger, Laurbær, Akazier, Roser, ꝛc. fylde Luften med Vellugt. Den Terceira viste sig i en Fraskand som et stort Bjerg; men da vi nærmede os Angra, dens Hovedstad, nøde vi den meest fortryllende Udsigt. Det dunkle Bjerg opklaredes; kun Toppen forblev tilhyllet. Fra denne Top sænker Bjerget sig, i en mild Skraaning, mod Havet, og byder Øiet et herligt Amphitheater, bedækket med duftrige Skove, som gruppere sig malerisk. Majestætisk hæver Angra sig langs Bjerget; Staden er stor og velbefæstet.

Indbyggerne i Terceira glædede sig høiligen ved at see Fremmede, og forsikkrede, at de i tredsindstyve Aar kun havde bevertet enkelte Fremmede i Angra. Fayal er langt mere besøgt, da Landingspladsen er bequemmere.

Saasnart jeg havde forladt min Baad, begav jeg mig til den franske Consul: hans Navn var Peirez. Ung, uden Formue, var han kommen til Portugal; Handelsforretninger førte ham til Terceira; en olivenfarvet Terceiranerindes Yndigheder, fængslede ham her. — Denne Consul, den ørkesløseste af alle Consuler paa Jorden, var henrykt over, at see Landsmænd hos sig. Han behandlede os meget venskabeligen; Senhora Peirez ikke mindre. Jeg gjorde en lang Spadseretour med min Vert. Øiet havde Nydelse nok derved, men Sjelen desto mindre, thi det var umuligt, at finde noget Ufrugtbarere, end min Landsmands Aand var. Han havde næsten glemt sit Hjem, vidste slet ikke, hvad der gik for sig i Verden, elskede kun sin

brune Kone, og beundrede kun sin lille Pavillon, som han kaldte sit Lyststed, og en Citronallee, som, hundrede Skridt lang, gjennemskar hans Park.

Modig kom jeg tilbage til mit Skib, og følte mig kun lidet fristet til, at vende tilbage til Terceira; men Hertugen af Lauzun bragte min Beslutning til at vakle.

„Jeg seer, sagde han: Du har moret Dig slet, og det er Din egen Skyld. Hvi tog Du ogsaa ind til den franske Consul? Paa et andet Sted har jeg fundet bedre Midler til at forjage min Kjedsomhed og tilfredsstille min Nysgjerrighed. Kom med mig. Du skal lære at kjende det Bedste, Terceira eier: et godt Kjøkken, en gjæstmild Modtagelse, en munter og forekommende Vert, skjønne, fyrige Qvinder, artige Nonner, kokette Kostgængerskker, og en Biskop, der dandser Fandango saa godt som den Bedste."

„Du er gal! svarte jeg ham: Hvo er da den sjeldne Mand, der pludseligen har viist Dig et saa virksomt Venskab?" — „Den engelske Consul!" sagde han. — „Umuligt! raabte jeg: Vi bekrige Engelland, og Du morer Dig saa fortreffeligt hos denne Nations Consul?" — „Hør! sagde Lauzun: Min Vert er virkeligen engelsk Consul, men han har mangehaande Bestillinger: han er tillige spansk Consul, og for at gjøre det Sælsomme komplet, er han hverken Engellænder eller Spanier, men — Franskmand."

„Naar saa er, svarte jeg: har jeg intet mere at indvende. Lader os gaae til den sælsomme Mand, som bærer saamange Dragter og spiller saamange Roller. Trefold lykkelig er den skjønne Ø Terceira, som, midt i de rædsomme Storme, Krigen udbreder over Europa,

Asien, Afrika og Amerika, kun hører Bølgernes Gang, Guittarrernes Lyd og Fuglenes Sang! Ja, trefold lykkeligt det Land, som to krigførende Magters Consuler ikke blot leve sammen i fredelig Enighed, men endogsaa ere een og samme Person!"

Lauzun, Prindsen af Broglio, Vicomten af Fleury og jeg, samt et Par andre Vaabenbrødre, besøge derfor en Baad, og aflagde et Besøg hos den engelske Consul. Han holdt, hvad han havde lovet, thi han gav os fortræffelig Thee, ypperlig Porter, udsøgte Spiser, et Selskab af saare elskværdige Damer, og da vi yttrede Lyst til at see den berømte Fandango, havde Biskoppens Famulus den Artighed, at dandse den for os.

Det var ikke Alt. Næste Morgen førte Consulen os til et Kloster, hvor vi saae venlige Nonner og meget smukke Kostgængerske. Deres Teint spillede noget i det Sortebrune, men svækkede ingenlunde deres deilige sorte Øines, deres hvide Tænders Ynde, ei heller deres Holdnings og Bevægelsers Elegants. Synet af dem maatte være os Nok, thi to græsselige Gittere adskilte Talerelset fra Klosterets Indre.

Abbedissen kom, ledsaget af den unge Skare, gravitetisk til Gitteret med Krumstaven i sin Haand. Da de første Complimenter vare forbi og Damerne havde sat sig, sagde vor Consul os, at vi, efter portugisisk Skik, burde vise Damerne al mulig Artighed. Hver af os valgte derfor den Gjenstand, hvis Udvortes havde behaget ham bedst. Strax blev Talen ført paa Kjærlighed, men uden al Fare, gandske platonisk, takket være de to Gittere og Abbedissen.

Signalet til denne galante Underholdning blev gi-vet af en ung Kostgængerske: Senhora Maria Emegi-lina Franciska Genoveva di Marcellos di Conniculo di Garbo. Henreven af Lauzuns Munterhed, aandrige Physiognomie og glimrende Husaruniform, tilkastede hun ham smilende en Rose gjennem Gitteret, spurgte om hans Navn og bød ham den ene Ende af sit Tor-klæde, som han strax greb. Hun søgte igjen at trække det til sig — en sød Kamp, som strax syntes at flytte fra Fingrene til Hjertet.

Alle fulgte vi dette Exempel; Torklæder og Blom-ster fløi fra begge Sider, og vore unge Portugiserinder saae paa os med Øine, i hvis Blik det Ønske laae, at kunne nedrive Gitteret, som var imellem dem og os. Vi kastede Kys til dem, dog ikke uden Frygt for at for-tørne Abbedissen. Dog forblev hun under hele Spø-gen gandske gravitetisk — den saarede ikke hendes from-me Sands. Vi vedbleve altsaa at trykke Kys paa Hjørnerne af vore Skjønnes Torklæder, og de gjorde ligesaa paa det Hjørne, hvorved de holdt.

Omsider blandede den gode Abbedisse sig i Under-holdningen. Hun maa vel have bemærket vor Forun-dring over hendes Taalmodighed; derfor yttrede hun, at en reen Kjærlighed er en velbehagelig Ting i den Høiestes Øine. „Disse unge Piger — sagde hun — som jeg tillader Eder, at være saa artige imod, lære paa denne Maade at behage, og ville vise sig saameget elsk-værdigere for deres tilkommende Ægtefæller; de der-imod, som hellige sig Klosterlivet, øve deres Sjels Mod-tagelighed og deres Phantasies Heftighed, saa de ville lære at elske Guddommen endnu ømmere, end tilforn.

Jovrigt kan denne Artighed ikke Andet end være saare gavnlig for unge Krigere. Den vil indgyde Eder sand ridderlig Aand, den vil anspore Eder til, ved Stordaad at fortjene den Skjønnes Hjerte, I elske!"

Slig Tale maatte opmuntre os til at fordoble vor Kjærlighed i denne galante Leeg. Min og min Udkaarnes Underholdning blev endnumere levende. Hun havde ikke saa mange Navne som hendes Veninder; thi Prindsen af Broglio's Dame hed Eugenia Euphemia Athanasia Marcellina di Antonios di Mello. Min hed gandske beskedent Mariana Isabella del Carmo, og det havde, i hiint Øieblik, kun kostet mig lidet, med Landsen at bevise, at hun var den Skjønneste af Alle.

Da Afvexling er Glædens Sjel, forsøgte vi, at skrive smaae Elskovsbreve. Den gode Abbedisse læste dem, og tillød smilende, at de maatte frit circulere, saavelsom de Svar, vi fik. Jeg vovede at digte en Sang, og Prindsen af Broglio fulgte mit Exempel. Man fandt vore Stropher allerkjæreste.

Dagen hældede. Abbedissen gav Tegn til Opbrud. Fra begge Sider lød det ømmeste Farvel. En anden Sammenkomst skulde finde Sted næste Dag, og man omtvivler da vel ikke, at vi indfandt os til den aftalte Tid.

Da vi traadte ind i Taleværelset, fandt vi Gitteret smykket med Blomster og vore Damer tusindgange elskværdigere, end igaar. De musicerede for os. Prindsens og Hertugens Dame sang en meget øm Duet til Accompagnement af Guittarre.

Imidlertid dandsede Vicomtens og min Elskede med os, saagodt Gitteret tillod det. Det Moersomste derved var, at Fru Abbedissen slog Tact dertil.

Senhora Euphemia lod os derpaa høre en improviseret Sang, der var saa tvetydig, at den kunde tydes baade paa Frelserens Lidelser og paa de Qvaler, hendes Kjærlighed til Lauzun voldte hende.

Kjærlighed og Ærgjerrighed ere umættelige. Vi fordrede, at hver af Damerne skulde give os Noget til Amindelse. Vore Ønsker bleve opfyldte; med nye, meget kjærlige Breve fik vi Haarlokker og Smaaerindringer, som vi fæstede paa vort Bryst. Ogsaa vi gjorde Foræringer, vi sendte Ringe, Haarlokker ꝛc.

Jeg fik af Mariana Isabella en Erindring, om hvilken hun forsikrede mig, at den vilde bringe mig Lykke og afværge al Fare og Sygdom, saalænge jeg bar den om min Hals. Hendes Spaadom slog dog feil. Kort efter blev jeg syg, og led Skibbrud paa Kysterne af Amerika.

Vor platoniske Kjærlighed gjorde Opsigt i Staden. Brødre, Onkler, Kjærester bleve urolige. Dog vare de deres Urolighed ikke længe. Der gaves Signal til Afreise. Tre Kanonskud kaldte os ombord, og vi havde neppe Tid til at sige vore Skjønne Farvel. De vare gandske utrøstelige. Endogsaa den gode Abbedisse havde en Taare i Øiet.

(Greve de Segûr.)

General Moreland's sælsomme Livskronike.

Det Ønske, at gavne Frihedens Sag, bevægede mig — saa fortæller En af General Moreland's Vaabenbrødre — til, i Aaret 18** at indskibe mig til Buenos Ayres, for at tage Tjeneste i Patrioternes Armee. I London havde jeg forsynet mig med Anbefalingsbreve til Magthaverne, navnligen til Gouverneuren Don Cevallos.

Jeg blev venskabeligen modtagen; Don Cevallos bød mig velkommen som en Broder, og udnævnte mig til sin Adjutant. Dog kjølnedes min Enthusiasme efterhaanden. Vel vare Gouverneuren og nogle Andre saa uegennyttige som muligt, men de fleste af de øvrige Anførere tænkte kun paa at berige sig, og idet de skrege over Tyrannie, tyranniserede de deres Undergivne. Min personlige Stilling blev med hver Dag ubehageligere; mange Officerer misundte mig den Befordring, der strax var bleven mig, som Fremmed, til Deel. Da der desuden ingen Fjende var i Nærheden, bad jeg Don Cevallos forskaffe mig en Post i den Armee, som førgtede mod de med Spanien forbundne Indianere. Dette gjorde han, skjøndt ugjerne, og saaledes begav jeg mig paa Veien, higende efter, at udmærke mig i aaben Kamp.

Gouverneuren havde medgivet mig et Anbefalingsbrev til General Moreland, som havde Kommandoen der; neppe var jeg derfor kommen til min Reises Maal, før jeg gjorde denne Officeer min Opvartning.

Slet intet Værdigt eller Indtagende havde han i sit Udvortes. Han syntes omtrent tredsindstyve Aar gammel, var neppe fem Fod høi, men hans Legeme var stærkt og kraftigt. Han havde krumme Been, Kopperne havde stærkt vanziret hans Ansigt, han skelede hæsligt, hans Skuldre ragede næsten over hans Hoved.

Da denne sælsomme Skikkelse havde læst Gouverneurens Brev, vendte den sig til mig og sagde: „General Cevallos anbefaler Dem til mig, De er hans Ven og min Landsmand. Havde De bedet min Tjener eller min Skræder indlægge et godt Ord for Dem, da havde det havt bedre Virkning. Men hiin Anbefaling nytter Dem intet hos mig. Jeg har ogsaa Venner, men jeg beder ikke Don Cevallos forsørge dem: hvor kan han altsaa troe, at jeg vil umage mig for hans? Gjør Deres Pligt, unge Mand, og De har Intet at frygte af mig; men handler De imod Pligten, da undgaaer De ikke Straffen, om De ogsaa var min Broder."

Han vinkede med Haanden og lod mig gaae med den Besked. En Ordonants fulgte mig til den Deel af Leiren, hvor det Corps stod, jeg nu hørte til.

Den Tjeneste, som nu betroedes mig, var mosisommelig og farlig tillige, jeg var imidlertid saa heldig, at udmærke mig ved adskillige Leiligheder, og blev nu af Generalen betragtet med mildere Øine. Yuthilow, den indianske Høvding, havde en Favoritinde, som faldt i vore Hænder, og da vi troede, dette var en fortræffelig Leilighed til, at drage ham fra Spaniens Interesse, blev jeg, tilligemed en anden Officeer, sendt for at underhandle med ham.

Vort Gesandtskab var ikke heldigt. „Siig Eders General, svarte Høvdingen: at Stormen larmer og at Solen skjuler sig i sine fjerneste Vraaer. Evanthrone's Sange have ophørt, og Yuthilow fryder sig ikke mere ved hendes Smiil, Men Pilen traf ham ikke uforberedt. I sine Fjenders Blod vil han drukne sin Sorg."

Fra nu af forløb sjelden nogen Nat, uden at der gjordes et Angreb paa den republikanske Leir. Efterlignende et vildt Dyrs Skrig og Bevægelse, sneg sig i Almindelighed En af de dristigste Fjender saa nær til vor yderste Skildvagt, at han kunde skyde denne ned med en Piil. Med vildt Skrig nærmede derpaa de Øvrige sig, og anrettede al den Forstyrrelse, de kunde, men vare altid forsvundne, inden Tropperne vare komne paa Benene.

En Nat vaktes jeg af en frygtelig Tumult; inden jeg kunde væbne mig, blev jeg bunden og bortslæbt af en fjendtlig Skare. To Indianere toge mig mellem sig, skaffede mig med beundringsværdig Hurtighed ud af Leiren og standsede ikke, før ved en sumpig Egn, hvor flere Indianere stødte til os med andre Fanger. Jeg hørte, at vi skulde blive her til Daggry, og derpaa skaffes videre ind i Landet. — Næste Morgen satte de over Sumpen, hvor deres Heste ventede. Jeg blev løftet op paa en, og bevogtet saa strengt, at jeg hverken kunde flye, eller underholde mig med mine Medfangne.

Fjerde Dag efter naaede vi en af Indianernes Byer. Det var et sandt Triumphtog for dem; de stege af, opstillede sig i Rader, toge Fangerne mellem sig, og marscheerte saaledes fremad, syngende en Krigssang. Folket strømte sine Krigere imøde. Nogle istemte San-

gen, Andre tudede i Bøffelhorn, atter Andre sloge paa Tromme. Da Toget naaede Midten af Byen, begyndte Krigsdandsen, og Krigernes frygtelige Fagter, den uharmoniske Musik, det Udtryk af Hævnlyst, vi bemærkede i Folkets Miner — Alt forenede sig, for at fylde os med Skræk.

Da Dandsen var tilende, bleve vi bragte ind i et Træskuur, her bleve vi indelukkede, og en stærk Vagt blev tilbage hos os. Nu først begyndte jeg at tænke over min Forfatning. Men Naturen æskede sin Ret, jeg sank i en fast Søvn. Ikke længe havde jeg hvilet, da en frygtelig Larm udenfor Fængslet vakte mig. Døren aabnedes, og ti til tolv andre Fanger bragtes ind.

Jeg gjenkjendte General Moreland's Stemme, stod op, nærmede mig ham, og bevidnede ham min Deeltagelse. „Det er Krigerens Lod, jeg beklager mig ikke derover!" var hans Svar. — Vi underholdt os en Stund med hinanden, men han kunde ingen Underretning give mig om Armeens Skjebne; thi han var, ligesom jeg selv, bleven gjort tilfange ved første Angreb.

Da jeg vaagnede næste Morgen, var Generalen min første Tanke; jeg saae mig om efter ham, og undredes ikke lidet, da jeg saae ham slumre i en Vraa af Fængslet, saa rolig, som om han sov paa sin Feltseng, i sit Telt. Da han slog Øinene op, nærmede han sig mig, og underholdt sig med mig, langt behageligere, end han pleiede.

„De er yngre Soldat, end jeg, sagde han: og Opholdet her maa være dem endnu ubehageligere end det er mig. Men man kan ikke have den Hensigt, at holde os

længe fangne her. Vilde man skaane vort Liv længere end een eller to Dage, vilde man have givet os bedre Næring, end den der, blot fordi vi skulde lide desto længere af den Marter, man har tiltænkt os." — Han pegede derved paa et lidet Stykke tørret Kjød, som hver Fange havde faaet.

„Men hvorfor, General, spurgte jeg: hvorfor har Fjenden ikke givet os Døden strax efterat vi vare tagne tilfange, istedetfor at føre os hid?" — „En Samtale, som jeg har hørt Vagten føre, svarte Moreland: lader mig formode, at Yuthilow, for at sætte Mod i Folket, der har anseet os for uovervindelige, har besluttet, at sende nogle Fanger ind i Landet, for at lade dem martre her. Denne Skjebne har nu truffet os, og, ligemeget om denne Compliment er Dem behagelig, eller ikke, mig er det kjært, at en brav Mand, som De, deler den med mig."

„Jeg glæder mig over, at De, General, seer Deres Lod saa frygtløs imøde, sagde jeg: jeg tilstaaer, mig rattes Overbeviisningen om, at jeg saa mandigen vil taale de Qvaler, som vente mig." — Generalen indgjød mig Mod, og undskyldte, i Samtalens Løb, den tilbagestødende, uhøflige Adfærd, hvormed han modtog mig, da jeg førstegang gjorde ham min Opvartning. "Vidste De, sagde han: hvor ringe de Fordringer ere, mit Fædreland har paa min Hengivenhed, vilde De ikke undres over den Ligegyldighed, hvormed jeg hilser dem, der ingen anden Anbefaling have, end den, at de ere fødte i Engelland. Mit Livs Krønike har jeg endnu aldrig fortalt Nogen, men Dem vil jeg

meddele den. Efterat jeg havde bevidnet Generalen min Taknemmelighed, begyndte han saaledes:

„Mine Forfædre havde, i adskillige Generationer, forpagtet nogle Tønder Land, samt en i Berwickshire beliggende Mølle. Jeg var den Yngste af syv Børn og mine Forældres Favorit. Selv blev jeg kun sjelden revset; mine Søstre og Brødre henvendte sig altid til mig, naar de havde fortjent Straf — jeg skulde bede godt for dem. Da jeg var ti Aar gammel, blev Forpagtningen mine Forældre opsagt af Godseieren, og vi flyttede til en Naboby, hvor min Fader satte sig ned som Meelhandler. Men det varede kun stakket Tid inden Armod blev hans Lod: han nødtes til at opgive sin Handel og at arbeide som Daglønner for sit Brød. — Af Naturen var min Fader mild og godhjertig; men Ulykken gjorde ham barsk og vredladen, og da mine Søstre vare komne i Tjeneste og mine Brødre i Lære, havde hans gnavne Lune kun min Moder og mig at øve sig paa. Naar han kom hjem fra sit Arbeide var Lyden af hans Stemme nok til at gjennemryste mig.

De Savn, jeg, med Hensyn paa Føde og Klæde, maatte taale, og den Strenghed, hvormed min Fader behandlede mig, gave mine naturlige Anlæg en gandske modsat Retning. Istedetfor at jeg før havde været artig og forekommende, blev jeg nu plump og trættekjær, og kom ofte i Strid med mine Jevnaldrende, saa man saae sig nødt til, at jage mig ud af Skolen. — Over et Aar blev jeg nu hjemme; da min Fader ikke var istand til at ernære mig længere, blev jeg sat i Skomagerlære.

Min Mester var en haard, ufølsom Mand, som tugtede mig strengt for den ringeste Forseelse. Hans

Hustru var ligeledes en livagtig Satan, og da jeg maatte gaae deres Ærinder, bære Vand, samt passe Børnene, havde jeg stedse alle Hænder fulde. Det Kammer, hvori vi arbeidede, var koldt og usundt; en gammel Kakkelovn stod deri; i den blev der lagt om Vinteren, naar vi havde noget Brændsel, men dertil vilde Mesteren og hans Kone ingen Penge give, og jeg maatte altsaa herud, at hidskaffe noget gratis. Ofte fik jeg svære Prygl, naar jeg oprykkede Pæle eller deslige, som jeg vilde slæbe hjem; ja, engang var jeg endogsaa i Fare, at vorde behandlet som Tyv, thi i mit Forklæde opdagede man Steenkul, som jeg havde tillistet mig etsteds. Men Faren maatte være saa stor, den vilde: jeg maatte skaffe. Vare mine Bestræbelser frugtesløse, og fandtes Ovnen ikke hedet til sædvanlig Tid, straffede mig nogle Ribbeensstod for min Efterladenhed, som Skomageren kaldte det.

Min Mesters ældste Datter, en smuk, men koket Pige, listede sig, naar Faderen var ude, ofte ind i Værkstedet, for at høre Svendene synge, og inden min halve Læretid var omme, var jeg dødeligen forelsket i hende, hvilket hun, saa heftig som min Lidenskab var, snart maatte bemærke. Da jeg imidlertid var adskillige Aar yngre end hun, og mit Udvortes udentvivl mishagede hende, behandlede hun mig med Foragt.

Derimod var der paa Værkstedet et ungt Menneske, omtrent atten Aar gammel, af smuk Skabning og behageligt Væsen; ham havde jeg stærkt mistænkt for en hemmelig Forstaaelse med Agnes — det var den Skjønnes Navn. Men de vare altid paa deres Post, naar

de talte med hinanden, og saaledes forgik lang Tid, inden der begav sig noget, som kunde stadfæste min Mistanke. Omsider saae jeg en Maanskinsaften, da jeg lystvandrede i Stadens Omegn, hvorlunde hun sneg sig ind i en lille Skov, der gjerne var Maalet for Elskendes Stævne. Kort efter saae jeg grant, at Morits — det var Elskerens Navn — kom bagefter. Ingen af dem havde seet mig. Sagte listede jeg mig efter dem, og de vare alt for fordybede i deres Samtale, til at de skulde have bemærket mine varlige Fjed. Da de vare trætte af at gaae, satte de sig paa en Græsbænk, bag hvilken jeg skjulte mig. Her hørte jeg, hvorlunde hun svor min Medbeiler evig Kjærlighed, og morede ham med at fortælle den Kjærlighedserklæring, jeg havde gjort hende.

I dette Øieblik følte jeg, at der foregik en pludselig Forandring i min moralske Natur. Tilforn var jeg vel trættekjær og havde slemme Vaner, men i Grunden var mit Hjerte dog tilbøieligt til Mildhed, og før havde jeg taalt Alt, end gjort mig skyldig i Utaknemmelighed. Nu syntes mig hvert Baand sønderreven, som bandt mig til mine Medmennesker; jeg følte Afsky for dem Alle, og elskede fra nu af kun mig selv. Jeg havde kunnet stifte den største Elendighed, naar jeg blot havde kunnet kjøle min Lidenskab. Min Kjærlighed til Agnes veeg for det meest brændende Had; havde jeg havt Vaaben hos mig, da havde jeg myrdet baade hende og hendes Beiler.

Min Lommekniv havde jeg glemt hjemme, jeg var altsaa nødt til, at liste mig ud af mit Skjul. Morits var, ligesom jeg, Læredreng endnu, og jeg var overbe-

viist om, at naar Mesteren fik at vide, hvad Forhold han stod i til hans Datter, vilde han snart sætte en Bom for deres kjælne Sammenkomster. Hastig fløi jeg altsaa hjem, for at aabenbare, hvad jeg havde skuet. Som jeg traen ind ad Døren, spurgte Mesterinden mig, hvad jeg havde havt ude at bestille saa silde. „Jeg har spadseret mig en Tour!" svarte jeg. — „Allerkjæreste! Og hvor har Han da streifet om?" — „I Krattet, hvor Morits endnu sidder og lesser med Jer Datter."

„Elendige Løgner!" skreg Qvinden, og hendes vindtørre Haand fornyede sit Bekjendtskab med min Kind. Nu kom ogsaa Mesteren frem, og spurgte, hvad der bevægede mig til, saaledes at fare med Løgn, thi Morits, sagde han, var reist paa Landet, for at besøge en Slægtning, og Agnes var i Besøg hos en Veninde. Jeg fortalte ham, hvad jeg havde seet, og rasende foer han ud, for at overraske de Skyldige.

Men til Ulykke for mig, vare de Elskende blevne mig vaer, da jeg listede mig bort, og havde skyndt sig ud af Skoven, saa Agnes kom til Veninden ligesaa hurtigt, som jeg kom hjem. Veninden var indviet i Hemmeligheden, og erklærede, da hun blev adspurgt, at Agnes ikke var vegen fra hendes Side den hele Aften. Dette Udsagn retfærdiggjorde de Anklagede aldeles, og saa blev jeg da skikket tilsengs med den Trudsel, at jeg næste Morgen skulde bøde for min Løgn. — Løfter om Straf vare de eeneste Løfter, som punktligen bleve holdte i Skomagerens Huus; men dennesinde holdt han endnu meer, end han havde lovet. Jeg taalte det rolig, som det lod, men i mit Hjerte ponsede jeg paa Hævn.

Den franske Revolution havde just dengang bragt alle Gemytter i Gjæring, hvert Vertshuus var forvandlet til en Raadssal, hvori Intet afhandledes, uden Politik. Mine Kammerater nærede høist republikanske Grundsætninger. Hiin Dag, da jeg var bleven straffet saa strengt, var der just indløben Efterretning om Fordele, som Franskmændene havde tilkæmpet sig over Engellændernes Allierede, og mine Kammerater yttrede sig altsaa endnu friere, end sædvanligt, om Kongedømmets nærforestaaende Undergang. En af dem, endnu mere uforskammet end de Øvrige, meente: „Moreland havde været fortræffeligen skikket til Konge, thi hans Hjerte er ondt og hans Legeme vanskabt, Skade kun, at Ingen af alle de Kroner, som snart ville vorde fangelige, vil kunne passe hans Hoved."

„Du tager feil! tog Morits Ordet, pegende paa mine høie Skuldre: Pavens Krone er jo som gjort til ham, den er tredobbelt, og han har jo ogsaa tre Hoveder at sætte dem paa." — Nu formaaede jeg ikke at holde mig mere; med en spids Kniv i Haanden sprang jeg op, med det Forsæt, at dyppe den i Spotterens Hjerteblod, men han mærkede min Hensigt, vendte sig og blev kun saaret i Siden. Imidlertid segnede han dog til Jorden, jeg holdt ham for død, og flyede, idet jeg benyttede de Øvriges Forvirring, ned ad Trappen, uden at Nogen gjorde Mine til, at holde mig tilbage.

Mine Forældre vare imidlertid døde, mine Søstre vare og bortflyttede. Ingen af mine Brødre boede i Nabolaget, jeg havde ingen Ven, til hvem jeg kunde tye — altsaa beroede alt mit Haab om at undflye Galgen, ene og allene paa mine Fødders Hurtighed. Af-

ten var det. Jeg formodede, man vilde forfølge mig ad den Vei, som førte til næste Søhavn, og flyede derfor ind i Landet, ubekymret, hvorhen jeg kom, naar jeg blot undgik den truende Fare. Alt var jeg kommen et langt Stykke Vei, og Hunger og Tørst begyndte at pine mig, da en Vogn indhentede mig, som kjørte til Newcastle. Foermanden ynkedes over mig, tog mig med, og gav mig et Stykke Brød, som jeg graadigen fortærte. — Vi overnattede i en Landsbykro, hvor Foermanden fik en Seng, men jeg kun et Straaleie; nu troede jeg mig uden Fare, og var henrykt over den Hævn, jeg havde taget over min Medbeiler.

Jeg naaede Newcastle, uden at støde paa nogen Hindring, overnattede i et usselt Ølhuus, og gik næste Morgen ud, at søge Arbeid, hvilket jeg ogsaa fik. Min nye Mester var fra Northumberland, ansaae alle Skotter for halve Vildmænd, og da hverken mit Udvortes var synderligen fordeelagtigt, eller min Dulighed meget bevendt, syntes det, som om han blot havde taget mig i Huset, for at gjøre sig lystig over mig og mit Fødeland.

I Begyndelsen gik jeg ikke meget ud, thi jeg frygtede, at vorde opdagen og greben som Morits's Morder. Men da jeg ikke mærkede til nogen Forfølgelse, blev jeg modigere, og saa erfarede jeg da snart tilfældigviis, at min Medbeiler ingenlunde var død, men allerede helbredet igjen. Denne Efterretning betog mig nu al Frygt, jeg gik frit omkring, og tilbragte mine Aftener, naar jeg havde Penge notabene, enten i et Ølhuus, eller i Skuespilhuset.

Jeg var nu bleven duligere i mit Arbeide, fik altsaa bedre Løn, end før, saa jeg kunde leve ret muntert. En Aften svirede jeg med mine Kammerater; En af dem begyndte at gjøre sig lystig over mit Fødeland. En Stund taalte jeg hans Spot, men jo taalmodigere jeg var, desto kaadere blev han. Jeg følte, at jeg ikke kunde holde mig længere, kastede derfor, hvad jeg skyldte Verten, paa Bordet, og vilde gaae. Men Spotteren greb mig i Armen, holdt mig tilbage og raabte: „Besvar mig et Spørgsmaal, Sawnei *), inden Du gaaer; ikke sandt, det bedste Brød i Skotland bages af Saugespaaner?"

Nu kogte mit Blod; jeg vendte mig, greb et Tinkruus og førte dermed et frygtelig Slag mod Spotterens Pande. Men inden jeg kunde gjentage Slaget, lagde de øvrige Gjæster sig derimellem, og afvæbnede mig. — Vel tilfredes det mig, at gaae hjem, men næste Morgen blev jeg kaldt for Øvrigheden, og kastet i Fængsel. Her hørte jeg mine Medfangne fortælle de groveste Type- og Røverhistorier — det forøgede min Foragt for alle Mennesker. — Da jeg imidlertid i Forhøret beviste, at jeg var bleven groveligen fornærmet af min Modstander, blev jeg kun idømt en Pengemulkt, og skulde, naar den var betalt, atter sættes paa fri Fod. Min Mester gav mig Forstrækning, og saaledes slap jeg da ud.

Men da han næste Løverdag gjorde Afregning med mig, holdt han af min fortjente Løn en halv Krone til-

*) Et Øgenavn, som man giver Skotterne.

bage, og derved overbeviſtes jeg om, at jeg maatte dø af Hunger, inden min Gjeld paa denne Maade blev betalt. Jeg følte mig desuden levende beſjelet af det Ønſke, at ſee mig om i Verden, og gik derfor hemmelig min Vei, ad London til.

Da jeg underveis arbeidede i de betydeligſte Steder, varede det en Tid, inden jeg naaede Hovedſtaden, hvor jeg adſkillige Maaneder levede ret flittig og ordentlig. Blandt mine Kammerater var En ved Navn Mitchelſon, ſom var velbevandret i alle Skjelmſtykker. Ham blev jeg ſnart fortrolig med. Han havde altid Penge mellem Hænder; derover undrede jeg mig, thi han var den ſletteſte Arbeider paa Værkſtedet, og drev tidt omkring hele Dage, uden at beſtille noget.

En Aften var jeg med ham i et Ølhuus. Da vi vare allene i Stuen, benyttede han Leiligheden, og begyndte at roſe den Snildhed, han troede at have bemærket hos mig. „Du er en ſlink Knøs, ſagde han: og det gjør mig ondt, altid at ſee Din Pung ſaa ſlap.“ — „Ja, kan Du ſige mig, hvad jeg ſkal gjøre, for at komme til Penge? “ſpurgte jeg. — „Du ſkal bære Dig ad, ſom jeg! ſvarte han, idet han tog en Haandfuld Sølvpenge op af Lommen: Det beroer paa Dig, hvad enten Du ſelv vil tømme Godtfolks Lommer i Kirken, eller forene Dig med dem, ſom Koſterne gives i Forvaring. Vore Hænder kunde toe hverandre paa denne Maade. Jeg har drevet denne Haandtering længe, og veed, den vil behage Dig. Den ernærer mig ſaa rigeligen, at jeg ikke forſaalede nogen Skoe, hvis jeg ikke maatte gjøre det for Politiets Skyld, der

ubarmhjertigen viser Enhver ud af Byen, som ikke kan sige, hvorved han ernærer sig."

Dette Forslag stemte saavel overeens med min Tilbøielighed, at jeg strax gik ind deri. Vi aftalte med hinanden, at begynde vor Operation næste Søndag. Udfaldet af vore Bestræbelser var gandske taaleligt, skjøndt vort Bytte kun bestod i Lommetørklæder. Vi lagde os ogsaa efter Spil, og tabte ikke derved. Mitchelson og jeg viste os aldrig sammen paa noget offentligt Sted; derved afledte vi al Mistanke.

Da vi en Aften vare paa Hjemveien, saae vi en Mængde Mennesker forsamlede i Nærheden af Skuespilhuset; strax begave vi os did, i det Haab, at forøge vort Bytte. Mitchelson var virkeligen saa heldig, at tilegne sig en Herres Guldur, hvormed vi glade ilte vor Vei. For at fjerne hver Mistanke, havde vi nedlagt vort Bytte i en afsides Egn af Staden, og da vi i dette Øieblik havde anseelige Penge mellem Hænder, folgte Mitchelson ikke Uhret strax. To Dage efter læste jeg et Avertissement, hvori den Bestjaalne, som i Uhret havde mistet et dyrebart Stykke, arvet efter en fortrolig Ven, lovede Den, der kunde gjenbringe ham det, eller give ham Oplysning derom, en Belønning af 50 Pund.

Neppe havde jeg læst denne Anmeldelse, før jeg ilte til den Bestjaalne, og nævnede Mitchelson som Tyven, dog saaledes, at jeg selv blev ude af Spillet. Han blev strax greben, og Uhret fandtes hos ham. Han blev forhørt og dømt til at vorde transporteret til Botany-Bay; men jeg fik den udsatte Belønning.

Nu hørte jeg op at arbeide, men tillige at leve saa udsvævende, som hidtil. Før havde jeg aldrig tænkt paa Fremtiden, men strax forødt Frugterne af min Industrie; nu besad jeg en liden Kapital, hvorved jeg kunde gjøre min Lykke, naar jeg forstod at benytte den ret. Min Ærgjerrighed vaagnede; jeg havde overbeviist mig om, at Rigmanden stedse indtager den første Plads i Verden — derfor besluttede jeg, for enhver Priis at erhverve mig Rigdom. Jeg nægtede mig selv enhver Bequemmelighed, og begyndte at speculere.

Jeg besøgte de offentlige Auctioner, kjøbte gangbare Ting for lav Priis, og solgte dem med Fordeel; Tildragelsen med Mitchelson havde gjort Politiet opmærksomt paa mig, jeg opgav derfor det farlige Haandværk, jeg havde drevet i Forening med ham. Men jeg vedblev at spille, og saaledes havde jeg, efter faa Maaneders Forløb, forøget min Kapital til det Tredobbelte.

I et Huus, som jeg ofte besøgte, spillede jeg en Aften med en Mand, som jeg antog for god Prise. Snart havde jeg fravundet ham ti til tolv Guineer — det var Alt, hvad han havde hos sig. Han vilde fortsætte Spillet paa sit Æresord, men jeg undskyldte mig, idet jeg bemærkede, vi vare jo fremmede for hinanden. Vi kom da overeens om, at mødes igjen næste Aften.

Aftenen kom. Vi begyndte vort Spil paany, og jeg vandt adskillige Gange i Rad. Opirret ved sit Tab, kastede den Fremmede Kortene i Ilden, og gjorde mig det Forslag, at prøve Terningspil. Jeg samtykkede, thi jeg forlod mig paa min Færdighed, men trods den, havde jeg, inden faa Minuter, mistet Alt, hvad jeg eiede.

Neppe havde den Fremmede overbeviist sig om, at jeg ikke havde mere at tabe, for hans Ansigt pludseligen antog en gandske anden Mine; hans store Mund, som hidtil ikke havde syntes mig skikket til Andet, end til at gabe, trak sig sammen til et Haansmiil, og de smaae graaelige Øine stirrede paa mig, som om de vilde gjennembore mig. „Unge Mand! sagde han: I forstaaer Eders Haandværk godt, men vogt Jer en anden Gang, at I ikke tager en Hog for en Due."

Havde en Afgrund aabnet sig for mine Fødder, jeg havde ikke kunnet være mere bestyrtet. Alle mine gyldne Diamanter vare forsvundne i et Øieblik, og Intet blev mig tilbage, Intet, uden Armod og et jammerfuldt Liv. Men det havde jeg endda fundet mig i, naar jeg ikke selv havde fremkaldt min Ulykke ved min egen Eenfoldighed. Hvor sønderknusende var mig den Tanke, at jeg var hildet i en Spillers Snare, jeg, som saa tidt havde udspændt mit Garn for Andre!

Pludseligen faldt det mig ind, at jeg jo, inden han naaede sit Hjem, kunde fratage ham, hvad han ulovligen havde tilegnet sig. Jeg hastede efter ham, og efterat jeg havde trykt min Hat ned i Øinene, samt bundet mit brogede Lommetørklæde om min Hals, for at gjøre mig ukjendelig, fulgte jeg vaerligen efter ham. Det var min Hensigt, at overfalde ham i et eller andet skummelt Stræde, støde ham ned, tomme hans Lommer, og derpaa begive mig til det faste Land.

Men til sin Lykke holdt han sig i de folkerigeste Gader, og allerede opgav jeg Haabet om, at udføre mit Forsæt. Da nærmede vi os Sommerset-House, her var stor Folkestimmel. Spilleren syntes ikke at have

Lyst til at trænge sig gjennem Mængden; endeligen beslut-tede han sig dog dertil, jeg fulgte ham lige i Hælene. Dog mærkede jeg snart, at jeg havde med en Mand at gjøre, som forstod at passe paa sine Penge, thi det vilde ikke lykkes mig, at gjøre noget Angreb derpaa, før Trængselen tog saadan Overhaand, at jeg næsten qvalt-es deri. Jeg tabte ikke mit Maal af Sigte, og da Spilleren, for at skaffe sig Luft, opløftede sin Arm, benyttede jeg dette Øieblik, foer med Haanden i hans Lomme, og greb hans Pengepung.

Hvad enten det nu var Trængselen eller min egen Sindsbevægelse, som hindrede mig i, at udføre mit Anslag med den mig egne Snildhed: nok er det, inden jeg kunde bringe Pungen i Sikkerhed, havde den Fremmede ogsaa grebet mig i Armen. Strax blev jeg overantvor-det til en Politibetjent, der havde nok at gjøre med at beskytte mig mod Pøbelens Mishandlinger.

Natten over blev jeg indespærret med andre Delin-qventer, og Dagen efter ført for Magistraten. Min Modstander maa vel have havt sine Grunde til at sky et Møde for Retten, thi han udeblev, og da Politibe-tjenten ikke havde seet mig udøve Gjerningen, vilde jeg have sluppen temmelig vel, hvis ikke En i Retten i mig havde gjenkjendt Mitchelsons Ven; denne Omstændig-hed gjorde Udslaget imod mig, og saa blev jeg da sendt ombord. Her blev mit Navn indført i en Bog, og uden videre Omstændigheder kastede man mig under Dækket.

Et Skib er ofte bleven kaldt et svømmende Fængsel. Er denne Benævnelse rigtig, da kan man kalde en Ten-

ner *), et Fængsel for Fordømte. Her vansmægte Fædre, revne fra deres Børn, Sønner, rovede fra deres hjelpløse Forældre, Ægtemænd, bortførte fra deres trøstløse Hustruer. Over al den Elendighed trindtomkring mig, glemte jeg næsten min egen.

En Uge efter at jeg var bleven kastet i dette Helved, bragtes jeg ombord paa et Skib, som afseilede til Ostindien næste Dag. Skjønt jeg fandt det Arbeide haardt, man satte mig til, udsonedes jeg dog snart dermed. Capitainen var menneskelig, og hans Folk havde det bedre, end paa mange andre Skibe. — I Begyndelsen var vor Reise meget heldig, og vi naaede det gode Haabs Forbjerg i ualmindelig Hast. Uden Hindring fortsatte vi Reisen herfra, indtil vi, i de indiske Farvande, bleve angrebne af et fransk Krigsskib, langt større, end vores. Dog lykkedes det os, at afslaae Angrebet, skjønt med betydeligt Tab.

Endnu havde vi ikke oprettet den Skade, vort Skib havde lidt, da en frygtelig Orkan brød løs over os. Alt hvad menneskelige Kræfter formaae, blev gjort, men Skibet var bleven læk, og skjønt tre Pomper vare i Bevægelse uafbrudt, varede det dog ikke længe, inden Vandet tog saadan Overhaand, at vi maatte kaste os i Baadene. Søen gik imidlertid saa høit, at den ene Baad blev bortskyllet, saasnart vi satte den ud; en anden, hvori Skibsfolkene kappedes om at styrte sig, sank, og Alle de, som vare i den, druknede uden Redning.

Kun een eneste liden Baad var endnu tilbage. Capitainen og hans Søn stege først i den. Mig lykkedes det

*) Et Skib, som pressede Matroser bringes ombord paa.

ogsaa, at faae en Plads deri. Den kunde vel rumme omtrent tredive Mand, men Frygt for, at den skulde synke, bevægede En af os til, at kappe Touget, skjøndt der først var tyve Mand deri.

En lille Kasse med Skibstvebakker var det hele Mundforraad, vi havde kunnet medtage; hver Mand fik derfor kun en Tvebak togange dagligen og noget Regnvand. Denne Portion var neppe tilstrækkelig til at opholde Livet, endsige til at give os de Kræfter, vi behøvede til at føre Aarerne. Tre af vore Ulykkesstaldbrødre døde fjerde Dagen efterat vi havde forladt Skibet; vi kastede dem overbord, idet vi misundte dem deres Lod. Snart tabte vi Kræfterne til at roe, og nødtes til, at lade vor Baad drive for Vind og Vove. — Om Dagen udsatte for Solens stikkende Hede, om Natten for kolde Vinde og usund Dug, er ikke selv den meest levende Indbildningskraft istand til at optænke nogen qvalfuldere Stilling, end vores var. Men vor Elendighed kunde kaldes Lykksalighed, i Sammenligning med det, vi endnu skulde lide.

Saaledes vare vi drevne om i fjorten Dage, da et pludseligt Vindstød, som nær havde bragt vor Baad til at kantre, kastede Kassen med Resten af vort Mundforraad i Søen. O, hvilket rædselfuldt Øieblik! — Frygten for at sulte ihjel forøgede min Appetit, og da vor anden Fastedag lakkede mod Enden, vare min Maves Fordringer næsten utaalelige. Jeg søgte at tilfredsstille dem paa al optænkelig Maade, jeg gnavede paa min Skoe, paa min uldne Hue, paa Alt, hvad der lovede at give mig nogen Næring, men det var kun at

hælde Olie i Flammen. I min Angst bed jeg Hul i min Tunge, og da det rindende Blod gav mig nogen Vederqvægelse, kom jeg paa den Tanke, at aabne mig en Aare. Jeg havde intet Instrument dertil; dog iværksatte jeg det omsider med mine Negle, og satte graadig min Mund til Vunden. Men Blodet vilde ikke flyde, jeg indsugede kun nogle Draaber. Nu forbandede jeg min Skjebne, indtil jeg sank i en bevidstløs Tilstand, hvoraf man vakte mig, for at lade mig tage Deel i Afhandlingen af det store Spørgsmaal, hvad der i denne skrækkelige Stilling var at gjøre.

Vi havde intet Valg — kun een eneste grufuld Udvei stod os aaben, den nemlig: at lade Loddet bestemme, hvo af os der skulde lide Døden, for at tjene de Andre til Næring.

Vi vare kun elleve i Alt nu. Men skjøndt vor Elendighed var grændseløs, havde dog Ingen af de Elleve Lyst til, at offre sit Liv, for at opholde de Andres — saa mægtig er Livslysten i Menneskehjertet! Selv den modige Capitain gjøs ved Tanken om, at skulle offre den lille Rest af sine Levedage, for at redde sin Søns Liv! — Et Blad Papiir blev deelt i elleve Strimler, og en af dem blev mærket. Derpaa bleve de sammenrystede i en Hat, og Den, som tog den mærkede, ham traf Loddet at døe.

Just som vor Forventning var høiest spændt, foer Lieutenanten pludseligen op og skreg jublende: „Land! Land!“ Hatten blev kastet i Søen og et høit Glædesskrig fulgte paa den stumme Sorg. Det Land, Lieutenanten havde opdaget, var ikke langt borte; Strømmen bar os mod Kysten, og efter faa Timers Forløb be-

traadte vi Strandbredden, som var bedækket med Muslinger. Disse slugte vi med saadan Graadighed, at Capitainen og to Andre strax døde deraf, og vi Øvrige fik den heftigste Kolik.

Ingen af os vidste det ringeste om det Land, vi vare komne til. Vi saae intet Spor af Indbyggere, og Fuglenes Tamhed, som hoppede trindtomkring os, overbeviste os om, at Synet af Mennesker var dem fremmed.

Efter Capitainens Død ansaae vi det for raadeligt, at vælge en anden Anfører. Loddet traf Lieutenanten. Saasnart vi vare komne lidet til Kræfter igjen, begave vi os paa Veien ind i Landet, og mærkede nu, at vi vare paa en Øe, som var gjennemskaaren af Floder og bevoxet af Træer, men ivrigt, som vi havde formodet, ubeboet. Paa den nordøstlige Kant af Øen, hvor en stor Flod udgjød sig i Havet, besluttede vi, at sætte os ned. Vi gik derfor tilbage til vor Baad, bragte den hid, og begyndte at bygge os en Vaaning.

Vi havde slet intet Værktøi; men da jeg som Dreng ofte havde sysselsat mig med Kurvefletning, og vi fandt en Mængde Bambusrør, lykkedes det os snart at opføre en taalelig Hytte. Paa Levnetsmidler lede vi ingen Mangel; utallige Fugle af den fineste Smag sadde paa Grenene rundtomkring, saa tamme, at vi kunde slaae dem ihjel med vore Stokke. Urter og Planter fandtes ogsaa i stor Overflødighed, og af et eget Slags Græs, som havde lange, brede Straa, flettede vi et Næt, hvormed vi fangede en stor Mængde Fiske.

I denne Eensomhed følte jeg en Sjelero, som længe havde været mig fremmed, saa jeg næsten ønskede, her

at ende mine Dage. Anderledes forholdt det sig med de Andre. De længtes efter at gjensee dem, de havde efterladt i Verden, og fra Morgen til Aften stod stedse En af dem paa Vagt paa en høi Klippe, skuende ud over Havet, i det Haab, at en frelsende Sofarer skulde nærme sig, for at føre dem fra denne Ørk, ud i Verdens Larm, hvorefter de higede.

Vor afdøde Capitains Søn havde en Morgen begivet sig paa denne Post, men kort efter saae vi ham igjen haste ned ad Klippen. Vi ilte ham imøde, og erfarede, at han havde faaet Øie paa et stort Skib, som laae for Anker og havde udsendt en Baad til Flodmundingen, ved hvilken vi havde bygget vor Hytte. Denne Efterretning vakte en levende Glæde, og da Baaden nærmede sig, hilste vi den med et skingrende Jubelskrig.

Vor Glæde blev endnu større, da vi mærkede, at det var Britter. Det var os umuligt, at tøve, til de vare landede, vi sprang i Vandet, svømmede Baaden imøde, trak den iland, og omfavnede vore Landsmænd, som om de vare dyrebare, prøvede, gjenfundne Venner.

De fortalte os, at de tjente paa Compagnieskibet Cornwallis, som for ti Dage siden, i en heftig Storm, var bleven skilt fra den hjemseilende Flaade. Adskillige af deres Vandfade vare sprungne, de vare derfor afsendte, at fylde nogle ved Flodens Munding. Dette var snart skeet, og tre Maaneder efterat vi vare landede paa Øen, bleve vi bragte ombord paa Cornwallis, hvor Capitainen og Skibsfolket modtoge os paa det venskabeligste.

Da vi kom tilbage til Engelland, fik vor Lieutenant Kommandoen over en Kanonbrig; han ønskede, jeg

skulde blive hos ham, men da jeg forestillede ham, at jeg aldrig havde holdt af Søen, indlagde han Forbøn for mig, og skaffede mig min Afsked.

Nu var jeg da gjengiven det menneskelige Selskab, men dog utilfredsere, end nogensinde. Jeg saae mig uden Indflydelse, uden Formue; min Charakter var besmittet; hver hæderlig Vei var spærret for mig. Jeg besluttede at træde i Armeen. Her kunde jeg dog haabe, enten at vorde dræbt eller befordret. Jeg lod mig altsaa hverve i et Regiment, som stod i Begreb med at afgaae til Portugal, som var den Skueplads, England og Frankrig havde valgt for deres Tapperhed.

Jeg var den eneste Sergeant i mit Compagnie, som overlevede Slaget ved Albuera, og da jeg havde havt den Lykke, at redde Regimentsfanen, blev jeg, til Belønning for mit Mod, udnævnt til Fændrik. Kort efter blev jeg ansat i den portugisiske Armee, og kom, efter Fredens Slutning, til Brasilien. Efterat jeg havde opholdt mig her et Aars Tid, afsendtes et Detaschement, for at tage en Post ved la Plata, som den uafhængige Regjering i Buenos-Ayres holdt besat. Ved denne Leilighed blev jeg den Anden i Kommandoen.

Efterat vi havde erobret denne Post, yttrede Mange Misfornøielse med de Forholdsregler, vor General begyndte at tage, og blandt de Tropper, som stode under hans Kommando, udbredte sig revolutionaire Grundsætninger. Da jeg saae den Fare, som truede, gjorde jeg, i et Raad, som Officererne holdt, opmærksom paa Nødvendigheden af en forandret Fremfærd. Forbittret over min Dristighed glemte Generalen sig saa gandske,

at han slog efter mig. Slaae efter mig, en Officeer, en Britte — Død og Helved! Jeg rev en Pistol af mit Belte og skjød den Uforskammede ned; derpaa tog jeg nok en Pistol — to skarpladte bar jeg altid hos mig — og truede med Døden Enhver, som vilde vove, at holde mig tilbage. Jeg skjøi til Tropperne, som just stode under Vaaben, fortalte dem, hvad jeg havde gjort, og forestillede dem Nødvendigheden af, at forbinde sig med Indbyggerne i Buenos-Ayres. Min Tiltale blev besvaret med et Jubelskrig; Raabet: „Frihed! Uafhængighed!" lød gjennem Gelederne. Jeg udnævntes til Chef; de Officerer, som ikke vare den republikanske Sag hengivne, bleve arresterede, og Andre ansatte i deres Sted.

Efterat alt dette var afgjort, sendte jeg en Gesandt til Buenos-Ayres og lovede at stride for Frihedens Sag, naar man vilde give mig Generalsrang i den republikanske Armee. Fra samme Dag af har jeg rastløs bestræbt mig for, at beskæmme de Angreb, man har forsøgt mod Independenternes Frihed; men nu er min Løbebane snart tilende, og saa er det mig da ligemeget, hvilket Partie der beholder Seiren. Erindringen om mine Bedrifter kan ikke uddøe i dette Land, og saalænge man blot taler om mig, som om en Mand, der havde en stærk Arm og et frygtløst Hjerte, er det mig gandske ligegyldigt, om man velsigner eller forbander mit Minde. — — "

Da General Moreland havde fortalt sin Livskronike — saa vedbliver Generalens foromtalte medfangne Vaabenbroder — strakte han sig modig hen paa

Gulvet, og snart forkyndte mig en lydelig Snorken, at han var indslumret.

Pludseligen hørte jeg, gjennem en Ridse i Væggen, Nogen nævne mit Navn. Studsende spurgte jeg, hvo det var, og erfarede, at Lefanang — en Terne hos Juthilow's Favoritinde, som jeg, under hendes Fangenskab, havde vist nogle ubetydelige Tjenester — havde hørt tale om mit Fangenskab, og nærede det Ønske, at sætte mig i Frihed. Hendes Elsker var Kommandant i Staden, hvor vi nu befandt os, og havde lovet, at være mig behjelpelig til min Flugt.

Paa det varmeste takkede jeg Lefanang for hendes Godhed, men sagde hende, at jeg vilde anse mig for ærelos, hvis jeg greb Flugten, medens min General vansmægtede i Fængsel. Nu lovede hun, at meddele sin Elsker min Indvending, og at forsøge, om hun ikke kunde bestemme ham til, ogsaa at lade Moreland flye. Hun ilte bort, men kom kort efter tilbage, meldte, at hendes Elsker havde indrømmet hendes Begjering, og talte nu strax med mig om Forberedelserne til vor Flugt.

Hendes Elsker torde ikke gaae aabenlyst tilværks, men Lefanang rakte mig, gjennem Spalten i Væggen, et bedøvende Middel, der strax vilde søvndysse Den, som nød det. Hun raadede mig, at blande den i Maden, Fangerne fik imorgen, men bad, at vi selv Intet vilde nyde deraf. Natten efter maatte vi holde os rede til Flugt; Heste og en Ledsager skulde vi faae. Derpaa forlod hun mig.

Jeg vakte Generalen og meddeelte ham Lefanangs Forslag. Temmelig koldblodig hørte han derpaa, og meente, vi maatte underrette de øvrige Fanger om Alt, for med dem at overfalde Indianerne, saasnart man aabnede Døren til vor Befrielse. Men denne Plan forkastede jeg med stor Uvillie, og han opgav den da ogsaa omsider, skjøndt meget ugjerne.

Natten nærmede sig, som skulde gjengive os vor Frihed; det bedøvende Middel havde gjort sin Virkning — alle vore Medfangne sov fast. — Da skjødes Slaaen sagte fra Fængselsdøren, og en Indianer treen ind, med en Fakkel i Haanden. Vaerlig saae han sig om, lagde Fingeren paa Munden og vinkede os. Han lukkede efter os og skred rask foran os, til vi kom paa fri Mark. Nu standsede han, og efterlignede et vildt Dyrs Skrig. Dette Signal blev strax besvaret, og kort efter viste sig en anden Indianer tilhest; han havde to ledige Heste med, dem bestege vi, og fulgte nu vor nye Ledsager, tre Dage i Rad. Fjerde Dags Morgen saae han i nogen Frastand, en Rytterskare, og tilraabte os, at vi skulde fly; selv galopperede han bort. Men det vakte just Rytternes Opmærksomhed, de forfulgte os, og da min Hest styrtede, faldt jeg i deres Hænder. General Moreland og Veiviseren fortsatte deres Flugt, skjøndt Fjenderne vare i Hælene paa dem.

Den Skare, som atter havde taget mig fangen, var en Afdeling af Yuthilow's Armee. Man bandt mig, og fortsatte Veien, uden at vente paa dem, som forfulgte de to Andre. Disse kom, efter en Times Forløb, jublende og syngende til os, og medbragte en Hest, til hvis Bagbeen General Morelands Legeme var bunden.

At beskrive min Skræk ved dette Syn, formaaer jeg ikke. Lykkeligviis havde jeg det ikke længe for Øine. Liget blev løst fra Hestens Hover, og man lod det ligge i Ørken — der ere den mærkelige Mands Levninger blevne til Støv.

Mod Aften naaede Skaren en indisk Stad; jeg blev indesperret, og man gav mig at forstaae, at næste Dag var min Dødsdag. En gruelig Nat — —

Morgenen dæmrede. Fængselsdøren aabnes, gjennem det høitjublende Folk førtes jeg til Marterpladsen. Her havde man opstablet en Mængde tørt Træ, jeg blev bunden til en Pæl, og alt vare Bødlerne rede at tænde Baalet.

Alt var stille. Intet Suk hævede mit Bryst — jeg havde ingen Følelse mere. Da lød pludseligen et høit Signal. Jeg følte mine Baand løste — Livet var mig skjenket. En indiansk Høvding, som jeg havde givet Livet i en Træfning, havde gjenkjendt mig, og gjengav mig nu mit. Jeg fik strax sikkert Leide til Buenos-Ayres.

(Georg Lotz.)

Den stille Musik.

En Novelle.

Sandt, ak, ikkun alt for sandt det er:
Jordelivet er en Labyrinth,
Vævet af Bedrag, af idel Snarer,
Som det svage Hjerte hildes i.
Ved dets Indgang staaer i Barndomstiden
Haabet lokkende, med Smiil paa Kind.
Hver, som nærmer sig, en Sti det viser,
Som han sage sig forvilder paa;
I det Fjerne viser det ham Lykkens
Gyldne Tempel, som hans Hu staaer til,
Lykkens, som Enhver med Længsel søger,
Og som aldrig noget Hjerte fandt.

I Begyndelsen af det fjortende Aarhundrede fandtes paa den høire Bred af Elben, hvor man nu seer en af Dresdens skjønneste Forstæder, kun eet eneste, tæt ved Landeveien beliggende Huus.

Dette var et Vertshuus, som kaldtes: „den lystige Sækkepibe," fordi det næsten altid gik muntert til sammesteds. Dengang boede der en vis Emmerich, en saare brav og forstandig Mand, som heller ikke var bange for at lade spille op til en lystig Dands iblandt, men dog altid holdt strengt over god Tugt og Orden. Kun een Datter havde han. Clara var hendes Navn. Hun var et sødt, elskværdigt Barn, og Faderen havde ladet hende give en paa den Tid sjelden Opdragelse.

Da Clara havde naaet sit femtende Aar, gjaldt hun for den væneste Mø i hele Elbdalen. Aaret efter mistede hun sin Moder, og maatte nu forestaae Huset.

Vide gik Rygtet snart om den skjønne Kropige i den lystige Sækkepibe: unge, vilde Riddersmænd indfandt

sig fra Omegnen; rige Pebersvende fra den nærmeste Stad listede sig hid — lystne efter at see et Elskovssmiil af den yndige Mø vare de Alle. Men hun omgikkes Enhver høfligt og mildt, Ingen gav hun Fortrinet. Vaagende og vogtende stod Fader Emmerich ved hendes Side, og snart heed Clara med Rette, ikke blot den smukkeste, men ogsaa den blufærdigste Ungmø i Dalen.

Udenfor bruste Stormen, Regnen pidskede paa Ruderne, Clara's Rokhjul snurrede, og Fader Emmerich forelæste hende, ved sparsomt Lampeskin, en lærerig Historie af en gammel Krønike, thi Uveiret havde idag afholdt de sædvanlige Gjæster fra at besøge den lystige Sækkepibe.

Klokken viste Elleve. Fader Emmerich slog Bogen i — da bankedes stille paa den lukkede Gadedør. „Hm, hvem kan det være saa silde?" sagde Emmerich, idet han greb Lampen og gik ud, at lukke op. Kort efter vendte han tilbage, ledsaget af en fremmed Mand. „Clara, sagde Faderen: den trætte Vandrer aarker ikke videre i det stormende Veir. Han bliver Natten over hos os. Bring Mad og Viin. Manden er mødig og trænger haardt til en Vederqvægelse." — Strax iilte Clara ud at besørge det Forlangte. Efter faa Minuters Forløb vendte hun tilbage dermed, men idet hun satte det paa Bordet, mødte hendes Øine tilfældigviis den Fremmedes — hun følte sig forunderligen bevæget, Purpur dækkede de fine Kinder, hun slog strax Øinene ned, og hendes Barm begyndte at hæve sig hastigere.

Gjæsten var en rank, veldannet Ungersvend paa omtrent atten Aar. Smukke og regelmæssige vare hans Ansigtstræk, et tungsindigt-sværmerisk Træk omsvævede den fine Mund, dunkle Øine luede i klaren Ild, og i naturlige Lokker faldt det yppige kastaniebrune Haar om det skjønne, ungdommelige Romerhoved.

Det pludselige Syn af den unge, fortryllende Pige, havde ogsaa overrasket den Fremmede; en dunkel Rødme overfløi hans Kinder; hans Høire, hvormed han greb Bægeret, rystede synligt, han stirrede hen for sig, og nølede med at sætte Læberne til Randen.

Fader Emmerich bød Clara gaae tilsengs; selv vilde han gjøre Gjæsten Selskab en halv Timestid endnu. — Den fremmede Yngling heed Fridolin, og var en fattig Bjergmands Søn fra Freiberg. Ved Faderens Side havde han, fra sin tidlige Ungdom, arbeidet i Schachten. For nogle Uger siden var en ny, dyb, underjordisk Gang bleven aabnet; de af den fremvældende giftige Dunster havde strakt Fader og Søn paa Sygeleiet. Man stræbte, saasnart muligt, at bringe Begge op fra den underjordiske Nat til det venlige Dagslys. Her kom Ynglingen sig snart, men den gamle Fader maatte døe. Nu stod Fridolin gandske ene i Verden. Han blev tungsindig og tabte Lysten til sit Arbeid. Opsynsmanden, som holdt meget af den stille Ungersvend, gjennemskuede hans Tilstand. Han kaldte ham til sig, og tiltalede ham med disse Ord: „Min gode Fridolin! Det vil vare en god Stund, inden Du igjen vorder skikket til at arbeide i Schachten som før. Følg mit Raad, og see Dig lidt om i Verden imidlertid. Som en Mester spiller Du Din Cithar, og Din smukke

Tenor maa røre følsomme Hjerter. Disse lykkelige Talenter ville indbringe Dig Mere, end Du behøver. Vorder Du kjed af at vandre, saa kom tilbage, i mig skal Du altid finde en faderlig Ven." — Gladelig gik Fridolin ind i denne Idee, tog sin Byldt paa Ryggen, sin Cithar under Armen, og begyndte sin Valfart.

Med barnlig Frimodighed havde Fridolin fortalt Verten, vor vakkre Emmerich, sit Livs korte Historie, og Denne havde, som en øvet Menneskekjender, snart opdaget et ædelt Hjerte og en dyb Følelse i den unge Svend. Han følte sig forunderligen indtaget for ham, og da han næste Morgen vilde sige Farvel, sagde Verten: „Behager det Dig, min Søn, saa bliv nogle Maaneder under mit Tag; Vinhøsten er snart forhaanden, og jeg kunde trænge til en Medhjelper som Dig." — En Glædesrødme overfløi Ynglingens Kinder, og strax tog han mod Forslaget.

Emmerich og hans Gjæster fik snart den Fremmede kjær. Han viste saamegen Sagtmodighed, Redelighed, Flid og Forstand, at Ingen kunde andet end holde af ham. Han forvandlede den hidtil forsømte Have til et lidet Paradiis, anlagde skyggefulde Lysthuse deri, og under hans pleiende Haand duftede Blomsterbedene sødere.

Paa skjønne Sommeraftener, naar Emmerichs ældre, fortrolige Gjæster sadde i Lysthusene ved de blinkende Bægre, da sang Fridolin, lænet mod Havemuren, med sin rene, rørende Tenorstemme, smukke Melodier til Citharens Klang, og Alle havde deres Glæde deraf.

Nu, det er en følgelig Sag, at Clara ogsaa holdt af den unge Svend, der saaledes forstod at vinde Alles Hjerter. Han paa sin Side følte sig greben af en heftig Lidenskab for hende, og skjøndt han gjorde sig al Umage for at dølge den, vilde det dog ikke lykkes ham ret. Hans Øie fulgte enhver af hendes Bevægelser; hendes huldе Skikkelse viste sig for ham endogsaa i Drømme; han digtede egne Sange til hendes Priis; de sødestduftende Blomster bragtes paa hendes Kammer af usynlig Haand, og under hendes Vinduer havde han hængt et Buur, hvori et Par Nattergale floitede deres smme Klager.

Clara mærkede ret vel, fra hvem al den Opmærksomhed kom; ogsaa i hendes unge Hjerte begyndte ubekjendte Følelser at vaagne. — De første Kjærligheds salige Timer oprandt for Begge. O, hvor lykkelig var den gode Fridolin, naar det stundom var ham forundt, at sidde hos Clara i Havens Skygge et Qvarteerstid. De elskede hinanden, men de vidste det ikke selv. Aldrig nævntes Ordet Kjærlighed imellem dem, aldrig vovede de, at give hinanden et Kys. Det var dem nok, at see hinanden, at høre paa hinanden. Mere begjerte de ikke.

Til den lystige Sækkepibe kom et Besøg, der havde en mægtig Indflydelse paa Beboernes rolige Liv. Hr. Falke, en riig Forpagter i det nærliggende Voigtland, var Emmerichs Slægtning. Begge havde, efter en i Udlandet afdød Onkel, faaet en betydelig Arvepart, og Falke havde, ledsaget af sine to Søstre, besøgt Fætter

Emmerich, for at afgjøre alt Mellemværende. Med stor Gjæstfrihed vare disse Frænder, som vi strax ville tage i nøiere Betragtning, blevne modtagne i Herberget.

Hr. Falke var en velkonditioneret og velkonserveret Ungkarl paa nogle og halvtredsindstyve Aar, det er: hans Sjel saavelsom hans Legeme var en foragtelig Snylteplante. Hans eneste Fortjeneste var og blev — Penge; men af dem var han saa stolt, at han med Haanblik saae ned paa hele den øvrige Verden. Det smukke Kjøn havde han stedse hyldet; mangen fattig men ærlig Pige havde han forført, ved at give hende Ægteskabsløfte, som han aldrig holdt.

Rebekka og Salome, Falke's Søstre, vare et Par gamle, forfængelige Jomfruer, der hørte til Sladdersøstrenes Lag og vare deres rige Broder gandske hengivne; den smagløse Pynt og fingertykke Sminke gjorde dem, i ret egentlig Forstand, til Karrikaturer.

Clara's blomstrende Ungdomsskjønhed gjorde et ualmindeligstærkt Indtryk paa den altid forelskede Hr. Falke. Men snart mærkede den erfarne Patron, at han hos hende ingenvegne kom med sine sædvanlige Konstgreb. Derfor fattede han den kæmpemæssige Beslutning, endeligen at offre Guden Hymen sin pebersvendelige Frihed.

Den udmarvede Vellystling begyndte nu, med stor Flid at gjøre Cour til Clara. Den uerfarne Pige kunde i Begyndelsen slet ikke begribe, hvor den gamle Hr. Fætter egentligen vilde hen, og da hans sladdervorne Søstre gjorde hende bekjendt med hans Hensigt, gjøs det i hende. Uvilkaarligen anstillede hun Sammenlig-

ninger mellem Fridolins ungdommelige Kraftskikkelse og Forpagterens svampede Gestalt, Sammenligninger, der naturligviis ikke kunde falde ud til den heilende Peberssvends Fordeel.

Siden den Falkske Familie kom hid, saae den stakkels Fridolin sig næsten tilsidesat i det Emmerichske Huus, og for førstegang begyndte nu Ynglingen at føle, hvor trykkende en Tjeners Stilling er. Kjærlighed seer skarpt. Snart gjennemskuede han Forpagterens Plan, blev tungsindig, og søgte Eensomheden, saatidt han kunde.

Ikke destomindre havde den snedige Hr. Falke bemærket adskillige deeltagende Blikke, som Clara kastede til Fridolin. Han sluttede derfra til mere, og søgte først og fremmest at styrte den uerfarne Pige i en Hvirvel af ukjente Forlystelser.

Hvor i Verden er vel en Pige, aldeles fri for Behagelyst og Forfængelighed? Falke overøste Clara med Pynt og Tant; hun kunde ikke nægte at tage derimod; Cousinerne lærte hende at kjende slige Lapperiers høie Værd, og kun altfor snart begyndte Clara at pynte sig hele Timer for det smigrende Speil. — Sjelden forgik nogen Dag, at jo Forpagteren førte hende til en eller anden Lystighed, hvoraf der just gaves nok i den Tid, thi den nye Landsfader havde formælet sig, og hans Forbindelse blev feiret mangenlund hele Landet rundt.

I Begyndelsen var Clara noget bly og bange, men snart fandt hun Behag i den Hylding, som bragtes hende allevegne, og omsider begyndte hun, med lidenskabeligt Velbehag, at svinge sig i den vilde, hvirvlende Dands. Ja, hun erkjendte med Taknemmelighed, at

hun havde Hr. Fætteren at takke for alle disse Herligheder.

Fader Emmerich var ingenlunde vel tilmode ved alt dette. Men de veltalende Gjæster lode ham aldrig komme til Orde. Den stakkels Fridolin kom næsten aldrig Clara for Øine mere, og skete det stundom, skyede den vildledte Pige ham strax, deels fordi hun maatte gjøre sig selv Bebreidelser, deels fordi der i den ynkværdige Piges Hjerte indsneg sig en falsk, med Stolthed parret Undseelse. — Dog ville vi troe, at den ellers saa gode Clara endnu itide var vaagnet af sin usalige Tummel; men et uforudseet Tilfælde gav pludseligen Alt en anden Retning.

Clara var engang ene i Stuen med sin Fader, da indtreen en ung, deilig Bondepige fra den nærliggende Landsby Blasewitz, styrtede for Emmerichs Fødder, og bad, han vilde tage sig af hende, da hun var forført af Fridolin, der troløs havde forladt hende, efter at Ulykken var skeet.

Nu viste det sig først ret klart, hvor dybe Rødder Clara's Kjærlighed dog havde fæstet. Med et høit Skrig segnede hun tilbage paa Stolen, en Taarestrøm styrtede over hendes Kinder, hun skjulte det blegnende Ansigt med sine Hænder, og faldt i Afmagt.

Emmerich følte sig sørgeligen overrasket; neppe torde han troe sine Øren. Dog fattede han sig, udspurgte Bondepigen nøiere, og det blev ham klart, at ingen Misforstaaelse kunde finde Sted her. Hvo havde tænkt det om den stille, ærlige Fridolin! — Bondepigen blev bortsendt med Løvte om Hjelp. Strax efter kaldte den gamle Emmerich Fridolin for sig.

Emmerich var en meget heftig Mand, og hans første Vrede ofte frygtelig. Han overøste Ynglingen med de haardeste Bebreidelser, uden at forklare sig nøiere om Sagen selv. — Længe stod Fridolin som forstenet; omsider styrtede han, da han saae den afmægtige Clara, for hendes Fødder, greb omt hendes nedhængende Høire, og besvor hende med rørende Stemme, hun vilde dog forklare ham sin Faders Vrede.

Denne Røst vakte Pigen af hendes Afmagt. Hun stirrede paa den Elskede, men snart besindede hun sig, foer sammen og raabte: „Fly, fly mig, Du Skjændige!“ og med disse Ord vaklede hun ud af Stuen. Det var mere, end den unge Bjergmand mægtede at bære; han styrtede ud, og var pludseligen forsvunden af Huset, ja af hele Egnen.

Umiddelbart efter denne Katastrophe friede Falke formeligen til Clara, og Fader Emmerich studsede selv da Datteren uden Betænkning gav ham sit Jaord. Kjærligt bad han hende, hun maatte dog ikke overile sig, men vel betænke Alt, inden hun gjorde et saa vigtigt Skridt. Men — hendes Beslutning var urokkelig, den Falkske Familie var paatrængende, den gamle Emmerich gav endeligen efter, og Bryllupet feiredes i Høstens sidste Dage.

Ved Vielsen i Kirken vilde man, i den tætte Trængsel, have seet Fridolin i gandske forstyrret Tilstand; men det var kun et Rygte, der aldrig kom Emmerich eller Clara for Øre. — Strax efter reiste Falke med sin unge Hustru og begge sine Søstre tilbage til sit Hjem.

Clara syntes ligesom forvandlet; hendes fordums Munterhed var vegen for mørk Tungsindighed; hun ud-

øfte mange Taarer ved Afskeden fra den gamle Fader, og holdt ikke op at bede, før han lovede, at ville glæde hende med et Besøg i Løbet af næste Sommer.

Fra nu af levede Emmerich i sørgelig Eensomhed. Det var bleven Vinter, Gjæsterne bleve borte, og tidt længtes hans hange Faderhjerte ret inderligen efter den kjære Clara. Selv paa Fridolin maatte han ofte tænke uvilkaarligen, og for silde angrede han nu den lidenskabelige Hede, hvormed han havde fordømt den arme Ungersvend uhørt og jaget ham ud i den vide Verden.

Fridolins Anklagerinde, hiin Bondepige fra Blasewitz, havde imidlertid født et Barn, og saae sig høimodigen understøttet af Emmerich. Men pludseligen forefaldt et Optrin, som dybt rystede den gamle, nedbøiede Mand.

Bondepigen faldt i en farlig Sygdom, og lod, paa Gravens Rand, Emmerich kalde til sig, indstændigt bedende, han maatte for Alting komme, da hun havde Ting at aabenbare ham, som hun ikke trøstede sig til at tage med sig over i Evigheden.

Den studsende Gamle gik til Blasewitz, til Pigens Dødsleie. Med stor Anstrengelse tiltalte ham den Syge: „Jeg har — skjændigen — bedraget — Eder — Fridolin — har aldrig — kjendt mig — jeg Elendige — var — be — stukken —"

Forfærdet spurgte Emmerich: „Ulykkelige! Nævn mig det Uhyres Navn, som forledte Dig til denne Skjændselsgjerning! Hvo har underkjøbt Dig?" —

Endnu engang vilde Pigen tale; da lukkede Døden hendes Mund — for evigt.

Smerteligen bevæget jamrede Oldingen: „O min Fridolin! Min arme Søn!“ — og fra nu af opbød han Alt for at udforske den Forsvundnes Opholdssted; men al hans Møie var forgjæves.

Vaaren afløste Vinteren. Alle Skabninger fryde sig i den gjenvaagnede Natur; kun den bedagede Emmerichs Tungsindighed blev den samme. Fra Clara hørte han intet; han besluttede derfor, endnu tidligere end han havde betænkt, at reise til Voigtlandet, for endnu engang at slutte sit eneste Barn i trofast Faderfavn.

En Aften sadde adskillige muntert pokulerende Gjæster i Haven udenfor Vertshuset. Emmerich sad grublende inde i Stuen. Da skete pludseligen et Opløb ude i Haven.

Oldingen gik ud, at see, hvad det var. Alle Gjæsterne havde samlet sig om et vist Sted, og da Verten spurgte, hvad det var, svarte Adskillige: „Stille Musik! sælsom, stille Musika!“ —

Emmerich treen nærmere. Men hvo beskriver hans Forundring, da han pludseligen seer — Fridolin! Lænende sig mod Havemuren paa selvsamme Plet, hvor han saa ofte havde opmuntret Gjæsterne med Spil og Sang, stod han, men ak, hvor forandret! Det skjønne dunkle Øies Ild var slukt, opløste hang de kastanjebrune Lokker, Dødningfarve dækkede det milde Ansigt, og hans Bjergmandsdragt var næsten opslidt.

Fridolin bevægede Munden, som om han, med dyb Følelse, sang en rørende Melodie. Men der hørtes ikke en Tone. Hans Høire syntes at sætte Citharens Strenge i Bevægelse, men der hørtes ikke en Klang — det var den stille Musik!

Saasnart Emmerich havde forvundet sin smertelige Overraskelse nogenlunde, raabte han dybtbevæget, gribende Ynglingens Haand: „O min gode Fridolin! Hvor lykkelig er jeg, at jeg har Dig igjen! Hvorledes erstatter jeg Dig den Uret, jeg har gjort Dig! Kom, Du skal herefter være min Søn!" — Ynglingen smilte krampagtigt, svarte ikke et Ord, men fortsatte sin stille Musik.

Det skumrede. Den ulykkelige Fridolin lod sig af den Gamle føre ind i sit fordums Kammer, og lagde sig, rolig og lydig, i den opredte Seng.

Emmerich tilbragte en søvnløs Nat, og faldt først mod Morgen i en urolig Slummer. Da han vaagnede, stod Solen allerede temmelig høit. Han stod op, for at see til sin stakkels Fridolin; men Kammeret var tomt. Dog da den bekymrede Gubbe treen ud i Haven, fandt han Ynglingen staaende paa samme Plet som igaar, sysselsat med — stille Musik.

Saaledes gik det nu Dag for Dag. Fridolin stod, fra Morgenstund til Aftensende, lænet mod Muren, med sin Cithar i Haanden — stedse vemodigt smilende, bevægende Læberne uden at synge, og Strengene, uden at en Tone blev hørt. Det var umuligt, at aflokke ham et Ord. Neppe kunde man formaae ham til at nyde lidt Melk, for at friste Livet, og selv de vildeste Sjele

følte Medlidenhed og Vemod, naar de saae ham staae der i denne Stilling.

Stundom følte den arme Fridolin sig greben af Livets gruelige Ironie paa anden Viis. Da fortrak sig hans Læber som til vild og heftig Latter; Haanden foer høit henover Strengene, som om den vilde spille en ret lystig Melodie, og derhos gjorde han de sælsomste Capprioler, de vildeste Spring. Men da disse heftige Bevægelser ikke ledsagedes af nogen Lyd eller Larm, frembragte de en gandske uhyggelig Følelse i Tilskuernes Gemytter. Men kun sjelden udartede Ynglingens Sindssvaghed paa denne Maade; hans Vanvids egentlige Character var mild og stille. — Den dybtbekymrede Emmerich gjorde sig al optænkelig Flid for at lede den Ulykkelige paa Helbredelsens Vei, men al hans Møie var forgjæves.

Maaneder vare henrundne. Det var Midsommerstid. Fra Clara hørtes endnu Intet. Emmerich havde gjerne reist — men, kunde han betroe den ulykkelige Fridolin til fremmed Pleie? En Morgen sad han mørktgrublende i Haven, den vanvittige Fridolin stod paa sit vanlige Sted — da indtreen pludseligt, med ængsteligt Fjed, en ung Qvinde, af forstyrret Udseende, med en liden Byldt under Armen.

Aldrig saasnart fik Emmerich Øie paa den Indtrædende, før han blegnede og begyndte at skjælve. Han mægtede kun at raabe: „Min Clara! Er det virkeligen Dig?"

„Ja, min Fader! svarte hun hulkende, idet hun styrtede for Oldingens Fødder: Jeg er Din ulykkelige

Clara. Forstød mig ikke, thi hellere vil jeg døe, end vende tilbage til min skjændige Tyran!"

Her maa vi gaae lidt tilbage i Tiden. Kun af vellystig Begjerlighed og nedrig Havesyge havde Falke beilet til Clara. Snart var hans Lidenskab mættet, og nu begyndte han at vise sig for den Arme i sin sande Skikkelse; saaledes blev hun engang, tilfældigviis og ubemærket, Vidne til en Samtale, han havde med sine Søstre; af den blev det hende klart, at han selv havde underkjøbt hiin Bondepige fra Blasewitz til at vidne mod den arme Fridolin. Fra nu af følte Clara den dybeste Foragt for ham, og gjorde sig ingen Umage for at dølge den. Til Gjengjeld blev hun ofte skjændigen mishandlet af ham og hans Søstre. — Man formeente hende, at sende Bud til sin Fader. Omsider lykkedes det hende at undfly om Natten og lykkeligen at naae sit Hjem.

Læseren gjætter let, hvad Indtryk Clara's Fortælling maatte gjøre paa den gamle Fader. Dybtbevæget sluttede han det elskte Barn i sine Arme.

Pludseligen lød en sagte — en gandske sagte Accord fra Havemuren. Clara saae sig om, og raabte blegnende og bævende: „Jesus Maria! Er det ikke Fridolin, der staaer?" — „Det er ham! svarte Emmerich med et dybt Suk: For nogle Maaneder siden kom han tilbage. Hvor han saalænge har flakket om, veed Gud allene, thi den Ulykkelige er vanvittig."

Clara styrtede hen til Fridolin. Hun kastede sig ned for ham, og raabte lydthulkende: „O min stakkels gode Fridolin! Din Ulykke er mit Værk! Hvil-

ken skjøn og ædel Sjel har jeg miskjendt i Dig! Tilgiv, jeg vil gjøre det godt igjen — Du er, Du bliver nu mit Hjertes Elskede til evig Tid!"

To store Taarer blinkede i Fridolins matte Øine. Han smilte saare vemodigt. Maalløs rystede han med Hovedet. — Afmægtig maatte Clara bæres ind. En hidsig Feber greb hende; efter tre Dages Forløb var hun ikke mere. Nogle Timer før sin Død havde hun forlangt, at vorde begraven ved Havemuren, tæt ved den Plet, hvor Fridolin opførte sin stille Musik.

Denne fortsattes uafbrudt af den vanvittige Ungersvend. Tæt ved ham aabnede man en Grav til den Hensluмrede. Uden Deeltagelse stirrede han ned deri.

Da Solen begyndte at dale, bare grædende Jomfruer Clara til det betegnede Sted. Den ulykkelige Fader vankede nedbøiet efter Kisten — den nedsænkedes, og et sort Kors plantedes paa Gravhøien, smykket med hvide Roser. Fridolin tog ingen Deel i alt dette; han forandrede ikke en Mine.

Da Emmerich, næste Morgen, listede sig ned i Haven, for at besøge det elskede Barns Grav, sad Fridolin paa Høien, med Hovedet støttet mod Korset og Blikket vendt mod Himlen. Hans Cithar laae knust paa Jorden. — Oldingen nærmede sig og greb Ynglingens Haand; den var kold og stiv. Han var gjenforenet med Clara.

Kun faa Uger overlevede den Gamle sine forudgangne Kjære. For ham var Døden en Velgjerning i Ordets egentlige Betydning.

Paa det Sted, hvor Fridolin havde støttet sig mod Muren saamangen Stund, lod man sætte en liden

Mand af Steen, med en Cithar under Armen; og der stander han den Dag idag. Hiint Vertshuus ved Landeveien hedder endnu: „Den stille Musik."

Om den Falkeske Families Skjebne meldes Intet i det gamle Manuskript, hvorefter vi have udarbeidet denne Fortælling. Men gandske vist er det, at de Forvorpne, her eller hisset, have lært den hævnende Nemesis at kjende, thi allenstund lever der, og har der levet, en Gud, som lønner og som straffer.

(A. von Schaden.)

Mærkværdigheder af Napoleons Liv.

(Fortalte af Kabinetssecr. Baron Fain.)

En ikke navnkundig Mand af mørkt Væsen, men daadlysten Character, som i fire Aar havde siddet fængslet i en af Paris's fjerneste Forstæder, havde, i sit Fængsels Kjedsomhed, fattet den dristige Plan, gandske paa egen Haand, uden andet Middel, end det Raab, han vilde lade lyde gjennem hele Paris, at forsøge en Revolution mod Napoleon, som dengang var i Rusland. Dette Raab var: „Keiseren er død!"

Napoleons Fraværelse, hans eventyrlige Felttog i Hjertet af Rusland, Kourerernes uregelmæssige, tidt:

afbrudte Gang, havde forberedt Gemytterne. Mislige Rygter vare udbredte i Paris, og Sammensværgelsens Ophavsmand vidste, at Frygten er ligesaa letroende som Haabet.

Uden Betænkning sprang han over alle Meddelelser, Sammenrottelser ꝛc. og besørgede gandske allene Handlingens første Optrin. Den hele Sammensværgelse laae i hans Hoved. Det, en Kommitte af Sammensvorne skulde have forsøgt at fuldbringe, antog han som fuldbragt; de Dekreter man havde maattet afpvinge Senatet, havde han alt i sin Portefeuille. Ifølge dem var den keiserlige Regjering ophævet, og en provisorisk indsat i dens Sted.

General Malet var Manden *). I Natten mellem den 22de og 23de Oct. 1813 unddrog han sig den svage Opsigt, hvorunder han i sit Fængsel blev holdt, efter at have forsynet sig alle de Befalinger, han havde anmasset sig Ret til at uddele, og vovede nu sit Eventyr. I denne Nat maatte han forskaffe sig Alt hvad han endnu manglede: Medskyldige, Tropper, Penge og Autoritæt.

I sin Uniform som Brigadegeneral viser han sig først i Fængselet La Force, og skaffer, ved falske Ordrer, Generalerne Lahorie og Guidal frie; han forkynder dem, Keiseren er, den 7de, død for Moskau, Se-

*) Claudi Malet havde i Spanien, mens Keiseren var der, stiftet en Sammensværgelse, som blev forraadt. Dog blev han ikke straffet med Døden, men holdt under den mildeste Opsigt.

natet har taget sine Forholdsregler, og de maatte begive sig paa Veien. Begge følge ham.

De gaae til en Kaserne; Tropperne laae i dybeste Søvn. Malet spiller Befalingsmanden, lader slaae Allarm, og vækker Officerer og Soldater med sit skjebnesvangre Budskab: „Keiseren er død!" Med de falske Senatsdekreter i Haanden befaler han dem, at træde under Vaaben. Soldaten tillader sig ingen Indvending, han adlyder — adskillige Kolonner sættes strax i Bevægelse, og Planens Fuldbyrdelse begynder.

En af Lahorie kommanderet Afdeling marscherer mod Politieministerens Hotel, bryder gjennem Porten, griber Ministeren, og fører ham til Fængslet La Force. En anden Afdeling bemægtiger sig Politiepræfekten, og bringer ham ligeledes til et sikkert Sted. En tredie Kolonne marscherer mod Raadhuset, og Tropperne opstille sig paa Grevepladsen, medens dens Kommandeurer lade sig give Nøglen til Stormklokken St. Jean, hidkalde Præfekten Frochot, og lade ham gjøre Salen ryddelig til den provisoriske Regjerings Ankomst.

Neppe graanede Dagen, før Nattens Budskab alt havde gjort sin Virkning. Hele Paris vaagnede i stor Bestyrtelse; Keiserens Død havde ikke fundet een eneste Vantroende; Enhver lukker sig inde i sit Huus, og kun i Londom vover man at kaste et uroligt Blik paa det revolutionaire Partie, som bemægtiger sig Staden. Endnu en heldig Time, saa havde Regjeringens Virksomhed været tilintetgjort i sine første Drivefjær *). Men

*) Keiserinden, Marie Louise, er i St. Cloud. Hun viste Koldblodighed og Mod, og lod de faa Tropper, som vare om hendes Person, træde under Vaaben.

hvad en uanseet Mand ved stor Dristighed havde begyndt, det fuldkastede en uanseet Mand med nogen sund Fornuft og megen Energie.

Malet skyndte sig at etablere sit Hovedqvarteer paa Pladsen Vendome som Kommandant. Hans ved Ordonantser omsendte Befalinger, maatte anerkjendes i alle Kasserner. Men en Officeer ved Militairpolitiet, Bataillonschefen Laborde, gjenkjendte i Senatets nye General den gamle fangne Malet; han vil ikke fæste Liid til en saadan Mands Udsagn, styrter over ham, og lader ham bringe tilbage i Fængslet *). Fra dette Øieblik af er Sammensværgelsen standset; den er det Legeme, hvori Hjertet har ophørt at slaae. Tropperne blues ved den Rolle, man har ladet dem spille, lode sig føre tilbage i deres Kasserner, og Ordenen er snart gjenoprettet.

Denne Begivenhed gav Keiseren meget at tænke paa. Kunde allerede det blotte Rygte om hans Død understøtte et saadant Foretagende, med hvilke Farer truedes da Riget ved hans virkelige Død! Malet har altsaa afsløret en usalig Hemmelighed, nemlig det nye Dyna-

*) Generalerne Malet, Guidal og Lahorie bleve den 29de Oct. stillede for en Krigsret, og den 30te skudte paa Sletten ved Grenelle. Adskillige ulykkelige Officerer, som havde ladet sig forlede af Anførerne, bleve fordømte med dem. Keiseren beklagede denne Strenghed og den Hurtighed, hvormed Dommen fuldbyrdedes. „Det er en Fusillade! udraabte han ved den første Efterretning derom: Hvilket Indtryk maa det ikke gjøre!"

ſties Svaghed. Keiseren martres af den Udſigt, man gjør ſig efter hans Død. Hvorledes ſkal man beſkytte Fremtiden mod mulig Ulykke? Hvorledes ſkal man erſtatte den Styrke, Tiden forlener Souverainernes Rettigheder? Vore Fædre ſamledes under det Raab: Kongen er død, leve Kongen! I disse faa Ord ahner Napoleon den Støtte, de monarkiſke Throner kunne byde ham — han beſlutter: at Kongen af Rom ſkal krones.

Da de høie allierede Magter i Aaret 1818 havde aabnet Kongressen i Aachen, indkom en Adresse til dem, angaaende; „en foregiven Drabsplan mod Napoleon og hans Søn," hvis Fuldbyrdelse skulde være betroet en vis Armand de Maubreuil, Marquis af Orvault. Hvorliden Notits end Vedkommende toge af denne Adresse, gjorde den dog Opsigt. Hovedspørgsmaalet var dette: „Er det sandt, at en saadan Plan virkeligen har fundet Sted?" — Det er umuligt, med Vished at besvare dette Spørgsmaal, fordi ingen Anden, end Maubreuil har følt sig besøiet til at yttre sig derom.

Ifølge hans Udsagn blev han, kort efter at Napoleon havde aftakket førstegang, i April 1814, da Keiseren endnu befandt sig i Fontainebleau, fremkaldt for den provisoriske Regjering, hvis Opmærksomhed han havde vakt ved sin royalistiske Iver. Man førte ham ind i et Kabinet, og gjorde ham det Forslag, at myrde den dethroniserede Monark og hans Søn. Maubreuil, som nogle Dage tilforn havde villet nedstyrte Keiserens

Statue af Seiersstøtten paa Vendomepladsen, gruede for den Tanke, at lægge Haand paa et salvet og kronet Hoved; men i den Hensigt, at redde Faderens og Sønnens Liv, gik han ind i Planen og paatog sig dens Fuldbyrdelse. Som Løn derfor lovede man ham Titelaf Hertug, et Provindsgouvernement, Patent som Generallieutenant, og 200,000 Fr. aarlig Indkomst. Desuden stilledes det ham frit, af den buonapartiske Families Skatte at vælge sig hvad han lystede, naar han ogsaa vilde paatage sig, at skaffe Napoleons Brødre af Veien. — Forsynet med alle nødvendige Fuldmagter samt med Anviisning paa Troppeunderstøttelser, afreiste Maubreuil (som han foregiver) fra Paris den 19 April 1814, og ankom samme Dags Aften til Nemours. Den 20de forlod Napoleon Fontainebleau, for at begive sig til Elba.

Her er nu et stort Slip i Maubreuils Beretninger. Saameget er imidlertid vist, at han ikke befandt sig paa det Sted hvor den styrtede Monark passerede Skoven. Vel forsikrer Maubreuil, at han, sin Plan tro, ikke at myrde Keiseren, med Forsæt havde holdt sig i nogle Miles Afstand; men Nogle finde det sandsynligere, at han, vildledt af Spionerne, havde meent, Napoleon vilde vælge en anden Vei, eller ogsaa, at han, af Frygt for den gamle Garde, gandske havde opgivet sit Forsæt. Men for dog at gjøre noget, anfaldt han den 21de April, som en Stratenrøver, den forrige Dronning af Westphalens Reisevogne og plyndrede dem. Med dette Bytte vendte han tilbage til Paris, hvor man vel ikke modtog ham paa det bedste, men dog vilde bruge ham til en ny Expedition mod den unge Konge af Rom.

Denne fandt, efter Maubreuils Udsagn, Sted kort efter. Keiserinde Marie Louise forlod Rambouillet med sin Søn, den 22de April, og han selv reiste did den 21de. Den 23de om Aftenen Kl. 11 passerede Keiserinden med sin Søn gjennem Skoven ved Sevres. Maubreuil havde stillet sig ivveien for dem, og — lod dem drage forbi ubehindret. „Her, siger han: her vil man dog ikke kunde beskylde mig for Feighed, thi hvad Mod hører der vel til, at rive et treaars Barn af Moderens Favn og dræbe det? Men jeg gjorde det ikke! Altsaa havde Napoleon og hans Søn mig at takke for deres Livs Redning."

Det var Enden paa denne foregivne Drabsplan, om hvis Sandhed vi, til Menneskehedens Ære, ville tvivle, skjøndt Maubreuils Udsagn aldrig ere blevne gjendrevne.

Gjengangerſken.

„Til Stadens Maire-Adjoint" lod Qvarteerbilletten; men Bombardeer Woicirch, som havde faaet den, fandt sig lidet tilfreds i den skumle Sal, som blev ham anviist. Det syntes ham saare uhyggeligt, at ligge her. De Rastdage, som Brigaden, efter en lang og besværlig Marsch, omsider skulde nyde i denne lille By — at tilbringe dem i et øde Gemak, var ham, for hans Part, heel ulysteligt; dog trøstede ham det Haab,

at han maaskee kunde komme an hos En af sine Kammerader, som havde et bedre Qvarteer. Den unge Soldat begav sig strax paa Veien; men hans Vandring havde ikke det forønskede Udfald, Ingen havde det Bedre end han selv. Silde om Aftenen vendte han forstemt tilbage til den gamle Borg, hans Vert beboede, og til den skumle Sal, som laae temmelig afsides i dens yderste Fløi. Han forlangte kun Frugter til Aftensspise, lænede sig mod en Vinduespille, og hensank i Grublerier over Krigsmandens Lod, saavelsom i Erindringer om Hjemmet og om de der forladte Glæder og Forhaabninger, idet han adspredt lod Øiet glide gjennem den matoplyste Sal. Længe dvælede hans Blik ved de underlige Figurer, som, i taaleligt Stukatur-Arbeide, løb hen under Loftet i sælsomme Grupper, og bemærkede især en Krog som, næsten midt i Salen, slagen gjennem en anseelig Mands Bryst, ikke syntes at have faaet denne Plads uden nærmere Betydning. Det var allerede ud paa Natten. Woicirch lagde sig, men fandt ingen Hvile. Ved Midnatstid saae han Salsdøren aabne sig, og en høi, rank, i graae Slør indhyllet Skikkelse, treen langsomt ind, blev staaende under Krogen, betragtede den, saavidt han ved Maanskinnet kunde see, med sørgmodig Mine, og gik endelig igjen med sagte, næsten uhørlige Trin. — Det havde, som den forundrede Kanoneer næste Morgen fortalte, været en ung Dame, af smuk Anstand, men af saa lidende Udseende, at han ikke havde gruet saameget for Spøgelset, som følt sig greben af en usigelig Smerte, da han, kort tilforn, just havde tænkt paa sin nysafdøde Søster, som han elskede meget høit. Ikke

destomindre syntes det ham rædsomt, at tilbringe endnu en Nat i Slottet, skjøndt dets Beboere, som han alvorligen udspurgte om det natlige Syn, søgte at snakke ham det ud af Hovedet, thi de kunde ikke dølge, at de selv troede derpaa. Hans Kammerater loe ad den hele Historie; men Compagniechefen satte Bombarderen skarpt irette, da han, bedende om et andet Qvarteer, fortalte ham, hvad Besøg han om Natten havde havt. Han bebreidede ham hans umandige Grille, idet han bød ham beholde Qvarteret. Den unge Soldat adlød beskæmmet; harmfuld ventede han den næste Nat. Den kom, men med Slaget Tolv kom ogsaa Synet, standsede, som sidst, under Krogen, betragtede den længe med dyb Sørgmodighed, og forstyrredes slet ikke, da Woicirch raabte et høit: „Hvem der?" men fjernede sig gandske stille.

Næste Morgen iilte Bombarderen til Capitainen med den faste Beslutning, at bede ham om et andet Qvarteer og ikke at lade sig afvise denne sinde. Den gamle Krigsmand lod sig Alting ret omstændeligen foredrage endnu engang, og rystede eftertænksom paa Hovedet, især da Woicirch erklærede, at han, hvis ingen anden Indqvarteringsbillet var at faae, hellere vilde tilbringe Natten i Vagtstuen, end i det forhexede Slot. Dog bevægede han, ved opmuntrende Ord, den Klagende til at prøve det een Nat endnu. Imidlertid overlod han det til den unge Mand, der ofte havde viist sig som en modig Soldat, hvor Faren var størst, om han vilde vælge sig En af sine Kammerater til Selskab, og gav ham iøvrigt det Raad, at han, hvis Spøgelset indfandt sig trediegang, og ikke svarte, skulde hugge efter det med

den blanke Klinge — saa demaskerede Djævelen sig nok. Woicirch valgte en Russer, hvis vilde Forvovenhed dannede en skarp Kontrast mod den tro Hengivenhed, hvormed han hang ved alle sine Kammerater. De skjøde et Bord hen under den gaadefulde Krog, satte en Flaske god Vin derpaa, holdt deres Sabler i Beredskab, toge Plads, og ventede nu Spøgelsets Komme.

„Hvem der?" skreg Russen barsk, idet han hug efter hende. Men strax bares det begge Krigsmænd fore, som de høie Speilvinduer klirrende brast sønder i tusind Stykker, og en skjærende Klagetone gjennemrystede Salen. — Morgenen efter fandt man Ruderne hele og ubeskadigede.

Det kunde ikke feile, at jo denne Begivenhed maatte vække Opsigt og foranledige en Undersøgelse saavel fra Brigadekommandeurens som fra Municipalitætets Side. En anseelig Forsamling af Officerer og Embedsmænd ventede Spøgelsets Gjenkomst. De vare fordeelte paa alle Punkter, hvorfra man kunde befrygte noget Bedrageri, samt forsynede med Vaaben og Lys. Trappen, Forgemakket og Salen havde man bestrøet med fiint Sand, men Spøgelset — kom ikke. Da man siden undersøgte Møblerne i Salen, fandt man i en Bordskuffe et Dokument, hvori et Par frivillige Jægere, med nøiagtig Angivelse af Navn og Bataillon, advarede dem, som i Fremtiden maatte vorde indqvarterede her, mod Spøgeriet, hvortil ogsaa de havde været Vidne i denne Sal. Blandt Slotsbeboerne, som bleve forhørte, fortalte en Olding, efter mundtlig Tradition følgende:

„Steenridderen under Loftet havde været trolovet med Gjengangerfken, en Froken af ædel Byrd, som i fordums Tid havde levet paa denne Borg; men han havde fattet Kjærlighed til en Anden, og sveget hende. Saa havde hun da ladet en italiensk Mester konstigen afbilde hendes Kjærligheds sørgelige Historie under Loftet i den Sal, vor hun havde seet den troløse Ridder første gang. Siden havde hun slaget en skarp Krog gjennem Ridderens Bryst, og i et Fortvivlelsens Øieblik hængt sig derpaa, nær det Hjerte, hun endnu stedse elskede. Men samme Minut, Naglen gik igjennem Billedets Bryst, var Ridderen pludseligen død. Nu gik hun ofte igjen, naar hun ingen Hvile fandt i Graven, men gjorde Ingen noget Ondt, saae længe og sørgmodigt op til Billedet, og forsvandt derpaa, stille og maalløs, som hun var kommen. Nu maaskee var Aanden forløst."

Øvrighedens Forhandlinger om denne — paa nogen Udsmykkelse nær — factiske Begivenhed, findes endnu i den nederlandske Stads Archiv, hvor dette tildrog sig. Slottet blev siden afbrændt, da Byen toges med Storm.

(Sabinus.)

Homeros og Hexametret.

Langt sydpaa er et Land, kaldet Græcia, hvorimod alle Lande ere fast som Orkener at ansee. Thi ingensteds rinder Bølgen saa blaa, vifter Vestvinden saa venlig, synger Skovenes Sanger saa skjønt, blomstre Blommerne saa faure og blide, ere Lundene saa lune og løvrige og Druerne saa deilige og søde — ja ingensteds ere Heltene saa herlige at skue og Møerne saa ranke og milde — som der.

Heller ikke kan nogen derover undres, aldensmund det er kundbart, at det er sammesteds, hvor det Bjerg Olympus reiser sit høie Hoved langt over Himmelens Skyer, og at paa samme boede Skysamleren, den tordnende Zeus, Gudernes Fader og Menneskenes Konge, og Here den skjønarmede, og Apollon med Sølverbuen og den firestrengede Lyra, og Muserne, ni udi Tal, sysslende med Sang, Spil og Konst, og Pallas Athene den huldblikkende, og Aphrodite den faverbæltede, og de andre lykkalige og udødelige Guder.

Men var der og udi samme Land en jonisk Barde, fattig af Kaar, men riig i Aand, gammel og saare høiet; lukkede vare hans Øine for Dagens prægtige Gud og vaklende hans Fod; men klart var Lyset inden i ham, og mildeligen gyngede sig Træernes løvrige Grene efter Takten af hans liflige Stemme og hans Lyres sødtrislende Melodie, saasnart han med Plektre i Haand berørte den gyldne Streng og aabnede den sylvertonende Læbe. Stille lyttede Fuglene til hans Sang og de ranke Møer flokkede sig om den blinde Sanger. Men tunge

Taarer bævede altid udi de evig mulmklædte Øine, og han var ingensinde glad i sit Hjerte. Thi han higede uafladelig mod de begravne Tider og mod den høie Borg, hvor Kroniden og den Langtskydende have Hjem. Ham bares det for, som var det ham eller Ingen givet, engang at mane Tiden op og drage Himmelen ned. Men ingen Ord havde det fattige Sprog og ingen Bøielse de raa Stavelser og intet Maal, værdigt derudi at besynge Guder og Heroer.

Da græd han i Midnatsstunden, den gamle sølvkrandsede Gubbe og bad til Apolloñ: „Giv mig, Du Langttræffende, Du med Lyren, giv mig Maal og Takt og bøi mit Sprog, at jeg maa værdigen kunne sjunge en evig Sang." — Saa bad han; men Apollon hørte hans Bøn, (thi Barden var ham meget kjær), og han lod en dyb Søvn falde paa ham. — Da tyktes den Slumrende, at han hvilede i en Rosendal med Lyren i Haand, og der kom ham trende Væsener imøde.

Først gik ham imod en høi, rank Mand, dybsindig som den raadsnare Laertide, og skjøn som hans Søn; faste og maalte vare de sikkre Trin, hvormed han langsom og ædel treen frem over Blomsterengen. „Hvad er Dit Navn, Guddommelige?" spurgte Barden. Men Manden svarede og sagde: „Jeg kalder mig Spondaios." — Da styrted en deilig og haarfager Dreng sig ned over Bakken,

Munter og smilende
Aldrig hvilende,

Hoppende, springende,
Dandsende, svingende,
Løbende, gyngende,
Flyvende, syngende.

„Hvo est Du?" spurgte Barden smilende. Men Drengen svarede med vingede Ord: „Dactylos, kaldes jeg." — Og Sangeren saae sig om — og see:

Venlig frem en Pige svæver,
Huld og blv og let og vever,
Flammeblikke, Purpurkinder;
Blodet rask i Aaren rinder,
Barmen banker, Øiet luer
Under herlig hvalte Buer;
Hebe lig — med hulde Miner
Barnlig hun mod Barden triner.

Da blev han heel underlig i Sindet, den gamle, ærværdige Homeros, og han spurgte med snare Ord: „Hvo est Du, Skjønkindede?" Men hun rødmede, slog Øiet ned, neiede sig og sagde: „Jeg Trochaia hedder."

Da tykkedes det ham, som en Gud lagde hans Fingre paa Strengene, og han greb dem. — Men see! neppe udflød den honningsøde Sang fra Læben og Lyren, før de trende Væsener begyndte liveligen at røre sig. Manden Spondaios traadte med sikker Fod den skjønne Takt; om ham hoppede Drengen, den vilde Dactylos, og stundom gjorde den skjønanklede Trochaia lethensvævende Trin. — Men Homeros vaagnede, fandt Harpen hos sin Side og sang det første Hexameter.

(M. C. Hansen.)

En Nat paa Londons Gader.

Vilde man troe enkelte sletsiemte Reisebeskrivere, kunde det synes, som en Vandring gjennem London efter Midnat, maatte være ligesaa farlig som en Reise gjennem de pavelige Stater. Dog har det slet ingen Fare, naar man blot skyer de snevre Gader og fortsætter sin Gang med faste Fjed, uden at indlade sig med mistænkelige Personer.

Just ikke velstemt forlod jeg mod Midnat Taylor's glimrende Sal paa Pall-Mall, hvor der blev spillet roige et noir. Jeg gik over Charing-Cross. Himlen var reen, Maanen skinnede klart, og belyste de groteske Bygningsmasser ned ad Whitehall til. I Husenes Skyggesvævede, hist og her, Menneskeskikkelser forbi liig Spøgelser; den dybe Stilhed afbrødes stundom af Vægternes monotone Raab, eller af en Fattigs Suk, som havde søgt sit Natteleie under et Kjelderskuur.

Ofte tilforn havde jeg seet en Mand, paa 60 Aar idetmindste, om Aftenen Kl. 11 sove gandske roligt udenfor en Gadedør tætved det Ackermannske Huus; om Morgenen var han forsvunden. Den samme Olding saae jeg, paa kolde Dage, sidde tre til fire Timer i det brittiske Museum, ved Kaminen, paa en Stol. Stundom fulgte jeg ham, naar han gik bort; men en Samtale undveeg han omhyggeligen. Ogsaa denne Nat sad han rolig paa sin Plads. Et Slags forklaret Fred var udbredt over ham; de graa Lokker skinnede som Solv i Maaneskinnet; man kunde neppe høre, at han

aandede. Aldrig kunde jeg erfare noget Nærmere om ham. Faa Skridt længere ned sad en Moder med to Børn, som hun endnu gav Bryst. Meget ofte skeer det, at arbeidsskye Qvinder stjele eller laane smaae, især vanskabte Børn, og sætte sig med dem paa Fortougene, for at vække de Forbigaaendes Medynk. Denne Kone kunde ikke beskyldes for saadan Svig, thi efter Midnat er ingen Almisse meer at vente, derimod er Alt at frygte af Vægternes Grovhed. Børnene sov, og Moderen drog dybe Suk, men sagde ikke et Ord. Jeg hørte, hun vilde med sine Tvillinger til Deptford, hvor Faderen arbeidede i Geværfabriken. — I Nærheden af det engelske Operahuus svævede lette Nymper mig forbi i ætherisk Dragt.

Jeg vendte mig nu tilvenstre, og gik ind i Catharinestreet. I det dertil stødende Brydgesstreet er en meget besøgt Taverne, hvor man endnu var meget høirøstet. Jeg bankede stærkt paa den lukkede Dør; den aabnedes, og jeg gik op i Selskabssalen. Et broget Maleri! Arm i Arm vandrede unge Piger — blandt dem vare udmærkede Skjønheder — op og ned i Salen, sladrende, spøgende, leende, mønstrende de Fremmede med kyndigt Blik, og udkastede deres farlige Garn. Mænd af alle Nationer og alle Vilkaar sadde rundtomkring i de ved Bræder adskilte Loger, spisende, drikkende, snakkende, sovende. Scenen midt i Salen omskiftedes hvert Øieblik; nye Skjønheder traadte frem, stolteserede op og ned, mønstrede gjensidigen deres Toilette, sagde hverandre Smigrerier, prøvede konstrige Stillinger og Bevægelser o. s. v. En Tallerken med Østers og et Glas Øl stod for mig, og jeg begyndte just at

fortære min Aftensmad, eller rettere Frokost, da der opstod en Larm ude paa Gangen. En qvindelig Stemme skjændte, en mandlig søgte at stille tilfreds. Alle Pigerne ilte ud. Skriget blev heftigere. Ti Stemmer vilde dæmpe det, og gjorde kun det Onde værre. Jeg gik ud, at see hvad det var. Paa Trappen laae en Pige, i det høieste sexten Aar gammel. Hendes Ansigt var overstrømmet af Taarer, hendes Haar fløi løst om Halsen, hendes Øine brændte som Kometer, hendes Bevægelser, hendes Ord røbede en indvortes Krampe. Ned mod hende bøiede sig et ungt Menneske, i hvis skjønne Ansigt der viste sig Angst, Undseelse og Vrede.

„Tie! sagde han: og følg med mig!" — „Aldrig! raabte hun: Bort med Dig! Jeg forlader ikke dette Huus!" — „Din Broder besværger Dig! Vor Moder . . . — „Broder? Jeg har ingen Broder, ingen Moder! Jeg vil ingen Moder have. Udaf Huset med Dig!" — Hun sprang op, og foer ham i Ansigtet som en Furie. „Slaae mig saameget Du vil! sagde det unge Menneske: Du seer, jeg taaler det. Følg blot hjem med!"

De Omstaaende begyndte at ville tale Pigen til Fornuft, for at faae hende til at følge Broderen. Men hun blev derved endnu vredere, græd af Harme og raabte: „Hellere vil jeg styrte mig i Themsen, end gaae hjem! Skaf mig det Menneske bort fra mine Øine!" En af hendes Veninder vilde berolige hende, men hun hvinte uafbrudt, saa det skingrede igjen i hele Huset.

Da jeg saae, at intet fredeligt Udfald var at haabe, og da jeg ikke var lysten efter at komme til at fordrive Resten af Natten i Hovedvagten, søgte jeg Døren. Min Vei gik over Leicestersquare, gjennem Oxfordstreet til Montaguesquare, hvor jeg boede. I Nærheden af Leicestersquare var Vægteren just i Begreb med at arrestere en Skræder som havde overfaldet en anden Skræder i hans Seng. Dog blev Sagen, da Vægteren var en godmodig Mand, mindeligen bilagt. Den angribende Skræder havde drukket en Taar over Torsten, og, da han kom hjem, taget feil af sit Værelse, var ravet ind til en anden Skræder, havde kastet sig ovenpaa ham, som alt var i Seng, og reed ham som Maren, skjøndt han skreg grueligen under sin Byrde; Vægteren hørte Larmen og ilte den Undertrykte til Hjelp.

Videre frem var jeg Vidne til et intet mindre end frydeligt Optrin. Vægteren talte i meget lydelige og ugalante Udtryk med et qvindeligt Væsen. Fem til sex unge Mænd, som gik foran mig, bleve staaende for at høre, hvad den Larm havde at betyde. Jeg blandede mig i Gruppen af Tilskuere. Den lyse Maane og Vægterens Lygte lode mig see et ulignelig deiligt Qvindeansigt; fulde kastaniebrune Lokker ombølgede en Hebehals; store brune Øine luede under den skjønneste Pande, og syntes at sprede et mildt Lys over det lille Ansigts fortryllende Former. Dettes Farve var ikke engelsk; ogsaa røbede Accenten strax, at en Sydlænderinde stod for os. Det stakkels Væsens Dragt stod i intet Forhold til hendes Ynde. En gammel sort Silkekjole og korte brune Snørestøvler udgjorde hele hendes Toilette. Saasnart hun saae, hvorlunde vi stræbte at stille Vægteren tilfreds,

blev hun muntrere, og begyndte at fortælle sin Historie paa gebrochen Engelsk. Hun heed Clara og var født i Sevilla. Hendes Fader var engelsk Consul i denne Stad, og døde tidligt, efterladende hende en betydelig Formue; hendes Moder, en Spanierinde, lod hende opdrage i Sevilla, hvor hun lærte at kjende en londonsk Kjøbmand, og ægtede ham. Men det gik skjævt med hans Handel, og han blev omsider fængslet for Gjeld. — „Nu sidder han — vedblev hun — i Marshalsea-fængslet, og jeg er her aldeles forladt og forstødt i et fremmed Land. Jeg vilde besøge ham, og tænkte at blive hos ham, at dele og lette hans Fangenskab, men dette blev mig nægtet. Ubarmhjertigen stødte man mig ud af Fængslet; nu søgte jeg en Tilflugt for i Nat i St. Giles's Vagthuus, men ogsaa herfra blev jeg jaget, og har maaskee, bevæget af min sørgelige Skjebne og af Menneskenes Haardhed, sagt Manden der — hun pegede paa Vægteren — et umildt Ord, da han ubarmhjertigen nægtede mig Tilladelse til at sætte mig ned paa Gaden og oppebie Dagens Komme."

Vi gave Vægteren en Douceur, at han skulde lade det arme Væsen i Fred; selv tog hun bitterlig grædende mod en Understøttelse, og sneg sig ned ad en Sidegade.

Da jeg naaede Oxfordstreet, dæmrede Morgenen allerede. En Mængde Karrer droge gjennem Gaderne med Frugt og Grønt, Deligencer fløi frem og tilbage, og Gigge bragte Israeliternes rastløse Folk ind fra Landet. Som Ravneskrig lød Skakkerjødernes monotone: „cloth! cloth!" Morgenvinden blæste friskere og koldere, da jeg naaede mit Logis. I Dæmringsskygger

svævede den forgangne Nats Billeder mig forbi, og gestaltede sig til brogede Drømme, af hvilke jeg Klokken ti, vaktes ved Stuepigens sædvanlige Morgensang: „Breakfast is ready, Sir!“ (Frokosten er færdig!)

(Dr. Adrian.)

Constantia Zakari.

Forlængst er den Trolddom forsvunden, som Navnet Bobelina havde vakt i Indbildningskraften. Man tænkte sig en ung, smuk, begeistret Heltinde, og man har fundet et gammelt, uanseeligt Hverdags-Qvindemenneske, som handlede mere af Lidenskab, Gjerrighed og andre endnu værre Bevæggrunde, end af reen Fædrelandskjærlighed.

Derimod har vi en anden Grækerinde, mindre navnkundig end den Første, skjøndt hun fortjente at være det mere. Hos hende forener sig virkelig Ynde med en reen, ubesmittet Patriotisme. Ungmøen Madon er vel ingen Krigerske, som bekæmper Tyrkerne med væbnet Haand, dog har hun vist sit Fædreland store Tjenester ved at opoffre hele sin betydelige Formue, og ved den Indflydelse, hun har paa sine Medborgere. Opdraget i Triest, har hun alle en fiin Levemaades Manerer; hun taler meget flydende Italiensk og Fransk, har en særdeles blid Charakter, men tillige en ubeskrivelig Be-

geistring for sit Fædrelands Frihed og Uafhængighed, og, naar Talen kommer derpaa, en naturlig dybtgribende Veltalenhed. „Det er mig ligemeget, raabte hun engang i adskillige Fremmedes Paahør: hvad der bliver af mig, naar kun mit Fædreland er frit. Naar jeg har offret Frihedens hellige Sag Alt hvad jeg formaaer, vil jeg drage til Grækernes Leir, og ved mit Exempel opmuntre dem til at døe for Uafhængighedens ædle Klenodie, naar ikke Andet kan være!"

Men Madon er det egentligen ikke, om hvem vi her vilde tale. Det er en ung, fattig Qvinde: Constantia Zakari, som boer i en liden Hytte, i en af Forstæderne ved Gastuni. Hendes Faders Død — han blev myrdet i Aaret 1813 paa Gouverneuren af Morea's Befaling — havde tændt den første Gnist af Hævnlyst i hendes Sjel. Kort efter blev hun, som Slavinde, folgt til en riig tyrkisk Familie, som boede i Epirus. Da den græske Revolution udbrød, befandt hun sig i Janina, og saae alle de Grusomheder, man udøvede mod de græske Qvinder og Børn. En Kraft, hun hidtil ikke havde været sig bevidst, opflammedes i hendes Sjel, hun følte sig dragen af en uimodstaaelig Magt, og flyede til Bjergene, hvor hun sluttede sig til en Skare af Hetæristser, som valgte hende til Anførerske. I Vinteren 1822 blev hun haardt saaret. Saaledes nødt til at blive uvirksom en Tidlang, begav hun sig til Gastuni, hvorfra hun efter sin Helbredelse, rykkede frem med Armeen mod Patras, og gjorde Underværker af Tapperhed. Andengang saaret, endnu haardere end førstegang, blev hun bragt tilbage til Gastuni, hvor hun endnu befandt sig 1824, og kun ventede sin

fuldkomne Helbredelse for at stille sig paany mod sit Fædrelands Fjender.

Constantia Zakari er omtrent tyve Aar gammel, høi og velbygget, af fiin og regelmæssig Konstitution. Hendes Træk ere ædle og skjønne, hendes store sorte Øine sprude Ild, hendes lange mørke Haar ombølger hendes Hals og Skuldre i yppige Lokker. Vel bærer hun nu qvindelig Dragt, men hun har forfærdiget sig en fuldstændig Amazondragt, hvori hun herefter vil stride. Hun er meget fattig. Alle Tilbud har hun afviist, fastbesluttet, at offre sit Fædreland Livet. „Jeg behøver ikke jordisk Rigdom! har hun ofte sagt: Min Bestemmelse er høiere end for dette Liv!"

— Og en Nation, hvori slige Charakterer vise sig, skulde være uværdig til Frihed og Uafhængighed?

(Wilhelm Müller.)

Slaget ved Kjærteminde.

Et fynsk Sagn.

Det begav sig i den Tid, da Svenskeu var her i Landet, og havde ilandsat sit Krigsfolk ved Kjærteminde i Fyensland, at en mandhaftig dansk Officeer stod ved Murene om Kjærteminde Kirkegaard og huggede med sit Sværd mellem Svenskeu. Allerede laae otte fjendtlige Stridsknegte for ham, da den Niende fremsprang

og anfaldt ham med saadant Mod, at han, som var træt og mødig af den svare Dyst, maatte segne i Knæ. Men endnu havde han dog slig Kraft tilbage, at han, liggende paa Knæ, fældte den fjendtlige Strider, hvorpaa han selv segnede om af de mange Saar, de havde givet ham. Til Amindelse om denne Stridsdaad, seer man endnu den Dag i Dag er, bemeldte tappre danske Kæmpers Sværd og Støvler i Kjærteminde Kirke.

(M. Winther.)

Høien paa Norreriis.

For nordisk Helt sig sømmer Bautasteen
Naar man i Syden Marmorminde bygger;
Men her sig hvælver Egens grønne Green
Og Fuglesange tone i dens Skygger.
For Ebbeson klang Harpen klar og reen,
Saa mangt et Digterqvad hans Minde trygger;
Men naar Naturen selv en Daad vil krone
Da staaer den over selve Harpens Tone.

Thi vil Naturens Værk jeg fro besynge,
Men ei gjentage hvad er tit fortalt;
Ei Sagn behøver sig med Tid forynge,
Det Gode blomstrer gjennem Tid og Alt.

Du Kjempe-Eeg! i Dine Grenes Klynge
Din Saga-Røst mig stærkt i Sinde faldt;
Og alt som jeg mig tænkte Frihed, Freden —
Sig blandte med Din Røst en Sang for Heden. *)

Saa krandser Alnatur ved Sang Din Daad
Du Nordens Tell, Du Voldsmænds Overvinder!
Hvert Aar den veed til friske Blade Raad,
Her Eegens Kraft med Secler ei bortsvinder;
Det visne Blad er Sagas gyldne Baad,
Hvori hun Vei til Efterverd'nen finder.
Din Eeg staaer som med Ynglings mod en Gubbe,
Mens Grenen sygner paa de yngre Stubbe.

Stands, Friheds-Sværmerie fra Sydens Egne!
Ved dette Friheds-Træ, hvis Kraft bestaaer;
See, hvor i Nord det herligt sig mon tegne
Mens rodløs Dit kun sygner og forgaaer.
Den sande Frihed blomstrer allevegne
Hvor Borgersindet sig om Kraften slaaer;
Ja hvert et Sted hvor Loven Landet bygger,
Hvor Fyrstemildhed Folkets Held betrygger.

Ei mere hæver her sig Borgens Muur,
Nu Træet staaer som et Symbol paa Freden;
Ei mere toner Kampens vilde Luur,
O, var som her der Fred i Østerleden

*) St. St. Blichers Mindedigt.

Hvor Kunst sig først foreneb' med Natur!
I Troens Kamp er mangen vandret heden.
Dog — Enighed vil tvinge Voldsmænds Skare,
Og Christ i Kampen vil sit Folk bevare.

Som himmelsendte Kors i røden Felt,
Der smiler liliehvidt fra Danmarks Fane,
Du frelste kjækt, o stærke Dannerhelt,
Da Voldsmænd vilde Marken fra os rane:
Saa Christenkorset over Allahs Telt
Den røde Maane ned i Dybet mane;
Dets Dyrker vise rette Friheds-Sti,
Thi seirer Mahom, da er Alt forbi.

Tilgiv o Mindeplet fra Oldtids Spor
At jeg Din Høi et Øieblik betræder,
Og skuer ud i Øst fra gamle Nord
Til Kunstens Land som hævder gamle Hæder.
Jeg veed det — Sted hvor Frihedstræet groer! —
At Heltens Aand ved denne Kamp sig glæder.
Leonidas forlængst ham Haanden rakte
For Slavebaandet Frihedsaanden vakte!

Thi her er intet Friheds-Sværmerie
Som Ladhed, Fanatisme frækt begrunder;
Ei vakt ved Spaniens Præste-Raserie;
Ei heller ved Catholicismens Under;
Og lod det til som Kraften var forbi,
Da huskt — at denne selv med Løven blunder.
Hvo nu med Mahom Kampen Oprør finder —
Vil faae at see, om han, om Christus vinder.

Var det ej ligesaa med Danmarks Skare,
Laae Kraften sløvet ei i Dorskheds Lænke?
Og drømte Leire-Kjæmper vel om Fare,
I Vellyst slumret ind paa Ingilds Bænke?
En Frelser vilde Gud sit Folk bevare
Da han det friede fra ægyptisk Ænke.
Som Moses frelste dette ud af Nøden —
Stærkodder vakte sit, Niels gik i Døden.

Niels Ebbesøn! lad kun Germanien sige
Din Daad med hvilket Navn det vil:
Ei Nidingsdaad bør Hævnens Sværd undvige,
Ei er den værd et ærligt Ridderspil;
Thi kasted' Du i værneløse Rige,
Voldsmanden Geert som Fredløs, Handsken til;
Du varsled' ham, Dit Skjold er uden Pletter,
Og om dets Mærke Egeløv sig fletter!

Din Løn er stor, thi selve Egen bærer
Dit Danmarks Tak til Efterverd'nen frem;*)
Din Roes gjentoner gjennem Nordens Sphærer
Hvor Harpen alt fra Oldtid havde Hjem;
Hvad Danmarks Sønner under Egen lærer,
Knap Tacitus og Nepos sige dem:
Thi her Naturen gjennem Tiden taler,
Og neppe denne Sagngudinde praler.

*) I Træets Bark er indgravet med hjærve Træk: Tak Niels Ebbesøn.

Ja Frihed vorde vil engang paa Jorden
Naar ingen Fordom meer dens Slægter blinde;
Engang vil tie Krigens vilde Torden
Naar Nøisomhed og Retsind Seier vinde!
Og som den nye Verden fri er vorden
Saa vil og Trængsel fra Europa svinde;
Og Handel sig udbrede allevegne,
I Nordens og i Hella's skjønne Egne!

Naar Du, o Eeg! har viet Dine Blade
Til Jordemuld for allersidste Gang,
Som Vaar og Sommer skulle ei aflade
End tone Hedelærken Heltens Sang!
Den brune Lyng paa jydske Bakkerade
Skal vidne end om Kraften i Din Vang;
Og blomstrer den end ei med fordums Vælde
Da viid — den svinder selv blandt Klippefjelde!

(S. C. Fohrmann.)

Til Danmark.

I Danmark jeg fødtes og der vil jeg døe
Paa skovsmykte Holm i den fraadende Søe.
Der strømmer i Aaren det ædleste Blod;
Der Kjærlighedsflammen sig blander med Mod.

Der var det at Hvitfeld med saligste Lyst
Paa Røgskyen seiled til Himmelens Kyst.
Der var det at Viggo med seirende Mod
For Kongen, sin Herre, udøste sit Blod.

Der var det at Tiggeren hented sin Ret
Hos Kongen, naar Dommeren dømte ham slet.
For Eiegod fældtes der Taarer af Mænd,
Mens Qvinden med Glæde gav Smykket for Svend.

Ja, det var fra Arildstid Skik i vort Dan,
At elske sin Konge, sit Fædreneland.
Derfor ligger Løven i Dannemarks Skjold,
Saa tryg og saa rolig bag Hjerternes Vold.

Ja, før skulle Hjerterne vorde til Steen,
Før Kjærlighedstræet skal tabe sin Green.
Før Danen for Konge og Land bliver kold,
Bli'er Løven til Tiger i Dannemarks Skjold.

Fra Oldenborg fik vi et kongeligt Træe;
Skjønt blomstrer vort Danmarks i Grenenes Læe.
Gud signe af Himlen de sildigste Skud!
Gid aldrig den herlige Stamme gaae ud!

(Sophus Zahle.)

Chimene,

Hertuginde af Infantado.

Hvor strengt end Frankrigs Konge, Frants den Første, da han, efter Slaget ved Pavia, blev ført fangen til Madrid, i Begyndelsen bevogtedes her, fandt dog Carl den Femte det, efter kort Tids Forløb, sømmeligere saavel for hans, som for sin egen Værdighed, at mildne denne Strenghed. Kongen blev kun bevogtet i Palladset, og kunde, ledsaget af sin Vagt, gaae frit omkring i Staden. Carl den Femte var, som Menneske, i mange Ting det Modsatte af det, han som Monark gjorde sig Umage for at synes. Han grublede alvorligen paa, i Kongen at vinde sig en Ven. Ved en Formæling med Eleonore af Portugal, Keiserens Søster, skulde Frankrig for stedse knyttes til Keiserens Interesse: det var Betingelsen for hans Frihed. Eleonore var ikke allene smuk, men ogsaa sit Olds rigeste Fyrstinde. Frants, som Intet ønskede inderligere, end sin Frihed, gik med Glæde ind i denne Idee. Han kom nu ofte til Eleonore, og talte med hende om Keiserens Plan. Med det ham egne ridderlige Galanterie beilede Frants til hendes Hjerte; i sit Fangenskabs Eensformighed fandt han en Opmuntring i, ofte at gaae til hende; altid traf han hende omgiven af alle sine Hoffrøkener. I disse unge, blomstrende Skjønheders Kreds udmærkede hans Hjerte snart Hertuginde Chimene af Infantado. Hun var endnu ikke sytten Aar gam-

mel, og hendes høie Vext, hendes majestætiske Anstand, hendes sorte aand- og ildfulde Øine gav det blye og ømme Udtryk i hendes Træk en gandske egen ubeskrivelig Ynde. Hun var sin stolte Families Juveel; blandt sine Ahnherrer talte hun Konger, og var i hver Henseende det rige Spaniens meest glimrende Partie.

Det Indtryk, hendes Skjønhed gjorde paa Kongen, var saa dybt, at han med Iver opsøgte hver Leilighed til at tale med hende og sige hende noget Forbindtligt. Omringet af en Skare Tilbedere, og vant til al den Hylding, hvormed de forgudede hende, havde hun hidtil seet paa dem Alle med rolig Ligegyldighed, og neppe vilde hun nu tilstaae for sig selv, hvor høit Kongen, i sin ulignelige Elskværdighed, overstraalte hele det mandlige Kjøn. Uden at tænke noget derved, overlod hun sig til den forførerske Lyst, at see og høre ham, og først da der i hendes Hjerte kun var e e t Billed, i hendes Sjel kun e e n Tanke, begyndte hun at ane sine Følelsers Natur.

Modig fattede hun den Beslutning, at beseire sit eget Hjerte, men hendes Kraft var ei tilstrækkelig til denne Kamp. Hun trykte kun Pilen dybere i sit Hjerte, og hengav sig nu, da hun mærkede dette, uden Modstand den flammende Lidenskab, idet hun samlede al sin Sjels Styrke i den Beslutning, for hvert menneskeligt Øie at indhylle den i den dybeste Hemmeligheds Slør. „Jeg maa elske ham — sukkede hun: men uden at han erfarer det, skal mit Liv og Hjerte være ham viet!"

Kongen var i en piinlig Stilling. Hans Forhold til Dronning Eleonore formeente ham at yttre sig

for Chimene i Andres Paahør. Og om han end kunde finde Leilighed til at tale med hende i Londom, torde han da betroe sin Lidenskabs Hemmelighed til hendes Ungdom og Uerfarenhed, saalænge han ikke torde smigre sig med Gjenkjærlighed? Saaledes saae nu han, som aldrig havde været vant til at paalægge sig noget Baand i slig Henseende, sig nødt til, at skjule sine Følelser under almindelig Artigheds Dække. Kun med Øinene tillod han sig stundom at udtrykke, hvad han følte for hende, og ikke blot lærte Chimene i stakket Tid at tyde deres Sprog, men hendes Øine mødte ogsaa ofte hans med et saadant Udtryk af Ømhed og Banghed, at han bævede af Lyst, og tilstod i sit Inderste, at disse Blikkes Tryllerie gjorde ham lykkaligere, end han hidtil havde følt sig ved nogen anden Qvindes fuldkomne Besiddelse. Nu søgte han Leilighed til, mundtligen at erklære hende sin Kjærlighed, men om det end stundom lykkedes ham, at tilhviske hende et brændende Ord, saa kunde hun dog aldrig overtale sig til at svare, og kun hendes Bæven, hendes Rødmen, hendes nedslagne Øine, røbede, hvad Magt han havde over hende. Nu tilskrev han hende de fyrigste, lidenskabeligste Breve, som han selv ubemærkt vidste at tilstille hende. Men hun vovede ikke at besvare dem, og først da hun i Kongens Blikke læste, hvor dybt hendes Taushed bedrøvede ham, fattede hun Mod til at opfylde hans Begjering om en Linie til Svar. Skreven var Brevet i stillen Midnat, men hvorledes skulle hun bringe det i hans Hænder! Næstegang, hun saae Kongen, bar hun det i sin Handske, og hendes Forlegenhed var saa

synlig, at han strax gjættede Aarsagen dertil, og nær-mede sig hende, da hun, med en anden Dame, treen hen i en Vinduesfordybning, hvor det lykkedes ham, at tage Billetten af hendes Haand. Sagte trykte han denne, og fjernede sig strax, thi Chimenes Angst lignede en greben Forbryderskes. Paa sit Værelse aabnede Kongen Billetten og læste:

„Ja, Sire, jeg elsker Dem. Skjøndt det har smertet mig, at maatte tilstaae det for mig selv; skjøndt jeg havde besluttet, hellere at døe, end lade Dem ane det: saa gjør det mig dog, siden jeg har udtalt det, lyksalig, at føle og at sige: Ja, Sire, jeg elsker Dem."

Chimene var Kongens første sande Kjærlighed, og saaledes forklare vi os da let, at disse Linier formaae-de, at lette ham hans Lænkers Tryk, og at det i mange Uger gjorde ham fyldest, at vide sig elsket af hende.

Da kom til Hoffet i Madrid en særdeles deilig Frø-ken, ved Navn Vangesta, som Regentinden i Ne-derlandene sendte til Dronning Eleonore af Portugal, for at hun, som det heed, skulde opholde sig nogen Tid ved Dennes Hof og bivaane Keiserens foreståaende Formæ-ling med Infantinde Isabella af Portugal. Man meente i London, hendes egentlige Ærinde var, at underhandle om en eller anden vigtig Statshemmelig-hed; kun Faa vidste, at hun var Keiserens Elskede, og at hendes Sendelse til Madrid var en Artighed mod ham af Regentinden. Fra det første Øieblik, Vange-sta saae Chimene af Infantado, følte hun sig dragen til hende, og snart bleve Begge fortrolige Veninder.

Vangesta's Skarpblik havde let ved at opdage, at Chimene elskede, og snart gjættede hun sig ogsaa til Gjenstanden for hendes Kjærlighed. Lige Skjebne bandt dem endnu fastere til hinanden, og hvor heftigt end Chimene i Begyndelsen skjalv ved at see sin Hemmelighed forraadt, beseiredes dog snart hendes Frygt af Trang til Meddelelse, og det varede da ikke længe, inden Vangesta havde erfaret Alt, hvad der var foregaaet mellem hende og Kongen. Smilende spurgte Vangesta, om da Denne aldrig havde ønsket, at tale allene med hende. — „Ak, svarte Chimene uskyldig: han ønsker det ubeskriveligen, og beder mig i hvert Brev ret bønlig, at gjøre dette muligt, men det staaer jo ikke i min Magt." Vangesta tang nogle Øieblikke grublende og smilende. „Chimene! tog hun derpaa Ordet: Tør jeg forlade mig paa Deres Taushed, da vil jeg give Dem et Beviis paa mit Venskab og skaffe Dem Leilighed til at tale med Kongen." — Rødmende og glad kastede Chimene sig i hendes Favn. „O Vangesta! raabte hun: Kan denne Lykke vorde mig til Deel, da kjøber jeg den gjerne med mit øvrige Liv!" — „Hør mig! svarte Vangesta: Ogsaa jeg elsker og er elsket, men, lykkeligere end De og Kongen hidtil have været, kunne jeg og min Elsker sees ubemærkt saatidt vi ønske. Hans Navn er min Hemmelighed, og aldrig maa De spørge derom, men jeg vil gjøre Deres Sammenkomster med Kongen ligesaa farefrie, som mine ere med min Elsker."

Med disse Ord rakte hun hende en Hovednøgle, som aabnede alle Værelser i Palladset, og bad hende lade Kongen den tilstille ved Pomperan, der, som Chimene vidste, var Monarkens Fortrolige. Dog maatte hun

ikke vælge noget Værelse i den af Damerne beboede Fløi af Slottet til sine Sammenkomster med Kongen; derimod foreslog hun hende dertil det saakaldte Aurora-Kabinet, fordi dette laae gandske afsides fra den Vei, Keiseren pleiede at tage, naar han kom til hende.

Den natlige Time, Chimene maatte bestemme Kongen til deres Sammenkomst, beroligede hende i Begyndelsen; men da Sollyset ikke er renere, end hendes Sjel i alle sine Tanker og Følelser var, skyede hun heller Intet, for at see den saa inderligen, saa usigeligen elskede Mand. Saasnart det derfor var muligt, gav hun Pomperan Nøglen, hvis Besiddelse tykkedes Kongen et sikkert Pant paa en Lykke, han saalænge havde higet efter. Med ubeskrivelig Henrykkelse modtog han den, og viste sig næste Aften saa straalende munter hos Dronning Eleonore, at man almindeligen erklærede, endnu aldrig at have seet ham saa elskværdig.

Chimene havde berammet en temmelig silde Time paa Natten til Stævnemødet, for at være vis paa, at Alt var gangen til Hvile i den af hende beboede Fløi. Endnu før den bestemte Time slog, tiltraadte Kongen sin Vandring, med en Blindlygte i Haanden; ubemærkt naaede han det ham betegnede Kabinet, og da han fandt det tomt endnu, tildækkede han sin Lygte, og satte sig ned, for at vente Chimene. Ikke længe varede det, inden han i Mørket hørte Kabinetsdøren gaae op; rask iilte han den indtrædende Skikkelse imøde, og trykte den, til kjærlig Velkomst, mod sit Hjerte med brændende Lidenskab — men samme Øieblik aabnede den Indtrædende sin egen Blindlygte, og Kongen gjenkjendte — Keiseren, der studsede ligesaameget ved at finde sig i hans

Arme, som Kongen ved at see ham for sig. Troede Frants sig forraadt, saa vidste Carl ligesaalidet, hvorledes han skulde forklare sig dette Møde, da det syntes ham ubegribeligt, paa denne Tid at finde sin høie Fange paa et Sted, som Ingen, uden han, torde betræde uhindret.

„Hvorledes, Sire! tiltalte han Kongen omsider: De her! I denne Time! I dette Kabinet! Hvad søger De her?" — „Døden! svarte Kongen: da det Uheld rammer mig, at møde Dem her."

Keiseren taug nogle Øieblikke, men hurtigt sammenregnede han alle Omstændigheder, og gjættede, at det maatte være et Elskovseventyr, som havde ført Kongen hid. Hans Blik opklaredes, og smilende bad han, at Denne vilde vælge ham til sin Fortrolige, hvorimod han vilde forbinde sig til, at gjøre ham det muligt, for Fremtiden at see sin Elskede uden mindste Hindring. — „For Himlens Skyld! svarte Kongen bevæget: spøg ikke! Lad mig vende tilbage til mit Fængsel, og iil De den Lykke imøde, der, som jeg seer, ogsaa i Kjærlighed begunstiger Dem mere, end mig."

Kongen var i Fortvivlelse, da han virkeligen elskede Chimene og maatte vente hendes Komme hvert Øieblik. Hans dybe Bevægelse, hans synlige Bekymring, vakte den Mistanke i Keiseren, at Frants, begunstiget af Vangesta, saae sin Medbeiler i ham. Kongens Nærværelse i en Deel af Slottet, som det, under Dødsstraf, var hver Mand forbuden at betræde, syntes at retfærdiggjøre denne Mistanke, da kun Vangesta kunde have banet ham denne Vei. Alvorsfuld saae han paa Kongen. „Jeg beder Dem indstændigt, tog han derpaa

Ordet: betroe mig Deres Elskedes Navn, og lad ingen mørk Mistanke træde mellem os. Jeg giver Dem mit Æresord, at jeg, een Eneste undtagen, vil begunstige Deres Kjærlighed til hver anden Dame."

Keiserens Alvor vakte i Kongens Bryst en lige Mistanke, og da, efter hans Dom, ingen Dame i Verden kunde gjøre Chimene Skjønhedsprisen stridig, troede han, at hun maatte være „den Eneste", Keiseren undtog. „O, raabte han heftigt: skulle vi da mødes som Fjender allenstund!"

Men inden Keiseren formaaede at svare, hørte man en Silkekjole bevæge sig ved Indgangen til Kabinettet. Rask lukkede Keiseren sin Lygte, og vendte sig mod Døren. Ogsaa Kongen iilte did, fastbesluttet, at vove det Yderste til den Elskedes Forsvar.

Chimene treen ind, og hviskende spurgte hendes søde Stemme: „Er De her alt, min Konge?" Keiseren troede at høre Vangesta's Stemme; han dreiede Lygten om, en klar Lysstraale faldt paa Chimene, som, da hun gjenkjendte Keiserens, hende i dette Øieblik frygtelige Aasyn, næsten bevidstløs sank ham tilfode med et Forfærdelsens Udraab.

Keiseren, som var glad ved at finde sin Skinsyge ugrundet, maatte smile ad hendes Angst. „Donna Chimene behøver Deres Bistand, sagde han, idet han vendte sig til Kongen: jeg skal siden komme igjen, at see, om hendes Bevidsthed er vendt tilbage." Med disse Ord gik han bort, at besøge Vangesta. Hans Møde med Kongen var foranlediget ved Chimene selv, thi da han i den Gang, som førte til Damernes Værelser, havde hørt hendes Trin langtfra, sluttede han

deraf, at alle deres Beboerinder endnu ikke maatte være gangne til Hvile, og gik derfor til Aurorakabinettet, for at tøve her, indtil Alt blev stille og roligt.

Neppe saae Kongen sig allene med sin Elskede, før han sluttede hende i sine Arme, og søgte at berolige hende med de ødeste Kjærlighedsord. Langt om længe opløftede hun sine Øine til ham, men samme Øieblik fordunkledes hendes Blik af Taarer. Han bortkyssede dem, men hastigt vristede hun sig af hans Favn. „Hvorledes, Sire! spurgte hun ham omt: Kunde De glemme, at det er Chimene, som elsker Dem og kun er hidkommen i den Overbeviisning, at Æren Intet kan have at frygte af den sande Kjærlighed?"

„Men hvad skal give mig Mod til at troe paa Deres Kjærlighed, spurgte Kongen lidenskabelig: naar De nægter mig erhvert Beviis derpaa?" Med disse Ord trykte han hende atter til sit Bryst, men med ædelt Alvor vristede hun sig fra ham andengang. „Jeg er ikke hidkommen, sagde hun: for at forsvare mig imod Dem; jeg har havt for høie og værdige Tanker om den Mand, jeg elsker, til at den Tanke havde kunnet finde Indgang i min Sjel, at jeg nogensinde skulde føle mig tvungen til Selvforsvar mod ham. Jeg har troet, det gjorde Dem lykkelig at elske mig, ligesom jeg finder min Salighed i at elske Dem af et reent Hjerte."

Her afbrød Kongen hende med den lidenskabeligste Forsikkring om sin Kjærlighed. Han kastede sig for hendes Fødder, trykte hendes Hænder mod sit Hjerte og mod sine Læber, og hvert af hans Ord forraadte, hvor sand og brændende hans Tilbøielighed var. Chimenes Taarer fløde stærkere. „O, hvor grusomt har

jeg bedraget mig! raabte hun med ligesaamegen Ømhed som Bedrøvelse: idet jeg meente at være elsket, som jeg elsker! For silde indseer jeg nu, at min Uerfarenhed har givet mig Skinnet af den strafværdigste Letsindighed! Men I vide det, I Helgene! vedblev hun, idet hun opløftede sit skjønne Øie mod Himlen: at der ikke var nogen Anelse om slig en Fare i mit Hjerte. Beskytter mig ogsaa nu, og giver mig Kraft, at bevare min Kjærlighed uvanhelliget!"

Forgjeves opbød Kongen al sin Kjærlighedsveltalenhed. Trods den Ømhed, hun viste ham, blev hun sig selv tro. Harmfuld vendte han sig omsider fra hende. „Nu vel, Donna Chimene, sagde han: jeg skal ikke mere falde Dem til Byrde. Vend tilbage til Deres Gemak. Aldrig mere skal De høre tale om en Ulykkelig, som alt for smerteligt angrer at have tiltroet Dem et Hjerte." — „Grusomme! raabte hun, hensydende i Taarer: Vil De have mit Liv til Offer? De har at befale derover — miskjend kun ikke et Hjerte, som tilbeder Dem! Bedrøv mig ikke med Deres Vrede, som jeg ikke kan taale, uden at dø af Smerte!"

Her qvalte Graad hendes Røst, men hendes Smerte var saa sand, hendes Bønner saa uimodstaaelige, at Kongen, usigeligen bevæget, følte sig overvunden derved. „Tilgiv mig, o tilgiv mig, min Chimene! raabte han: Hvert Haab om Lykke har Du berøvet mig, men troe ikke, at jeg nogensinde vil ophøre, at elske Dig!"

Atter nedsank han for hende, hun omslyngede ham med sine Arme, bøiede det skjønne Hoved over ham, og græd stille. Da indtreen Keiseren og fordrede en Erklæring af Kongen, hvi han og hans Elskede vare saa

bedrøvede. — „Hun er ligesaa grusom som smuk, svarte Kongen: og trods min Kjærlighed, bringer hun mig til Fortvivlelse."

„Sand Kjærlighed, Donna Chimene, sagde Keiseren til hende: kjender ingen høiere Lov, end den Elskedes Lykke." — „Skjenk mig Svaret, Deres Majestæt!" sagde hun, idet hun lod sit Slør gaae ned. Derpaa rakte hun Kongen Haanden, og tilaandede ham sukkende et sagte Levvel.

Keiseren fulgte Kongen tilbage til hans Værelse, hvor de, over en Time, samtalte om Chimene, som de saameget mindre kunde nægte deres Beundring, da det var umiskjendeligt, hvor oprigtigt hun elskede Kongen.

Næste Dag var hendes skjønne Træks ellers saa sjelfulde Munterhed saa formørket af Tungsindighed, og hendes Beskæmmelse, da hun saae Kongen, saa stor, som om hun virkeligen havde noget at bebreide sig. Keiseren selv bad hos hende for Kongen, og søgte at overtale hende til at see ham nok engang i Londom, men derved vægrede hun sig med Fasthed, og blev ved den Erklæring, at hun elskede Kongen for høit til at hun vilde udsætte sig for den Fare, at maatte elske ham mindre. Kongen selv kunde ikke faae andet Svar af hende, og skjøndt han med tusind Eeder forsikkrede hende om, at han kun begjerte at tale med hende, saa formaaede dog alle hans Bønner og Forsikkringer ikke at rokke hendes Beslutning, men standhaftigen gjentog hun sin Erklæring: hun vilde aldrig see ham mere under fire Øine.

Forgjeves opbød ogsaa Vangesta al sin Aands Fiinhed, for at bringe hende paa andre Tanker: Chimenes ædle, rene Sjel forblev urokkelig. Kongen var en

utrættelig Beiler, han aflod ikke at bede og bønfalde. Hun tilskrev ham de ømmeste Breve, hun greb hver Leilighed til at bevidne ham sin Kjærlighed, men see ham vilde hun ikke uden Vidner. Grædmmelse over den forlorne Frihed og den utilfredsstillede Lidenskab, kastede Kongen paa Sygeleiet, og denne Sygdom foranledigede, at hans Søster, Hertuginden af Alençon, kom til Madrid. Keiseren modtog hende. Hendes første Blik lagde Broderens Seiervinder i Søsterens Lænker, og bevirkede, at Carl fordoblede sin Artighed mod Kongen. Han gjorde Denne bekjendt med sin hemmelige Forbindelse med Vangesta, som nu var bleven ham ligegyldig, og da han vel havde mærket, hvad Deel Kongens Elskovssmerte havde i hans Sygdom, førte han, under Nattens Beskyttelse, Vangesta og Chimene til Kongens Leie. Han laae vaagen endnu, men troede at drømme, da Keiseren slog hans Gyldenstykkes Sengeomhæng tilside, og førte Chimene til ham.

„Her bringer jeg Dem en Dame, sagde han: som med Hertuginden, Deres Søster, vil dele den Fortjeneste, at befordre Deres Helbredelse." Med disse Ord traadte han tilbage, og satte sig med Vangesta i en Vraa af Gemakket. Med frygtsom Ømhed knælede Chimene ved Kongens Leie, og uden at ville skjule de Taarer, som nedrandt over hendes Kinder, trykte hun taus hans Haand mod sit Hjerte. „De har været Døden nær, sagde hun omsider: men har De noget Øieblik kunnet tvivle om, at det vilde være mig umuligt, at overleve dem?"

„Elsker De mig, og ønsker De, at see mig reddet, svarte Kongen bevæget: saa forund mig at leve for Dem, idet De samtykker i, at leve for mig!" — „Og lever jeg ikke for Dem? spurgte hun: Har min Tilværelse nogen anden Betydning, mit Liv noget andet Indhold, end min Kjærlighed? Kjender min Sjel et Ønske, et Haab, en Frygt, som ikke tilhører Kjærligheden? Udelukkende vier jeg Dem mit Liv. Det er endt og fuldendt i denne Kjærlighed. Men De er Monark, De tilhører Deres Folk, De er forpligtet til at bringe hvert Offer, Staten fordrer af Dem. Deres Kongepligt tro, bør De befordre Deres Helbredelse og fremskynde Deres Løsladelse ved Deres Formæling med Dronning Eleonore, uden at tage mindste Hensyn til Deres Hjerte og min Kjærlighed."

„Hvad fordrer De af mig? raabte Kongen her: Jeg tør ikke sige Dem, at jeg, hvis jeg var fri, vilde byde Dem min Haand. Vi Konger herske kun over Nationer, idet vi selv bære Lænker, men Gud er mit Vidne, at jeg afskyer den Tanke, at tilhøre en Anden, og at jeg, hvis jeg var Herre over mine Handlinger, aldrig vilde indgaae en Forbindelse, der giver en Anden Rettigheder, som mit Hjerte kun indrømmer Dem. Men maa jeg, som et Offer for mit Folk, vorde Eleonores Gemal, saa ligger min Skjebne i Deres Haand, da jeg kun kan føle mig lykkelig, naar De samtykker i, at ledsage Dronningen til Frankrig, for her, ligesaa ansect som hun, at dele Herredømmet med mig."

Chimene blegnede. „Jeg kjender, svarte hun: den Kloft som adskiller os, og just derfor bør jeg, ved min Kjærligheds fuldkomne Uegennyttighed, bevise, at jeg

fortjener, om ei at dele Deres Throne, saa dog at eie Deres Hjerte."

Kongen, som gav disse Ord en for hans Ønske gunstig Fortolkning, følte sig gjenoplivet, og bevidnede Chimene sin Tak saa fyrigt, at Keiseren, som frygtede, hans Helsen skulde lide derunder, treen til ham, for at følge begge Damer bort igjen. Men Morgenen efter fandt Lægerne Kongen mærkeligen bedre, hvilket man tilskrev den Glæde, han havde følt ved at gjensee sin elskede Søster. Denne fik snart Kundskab om Kongens Kjærlighed til Chimene; hendes skjønne Sjel vidste at vurdere Chimenes Dyd, og hun fik hende saa inderligen kjær, at hun ønskede, altid at have hende hos sig. Men Chimene erklærede, hun elskede Kongen for høit til, at hun torde tillade sig, at leve i hans Land, skjøndt dette var en Lykke, hun ikke vilde agte for dyrekjøbt med selve Livet.

Underhandlingerne om Kongens Frigivelse nærmede sig nu med raske Skridt deres Ende, da han, givende efter for Alles Bønner, fastsatte Dagen til sin høitidelige Trolovelse med Dronningen af Portugal. Det blev besluttet, at han skulde forlade Madrid Morgenen efter, og Keiseren bød, at denne Trolovelse skulde feires paa det meest glimrende. I det Øieblik, Frants den Første, for hele det forsamlede Hof, rakte Eleonore sin Haand til den uopløselige Pagt, søgte hans Øie Chimene, for at sige hende, at hans Hjerte var hendes — men han fandt hende ikke. Hans Blik faldt paa Keiseren, hvis Træk syntes ham at røbe en indvortes Bevægelse, og paa Vangesta, som, bleg og rystet, neppe

kunde holde sine Taarer tilbage. En smertelig Ahnelse gjennemskjar Kongens Hjerte. Neppe var han om Aftenen kommen paa sit Værelse, før han gav Pomperan det Hverv, at udspeide, hvorledes det stod til med Chimene. Han bragte ham den Efterretning, at hun var bleven syg; men samme Øieblik overrakte en Page ham en Æske, med den Bøn, han vilde tilstille Kongen den. Den indeholdt en af hendes lange deilige Lokker og følgende Brev:

„Naar De aabner dette Brev, er min Skjebne afgjort tilligemed Deres: De vender tilbage til Frankrig, og med Dem Lykke og Fred, Kjærlighed og Glæde. Den sidste Dag af Deres Ophold her bandt Dem til en Anden! Dybt har jeg følt, at De kunde tiltroe mig Kraft til at være Vidne til denne Høitidelighed. Nei, Sire, De veed ikke, hvorledes jeg har elsket, De kjender ikke den Qval, som sønderriver mit Hjerte! Mind mig ikke om, at jeg har opbudet Alt, for at fremskynde denne Forbindelse; jeg skyldte Dem det, jeg skyldte mig selv det. Uden mindste Barmhjertighed med mig selv, maatte jeg handle efter de Love, Æren foreskrev mig. Den var altid min høieste Lov, og skal altid forblive uafhængig af mit Hjertes Svaghed. Dyden lader sig, ligesom Himlen, forsone ved Anger og Bod, og den Faldne tør haabe, at reise sig igjen; men Æren taaler ingen Plet; engang krænket, kan den ikke gjenopreises, om saa Gud selv udstrakte sin Haand derefter. Kraft til at adlyde Deres grusomme Befaling maatte jeg derfor have, skjøndt mit Hjerte er brustet derved. Tro ikke, at nogen forsængelig Indbildning har bedaaret mig nogensinde; kun den Drøm har jeg stundom næret, at jeg, hvis De havde været afsat Deres Høihed og Vælde, vilde have gjort mere for Dem, end det var Kongen af Frankrig muligt, at gjøre for en Datter af

det ædle Huus Infantado. — O, hvorofte har ikke denne Drøm lullet min Smerte i Søvn! — Jeg har mistet Dem, mit Liv er øde nu, har ingen Ynde, ingen Kraft mere, har kun en haabløs Smerte, hvormed jeg er flygtet til et Klosters Eensomhed. Et Jerngitter adskiller mig for evigt fra Dem og fra Verden. De vil glemme mig: jeg veed det. Men troe ikke, at det Ønske, jeg maatte lære at beseire min Kjærlighed, har ført mig hid i denne Eensomhed, som jeg kun vælger, for til mit sidste Aandedræt at kunne begræde mit Savn i uforstyrret Sikkerhed. — Taarer mørkne mit Blik — jeg kan ikke skrive mere. Gjør Dem aldrig nogen Bebreidelse for min Skyld — det er min sidste indstændige Bøn. Den Smerte, at begræde Dem, vil stedse tykkes mig skjønnere, end hver Lykke, Verden kunde byde mig herneden, og for min jordiske Fremtid begjærer jeg intet Mere, end de i mit Hjerte med uforgængelig Ild glødende Erindringer om vor Kjærlighed. — Men hvortil, o Skjebne, hvortil Livets fulde Pulsslag i dette Skilsmissens frygtelige Øieblik? — Hvi sprænger du, min Sjel, ikke disse Lænker, som trykke saa tungt? — Ungdom, Lykke og Haab skilles fra mig i dette Øieblik, og Livet bliver kun, det gruelig-fattige Liv! — O, hvor sød og let maatte Døden være mod den Følelse, hvormed jeg udtaler det sidste Farvel! — Farvel da — for sidstegang, Farvel!

Chimene."

Intet om den Smerte, hvormed Kongen læste dette Brev. Næste Morgen besvor han Keiseren, at skaffe ham Leilighed til endnu engang at see Chimene, og inden sin Afreise blev han ogsaa viist til et Kloster, hvortil hun var flygtet, men Abbedissen nægtede ham Adgang. Frants maatte forlade Spanien, uden at see hende mere. Han ilte til Bidassoa, hvor hans Ud-

vexling fandt Sted, men hans Hjerte var ikke istand til at nyde den gjenvundne Frihed. I Frankrig ansaae man hans Tungsindighed for en Virkning af det lange Fangenskab, men den var Sorg over Tabet af Chimene, som længe levede i hans Hjerte.

(Fanny Tarnow.)

Stjerneskuddet.

Træsnit af M. Winther.

»Jeg troer nu engang derpaa, kjære Ludvig! Og det er netop det ubegribelige, at Menneskene, uagtet de utallige Exempler, og, som oftest mod deres egen indre Overbeviisning, have en forunderlig Frygt for at vedgaae Tilstaaelsen om Aandernes Indflydelse paa Materialverdenen. Det ligger nu engang i den menneskelige Natur, at den ikke vil eller tør bevinge den taabelige Frygt for at vorde udleet, men at man hellere ligger med stirrende Øine og bankende Hjerte i Sengen, naar noget Usædvanligt rører sig i Værelset, førend man skulde omtale det, eller skifte Sovested. Hvad mig angaaer, da har nu engang min Tro paa Aandeverdenen fæstet Rod i mit Indre, og den Tanke er mig kjær, at der, foruden de haarde, kolde Mennesker, dog endnu gives Væsener, der ofte

tage Deel i vore Sorger og Glæder, og give deres Nærværelse tilkjende."

„Du er nu altid en Drømmer, Axel! gjensvarede hans Ven Ludvig, der ei uden en forunderlig Bevægelse hørte ham tale saaledes, idet de ginge omkring Skoven og nærmede dem Kirkegaarden, hvis gamle Linde laae i rolig Belysning af den opgaaende Maane: Du er nu altid en Drømmer, og har Syner og Aabenbaringer der, hvor Andre kun see gandske naturlige Ting. Det kommer af Din ophidsede Indbildningskraft, Din Hang til Digten og Poetiseren, der allerede har forskruet mangen ellers fornuftig Hjerne. Nei, min Ven! Vær Du overbeviist om, at hvad der skeer i denne Verden, har sin naturlige Aarsag, og at Din Aandeverden er et Phantom, der kun har sit Udspring af en sygelig Indbildning og som har omtrent samme Oprindelse, som den Tro paa Skjebnen og et straffende eller lønnende Forsyn, Dine Digtere saa skjønt veed at sætte i Forbindelse med deres Helt."

„Tro Du hvad Du vil! gjensvarte Axel, noget stødt over Ludvigs Bestemthed: Jeg bliver nu ved min Tro, der staaer i nøie Forbindelse med min hele Tilværelse. Naar jeg seer hiin lyse Stjernehimmel, hine forunderlige Verdener funkle mig imøde en klar Sommeraften eller en Vinternat naar det fryser haardt, da vorder denne Tro endnu mere levende i mig, og jeg maa, fuld af inderlig Fortrøstning, vende mig mod den usynlige Verden, der her synlig fremtræder fuld af Betydning og Anelse."

„Saae Du hiint Stjerneskud? spurgte Ludvig, pegende mod den østlige Himmel, paa hvis blaa Ocean den blegrøde Ildgnist henflød i en lang dønende Straale bag Kirkegaarden: Det staaer vel ogsaa i Forbindelse med Din Aandetro? Ikke sandt? Og vil man spørge enhver gammel Kjærling, saa vil hun upaatvivlelig give det Orakelsvar, at en Sjel forlod i dette Øieblik det Jordiske og drog til Gud!"

„Ludvig! Spot ikke! Maaskee vil Du engang mindes dette faldne Himmellys og ved det tænke paa, hvad vi denne Aften have talt. Bliv Du ved Din Tro; men spot ikke, thi det er Synd mod Aanden, og kunde nedkræve Himlens Vrede."

„Da kan jeg dog sandelig ikke begribe, hvorledes hiint Stjerneskud kan komme i Berørelse med mit Liv!" raabte Ludvig, der morede sig over, at hans Ven tog det saa alvorligt.

Axel standsede. Med et forunderligt Blik saae han paa Ludvig, og trak ham med ind af Kirkegaardslugen, der stod halv aaben. Det var en lys Høstaften. De mange Grave med sorte Kors paa deres grønthevoxede Høie laae i den klare Maanelysning, der kastede et mat Dæmringsskin over Egnen. Mange Steder reiste sig mellem de andre mørkere Forhøininger, der bare Vidne om, at de vare friske Grave. Vennerne gik omkring paa den rolige Landsbykirkegaard en Stund og betragtede de mange friske Grave, thi der herskede en smitsom Sot i Egnen, hvoraf et usædvanlig stort Antal af stærke unge Mænd og Qvinder vare brat bortrevne i deres blomstrende

Alder. Axel standsede foran en nylig tilkastet Grav, hvori en Bekjendt af ham var jordet Dagen forud. En Taare trængte sig frem i hans Øie, og, vemodig stemt, satte han sig paa en lille Træbænk, der var reist foran Graven, og trak Ludvig med sig.

„Ludvig! begyndte han efter en Pause: Fra den tidlige Ungdom af have vi været Venner. Ingen fjendtlig Dæmon har lagt sig nidst mellem vore Hjerter, der endnu banke hinanden imøde saa ærlige, som den første Dag vi saae hverandre. Lader os ogsaa til Døden vedblive saaledes!" — „Ja, til Døden!" raabte Ludvig, og trykte hans Haand. — „Og selv efter Døden, Ludvig! faldt Axel ham i Talen: Hvo veed, hvorlænge vi endnu kunne være sammen. En smitsom Sot herster i Egnen, og Mange bortrykkes i deres faureste Ungdom. Maaskee kan En af os ogsaa ligesaa snart vorde et Offer for den gruelige Død." — Han bøiede sig, smertelig stemt mod Jorden, og en Taare trillede af hans Øie ned paa en Aster, der havde begyndt at udfolde sit Blomster. Han brød den, rakte den til Ludvig, og vedblev: „See her, hvor tidlig Naturen allerede begynder at tænke paa sin Tilintetgjørelse, hvis Forbud den høstlige Aster er. Hør — jeg er forunderlig stemt iaften, og det bæres mig for, som Døden rækker sig tilintetgjørende ind i mit Liv. Ludvig! Dør jeg forinden Dig, og Marie er endnu ikke Min, da ræk hende denne Aster, og beed hende ved den erindre sig sin Axel." — „Det forbyde Gud! raabte Ludvig, fælsom stemt ved sin Vens Tale: Det forbyde Gud! at Dit Liv, der endnu er i sit ungdommelige Blomstren, skulde saa brat

oprykkes som denne Aster. Men ihvordan det gaaer, saa skal jeg gjemme Blomsten som en Erindring om denne Aften, og, saasandt der er en Gud, der i dette Øieblik nedskuer paa os med sit lyse Himmelblik, ogsaa give Marie den, saafremt Du skulde dø førend jeg."

De ginge nu, uden at tale videre, ud af Kirkegaarden, ved hvis Stakitport Axel trykte Ludvigs Haand, og ilte med snare Skridt til sit Hjem, der laae ei langt fra Kirkegaarden. Ludvig saae med et smerteligt Blik efter ham, og gik langsom op mod Herregaarden, for at begive sig tilsengs. Da han var kommen hjem, kunde han ikke sove. Forgjeves ønskede han at falde i Søvn; det var som om den flyede ham, og uophørlig stod Axels blege Skikkelse for ham, og han syntes endnu grant at see, hvorlunde Axel stirrede paa ham med hiint forunderlige Blik, hvori en dyb Betydning syntes at ligge, da Stjerneskuddet fremkaldte Ludvigs Spot.

Maanen skinnede klart ind i hans Værelse. Han havde lagt sig halvafklædt paa Sengen, men da han ikke kunde sove, reiste han sig, aabnede et Vindue og stirrede ud i den høstlige Natur, hvorover det stille Natliv hviilte. „Han er dog en Daare! udbrød han efter lang Grublen over Axels Adfærd: For et Phantom forsager han Livets skjønneste Nydelse. Hans Liv hengaaer unydt, i en sygelig Drømmeverden, og han skaber sig Idealer og Tilværelser der, hvor Andre Intet see, og hører et usynligt Aandekor, hvor Andre kun mærke Vindens Susen gjennem Skoven. Var han ikke et af Naturens høitbe-

gavede Børn, saa begriber jeg ikke, hvorledes han vilde komme frem i Verden. Men, uagtet dette, er han dog lykkelig, thi han elsker og elskes af et Englebarn i jordisk Skikkelse, og ved hendes Side gad jeg ogsaa hendrømme Livet i søde Elskovsdrømme." — Han kunde ikke undertvinge et uvilkaarligt Suk, der ved denne Tanke ufrivillig trængte sig ud af hans Bryst, og i urolige Drømme om Axel og Marie slumrede han omsider ind, og vaagnede først, da Solen allerede stod høit paa Himlen.

Man meldte ham, da han var staaet op, at et Bud ønskede at tale med ham. Det var fra Axel, der bad ham at komme til sig, da han var bleven pludselig syg og laae. Ludvig gav Budet Løfte at komme strax, men der trængte sig saamange Forretninger ind paa ham, at det alt var Middag førend han gik. Ved Indtrædelsen hos Axels Forældre, hvis Fader var Præst til det Kirkesogn, hvori Herregaarden laae, som Ludvig havde arvet efter en riig Onkel og nylig tiltraadt Besiddelsen af, da han i Forening med Axel havde fuldendt det akademiske Liv, mødte ham Graad og Jammer. Axel var, efter at have flere Gange begjerlig spurgt efter Ludvig, pludselig død, ret som den fra Byen hentede Læge var ankommen. Han havde vel i nogen Tid klaget over Upasselighed, men Ingen anede, at Spiren til Døden var saa bratfremskudt i hans ungdommelige Liv, der ellers var blomstrende og frisk. Ludvig var ude af sig selv af Sorg. Med inderlig Vemod stirrede han paa de jordiske Levninger af sin døde Ven, hvis Aasyn endnu i selve Døden var huldrigt og skjønt, og med inderlig Anger be-

breidede han sig sin Letsindighed i at have sat sine egne Forretninger for sin Vens sidste Bøn om at komme til sig.

Den lille Vennekreds var rystet i sin dybeste Natur ved Axels Død, han, der uagtet sine Særheder og forunderlige excentriske Meninger, dog var det Punkt i den fortrolige Kreds, hvorom Alt dreiede sig. Forgjeves gik Ludvig omkring i Marker og Skove, ved Søer og Kilder, for at besøge de Steder, hvor han saa ofte havde ved Axels Side vandret i fortrolig Samtale, thi ethvert Sted mindede om hans Ven, og vakte kun dybere Sorg. Tilsidst sluttede han sig gandske inde, og søgte at forjage de mørke Tankebilleder ved Læsning. Ogsaa Marie havde forladt Egnen og var reist til Hovedstaden, ifølge sin Faders Ønske, der deels vilde drage hende bort paa nogen Tid fra det Sted, hvor Erindringen om hendes saa inderlig elskede Axel maatte smertelig berøre hende, og deels ogsaa af Frygt for den endnu stedse stærkt om sig gribende Smittesot.

Men ogsaa ved Læsning kunde de mørke Billeder, der som mørke Drivskyer svævede over Ludvigs Livshimmel, ikke forjages. Bestandig laae Tanken om hans Ven blytung paa hans Sjel, og forjog de enkelte Glimt af et roligere Liv, som Tilfældet imellem kunde byde. Han besluttede derfor at reise til Hovedstaden, saameget mere, da det var mod Vintertid, og han kunde stole paa sine Folks Troskab hjemme. Fire Uger efter Axels Død sad han allerede i Reisevognen og rullede afsted mod det muntre Kjøbstædliv.

Endeel af Vinteren hengik for ham i det selskabelige Livs mangfoldige Adspredelser, og i dem tabte Erindringen om Axel sig noget, saa hans Billede omsider kun stod for ham som en dunkel Aftensky, der efterhaanden svinder paa den natlige Himmel, naar Stjernerne opgaae og Himlen atter vorder klar. Han deeltog i enhver Fornøielse, sværmede fra den ene Adspredelse til den anden, og sjelden var der nogen Lystighed, hvori Ludvig savnedes. Men desuagtet var der dog enkelte Øieblikke, naar rolig Eftertanke kom i de berusende Glæders Sted, hvori han kastede et Blik tilbage i Erindringen, og fremkaldte Billedet af de Dage, han havde tilbragt med sin Ven. Da blev han alvorlig og vemodig, og forlod for nogle Øieblikke den Kreds, hvori han tumlede sig, for at kaste sig ind i den gamle Tankegang, indtil en ny Sværm af muntre Venner atter rev ham med sig ind i den selskabelige Hvirvel og forjoge den tankefulde Grublen.

En Aften var han indbuden til en Ven, der ved et Bal høitideligholdt en Familiefest. Selskabet var meget blandet og stort. Ludvig, der eliers elskede Dands, havde denne Aften ingen Lyst til at tage Deel i den, men gik omkring og kjedede sig. En Ven, som bemærkede, at han ingen Deel tog i Selskabets Munterhed, trak ham med sig hen paa en Bænk, og spurgte hvad der feilede ham. Ludvig undskyldte sig med en stærk Hovedpine, som han ogsaa virkeligen havde, og sagde, at han følte en forunderlig Aengstelighed, der lagde sig tungt paa hans Hjerte, som om det skulde springe, saa han havde ingen Ro til at blive her.

Vennen, der anfaae det for hans bekjendte melankolske Lune, søgte at opmuntre ham, og fortalte blandt andet, at der var en vidunderlig deilig Pige paa Ballet, som alle de unge Herrer sværmede omkring, liig hungrige Bier, men neppe bemærkedes af hende, da hun ogsaa, ligesom Ludvig, syntes at lide af hypokondriske Anfald. „Og jeg tør vedde, vedblev han: at naar Du faaer hende at see, ønsker Du nok at blive her, thi hendes Skjønhed, meente han: vilde nok fængsle ham og forjage de mørke Tanker, og give Beklemmelsen Luft. Ludvig agtede kun lidet paa den sladdrende Vens Fortælling, men gik dog med ind i Dandsesalen, for at blive ham qvit. Her sad taus hensjunken i Tanker, en ung Pige i en Krog, ved Siden af en ældre Dame. Ludvig kjendte strax i hende Marie, og han mærkede, at hans Hjerte bankede ved Synet af hende. Tusinde Erindringer og Følelser stormede ind paa ham, og han følte sig uimodstaaelig dreven hen til hende. Hans Ven, der bemærkede den Forandring, Synet af hende forvoldte hos Ludvig, kunde ikke nokſom give sin Glæde tilkjende over sit heldige Indfald, og ønskede ham til Lykke, hvis han kunde blive heldigere, end de Andre, hun havde givet Kurven. Ludvig rev sig løs fra ham og ilte ud i det Frie, thi han følte, at det fortnede for ham derinde. Det var en klar, stjernefuld Vinternat. Haven var oplyst enkelte Steder med Lamper, da der havde nogle Timer forud været afbrændt et Fyrværkerie. Men han skyede de oplyste Steder, og valgte en eensomtliggende Bænk til Hvilested, som kun den klare Stjernehimmel belyste med sine utallige flam-

mende Lys. Han sad en Stund i tungsindig Grublen og tabte sig i Erindringen om Axel og de i Samliv med ham hensvundne behagelige Dage. Da foer det pludseligt som et Lyn gjennem hans Sjel, at han havde forglemt at give Marie Asteren, som Axel Aftenen forend sin Død havde anmodet ham om. Endnu bar han den, indlagt i et Stykke hvidt Papiir, i et Rum af sin Tegnebog. Han fremtog den og betragtede med Vemod den visne Blomst, hvis violette Kronblade vare hvidnede i det lange Tidsrum, der havde lagt sig mellem hiin og denne Aften. Som dem forekom det ham ogsaa, at hans Venskab var visnet, thi hvorledes kunde han ellers saa gandske forglemme en Pligt, der nu lagde sig blytung paa hans Hjerte og krævede Opfyldelse. Han bebreidede sig sin Skjødesløshed, bad sin Ven om Forladelse, og besluttede, strax at ile op til hende og aflevere Erindringen. Men neppe havde han fattet denne Beslutning, før en dunkel Menneskeskygge nærmede sig Stedet han sad paa, og i hvem han, da den kom nærmere, gjenkjendte Marie. Ogsaa hun havde kun lidet moret sig i Selskabet, hvorhen hendes Tante, hos hvem hun opholdt sig, havde halvt ved Bønner og halvt med Magt draget hende, fordi hun troede, at det maaskee dog kunde adsprede hendes Tungsindighed noget.

Ludvig blev heel sælsom forandret ved Synet af den hulde Engleskikkelse, og uagtet hans saa nys fattede faste Beslutning, gjemte han uvilkaarlig Papiret paa sit Bryst, og gik hende imøde med en forbindtlig Hilsen. Hun forfærdedes da hun blev ham vaer, og kjendte ham strax. Synet af ham opvakte ogsaa

hos hende en Strøm af elskede Erindringer, og ei uden en forunderlig Blanding af dyb Sorg og vemodig Glæde satte hun sig, efter hans Indbydelse, ved Siden af ham paa den lille Græsbænk. Tusinde Erindringer hos hende og Ønsker hos ham gjennemfore deres Bryst. Alt forhen, da hun var forlovet med Axel, havde han med synlig Velbehag seet den blomstrende Pige, og ei uden Misundelse været Vidne til sin Vens Lykke. Nu var denne Hindring borte; Axel hensluntrede jo forlængst i Jorden, og den skjønne Pige var endnu ikke bunden til nogen Anden. En sød Forhaabning glimtede som en lysende Punkt frem paa hans Himmel. Med Villie berørte han ikke Noget, som kunde have Hentydning paa Axel, og bemærkede med Glæde, at hans Tale syntes at fremvirke en forandret Retning i Maries Stemning, thi hendes tause Grublen svandt noget, og den livlige Samtale hvori de, som gamle Bekjendtere, saameget desto snarere maatte komme, gjorde hende endogsaa noget snaksom, thi Ludvig var en aandrig ung Mand. Han vogtede sig imidlertid for at røbe den mindste Gnist af Tilbøielighed for hende, fordi han frygtede for at støde hende tilbage, da hun var en meget fiintfølende Skabning; og især vogtede han sig for at berøre sin Vens Aster, som han i Løbet af Samtalen havde skudt endnu længere ind paa Brystet, da han forud beregnede, at han, ved at give hende den, vilde vække Erindringer hos hende, der ikke kunde andet end vorde et Skaar i hans Lykke.

Men lydelig bebreidede en voxende Følelse i hans Indre ham hans Troløshed. Uagtet Nærværelsen

af det elskede Væsen og uagtet hans Kjærlighed, blev denne Følelse alt meer og mere mægtig og truede med at bryde frem. Naar et let Vindpust raslede i de tørre Blade eller en visnet Green faldt ned mellem Løvet, da kunde han ei dølge en sælsom Gysen, der krøb ham iiskold nedad Ryggen, uagtet han det næste Øieblik derefter ærgrede sig over sin Svaghed, og tog Mod til sig, indtil en anden Lyd, eller en anden tilfældig Aarsag frembragte den samme ængstelige Følelse. Marie mærkede hans Urolighed, og spurgte, om han ikke befandt sig vel? Ludvig undskyldte sig med en stærk Hovedpine, som han havde faaet inde i de qvalme Værelser. Men uvillig greb han det uheldbringende Papiir i et Øieblik, da Marie ei bemærkede det, og i den Tanke at kun Nærværelsen af Asteren forvoldte de ubehagelige Fornemmelser, kastede han den med Papiret ubemærkt ind imellem Buskene. See! Da flammede op af den østlige Himmel et langt, blegrødt Stjerneskud, der steeg stedse høiere og høiere, og hengled med en sagte knittrende Lyd over deres Hoveder, indtil det omsider forsvandt bag de mørke Træetoppe. Ludvig forfærdedes. Hans Vens Ord: „Maaske vil Du engang mindes dette faldne Himmellys, og ved det erindre Dig, hvad vi have talt denne Aften!" syntes atter at lyde for ham. En blytung nagende Anger lagde sig paa hans Bryst, og han mægtede neppe at drage Aande. Til Lykke for ham, nærmede Maries Tante sig med Nogle af Selskabet, der havde søgt hende, og i den Spøg det forvoldte, at træffe de to unge, tungsindige Mennesker sammen, lykkedes det ham at fatte sig.

Neppe var Marie og de Andre borte, førend han iilte hen mellem Buskene, og opsøgte den varsel-fulde Asterblomst. Efter nogen Søgen fandt han den omsider mellem Løvet og gjemte den atter i sin Tegnebog, med den faste Beslutning, at aflevere den næste Morgen til Marie. Han gik strax hjem. Efter at have tilbragt den øvrige Tid af Natten i en høist urolig Slummer, hvori mangfoldige Billeder og Drømme dreve deres Spil med hans, i Bevægelse bragte Phantasie, iilte han den følgende Dag, saasnart Velanstændigheden tillod det, hen til Marie, for at give hende Blomsten, men hun var syg, og han kunde ikke faae hende i Tale. Det gik saaledes nogle Dage, og da han en Morgen atter kom igjen, fik han den Besked af hendes Tante, at Marie var, uagtet sin Upasselighed, reist Dagen forud hjem, da hendes Moder var bleven pludselig syg, og havde skrevet efter hende.

Nogle Maaneder henginge nu, hvori Ludvig atter hendroges i villige Venners tankeløse Forlystelser. Der gaves en Mængde af nye Baller og Skuespil, og undertiden, naar Veirliget tillod det, Kanefarter til de nærmeste Lyststeder, saa han i den Sværm og Adspredelse, dette forvoldte, atter forjoge de mørke Griller, og fik et muntrere Lune. Asteren blev nu glemt, med den ogsaa Venneløftet.

Foraaret kom. Den unge Natur stod atter iklædt sit blomstervirkede Brudesmykke, og med den vaagnede Livet til fornyet Virksomhed. Ludvig følte meget for Naturen. Med det vaagnende Liv vaktes ogsaa det bedre Menneske i ham, og de nynnende Kilder, de

qviddrende Fugle og de himmelblaae Søer, kaldte ham atter fra Hovedstaden til sit Hjem. Ved Gjensynet af den gamle Herregaard, hvis gothiske Spiir funklede ham imøde langt fra over Skoven, faldt det som et Slør fra hans Øine, og Erindringen om de forbigangne Dage kom igjen. Men det var Mindet om Marie, der især fornyedes, og med det fremtraadte lyse Billeder og søde Forhaabninger om en kommende Lykke, der var saa gandske modsat den tungsindige Stemning, hvori han forlod sit Hjem, at han ret følte sig som født paany. Han lod Vognen holde og steeg af, for at tilbagelægge den øvrige korte Vei tilfods, og fulgte en Gangsti, der førte gjennem Skoven til Gaarden. Paa en Høi, der laae ved Kanten af en stor Sø, hvis sivbevoxte Bredde slynge-de sig mellem deilige Grupper af en romantisk Skovstrækning, havde en Jæger leiret sig i Græsset med sine Hunde. Den ungdommelige friske Natur havde ogsaa aabnet den gamle Svends Steenhjerte, og Ludvig hørte ham ei uden vemodig Følelse synge følgende Strofer af en Sang, der afprægede sig i hans Erindring:

Vaaren er kommen med Blomster i Enge,
Friskt i sit Blik.
Dybt den i Dvale har ligget saalænge,
Liv den nu fik.
Fuglen, som drog til de sydlige Lande,
Vender nu hjem til de nordiske Strande,
Bygger sin Rede i Lund.

Ud til de grønklædte Marker og Skove
Drages man hen.
Søen, der havde ei Speil eller Vove,
Nuller igjen.
Savn, som saa dybt ubi Hjertet mon gløde,
Nu sig i Haabet og Længsler gjenføde,
Anelser vækker paany.

Sælsomme Attraae som er i mit Hjerte,
Fandt du dit Maal?
Fandt du i Mængden, hvad nys du begjerte,
Glædernes Skaal?
Ørnen maa bygge paa Fjeldet sin Rede,
Blomsten maa visne i Dalene nede,
Livet maa Livet fornye.

Hen jeg til Kilden i Dalen vil træde,
Bort fra min Muur!
Livet har sprængt jo sin iisdækte Kjæde,
Er ei i Buur.
Jægeren blæser saa fro ubi Hornet,
Snart vore Arene op jo og Kornet,
Blomsten til Frugt paa sin Stilk.

Da Jægeren havde sjunget, blæste han i sit Horn og iilte ind i Skoven. Hornets Toner og den forunderlige Sang, hvis fulde Betydning han ei gandske fattede, vakte endnu dybere et Savn i hans Bryst efter et elskende Væsen, og det forekom ham, som kaldte de forunderlige Toner ham ind i en heel anden Verden, hvorom han kun hidtil havde havt et dunkelt Begreb. Saameget var ham imidlertid klart, at

han nu mere end forhen saae sin Lykke afhængig af Marie's Besiddelse, og han besluttede, ligefrem at anmode hendes Forældre om hendes Haand, hvorpaa han, fra deres Side, var temmelig vis, da hendes Fader, der havde været Officeer i et Regiment i Hovedstaden, og nu levede af det en lille Avlsgaard og en ubetydelig Pension indbragte, ei uden Næringssorger, vilde vist ikke afslaae den rige Friers Tilbud. Hvad Marie angik, da smigrede han sig med, ei at finde mange Vanskeligheder fra hendes Side, thi det var ham ei ubekjendt, at han var en smuk ung Mand, der ofte forhen i Hovedstaden havde seet mere end eet Par sorte flammende Øine kige lønlig efter sig.

Efter et Par Ugers Forløb var hans Ønske opfyldt og Marie formelig forlovet med ham. Ludvig følte sig nu usigelig lykkelig. De henfarne Dage laae for ham som en dunkel Uveirskye, der allerede er forbi og flyver afsted mod Horizonten. Han følte sig stedse fængslet fastere til den deilige Pige, hvis Besiddelse han snart kunde rose sig gandske af, thi Brylupsdagen var allerede bestemt.

Imidlertid hengik en Deel af Sommeren, uden at hans inderligste Ønske blev opfyldt, fordi Maries Moder vedblev at være syg, og ønskede at beholde sin Datter hos sig. Men imod Høsten vendte hendes Sundhed tilbage, og hun gav nu gjerne efter for Ludvigs Bønner, og bestemte selv Brylupsdagen. Ludvig havde indbuden et stort Antal af sine Venner og Naboerne omkring i en temmelig vid Omkreds, for at deeltage i hans Lykkes Fest, og Størstedelen af dem indfandt sig allerede Dagen forud, saa han neppe hav-

de Leilighed til dem Alle. En Deel af de forsamlede Fremmede maatte derfor tage tiltakke med at ligge i Haven, hvor der i Lysthusene vare indrettede Bequemmeligheder for dem.

Det begav sig, at der mellem disse Sidste ogsaa vär en ung Mand fra Hovedstaden, som især havde lagt sig efter Physiken og Stjernevidenskaben, og som, medens de Fleste sadde samlede i en munter Kreds inde i Værelserne, gik allene omkring i Haven og fornøiede sig ved at betragte den stjernefulde Himmel, der især denne Aften var særdeles klar og tydelig. Han blev en usædvanlig Stjerne vaer mellem de andre, og ved nøiere at betragte den, fandt han snart, at det var en Komet, hvorom alt Aviserne havde berettet noget fra andre Lande. I sin Glæde over dette Syn, det første han havde havt Leilighed til at see af dette Slags, iilte han op paa Gaarden og fortalte sin Opdagelse for Selskabet. Alle fik nu Lyst til at see det sjeldne Phænomen, og Selskabet iilte flux ned i Haven, hvor da endelig Enhver, efter at have beseet den uventede Himmelgjæst, fordybede sig i enkelte Partier af den vidtløftige Havestrækning. Ludvig og Marie vare ogsaa fulgte med derned. De stode en Stund og betragtede der sjeldne Syn, og fandt omsider, da deres Nysgjerrighed var tilfredsstillet, at de vare ene, thi de Andre vare forlængst adspredte omkring i Havens forskjellige Afdelinger. De ginge derfor dybere ind i Haven, i det Haab, at træffe nogen af Selskabet, men Størstedelen af disse havde netop taget den modsatte Vei af den, Ludvig valgte, og saaledes begav det sig, at de, uden at træffe det de søgte, fordybede

dem meer og mere i Haven, indtil de omsider kom til Enden af den og stod ved Kirkegaarden, der grændsede til den yderste Ende af Herregaardshaven.

Ludvig standsede, da han bemærkede, hvorhen hans Søgen havde ledet ham. En uvilkaarlig Gysen løb ham iiskold over Ryggen ved Synet af dette Dødens rolige Hvilested, hvortil Erindringen om hans forud didgangne Ven knyttede sig vemodigtsmertelig. Marie derimod, der vel ogsaa havde nogle lignende Følelser, men dog ikke gandske følte det som han, da intet opfyldt Løfte bandt hende, ønskede at træde indenfor paa Kirkegaarden og besøge Axels Grav, som de jo, som hun udtrykte sig, maatte have lige kjære, Ludvig torde ikke undslaae sig derfor, men det var ei uden en høist urolig Følelse, at han betraadte den lille Kirkesti, der førte hen til hans Vens Grav. En hvid Støtte var opreist derpaa af Axels Forældre, med hans Navn og Dødsdag. De havde, ifølge Maries Ønske, sat dem paa den lille Træbænk. Uvilkaarlig kastede Ludvig sit Blik paa Indskriften, der tydelig kunde læses paa det sneehvide Marmor, thi Maanen, der havde den øvrige Tid af Aftenen været under Horizonten, var nu høit oppe og belyste med klar Glands den hele Egn. Marie mærkede, at Ludvig søgte at læse Indskriften, og i den Tanke, at han ei tydelig var istand dertil, da han i nogen Tid havde klaget over at hans Syn var svækket, knælte hun sagte ned paa Fodtrinet, for desbedre at kunne see, hvad der stod paa den, og læste tydeligt: „Axel, født den 23de Januar 1795 og død den 1ste September 1820." Da foer en iiskold Gysen gjennem Ludvig, thi han erindrede sig pludseligt, at det idag var netop et Aar

siden hün Aften, da han sad paa den samme Bænk med Axel, og med Afsky over sin Brøde erindrede han sig sit brudte Løfte. Alt havde han den uheldsvangre Aster i Haanden, thi han bar den endnu stedse hos sig, ledet af en forunderlig lønlig Følelse, men see! Da flammede tredie gang et blegrødt Stjerneskud op over Kirkegaarden, foer hen over deres Hoveder, og tabte sig i en knittrende Lyd bag Skoven. Da greb en dødelig Følelse hans Bevidsthed, og med Blomsten i Haanden sank han bevidstløs ned paa Graven. — Otte Dage derefter blev han jordet ved Siden af sin Ven paa samme Sted, hvor Skjebnen lod ham sværge og bryde sin Eed.

Man reiste en lignende Støtte over hans Grav, som man havde givet Axels, og omkring begge Vennernes Gravhøie plantede Marie en Krands af jordiske Stjerneblomster (Astere), dem hun endnu freder og sidder vemodig ved enhver klar Sommeraften.

(M. Winther.)

Religions-Feiden i Hamborg.

Fortælling af Fr. Jacobs.

„Det kan nu ikke være anderledes! sagde Skræder-mester Anton Baseler til sin adopterede Datter, Magdalene Wahrmund: Du ægter Sebastian! Han vil Dig vel, og Du er nu i de Aar, da det sommer sig, at tænke paa et christeligt Huusvæsen. En frommere og gudsfrygtigere Mand kan Du aldrig i Evighed faae, heller ikke Nogen, som bedre vil holde sammen paa den Smule, Du engang har at vente efter mig. Gandske tilfældigviis er jeg kommen efter, at han har samlet sig en kjøn lille Skilling, hvormed han nu kan begynde sit Vertskab, uden at han behøver, at gribe til Medgiften. Med eet Ord: Du bør ikke betænke Dig derpaa. Otte Dages Frist forunder jeg Dig endnu. Inden den er udløben, vil han ogsaa være færdig med sit Mesterstykke, og at Du da glæder mig og ham med et villigt Ja, venter jeg gandske tilforladeligen."

Medens Mester Anton talte saaledes, brændte Lenes Kinder som Lilier i Morgenrøden. Da han nu taug, og foldede Hænderne over Maven, ventende paa Svar, tog hun saaledes tilorde: „Jeg tænker, Fader, der behøves ikke saa lang Tid, for at fatte en Beslutning. I veed, at jeg altid . . .

„Endnu forlanger jeg ikke Dit sidste Ord, afbrød Mesteren hende: thi jeg vil, at Du skal gaae tilværks med sømmelig Andagt. Ægtestanden er en høi og vig-

tig Sag, skal jeg sige os. Vor høitbegavede Sjelehyrde, Doctor Mayer, sagde i sin sidste Præken: Ægtestanden er den ægte Stand; hvo som ikke agter den vedborligen, og træder ind deri med gudelig Andagt, han er banlyst af Gud og af hans Ords Tjenere. Jeg vilde ønske, Lene, Du havde været med i Kirke. Mig er Meget gaaet i Glemme, Du vilde have husket det bedre. Nu, hvad svarer Du mig forelobigen?"

„Har jeg ikke sagt Jer det mere end een Gang tilforn? svarte Lene: Den Sebastian behager mig ikke." — „Vær forstandig, Lene, og opir mig ikke! tog Mesteren Ordet: Du er nu fytten Aar gammel, og er jo for øvrigt gandske forstandig. Du maa altsaa indsee, at Sebastian ret er en passende Mand for Dig." — „Men om jeg nu ikke indseer det? spurgte Lene grædefærdig: Hvad saa, Fader?" — „Om jeg ikke indseer? Hvad er det for Vaas! Du maa indsee det, siger jeg."

Med disse Ord stod Mester Anton op af sin Lænestol, og stillede sig, med korslagte Arme, for den spindende Pige. Men hun lod Hænderne hvile, og idet hun løftede de mørke Øine op mod den Fortørnede, sagde hun: „I maa ikke blive vred, Fader. Naar Sebastian var saadan Mand som I troer, og som I selv er, saa sagde jeg med Glæde Ja, og gav ham min Haand. Men . . . .

„Nu, men? spurgte Faderen i mildere Tone: Hvad har Du da mod ham? Er han ikke en dygtig Arbeider? sparsom, gudsfrygtig, og desuden benaadet med ualmindelige Talegaver; Du har ofte hørt, hvorledes han kan tale om aandelige Ting." — „Ak ja! svarte Lene: og da har jeg ligemaade mærket, at han

ingen Ende kan finde paa sin Tale. Det kommer mig altid fore, som om det han siger, ikke kommer fra Hjertet, men kun er noget udenadlært Præk, som han selv ikke forstaaer. Og naar han saa ovenikjøbet fordreier de skelende Øine, og sukker og stønner saa skinhelligt, ak Fader, da forekommer han mig ret afskyelig."

„Ja, deri stikker det just! gjenmælede Mesteren: Hans Figur falder ikke i Øinene! Men ofte nedlægges sjeldne Skatte i et ringe Gjemme. Legemlig Skjønhed, sagde Hr. Mayer i sin Præken om Ægtestanden, er en forfængelig Øienslyst, en Lokkemad, Djævelen hænger ud, for at fange Menneskenes bedaarede Sjele. Med slige Grunde beder jeg Dig derfor blive borte. Idag otte Dage vil jeg høre Dit Svar, før ikke. Overlæg imidlertid Alting med Forstand. Betænk den Kjærlighed, jeg har viist Dig fra Din Barndom af. Nu har Du Leilighed til at vise Dig erkjendtlig. Du veed, det har længe været min Hensigt, at slaae mig til Roligshed, og jeg har besluttet, at overgive det Hele til Sebastian. Men Dig maa han tage til Kone, at Alt kan forblive paa eet Sted."

Under denne Tale havde Mester Anton, med Lenes Hjelp, sat den runde hollandske Paryk paa, og derpaa hidkaldt Læredrengen, som skulde bære den Klædning foran ham, han havde forfærdiget til den høiærværdige Pastor ved Jacobikirken, Doctor Mayer. Han tog Hat og Stok, og begav sig med et „Gud befalet" paa Veien, for først at forrette sit Ærinde hos Hr. Mayer, og derpaa at gjøre en Afstikker til et Vertshuus, hvori han samledes een eller togange ugentligen med ligesindede Venner.

Nu iilte Lene udaf Huset, for at aabne sit beklemte Hjerte for Grethe Kittelbeck, som boede i samme Gade, ligeoverfor hende. Grethe var en Bogbinders Datter, som indbandt Opbyggelses- og Bønnebøger for Nicolai-Sogn og nogle Ligesindede, medens hans Nabo Grützebeck forsynede Jacobisognet. Disse to Bogbinderes Huse kunde afgive et Malerie af Hamborg, som Staden dengang var deelt i sit Indre. Begge Mestrene havde, ved et ret grueligt Troeshad til Guds Ære, forædlet det sædvanlige Brødnid, der endnu forsøgedes derved, at deres Navne, paa Grund af deres Liighed, ofte forvexledes. Om hiint Troeshad vilde det være vanskeligt, at give vore tolerante Samtidige noget Begreb, hvis ikke Nogle af dem endnu huskede den franske Friheds første Aar og det dræbende Had, hvormed Menneskehedens Rettigheder bleve forsvarte og angrebne paa denne og hiin Side Rhinen. Der var dengang stor Strid i Hamborg om den rette Tro; ved Prædikener og Stridsskrifter nærede man, alt som Menneskene vare, her Hadet, hist Troesangsten, ofte ogsaa begge tilsammen. Faa vidste, hvorom det egentligen gjaldt. Det var et Slagsmaal i Mørke, og just derfor gik det saameget voldsommere til.

Sagen var denne: I den frie Stad Hamborgs Almeenanliggender herskede, hvad Regjeringen angik, en ivrig Almeenaand, thi Enhver vilde have Deel deri, og jo mere, desto kjærere. Paa det brede og ubestemte Grændseskjel mellem Lydighed og Underdanighed lurede derfor Kiv og Tvedragt, som tilhviskede Borgerne, at Raadet handlede despotisk, vilkaarligt, egennyttigt, og Raadet, at Borgerskabet var anmassende og rebelsk.

Fredsstifterne bidroge ofte deres til at nære Ufreden, og de, som skulde holde over Enighed paa Embedsvegne, de Geistlige nemlig, traadte mellem de Uenige, dog ingenlunde for at forene dem — de vare ei engang enige indbyrdes, men anklagede hinanden for Forræderie mod Guds hellige Sag, og kævledes om den rette christelige Tro, samt om den evige Saligheds Forventning.

Trang til Strid maa vel være dybtrodfæstet i den menneskelige Natur. Hvo havde ikke, paa hiin Tid, skullet troe, at det bistre Had og den urolige Kamplyst havde fortæret sig selv aldeles i Trediveaarskrigens Raserie? Intet mindre. De staalsmedede Vaaben vare rigtignok ophængte; men nu larmede Ordet, og Tvedragten sneg sig fra Krigsleiren ind i Kirkerne. Præsterne gjorde Jagt paa Kætterier, strede om Ret og Forrang med den verdslige Magt, tændte Inqvisitionens Baal inden Protestantismens Grændser, og oprettede et nyt Pavedom, saavidt det stod til dem. Mængden, som det mere er om Bevægelse, end om Sandhed at gjøre, stemte i med, og forøgede den brusende Forvirring; de Bedre trak sig tilbage af Larmen, idet de meente, at Kjærlighedens Religion maatte bringe andre Frugter. Det tykkedes dem formasteligt, for stedse at udtale en afgjørende Mening om Lærdomme, som jo, betragtede fra forskjellige Synspunkter, maa fremtræde under forskjellige Skikkelser, og at fordømme Nogen, for hans særegne Anskuelses Skyld, da jo Gud umuligen kunde have knyttet Saligheden til visse dunkle Dogmer, som vel aldrig havde faaet saa stor Vigtighed, naar ikke stridbare Theologers Kamplyst og Hovmod havde givet dem den. Tilmed er det vel, meente de,

klart af hele Christendommens Væsen og af dens tidligste Skikkelse, at ei en lidenskabelig Vedhængenhed ved denne eller hiin Fortolkning, dette eller hiint metaphysiske Udtryk, men en christelig Vandel, er det rette Mærke paa en god Christen, og at man, Forskjelligheden i theologiske Meninger uforkrænket, kan udøve Christendommens første og sidste Bud. Til denne Anskuelse bekjendte sig dengang de frommeste og ædleste Mennesker; de stræbte at finde og tilegne sig Christendommens Kjerne, medens Theologerne, med voxende Had, kivedes om den udvendige Skal. Men ogsaa det, som syntes at befordre Freden, nærede Krigen. Var det ikke ude med den spidsfindige Theologie, naar den practiske Anskuelse af Christendommen seirede? Ligesom forfængelige Mennesker lettere tilgive sig en Last, end en Vankundighedsfeil, saaledes gaves der ogsaa Mange, som kun spurgte lidet om Dyd og Fromhed, naar de blot reddede deres Ry som lærde og skarpsindige Mænd. De havde jo, med saa utrættelig Flid, fyldt deres polemiske Rustkamre, og følte sig saa lyksalige ved at beskue al den Kram, at de foragtede den arme Tolder, som i sin Ydmyghed neppe selv veed, at han erkjender det Rette bedre end de, som, berusede af deres Vidskab, opløfte Hænderne mod Himlen og udraabe: Jeg takker Dig, Gud, at jeg veed, hvad Tusinder ikke vide; at jeg, kun jeg, ret forstaaer, hvad Christus og hans Apostle have sagt; at jeg noie kjender de symbolske Bogers subtileste Lærdomme i alle deres mangfoldige Sammenkjædninger, bedre forstaaer dem, end selve deres Forfattere, og forsvarer dem mod hvert muligt Angreb med min uovervindelige Polemiks Bolværker!

Striden om Tro og Gjerninger, som dengang ulmede i hele det protestantiske Tydskland, brød i Hamburg ud i klaren Lue. En født Sachser, Johan Frederik Mayer, Doctor i Theologien og Pastor ved Jacobi-Kirke, troede sig fortrinsviis kaldet til at forsvare den rene lutherske Tro og hvert Jota i den uforandrede augsborgske Confession med alt dens Tilbehør mod ethvert sandt eller indbildt Angreb, og viste sig derfor som en Kætter-Snuser i udmærket Grad. Menneskelige Hensyn skærpede hans Aarvaagenhed. En af hans Embedsbrødre, Johan Henrik Horbe, en Rhinlænder, som i sex til syv Aar havde været Præst ved Nicolai-Kirke, havde, ved sin fromme Vandel, sin varme Iver for sædelig Dannelse, saavel som ved sine Talers hjertegribende Inderlighed, vundet en stor Mængde Tilhørere, som før havde søgt den sachsiske Doctor. At forebringe noget mod Manden selv, holdt haardt. Men han var en Svoger af Philip Spener, og Spener, som drev paa virksom Christendom, var brændemærket med Navn af Pietist og Enthusiast. Tillige var Horbe, ikke mindre ved Aand og Sindelag, end ved Blodets Baand, beslægtet med den gudsfrygtige Mand; han troede, ligesom Denne, at lange og lærde Prædikener ikke tjene til Opbyggelse. Denne Tænkemaade, i Forening med de Sammenkomster, han, til sand Christendoms Befordring, holdt i sit Huus, gave hans Uvenner Vaaben ihænde mod ham. Mayer slog Larm. Hans og de med ham Forbundnes Prædikestole gjenlode af Brandraab; Borgerne advaredes mod hemmelige Qvækere, Pelagianere, Papister, ɔc. og naar Menigheden skjalv ved at høre de uforstaaelige Trol-

domsord, pegedes der, med forstaaelige Hentydninger, paa Ho[illegible]ius og hans Venner. Mayer stod i Spidsen. Fremtrædende i Treenighedens Navn, roste han sig af, at aabne de kalkede Grave, at trække Fagrepelsen af de glubende Ulve, og at udrydde de Kætterier, som forvirrede Kirken. Nu vare der vel Mange, som med Harme hørte denne Skjælden og Smælden paa helligt Sted og forlode den offentlige Gudstjeneste, for i Fred at opbygge sig hjemme i deres Huus — men Flere vare dog de, som gik modsat tilværks. Mængden, som kun bringes til Selvbevidsthed ved voldsomme Stød, flokkedes om Zeloternes Prædikestole og hyldede dem, som vidste at beklæde de vildeste Lidenskaber med en Fernis af Fortjeneste og Dyd. En velmeent Bog maatte tjene Flammen til Næring. En Ven af Horbe havde fra Fransk oversat et lidet Skrift, som, under Titel af „de Retfærdiges Klogskab," giver Anviisning til en christelige Opdragelse, og Horbe, som dets Indhold behagede, havde uddeelt den som Nytaarsgave. Ulykkeligviis bragte hans Modstandere i Erfaring, at dette Skrift havde en Jesuit, og, hvad endnu værre var, en Tilhænger af den sværmersk-fromme Bourignon, til Forfatter. At sligt et Træ kun kunde bære giftige Frugter, antoges som afgjort; og Den, der uddeelte disse Frugter, maatte være en Gifthlander. Mayer beviste saaledes, efter Kættermagernes brugelige Maade, at Bogen heeltigjennem var fyldt med sværmersk og kætterst Lærdom, ja, at den var ret uchristelig og djævelsk; han anklagede Horbe for Deeltagelse i denne Lærdoms Udbredelse, og erklærede, tilligemed et talrigt Antal ligesindede Embedsbrødre, at Horbe, som en Erkebedra-

ger, maatte miste Kjole og Krave. Denne Erklæring kunde ansees som et Krigsmanifest. Præsterne larmede paa Prædikestolene; Folket paa Gaderne og i Vertshusene; Øvrighedens Forbud bleve ringeagtede, og de, som vare forpligtede til at prædike Lydighed, blæste Oprørslarm, idet de erklærede, de vare ikke Raadets Tjenere, men Guds, og de vilde ingenlunde, ved feig Taushed forraade Troens Sag, om de saa skulde miste Embed og Præstenavn. Forgjeves søgte Horbe, ved passende Erklæringer, at berolige sine Modstandere; Intet kunde gjøre dem fyldest, de fordrede, at han skulde dømmes fra Embedet. Ei heller frugtede hans Formaninger om Fred, det allermindste, thi kun ved Storm og Uro kunde Hine naae deres Maal. Det gik saavidt, at Pøbelen haanede ham endogsaa under hans Embedsforretninger, ja at man løftede Stene imod ham og truede hans Liv.

I saadan indvortes Tvedragt var Hamborg stædt, da, som vi ovenfor have fortalt, Lene Wahrmund gik over Gaden, for at udøse sit Hjerte for sin Veninde. Begge Piger vare af eens Alder, havde gaaet i Skole sammen og vare blevne konfirmerede paa een Dag — derfor maatte de dele deres Hemmeligheder med hinanden.

Da nu Lene traadte ind i Kittelbechs Huus, maatte hun forbi den Steen, hvorpaa just Martin, Oldgesellen, bankede et Dusin Exemplarer af „den Retfærdiges Klogskab." Som nu Pigen kom forbi ham, holdt han inde med sit Arbeide, tog Kasketten af og

sagde: „Guds Fred, Jomfru! Grethe er ovenpaa.“ Rødmende nikkede Lene med Hovedet.

Oppe i Grethes Kammer aabnede hun sit Hjerte, fortalte, hvad hendes Fader havde sagt, og endte, under hede Taarer, sin Fortælling med de Ord: „Jeg veed, hvad jeg er ham skyldig, og jeg har bedet Gud paa mine Knæe, han vilde dog bevare mig fra at synde mod det fjerde Bud. Men naar han tvinger mig til at ægte Sebastian, er jeg ulykkelig for hele mit Liv, og saa var det bedre, Gud tog mig til sig strax!“

Grethe græd med og sagde: „Jeg veed heller ikke, hvor Din Fader kan udstaae det Menneske. Der er jo ellers Ingen som kan lide ham. Han kan dog ikke ville Din Ulykke.“ — „Nei, han mener just, det er min Lykke! svarte Lene: Han gjør stort Væsen af hans Fromhed, og mener, at Ingen vil vorde en sparsommeligere og strøbsommere Mand end netop ham.“ — „Ja, en Gnier er han uden Lige. Han lod Dig gjerne sulte ihjel. Jeg hører jo, hvorledes vore Svende tale om ham. Og med hans Fromhed er det da nok heller ikke stort bevendt. I Kirke gaaer han, det maa man lade ham. Hver evige Søndag hører han tre Prækener, og saa har han, den hele Uge, Munden fuld af vise Sprog, som Sirach, og slaaer om sig med opbyggelige Talemaader, som han har opsnappet hist og her. Men at han gjør noget Godt, har jeg aldrig hørt. For otte Dage siden, just som han kom af Fropræken, gik jeg bagefter ham, uden at han blev mig var, og kunde ikke bare mig for at lee, da jeg saae ham skride saa gravitætisk frem paa de skjæve Been og bære den store Psalmebog i begge Hænder. Da gik den gamle Anne hen

til ham, og jeg hørte, at hun bad, han maatte for Guds Skyld forbarme sig over hende og give hende een eneste Skilling til Brød. Men mener Du, han gjorde det? Han holdt en Straffepræken for hende, fordi hun ikke arbeidede og tjente sit Brød i sit Ansigts Sved — den gamle, kontracte, halvblinde Kone! Og alt som han prækede holdt han Haanden i Lommen. Jeg meente, han tog nok Pungen frem, naar hans Tale var ude, og det gjorde han virkeligen ogsaa, men kun for at binde den fastere til. I min Ærgrelse over hans Nedrighed gav jeg den gamle Stakkel et Par Skilling; hun hylede næsten af Taknemmelighed og forsikkrede mig, hun havde ito Dage ikke havt en Bid Brød i Huset. Hvad skal man nu domme om sligt et Menneske, der har saa skjønne Sprog paa Tungen, men et Hjerte af Steen i sit Bryst? Kan der være Fromhed? See, Lene, ægtede Du ham, da maatte jeg vel beklage Dig, men til Dig kunde jeg aldrig komme mere."

Da Grethe saaledes nærede sin Venindes Modbydelighed for den foreslagne Beiler, stak Lene i at græde endnu heftigere og sagde: „Ak, det er sandt, Du siger, men Fader har nu engang sat sig det i Hovedet, og hvorledes skal jeg bringe ham derfra? Havde jeg blot eet Menneske i Verden, der kunde tage sig af mig og tale et Ord til mit Bedste! Men min Pleiefader er min eneste Støtte, og naar denne svigter — saa er det vel bedst, jeg gaaer ud af Porten, saalangt mine Been kunne bære mig, eller at jeg gaaer i min Grav!"

Idet hun talte saaledes, blev hendes Graad stedse heftigere. Hun tilhyllede sit Ansigt med sit Forklæde,

og sagde hulkende: „Ja, Gud give, jeg laae i min Grav!"

Efter at begge Veninder havde grædt tilstrækkeligen sammen, og det var paa Tiden, at de maatte skilles ad, gik de Haand i Haand forbi Martin, som endnu stod og hamrede paa „de Retfærdiges Klogskab." Thi da han vidste, at Lene var inde, vilde der været ham umuligt, at vige af Pletten, uden idetmindste at see hende gaae bort, maaskee ogsaa høre hendes Stemme. Grethe, som ret godt havde mærket, hvorledes det saae ud i de unge Menneskers Hjerter, og af Naturen var lidt skalkagtig, gik først, som i dyb Samtale med Lene, forbi den flittige Svend, som om hun slet ikke bemærkede ham, men vendte sig pludseligen om til ham, uden dog at slippe Lenes Haand, og sagde: „Hvad er det Han har saa travlt med saa silde? Lad dog see!" Med disse Ord drog hun sin Veninde efter sig, saa hun kom til at staae ligefor Martin, der, gladelig overrasket, rakte hende Titelbladet af den Bog, han havde paa Stenen. „Ah, er det den? sagde Grethe: Det er en ret opbyggelig Bog. Somme have vel lastet den grueligen, men Du skulde læse den." — „Naar jeg havde den!" sagde Lene, uden at slaae Øinene op. — „O, jeg laaner Dig min, svarte Grethe: som Hr. Horbe selv har foræret mig til Nytaar." Og med disse Ord sprang hun op ad Trappen, og lod Lene og Martin staae i Skumringen ligeoverfor hinanden, Begge bestyrtede og stumme. Da Grethe nølede, gjorde Lene en Bevægelse, som om hun vilde efter hende, men Martin tog

Mod til sig, greb hendes Haand og sagde: „Hun kan vel slet ikke lide mig, Jomfru?"

„Hvorfor skulde jeg ikke kunde lide Ham? svarte hun rødmende: Han er jo, saavidt jeg veed, et retskaffent Menneske. Men hvorfor gjør han mig det kuriøse Spørgsmaal?" — „Fordi jeg holder saameget af Hende, svarte Martin, uden at slippe hendes Haand: saa jeg ikke kan tænke paa Andet, end paa Hende, og vidste jeg, at Hun ikke kunde lide mig, saa gik jeg hellere ud i den vide Verden, eller lagde mig i min Grav!"

Lene mindedes herved, at hun for faa Øieblikke siden havde sagt det selvsamme til Grethe, og dette bevægede hendes Hjerte saa forunderligen, at hun ikke kunde tvinge sig, hun maatte jo opløfte sine Øine til ham. Da de mødte hans forskende Blikke, som, af det aabne, ærlige Ansigt, bade saa veltalende om Kjærlighed, blev hun endnu mere bevæget. Grædefærdig sagde hun: „Jeg har slet intet imod Ham, men holde af ham tør jeg ikke, om jeg aldrig saa gjerne vilde." Hun drog sin Haand ud af hans, og samme Øieblik kom Grethe hidspringende, idet hun skjelmsksmilende sagde: „Jeg havde forlagt Bogen. Men see engang, hvor smukt den er indbunden — det er Martins Arbeide." Derpaa gav hun hende et Kys, kneb hende hemmelig i Armen og tilraabte hende: „God Nat! Pige, hvor har Du Dine Tanker henne?"

Mester Anton var allerede hjemme. Med stærke Skridt gik han op og ned i Stuen, og syntes ikke at høre

det, da Lene sagde til ham: „God Aften, Fader! I Aften er I jo kommen usædvanlig tidligt hjem.“

Der maatte være mødt ham noget Ualmindeligt, hvorom han ikke kunde vorde enig med sig selv, og Lene vidste, at det, i slige Tilfælde, altid var bedst, at overlade ham til sig selv, indtil han aabnede en Samtale. Hun satte sig altsaa gandske stille til sin Rok, og sysselsatte sig med sine egne Betænkninger, og gjentog, hvad Martin havde sagt til hende, og meente, hun burde dog have svart ham anderledes.

Efter en Stunds Forløb tændte Mesteren sin Pibe, rykkede en Stol hen til Bordet, tog sig en Taar af Krusset, gjorde et Par mægtige Drag, og sagde derpaa: „Du har, paa ellevte Søndag efter Trinitatis, været i Kirke, og har hørt, hvorledes Pastoren lastede Pharisæeren for hans Hovmod, idet han ideligen vendte tilbage til det Sprog: Hvo sig selv ophøier ꝛc. Siig mig, tænkte Du da vel, at Din Fader var en saadan Pharisæer, som maatte fornedres, fordi han utilbørligen havde ophøiet sig selv?“

„Hvor havde jeg kunnet komme paa de Tanker? svarte Lene: Og hvorfor spørger I mig om det?“ — „Jeg mener heller ikke, at være skyldig i denne Synd! vedblev den Gamle: Vel kunde jeg sige, som Pharisæeren siger i Evangeliet: Jeg er ikke som andre Mennesker ꝛc. Jeg kunde sige det, men siger jeg det derfor? Ikke heller siger jeg: „Jeg faster togange om Ugen,“ thi der kommer hver Dag Kjød paa mit Bord — „og giver Tiende af Alt hvad jeg eier“ — ja, naar Tiende kræves, saa udreder jeg den, men hvo har hørt, at jeg

nogensinde roste mig deraf? Med eet Ord: hvad der sømmer sig en hamborgsk Borger, det gjør jeg, og forbrer derfor kun hvad ret og billigt er. Eller var det ret, om jeg lod det fare, der tilkommer mig som gammel Borger, og derved forringede Stadens Anseelse og Frihed?"

Mesteren tang. „Der maa vel være mødt Eder Noget, sagde Lene: siden J mener, at burde forsvare Jer saaledes. Hvo veed da ikke, at J er en redelig Mand, der ikke foragter sin ringeste Næste, ei heller bortviser den Fattige, uden dog at rose sig af noget? Jeg kan vel tale saaledes, da jeg skylder Eder Alt."

Efter en stum Pause tog Mesteren atter Ordet: „Jeg er et syndigt Menneske, som alle Adams Børn; men en Pharisæer er jeg ikke, eller vel endog noget Værre — Doctor Mayer maa saa sige, hvad han vil!" — „Har Hr. Doctor Mayer tilladt sig slige Beskyldninger mod Eder?" spurgte Lene, idet hun lod Rokkehjulet hvile.

„Nu, jeg vil fortælle Dig Sagen, som den er tilgaaet! svarte han: Jeg bar, som Du veed, Klædningen hen til Pastoren. Ved Gadedøren mødte jeg Raadstuetjeneren — han havde maaskee havt et Ærinde til Hs. Høiærværdighed, som havde bragt ham i slet Lune — han sagde mig, Pastoren var paa sit Studerekammer, jeg skulde kun gaae op, og det samme sagde Kokkepigen. Jeg tog altsaa Klædningen fra Drengen, bankede sagte paa Døren, en to tregange, og da Ingen svarte, aabnede jeg Døren paa Klem, for at see, om der var Nogen i Stuen. Doctoren sad i Lænestolen med Piben i Munden. Da jeg nu stak Hovedet ind,

tilraabte han mig: „Hei, hvad er det for en Uforskammenhed? Løber man saaledes lige ind i Folks Stue?„ Jeg undskyldte mig med al Beskedenhed, men han vedblev at brumme. Jeg lod, som om jeg ikke hørte det, pakkede Klæderne ud og proberede dem paa ham. Men han havde meget at indvende: her er det for langt, her er det for kort. Desuden er Klædningen ikke leveret i rette Tid o. s. v. Jeg svarte paa det Altsammen med stor Beskedenhed, som jo ikke var mere end min Skyldighed, men han blev jo længere jo arrigere, og fordrede min Regning. Jeg rakte ham den. Han gjennemløb den med eet Blik, og — hvad mener Du, Lene? — kastede den for mine Fødder, og skreg: „Er I gal? Hvo giver en Skræder saameget i Arbeidsløn?" — „Deres Høiærværdighed tænker ikke paa Tillægget!" svarte jeg, idet jeg bekæmpede mig selv, med al mulig Maadehold. — „Paa Tillægget? raabte han: det er altid Beskuppernes Baghold!" Nu kunde jeg ikke holde mig længer. „Det har endnu Ingen tordet sige mig! svarte jeg: Jeg er en ærlig Mand og en 60aarig Borger, som man ikke tracterer med „I" og „Beskupper." Da blev han endnu arrigere, og rystede sin sorte Paryk, saa Flosielskalotten faldt af, udskjældte mig for en opblæst Pharisæer, som ikke vidste, hvad han var en Guds Tjener skyldig, og viste mig Døren, Lene! Og da jeg var nede paa Trappen, rev han Døren op paa friskt, og raabte efter mig: Jeg skulde ikke understaae mig, at komme for hans Øine tiere. Hvad siger du dertil, Lene? Aldrig i mine Levedage er jeg bleven saa altereret."

Lene, som elskede sin Fader oprigtig, hørte denne Fortælling med dyb Uvillie, og dulgte ikke, hvad hun følte derved. Men tilsidst smilte der hende, gjennem den Gamles Harme, noget Glædeligt imøde, som hun maatte fæste sine Tanker paa. Alt længe havde hun, uden ret at vide hvorfor, følt en hemmelig Modbydelighed for Pastoren ved Jacobi Kirke. Grunden dertil laae udentvivl i de udsvævende Lovtaler, hvormed den forhadte Sebastian unaadeligen ophøiede ham, og da den synderlige Ynde, hvori Sebastian stod hos hendes Fader, hang sammen med Formeningen om Mayers Helligbed og Værdighed, ahnede hun, at naar dette Phantom forjoges, vilde ogsaa Sebastian synke i den Gamles Mening. Derfor var det intet Under, at hun lod sin Tunge frit Løb mod den stolte Sogneherre, ja endogsaa var dristig nok til at ytre den Formodning, han havde vel ogsaa gjort Pastor Horbe Uret, hvorpaa Mester Anton ikke svarte Andet, end at dog vel den samtlige Geistlighed paa Embedsvegne maatte vide, hvilken Tro der var den rette.

Efter at nu hele Sagen udførligen var bleven drøftet, gik Lene ud i Kjøkkenet, for at see til Aftensmaden, og da Klokken slog sex, stod en af den Gamles Livretter paa Bordet. Med liden Appetit satte han sig ned, men Fristelsen var for stor — ved hver velsmagende Bid, han nød, blev han roligere i Sindet. Det mærkede Lene. Hun besluttede, at smede, mens Jernet var varmt. Som i Tanker tog hun Bogen, Grethe havde laant hende, op af Lommen, besaae det smukke Bind, og bladede i den, indtil Faderen blev det vaer, og spurgte, hvad det var for en

Bog. „Ak, svarte hun: Grethe lod mig ingen Ro, jeg maatte tage den med; hun siger, den er saa smuk. Det er just den Bog, som har voldet den store Larm." — „Saa? svarte Mester Anton, idet han udstrakte Haanden efter Bogen: Doctor Mayer siger, den er fuld af Kættergift, og naar saa er, gjør han ret i at advare derimod. Det var maaskee dog bedre, Du læste den ikke." — „Men ikke alle Mennesker tale som Doctor Mayer taler! tog Lene Ordet: Mange sige, han laster Bogen, fordi han haber Pastor Horbe og gjerne vilde have ham jaget ud af Byen. Og jeg skulde mene, at naar Bogen virkelig var saa ugudelig, maatte enhver god Christen, der som I, forstaaer sin Catechismus, kunne see Satans Hestefod deri. Det er dog altid godt, naar man selv undersøger, hvorledes det egentlig hænger sammen med saa alvorlig en Sag." — „Det er ikke dumt talt! svarte Mester Anton: Forelæs mig dog et Stykke af Bogen."

Lene, som just ønskede dette, begyndte strax at læse: „Elskede Fædre, Mødre, og Alle, som det er givet, at opdrage Børn, erkjendte I ret dette Arbeids Vigtighed, da vilde I letteligen indsee, at alle Eders timelige Sysler, Embeder, Handel, Haandtering og Rigdom, er Intet, ja mindre end Intet, i Sammenligning dermed."

Her gav Mesteren sin Datter et Vink at tie, og sagde: „Jeg vil først stoppe mig en Pibe, saa kan jeg bedre tage det til Hjerte. Det kan jo ikke kaldes noget Ondt, at man formaner Forældre til, skarpt at vaage over deres Børn og at opdrage dem med Alvor og Nidkjærhed. Læs nu videre, Lene."

Lene havde af Naturen en reen og behagelig Stemme. Faderen hørte opmærksom til, tilføiede sine Bemærkninger, og studsede ikke lidet, da Natvægterens Raab mindede ham om, at han havde holdt sig munter en Time længere, end han pleiede. Dog vilde han endnu høre Resten, og da Lene havde læst den sidste Side, sagde han: „Jeg er rigtignok kun en ustuderet Mand, men naar dette, som Doctor Mayer siger, er Djævleværk og Kættergift, saa maatte Satan kunne omskabe sig til en Engel. Hør, Lene, i Morgen skal Du bestille mig slig en Bog hos Naboen. Jeg vil læse den nok engang. Og naar Sebastian, som fordømmer den endnu mere end Doctor Mayer selv, kommer til mig, saa skal han sige mig, hvor da Kætteriets Øgler ligge skjulte her."

Næste Morgen, som var Allehelgensdag, erklærede Mester Anton, at han havde foresat sig, at høre Pastor Horbius, og Lene skulde ledsage ham, naar hun i sin Samvittighed ikke havde noget derimod. Det havde hun nu ingenlunde. Hr. Horbe prædikede, som han pleiede, uden at tyde hen paa sine Trængsler, om de Retfærdiges Død, og sagde saa skjønne og rørende Ting derom, at Lene maatte væde sine Øine mange Gange, og Martin, som stod ligeoverfor hende, græd med af Sympathie.

Medens Horbius formanede sine Tilhørere til Fred og Samdrægtighed, paa det de engang kunde døe den Retfærdiges Død, opirrede Mayer sine ved Klager over Øvrigheden, som var Guds Tjenere

imod, forstyrrede dem i Kampen for den rette Tro, og derved gav det ugudelige Sværmerie frit Raaderum. Han jamrede over Stadens Skjebne, hvori Ugudeligheden tog jo længere jo mere Overhaand, saa at Frelseren selv maatte græde bitterlig over dens Kirkes Vanhelligelse. Endeligen sluttede han med en Bøn, knælende og i dyb Ydmyghed, anraabte Gud, han vilde dog for Alting beskjerme den kjære Stad Hamborg mod dens aandelige Fjender, og uddrive de falske Propheter, som gik omkring i Faareklæder, prædikede vrang Lærdom, og lokkede den christne Hjord ud i qvækerske og enthusiastiske Kætteriers Ørk, istedetfor at føre den paa den sande Christendoms grønne Vang.

Denne heftige Tale forfeilede ikke sin Virkning. En Deel af Menigheden kom i urolig Bevægelse; en Bifaldsmumlen lød gjennem Kirken, og saasnart Mayer havde forladt Prædikestolen, løb en Hob flux hen til Nicolai Kirke, for her at lade deres Troesivers Flammer lyse for Folket. Horbius var just ved Slutningen af sin Prædiken, og ligesom han, i den største Deel deraf, havde formanet til Kjærlighed, saaledes bad han ogsaa tilsidst, at Gud vilde udruste alle Mennesker, men især hans kjære Tilhørere, med saa riig en kristelig Kjærlighed, at de, ved glad Opfyldelse af Jesu første og sidste Bud, kunde vise sig at være hans rette Disciple og Præster.

Disse Ord, som stode i nøieste Sammenhæng med hele Talen, hørtes med Harme af de just indtrædende Jakobiter. „Hvad have vi videre Vidnesbyrd behov? mumlede de indbyrdes: Er det ikke

Qvækerlærdom? Er det ikke aabenbar Weigelianismus, at gjøre alle Mennesker til Præster?" — Og pludseligen lød blandt de Mumlende, der havde posteret sig ligeoverfor Prædikestolen, en gjennemtrængende Stemme: „Ti, Du Qvæker, Du Sværmer, ti, og pak Dig ud af Kirken, thi Du kommer dog til at ramme Staden!" Hele Menigheden saae did hvor Rosten kom fra, men Lene havde ikke nødig at see sig om, thi hun gjenkjendte Stemmen, og vidste, at det var Sebastians. Prædikanten taug nogle Øieblikke; derpaa sluttede han sin Bøn med rolig Fatning, og blev, ved sin Nedgang af Prædikestolen, ledsaget af en Deel Tilhørere, som fulgte ham, først til Sakristiet, derpaa over Gaden til hans Bopæl. Men ogsaa Sebastian blev fulgt ud som i Triumph, omringet og omjublet af ligesindede Staldbrødre.

Oprørsaanden lod ikke dette Øieblik ubenyttet. I alle Gader sammenrottedes Haandværksmestere med deres Svende, og da den største Deel af dem hang ved Dr. Mayer og Consorter, svævede Nicolaiterne i stor Fare. Frisk skred Mester Anton imidlertid over Kirkegaarden med Lene ved Siden. Ubemærkt fulgte Martin efter. Pludseligen traadte tre Grovsmedsvende dem i Veien, og spurgte Mesteren, hvad Partie han bekjendte sig til. — „Med hvad Ret spørge I mig?" svarte Hiin. — „Paa Guds Vegne! svarte de: Han befaler os, at rense Staden fra Kætterynglen. Altsaa kort og godt: hvad Partie hylder I?" — „Det skal jeg nok sige min Skriftefader! gjenmælede den uforfærdede Mand: Gaaer mig af Veien nu, som det sig hør og bør!"

„Han er en Horbianer! skrege Nogle nu: Hvor kunne I tvivle? See I ei, hvorfra han kommer?" og tillige truede de med Næverne, og loftede Stokke iveiret. Da Skaren imidlertid var voxet, anstrængte Mester Anton forgjeves sine Kræfter, for at trække sig og sin skjælvende Datter ud af Trængslen. Af den bølgende Masse blev han kastet hid og did; omsider lagde de Nærmeststaaende Haand paa ham, og ruskede i ham, medens de Fjernere svang deres Stokke over hans Hoved. Lene holdt sig fast ved sin Fader, bad og truede vexelviis, men maaskee havde det været ude med deres Liv, hvis ikke nogle Venner vare komne dem til Hjelp. To stærke Arme reve Mesteren ud af Tumlen; to andre bare Lene bort, uden at ændse de Slag, som regnede ned paa Redningsmanden fra alle Kanter. Snart vare de i Sikkerhed. — De Mænd, som Anton og hans Datter havde at takke for deres Redning, vare Martin og hans Landsmand Egid.

„Hvad skal Enden blive paa alt dette? sagde Mesteren, som nu havde gjenvunden sin Fatning: Har man nogensinde seet saadant Oprør i Hamborg? Og mon Sebastian er bleven forrykt? Jeg begriber det ikke." Med disse Ord tog han ved Gadedøren Afsked fra Redningsmændene. Gjerne havde Lene lagt noget til, hvis hun blot havde tordet, men hun vovede neppe at oplofte sine Øine, thi hun tænkte paa det, som Martin havde sagt til hende iaftes. Men da han, stum og bleg, havde vendt sig fra hende, angrede hun dog sin Tilbageholdenhed. „Nu vil han, tænkte hun: nu vil han vist troe igjen, at jeg

ikke kan lide ham, og dog er jeg ham saa hjerte-lig god!"

Sebastians dristige Angreb paa Pastor Horbe var ikke blot en Virkning af hans Sværmerie, men et fletberegnet Kneb, som hans Egennytte vilde betjene sig af. Han troede, at give sig en betydelig Anseelse ved at yttre sig saa dristigt. Naar Mester Anton, tænkte han, der agter Doctor Mayer saa høit og alt-saa hader Pastor Horbe, naar han hører, at jeg dra-ger saa kjækt tilfelts mod Denne, saa vil han faae endnu mere Respect for mig, og hellere give mig sin Datter idag end imorgen — han er jo en holden Mand. Fremdeles meente han, ved slig en Mester-streg at faae alle Mayers Tilhængere til sine Kunder. Af disse Tanker havde han i nogle Dage været som ordentlig besat, og de satte sig stedse fastere, jo ivri-gere han hver Aften beregnede, hvormange Penge der vilde medgaae til hans Mesterstykke. Den Bevæ-gelse, som paa Allehelgensdag opstod i Kirken ved Mayers Prædiken, fremskyndte Udførelsen af hans Forsæt. Men Sagen faldt anderledes ud, end han havde tænkt sig, og den øieblikkelige Triumph han nød, blev ham saare forbittret. Thi først sank han ligesaa dybt i Mester Antons Gunst som i Lenes. Men det Værste var, at Raadet endnu samme Dag lod ham sætte ved Vingebenet, og holdt ham fast, indtil Gemytterne havde beroliget sig igjen. Da end-tes alle hans hovmodige Drømme dermed, at han blev jaget ud af Byen ved Staaderkongerne.

Efter at Mester Anton havde gjort sig det mageligt hjemme, anstillede han Betragtninger over Dagens Begivenheder. Først takkede han Gud for sin Redning, derpaa gjentog han Horbes Prædiken i sine Tanker, og frydede sig nok engang derved. Sikkert, tænkte han: sikkert skeer Pastoren Uret af hans Fjender. En uchristelig Mand kan Den ei være, der saaledes prædiker, og efter min Mening feirer man Herrens Dag bedre, naar man formaner til Kjærlighed og Samdrægtighed, end naar man, som Dr. Mayer, udskjælder sine Modstandere, modsætter sig den høie Øvrighed, og ægger Andre til Oprør.

Medens den vakre Mester saaledes underholdt sig med sig selv, styrtede Lene bleg og skjælvende ind, og raabte: „Ak Fader, for Himlens Skyld, vor Nabo — Martin!"

„Nu, hvad er der paa Færde med ham? spurgte den Gamle, i det han bestyrtet foer op af Lænestolen: Er ham noget Ondt vederfaret?" — Ak, svarte hun: han døer, han er død, de have slaget ham ihjel!" — „Nu, tænkte jeg det ikke nok, at det ikke gik af uden Manddrab! Er da noget Nyt passeret?" — „Nei, det er fra før. Har I ikke seet, hvor bleg han saae ud? Og som han kommer hjem, og træder ind i Stuen, falder han strax om, og havde kunnet gjøre sig mere Skade endnu, hvis ikke Grethe og Ægid vare sprungne til og havde grebet ham i deres Favn. Da de nu saae efter, var hele Hovedet omløben med Blod, og de lode ham aarelade, men han er som død og taler ikke et Ord. Ak, alt dette er vederfaret ham for vor Skyld! Og døer han, giver jeg mig aldrig tilfreds!"

Det var jo himmelraabende, sagde den Gamle: om det Menneske skulde komme saaledes af Dage. Jeg maa dog selv see efter. Om end ikke Kittelbecks have viist sig synderlig venskabelige mod mig, saa maa jeg dog gjøre en Undtagelse her." — „Ak ja, Fader, gjør det! sagde Lene: Spørg dog ret nøie om alle Ting, og naar han kommer til sig selv, saa tak ham endnu engang ret kjærligt for det, han har gjort mod os, og sig ham ogsaa — men I maa forstaae mig ret — sig ham ogsaa, at jeg takker ham af mit gandske Hjerte."

Den Gamle gik. Vel en Time blev han borte, og den var Lene længere end en Dag. Da han kom tilbage, rystede han betænkeligt paa Hovedet. „Leve gjør han vel nok, sagde han: men — her gjorde han en betydningsfuld Haandbevægelse, som bragte Lene til at blegne paany. Man havde nemlig fundet, at Hjerneskallen var bleven noget indtrykt ved de Stokkeslag, som vare faldne ham paa Hovedet. Han laae maalløs, bevidstløs, tungtaandende. „Det maa dog være en brav Karl, den Martin, sagde Mesteren, efter at han havde endt sin Sygeberetning: thi ikke blot har han taget sig af mig, alt hvad han formaaede, men der er virkeligen en Graad og Veklage i hele Huset, som om han var en Søn eller en Broder. De sidde Alle omkring hans Seng — især er Grethe meget bedrøvet, jeg tænker, hun er forlovet med ham."

Lene foer sammen ved denne Yttring. Det forekom hende slet ikke usandsynligt, at Grethe ogsaa holdt af den veldannede godmodige Martin. Ja, da

hun tænkte nøiere efter, syntes det hende ogsaa umuligt andet, end at det maatte være saa, da hun saae ham hver Dag. Rigtignok havde hun aldrig talt derom. Men var det ikke saa rimeligt, at hun skjulte sit Hjertes Tilbøielighed. Det gjorde jo Lene selv. „Hvor lykkelig er hun dog, tænkte hun: hvert Øieblik kan hun erfare hvorledes han har det. Hun kan pleie ham, hun kan høre hans Tak derfor. Naturligviis maae han da stedse faae hende kjærere — hun er jo ogsaa langt smukkere end jeg. Og kommer han sig, saa blive de sikkert et Par, og leve tilsammen som Englene i Himlen, mens jeg maa ægte den afskyelige Sebastian (at han var hæftet, vidste hun ikke), som jeg ikke kan udstaae. Men jeg ægter ham ikke, det er fastbesluttet — det gaae nu som det vil!"

Den Fare, som svævede over Martins Hoved, blev afvendt ved hastig Hjelp. Det indtrykte Sted i Hjerneskallen blev hævet igjen, og nu vendte hans Mæle og Bevidsthed tilbage. Dog gik hans Helbredelse kun langsomt fremad. Imidlertid besøgte Mester Anton ham hver Dag, og aldrig kom han hjem, uden at sige noget Godt om den Syge. Ofte fortalte han da ogsaa om Grethe, roste den Opmærksomhed, hun viste den Syge, og de muntre Taler, hvormed hun vidste at adsprede ham. „Det er et vakkert Barn! tilføiede han da: Hun kan ret gjøre en Mand lykkelig, og Martin vilde jeg unde hende fremfor enhver Anden."

En Aften, just som han atter sad ved den Syges Seng, kom et Brev til Denne. Han tog det i Haanden og sagde: „Det er min gamle Moders Haandskrift. Jeg har længe Intet hørt fra hende. Men Doctoren har forbudet mig at læse.“ Mester Anton tilbød, at forelæse ham det, hvis Brevet ingen Hemmeligheder indeholdt. „Neppe, sagde den Syge: og om saa var, vilde de jo være i gode Hænder.“ — Mesteren satte nu sine Briller paa, og læste:

„Windsheim, den 2den Nov. 1693.

„Min hjertelskelige, kjære Søn!

Hvis Du befinder Dig vel, skal det være mig kjært. Jeg befinder mig, Gudskelov, ret vel efter min Alder, de gruelige Rygsmerter fraregnede, som hverken Dag eller Nat unde mig Ro, og Gigten i den høire Arm, som jeg ikke mere kan bruge. Det maa dog være Guds Villie, og jeg takker ham hver Dag, fordi han beviser mig saameget Godt. I dette Aar har jeg havt stor Kummer og Modgang, men det er gaaet over Altsammen. Da Din Søster Tine, efter en lykkelig Nedkomst, som jeg har meldet Dig i mit sidste Brev, havde ombyttet denne Taare- og Jammerdal med den glade Evighed, og hendes stakkels Mand nu havde de to Tvillinger, foruden de tre andre smaae Børn, paa Halsen, var det dog ret en Guds Tilskikkelse, at Clara var Enke, og ingen Børn havde, som hun saatidt havde jamret over. Thi nu kunde hun dog tage sig af sin Svogers, og besørge hans Huusvæsen, og pleie de stakkels Orme, hvilket hun ogsaa, under Guds Bistand, ærligen og redeligen har gjort. Og da Manden saae, at hun havde en velsignet Haand, har han ægtet hende, og afvigte Maaned, paa Simon Judæ Dag, have de i al Stilhed holdt Bryllup. Gud give sin Velsignelse dertil! Paa samme Tid — og det er det egentli-

gen, jeg vilde tilmelde Dig — har Gud kaldt Din Gudfader, Forpagteren i Niedersee, til sig, og da han ingen Slægt havde her i Verden mere, har han testamenteret Dig Alt, hvad han eiede, hvilket skal beløbe sig til over 20,000 Gylden. Men Testamentet har jeg ikke sendt med, for den svære Brevporto's Skyld. Men sæt Dig strax paa Posten, naar Du har modtaget dette Brev, thi nu har Du jo gode Raad dertil, og kom hid, for at gjøre Din Gudfaders Efterladenskaber i Skillingen. Du vil dog, tænker jeg, sætte Dig ned her, thi det er et sandt Ord, Din Fader sagde: Et Haandværk har en gylden Bund — skjøndt han rigtignok selv er død i yderste Armod. Jeg er ret længselsfuld, kjære Martin, efter at see Dig igjen. Du maa ret have taget til i alle Dele i de ser Aar. Jeg boer endnu stedse i det lille Huus, Du veed nok, og forlader det ikke, før jeg flytter ind i det allermindste. Skulde Du komme om Natten, saa bank kun frisk paa Vindues-skoden. Nu Gud befalet.

Jeg er Din troe Moder
Christine Guttenberger."

Postskript.

„Hils, inden Du reiser, den gode Hr. Horbius, og sig ham, at jeg hver Dag indslutter ham i min Bøn. og ihukommer alt det Gode, han har gjort mod mig og mine stakkels Børn i vor store Elendighed. Hvis det, som jeg haaber, gaaer ham vel, saa har han fortjent det ved alt det Gode, han har gjort mod os og andre fattige Mennesker, som han har hjulpet og trøstet af al Magt."

Efterskrift:

„Da det er Vinterdage, og koldt at reise, saa glem ikke at kjøbe Dig et Par varme Vanter; en Fodpose var heller ikke saa ueffen."

Da Mester Anton havde læst Brevet ud, sagde Martin: Den gode gamle Moder bliver dog sig selv lig allenstund. Altid tænker hun paa det som kan gavne hendes Børn, derover glemmer hun sig selv. Men med min Reise gaaer det ikke saa hastigt som hun troer."

„Jeg ønsker Eder til Lykke med den store Arv! sagde Mesteren: Med de Penge kan der begyndes Noget, og Eders gode gamle Moder kan I nu ogsaa hjelpe anseeligt." — Det skal ikke mangle, svarte Martin: og det er min største Glæde, at jeg nu kan overtage Omsorgen for hende, som mine Søstre hidtil have baaret. Det var længe mit Ønske, men jeg vidste ikke, hvorledes det skulde opfyldes. Nu skeer det paa en Maade, som jeg aldrig tænkte paa."

„See, sagde Mester Anton: her skeer ret, hvad Hr. Horbe sagde i sin sidste Prædiken: „Et fromt Menneske bærer Sæden til gode Gjerninger i sit Gemyt, og ligesom Solskin og Regn bringer Sædekornet til at svulme paa Agren, saa det spirer, voxer op og bærer Frugt — saaledes giver ogsaa den evige Faders Kjærlighed sin Velsignelse til fromme Forsætter, og lader dem ofte opfyldes, naar vi ventede det allermindst." Saaledes var det omtrent, han sagde. Men veed I vel, at jeg nu har en anden Mening om den Mand, end for? Jeg seer af Eders Moders Brev, at han ogsaa har gjort vel mod hende." — „Ja vel, svarte Martin: og meer, end jeg kan sige. Næst Gud, have vi ham at takke for vor hele timelige Velfærd." — „Det er Meget sagt med faa Ord!" sagde Mesteren. — „Jeg maa endnu

tilføie, vedblev Martin fyrigere: at hvis vi ere blevne retskafne Mennesker, da er det hans Værk."

„Siig mig dog noget mere derom, vedblev Mesteren: thi jeg ønsker gjerne at give den værdige Mand en fuldkommen Fyldestgjørelse for den Uret, jeg har gjort ham i mine Tanker."

„Hjertelig gjerne! svarte Martin, som ikke talte om noget hellere, end om sin Velgjører: Da min Fader døde, var, ved hans langvarige Sygdom al hans Eiendom gaaet med, og der var ikke Saameget efter ham som der behøvedes, for at bringe ham i Jorden. Jeg var den Ældste af os tre Søskende, og dengang omtrent sex Aar gammel. Da nu min Moder græd bitterlig, og i sin store Bedrøvelse sagde: „Nu, Fader er død, er al Redning ude — sagde jeg barnagtig: „I taler ikke ret, Moder, vor Fader lever endnu, og vil ikke forlade os." Og neppe havde jeg sagt disse Ord, før Hr. Horbe, som dengang var Præst hos os, traadte ind, tiltalede min Moder venligt, og trøstede hende med Skriftens Ord, og formaaede hende til ret at betænke de Ord, som jeg havde sagt og som han havde hørt ved Døren. Min Moder forekom den Mand strax som en Himlens Engel, og hun svarte: Hun haabede, Gud vilde styrke hendes Troe, og han havde allerede styrket den ved ham. Hun vilde ogsaa bede ham tilgive, at hun havde været saa modfalden i sin Nød. Men hendes Armod var større, end Nogen troede, thi hun havde, saalænge hendes salig Mand levede, søgt at skjule den, fordi hun skammede sig for Folk.—Da sagde Hr. Horbe: „See kun, hvor

Gud sørger for Eder. Nys har en from Sjel betroet mig nogle Penge som jeg, efter bedste Indsigt, skal skjænke en Trængende, og da jeg finder Eder i saadan Nød, mener jeg, at burde tilstille Eder dem." — Da fattedes der ikke Meget i, at jo min Moder var sunken den værdige Mand tilfode; hun kunde ingen Ende finde paa sin Tak. Men han viste hende til Gud med sin Tak. Fra den Dag har han taget sig af os som en Fader, og opvakt andre gode Mennesker til at hjelpe med. Thi han har saa kjærlighedsfuldt et Væsen, at Ingen kan nægte ham Noget, som han beder om, og saaledes ere vi Søskende blevne klædte, oplærte og opdragne, uden at det kostede vor Moder noget! Men mig havde han altid en synderlig Godhed for, og engang om Ugen tillod han mig at komme hiem til sig, hvor der da indfandt sig Flere, med hvilke han talte om aandelige Ting. Og Enhver torde sige, hvad han tænkte, og vi hørte der saameget Godt og Opbyggeligt, at Tiden altid syntes os for kort, og vi neppe kunde oppebie den næste Sammenkomst."

„Men hvorledes gaaer det til, sagde Mester Anton: at en saadan Mand staaer i saa slet et Rygte paa sin Troes Vegne? og at hele Præsteskabet, naar man undtager Hr. Winckler og Henckelmann, anklage ham for Vranglære? Have de ikke erklæret, at de ikke kunne erkjende ham for deres Medbroder, at han maa agtes lige med en Delinqvent, og miste Kjole og Krave? Skulde da saa mange og høistudeerte Mænd have saa gandske Uret?"

„Herpaa, svarte Martin: kan jeg rigtignok ikke give noget fyldestgjørende Svar, og jeg vil ikke gjerne

domme haardt om denne Sag, skjønt Hr. Horbes Modstandere ingenlunde fare lempeligt med ham. Men her mindes jeg, hvad jeg engang, medens jeg arbeidede i Leipzig, hørte en geistlig Herre sige — han heed Francke, og var en gandske ung Person, men udrustet med saa herlige Gaver, at ingen Høresal i den store Stad havde Rum nok, naar han udlagde Skrifter. Han sagde engang: Uforstandige Folk studse og gabe, naar en Præst indstikker Ord af fremmede Sprog i sin Tale; men det er det pure Hovmod. Lærdom er en god Ting og nyttig til Mangehaande, men Gudfrygtighed er mere, thi den er nyttig til alle Ting, og om end et Menneske veed aldrig saameget, saa er dog Christi Kjærlighed bedre end al Verdens Vidskab. — Saa har jeg ofte tænkt ved mig selv, naar jeg hørte Folk rose Mayers store Lærdom og paa Grund deraf yttre, at Retten maatte være paa hans Side, ja endog udskjælde Hr. Horbe for en Kjætter, saa har jeg tænkt, siger jeg: Naar Christi Kjærlighed er bedre end al Verdens Vidskab, og Ingen kan sige, at han elsker Christum, med mindre han holder hans Bud, saa er Hr. Horbe en god og oprigtig Christen, eftersom han bærer det rette Christenmærke i sit Hjerte, om der end kunde indvendes noget mod en og anden af hans Meninger."

„Eders Tale behager mig! sagde Mesteren, som havde hørt til med stor Opmærksomhed: I taler om Sagen med Forstand. Og det gjør mig hjertelig ondt, at jeg har gjort den vakkre Hr. Horbe saa stor

Uret. Gud forlade mig det, jeg forstod mig ikke bedre derpaa."

Martins blege Kinder farvedes af en mild Glædesrødme. „Hvor glæder det mig, sagde han: at høre disse Ord af Eders Mund. Agtet har jeg Eder stedse, men høit agter jeg Eder nu, da I nu ikke undseer Eder ved, at tilstaae en Vildfarelse. Saaledes hørte jeg engang Hr. Horbe sige, inden Krigen brød ud imod ham: Mod Vildfarelse er Ingen betrygget, hvor klog han end tykkes sig, men i Troessager aller mindst. Ved mange Lærdomme er den egentlige Mening tvivlsom, og til Guds Ære saavelsom til Samvittighedens Beroligelse, maa man vel antage, at hvor Guds Ord lader Rum til Tvivl, kan vor Salighedssag ikke lide derunder. Skriften byder, at ære Guds Navn, at adlyde Fader og Moder, ikke at stjæle, ikke at ihjelslaae o. s. v. Det er fuldkommen klart. Fremdeles siger den, at de Fredsommelige skulle vorde salige; den byder, at elske Næsten, at tilgive og gjøre vel mod sine Fjender. Alt dette er ogsaa klart. Desligeste forstaae Alle og Enhver disse Ord: Ikke Enhver som siger Herre, Herre, skal komme ind i Himmeriges Rige, men de, der gjøre min Faders Villie, som er i Himlen."

„De, som gjøre hans Villie! gjentog Mester Anton med Eftertryk: Deri stikker det. Men de Ting, som Theologerne kævles om, kunne aldrig være nødvendige til Salighed. Med Guds Villies Opfyldelse har et Menneske fuldtop at gjøre, uden at han skulde bekymre sig om dunkle Lærdommes Spidsfindigheder, hvoraf vi og vore Lige Intet forstaae."

Da Aftenen, under disse Samtaler, begyndte at skumre, gik Mester Anton hjem, og her flød hans Mund, endnu rigeligere end ellers, over af Martins Roes. „Med ham, sagde han: kan man dog tale heel anderledes end med Sebastian. Jeg begriber ikke, hvor det Menneske har kunnet bedaare mig saaledes. Men jeg takker Gud paa Dine og mine Vegne, at han har begaaet den dumme Streg, inden Du gav ham Dit Jaord." Lene sagde i Stilhed Amen dertil. — „Nu sidder han da fast, vedblev den Gamle: og Gud veed, hvorledes Sagen vil falde ud for ham. Nu, som Gud vil! Der bliver nok en Mand for Dig endda." — Om Martins Arv blev ogsaa nu talt. „Han er nu en riig Karl, tilføiede han: som kan gjøre en Pige lykkelig, og hvis ikke alle Julemærker skuffe mig, bliver det Grethe." — Lene blev saare urolig ved denne Tale. „Sikkert, sagde hun ved sig selv: sikkert forholder det sig, som Faderen mener."

Lene sov endnu næste Morgen, da der bankedes sagte paa Vinduet. Hun foer op, idet hun raabte: „Hvem er det?" Det var Grethe. „Er det Dig? vedblev hun, idet hun sprang op og lukkede hende ind: Hvad bringer Du saa tidligt?" — „En Brud!" svarte Grethe. — „Saa hurtigt? spurgte Lene og blev blussendersød: Altsaa havde min Fader dog Ret. Han har allerede sagt mig det igaar." — „Din Fader? spurgte Grethe forundret: Hvorledes har han da kunnet mærke det?" — „O, han har allerede mærket det længe." — „Virkeligen? Og hvor længe da?" — „O, lige fra den Dag, han blev syg." —

„Hjertesyg?" — „Nu ja, som Du vil. Altid sagde han, naar han kom hjem fra Eder: Derovre bliver snart Bryllup. Grethe er vist forlovet med den syge Martin. Nu, jeg ønsker Dig til Lykke!" — „Men Du drømmer nok, Pige! sagde Grethe, rystende med Hovedet: Mener Du da, at Martin er Brudgommen?" — „Og hvo ellers vel?" — „Hvo ellers? Det var ogsaa et Spørgsmaal, det! Du troer nok, at fordi Martin behager Dig, saa maa han være det eneste Menneske paa hele Jorden, som fortjener, at en Pige fæster sine Øine paa ham? Nu veed jeg, hvorfor Du har været saa underlig i de sidste Dage. Du troede, jeg var kommen Dig i Forkjøbet. Derfor bør Du straffes!"

Med disse Ord faldt den overgivne Pige sin Veninde om Halsen, og kyssede hende med al en lykkelig Bruds Fyrighed. Lene lod det skee; fuld af det gladeste Haab, bekæmpede hun sin Nysgjerrighed. Da Grethe omsider holdt inde med sine Kjærtegn, og sagde: „Nu er det nok!" spurgte hun med blussende Kinder: „Naar det da virkeligen ikke er Martin, hvem er det da?" — „Har Martin ikke en Landsmand, der er ligesaa net et Menneske som han?" — „Ægid?" — „Hvo ellers?" — „Og det har jeg ikke mærket?" — „Hvor kunde Du mærke det, da Du kun havde Øine for Martin?"

I Staden varede Tvedragten ved. Paa Prædikestolene blev Oproret næret, Ulykke og Fordærvelse prophereret, Religion, Hovmod og Broderhad sammenblandet. Paa Gaderne vedvarede Sammenrottelserne. Folk,

som mødtes, spurgte hinanden om deres Tro, og adskiltes, eftersom Svaret faldt ud', med Venskabsytringer eller med Næveslag. De Moderate holdt sig hjemme. De betrængte Nikolaiter mishandledes, hvor de viste sig. Men den heftigste Storm udbrød paa den Dag, vi nu ere komne til i vor Historie. Thi medens Raadet og de Ældste vare forsamlede paa Raadhuset, hidstrømte Dr. Mayers Tilhængere skareviis, og forlangte med rasende Skrig, at den papistiske, fanatiske, kætterske Horbius skulde forvises Byen. De faa Nikolaiter, som havde vovet sig hid, bleve overskregne og kastede omkuld; de Ældste bleve mishandlede, Raadet blev indsluttet. De skrækkeligste Trudsler lode. Raadet gav efter. Horbius blev forviist. Modstanderne triumpherede; Vennerne sukkede; og længe bølgede det oprørte Hav hid og did, inden Rolighed, Fred og Samdrægtighed vendte tilbage.

Paa hiin Forstyrrelsens Dag talte Grethe med sin Brudgom om Lene og Martin, og Begge kom overeens om, at gjøre en Ende paa deres Urolighed. Samme Dags Aften kaldte Grethe sin Veninde til sig, og Martin skred, endnu bleg og mat, understøttet af sin Landsmand Ægid, over Gaden, og treen ind til Mester Anton, som just gjennemsuderede „de Retfærdiges Klogskab" nok engang. Aarsagen til sit Besøg fortaug han ikke længe, og vi behøve ikke at sige vore Læsere, at han fik et gunstigt Svar. Selvsamme Aften bragte Grethe Tingen i Orden mellem ham og hendes Veninde, og der blev aftalt, at Begges Bryllup skulle staae paa een og samme Dag.

(Friedrich Jakobs.)

Froken Hambleton.

„Catinka! sagde Peter den Store til sin Gemalinde: I nogle Dage har jeg ikke seet Hambleton — hvor er hun da?"

„Jeg har givet hende Tilladelse til en Reise! svarte Catharina: Hun vilde besøge en gammel syg Onkel paa sex til otte Uger."

„Det er noget længe! meente Czaren, og vedblev derpaa: Hvad hedder Din Hoffrøkens Onkel, og hvor boer han?" — Den Spurgte tang forlegen. „Intet Svar?" udbrød Czaren. — „Jeg maa tilstaae, stammede Catharina: ingen af Delene veed jeg." —

„Hm, hm! Saa maa jeg vel see at erfare det et andet Sted!" mumlede Peter, og forlod Gemakket med mørk Mine.

Froken Hambleton havde været Hofdame hos Czarinden i adskillige Aar. Smuk, fuld af Gratie, besad hun en, i Forhold til Tid og Sted, meget dannet Aand og den Gave, at gjøre sig yndet overalt. Derfor havde hun Czarindens Naade i udmærket Grad; ogsaa Peter udmærkede hende fremfor Hoffets øvrige Damer. Men hun opførte sig saa smildt og beskedent, at hun omhyggeligt undgik Alt, hvad der havde kunnet vække hendes Herskerindes Skinsyge. Det var derfor gandske naturligt, at Catharina maatte faae hende jo længere jo kjærere.

Peters Samtale med sin Gemalinde, Dennes Forlegenhed og ubestemte Svar vakte nogen Mistanke hos

ham. Han anede, at en Hemmelighed laae skjult derunder, og at udforske denne, var nu hans faste Forsæt.

Idet han nu eftertænkte de Midler, der bedst kunde befordre hans Hensigt, faldt det ham ind, at Frøken Hambleton, medens hun havde været Hoffrøken hos hans Gemalinde, hvert Aar, med Dennes Tilladelse, havde været en Tidlang fra Hove. Dette bestyrkede ham i hans Mistanke, thi hvis Frøkenen tiere tilforn skulde have besøgt den gamle Onkel, syntes det ham ikke tænkeligt, at Catharina ikke skulde vide hans Navn eller Opholdssted.

Blandt sine nærmeste Omgivelser havde Peter en ung Mand, som nedstammede fra en af de anseeligste Familier, ved Navn Demisoff. Han var snu og Czaren meget hengiven, derfor havde Denne skjænket ham sin fulde Tillid.

Peter meddeelte ham den Samtale, han havde havt med sin Gemalinde, yttrede sin Mistanke og det Ønske, nøie at erfare, hvorvidt Frøkenens Udsagn var sandt, at hun besøgte en gammel Onkel. Demisoff vare rede til at skaffe ham Lys i Sagen, men da han frygtede hans opbrusende Hede, udbad han sig som en Naade, at Peter ikke tiere vilde omtale Frøkenen i Czarindens Paahør. Dette lovede Czaren, og holdt Ord.

Imidlertid havde Demisoff ikke været ledig. Ved sine Speidere havde han erfaret, at Frøkenen ingenlunde var i Besøg hos en Onkel, da hun, ikke født i Rusland, slet ingen Slægt havde i nogen Provinds af det russiske Rige, men at hun boede i en afsidesliggende Hytte, hos en bedaget Enke, hvor hun havde ligget i Barselseng.

Denne Efterretning bragte Demisoff sin Herre, og efter at Begge havde raadslaaet med hinanden, hvad der under disse Omstændigheder var at gjøre, raadte Demisoff Czaren, at han, for at undgaae al Opsigt, der især vilde være ubehagelig for Czarinden, skulde behandle Frøkenen med største Skaansel. Peter var saameget villigere til at laane dette milde Raad et gunstigt Øre, da han, som sagt, hidtil havde baaret en fortrinlig Godhed for den Faldne.

Efter syv Ugers Forløb viste Frøken Hambleton sig atter ved Hove, skjønnere og mere blomstrende end nogensinde, uden at hun eller hendes Herskerinde havde fjerneste Anelse om det Uveir, der samledes over hendes Hoved.

Strax efter hendes Tilbagekomst lod Peter hende kalde til sig. Frøkenen adlød. Hun blev ført til Czaren. Han var allene, saare alvorlig i Mine og Væsen. I barsk Tone begyndte han Samtalen med det Spørgsmaal: „Hvad hedder den Onkel, hos hvem De har opholdt Dem saalænge, hvad er han, og hvor boer han?"

Frøkenen blegnede. Som et Lyn gjennemfoer den Tanke hendes Sjel, at hendes Hemmelighed var forraadt. Ikke forberedt paa sligt et piinligt Spørgsmaal, kunde hun ikke engang finde paa en Modsign. I dette bange Øieblik sagde hende ogsaa en dunkel Følelse, at hver Usandhed, ved nærmere Undersøgelse, vilde komme for Dagens Lys. Halvafmægtig sank den Dybtrystede for Czarens Fødder, og med oprakte Arme stammede hun, under en Strøm af bittre Taarer: „Naade!"

Peter løftede den Sønderknuste op, førte hende til en Stol, og sagde beroligende: „Endnu er Sagen en

Hemmelighed mellem os. En aabenhjertig Tilstaaelse er Alt, hvad jeg forlanger — saa vil det vise sig, hvad jeg kan gjøre for Dem."

Langt om længe fik Frøkenen nogen Fatning igjen. Peter bad hende nu ret indstændigt, hun vilde aabne sit Hjerte for ham og betroe ham Alt.

Sukkende sagde hun: „Det falder tungt, at bekjende sin egen Skjændsel for en Monark, naar man, som jeg, har frydet sig saalænge ved hans Naade. En Lidenskab, stærkere end min Fornuft, har ført mig paa Afveie. Den unge Tschomasoff, Deres Majestæts Adjutant, beilede til min Kjærlighed. Mit Hjerte følte sig uimodstaaeligen draget til ham; i et ulykkeligt Øieblik glemte vi Begge, at intet præsteligt Baand havde forenet os endnu. Til min dybe Bedrøvelse erfarede jeg Følgerne af dette usalige Feiltrin, og for ei at lade min Skjændsel vorde kundbar, bad jeg Czarinden om Tilladelse til at besøge en Onkel. Hos en Enke her er jeg hemmeligen bleven forløst."

„Deres Bekjendelse stemmer overeens med de Efterretninger jeg har indhentet! afbrød Peter hende: Jeg har altsaa ingen Grund til at omtvivle dens Sandhed. Hvor er Deres Barn?" Uvilkaarligen udstødte Frøkenen et høit Nødselskrig, og sank bevidstløs til Jorden.

Da hun ikke vilde komme til sig selv, hvormegen Umage end Czaren gjorde sig, for at bringe hende tillive igjen, maatte han see sig om efter Hjelp. Frøkenen blev da bragt paa sit Værelse.

En Læge blev hidkaldt, og ved hans Bistand bragtes hun langt om længe tillive, men en heftig Feber

havde grebet hende, Hun havde kun faa lyse Øieblikke, og ikke blot i sine Phantasie-Udbrud, men ogsaa i sin Selvbevidsthedstilstand anklagede hun sig stedse som Morderske.

Czaren, som dette blev forebragt, fattede Mistanke om en endnu større Forbrydelse, end den, hun havde bekjendt for ham. Han befalte derfor, at man skulde bevogte Frøkenen strengt, og, hvis hun blev helbredt, anstille en nøiagtig Undersøgelse af Omstændighederne ved hendes Nedkomst.

Det skete, og man berettede Czaren, at den hemmelige Forstaaelse mellem Frøkenen og Adjutanten allerede havde fundet Sted i fire Aar, at hun hvergang hun havde udbedet sig Forlov til en Reise, hemmeligen var bleven forløst hos Enken, men at ingen af disse Børn var ilive, da hun sandsynligviis havde ryddet dem af Veien. Hendes Selvanklage som Morderske syntes at bekræfte denne Mistanke, skjøndt hun endnu ikke havde aflagt nogen ordentlig Bekjendelse.

Czaren var af samme Mening som de, der hidtil havde ledt Undersøgelsen, men forklarede sig Frøkenens Vægring af Kjærlighed til hendes Forfører, som hun ikke vilde forraade, da han var hendes Medskyldige. Oprørt ved en saadan Forbrydelse befalte han strax, at Adjutanten Tschomasoff skulde hæftes, i den Forudsætning, at Denne, uforberedt, før vilde tilstaae Sandheden, og at denne i det mindste vilde komme for Lyset ved Modsigelserne i deres gjensidige Udsagn.

Tschomasoff fragik ingenlunde det fortrolige Forhold, som fandt Sted mellem ham og Frøkenen, heller ikke sammes Virkninger. Han tilstod iligemaade, at

være underrettet om hendes hemmelige Nedkomst, men forsikkrede, at han, indtil dette Øieblik, havde næret den Tanke, at Frugterne af denne inderlige Forbindelse vare ilive. — Paa dette Adjutantens Udsagn besluttede Czaren, selv at besøge den ulykkelige Frøken.

Ved Indtrædelsen i hendes Gemak, hvori hun strengt bevogtedes, som i et Fængsel, rystedes han ved at see hende. Bleg og hentæret sad den ellers i Ungdommens og Skjønhedens Fylde blomstrende Hambleton, med korslagte Hænder, som en Billedstøtte, i en mørk Vraa af Stuen, og stirrede, med udslukte taareløse Blikke, paa Gulvet. Peters Komme syntes hun ikke at bemærke, thi hun forblev ubevægelig, og saae ikke engang op.

Han nærmede sig hende, og det sønderrivende Syn havde gjort ham saa blødhjertet, at han lod det Forsæt fare: ved barske Trusler at aftvinge hende en Bekjendelse om Sandheden, og tiltalte hende med usædvanlig mild Stemme.

Denne overraskende Mildhed vakte den Anklagede af hendes Dosighed. Taarer fyldte atter, efter lang Tid, hendes matte, tørre Øine, og efter at Czaren havde gjort nogle almindelige Spørgsmaal om hendes indvortes og udvortes Tilstand, udraabte hun: „Hvad jeg aldrig har bekjendt for mine Dommere, hvad ingen Pinebænk vilde have bragt over min Tunge, vil jeg frivilligen bekjende for min Czar. Jeg venter Medlidenhed og Skaansel, hvor haardt end min egen opvaagnede Samvittighed anklager mig. Følelsen af min Skjændsel har været stærkere end Naturens og den moderlige Kjærligheds Røst. — Alle mine tre Børn har jeg...

„Udtal ikke det frygtelige Ord!" raabte Peter, og Forfærdelse malede sig i alle hans Træk. — „O Gud! vedblev han vemodigere: De har selv fældet Deres Dom, saavelsom Deres Forførers og Medskyldiges." — „Barmhjerrtighed! skreg Frøkenen, idet hun opløftede sine foldede Hænder mod Himlen: Ak, han er uskyldig, som Solen! Jeg — jeg allene er Forbryderske! Jeg skuffede ham ved den Forsikkring, at jeg havde bragt hans Børn i Pleie paa et sikkert Sted."

„Er det den rene Sandhed? spurgte Czaren, gladelig overrasket ved at vide en ung Mand, som han stedse havde agtet høit, fri for en saadan Forbrydelse. Frøkenen tilbød sig at bekræfte sit Udsagn med den høitideligste Eed, og tilføiede, at hendes Elskedes Bekjendelse maatte stemme overeens med hendes. I sit Fangenskab havde hun ikke hørt, at Tschomasoff var hæftet.

Czaren forlod herpaa Frøkenen, og gav strax Befaling til at sætte Adjutanten i Frihed igjen. Da Denne fremstillede sig for ham, for at bevidne ham sin Taknemmelighed, svarte Peter: „Deres Tak behøver jeg ikke. Jeg har kun gjort, hvad Retfærdigheden krævede. Det glæder mig at vide Dem uskyldig. I modsat Fald havde De — hvormeget jeg end ellers har agtet Dem — maattet bøde for Deres Forbrydelse med Livet. Give Gud, ogsaa Deres Elskede var ligesaa uskyldig."

Ynglingen var dybtrystet; kun halvt forstod han Peters Ytring. Til slige Forbrydelser havde han ikke troet sin Elskede istand. Han smigrede sig derfor med det Haab, at en Misforstaaelse, som ligeledes maatte opklares til Frøkenens Fordeel, snart maatte formilde Czarens Vrede. Han vilde fremstamme nogle Ord til

hendes Undskyldning, men Peter tiltordnede ham: „Hold Mund! Ikke et Ord vil jeg høre!“ Dermed vendte han ham Ryggen. Adjutanten, som kjendte Czaren, vovede ikke at fremføre et Ord mere, men gik.

Catharina, som ikke kjendte sin Hoffrøkens sande Forbrydelse, troede endnu, at hendes Fængsling kun var foranlediget ved hendes hemmelige Forstaaelse med Tschomasoff. Thi Czaren havde, under de haardeste Trudsler, paalagt alle i Sagen Indviede den strengeste Taushed, indtil den var bleven fuldkommen oplyst, og han var, det vidste man af Erfaring, Mand for at holde sit Ord. Han iagttog denne Forsigtighed af Skaansel mod Frøken Hambleton, thi hans tidligere Godhed for hende dæmpede hans sædvanlige Heftighed, og hun fandt en meget ivrig Talsmand i hans Hjerte.

Tschomasoffs pludselige og uventede Frigivelse vakte derfor hos Czarinden det Haab, at det fængslede Par ikke var funden saa strafskyldigt, som hun havde frygtet, og som hun, af adskillige Herrers og Damers Ytringer havde sluttet. I disse saae hun nu kun Udbrud af Skadefryd og Avind; hun meente, Czarens Vrede havde lagt sig nu. Derfor vovede hun, i en fortrolig Samtale med ham, at fremkomme med den Bøn, at han, da Tschomasoff havde faaet sin Frihed igjen, ogsaa vilde give Frøken Hambleton hendes. Men hun gjøs, da Peters venlige Mine pludseligen formørkedes, og han vredtopfarende svarte: „Hvad forlanger Du? En Barnemorderske skal jeg lade vandre frit og ustraffet omkring?“ — „En Barnemorderske?“ spurgte Catharina, og troede, hun havde misforstaaet Czaren. — „Ja, en Barnemorderske! og det en tre-

dobbelt!" tordnede han. Czarinden saae paa ham med Blikke, hvori Afsky, Forundring og Tvivl afspeilede sig skifteviis. Peter gjorde hende nu bekjendt med Sagens hele Stilling, og erklærede, hvorlunde han alt havde givet Befaling at domfælde Forbryderinden efter Rigets Love.

Czarinden følte Medlidenhed med Frøkenen, og opbød al sin Veltalenhed, for at bringe Peter fra dette Forsæt, overbeviist om, at hendes Yndling, hvis det iværksattes, ufeilbarligen vilde vorde dømt til en forsmædelig og qvalfuld Død. Men Czaren var urokkelig. „Det smerter mig selv dybt, sagde han med et Suk: thi jeg har altid havt stor Forkjærlighed for Hambleton, men jeg vilde aldrig kunne tilgive mig selv, om jeg standsede Retfærdighedens Løb, og ved et Magtsprog billigede slige unaturlige Forbrydelser."

Alle Catharina's Indvendinger, alle hendes smigrende Ord vare spildte. Dybtbøiet forlod han sin Gemalinde med de Ord: „Uimodsigeligen maa man stundom see gjennem Fingre med den skrøbelige Menneskenatur, og aldrig skal jeg egensindigen vægre mig ved, at gjøre Brug af den skjønneste Ret, en Hersker har, af min Ret til at benaade, vel at mærke, i slige Tilfælde, hvor Lovens døde Bogstav er for grusomt, men her raabe tre uskyldige Børns Blod alt for høit om Hævn!"

Frøkenen blev strax efter at hun havde aflagt sin Bekjendelse for Czaren, bragt fra Slottet i et Fængselstaarn. Her blev, paa Grund af hendes Udsagn, hver enkelt Omstændighed ved hendes tredobbelte For-

brydelse, nøie udforsket, og da den derved var sat i klareste Lys, fældtes Dødsdommen over hende.

Czaren fik den til Underskrift og Stadfæstelse. Da han havde læst den, sank han i dybe Tanker. Kun nogle halvqvalte Suk lode fra det arbeidende Bryst, og hans mandige Øine fyldtes med Taarer. Pludseligen tørrede han dem med en næsten krampagtig Haandbevægelse, greb derpaa Pennen, og underskrev Dødsdommen.

Denne blev oplæst for den Ulykkelige, Fuldbyrdelsesdagen blev berammet — hun førtes til Retterstedet. Selv fulgte Peter hende did. Inden Frøkenen modtog Dødshugget, forsikkrede hun endnu engang, at hendes Elsker var uskyldig, og bad derpaa, at han, herefter som hidtil, maatte nyde Czarens Naade. „Det lover jeg Dig helligt!" svarte Peter dybtbevæget, idet han kysfede Dødsofferet paa Panden.

Skjulende sit Ansigt med begge Hænder, ilte han fra det Sted, hvor den skjønne, ham saa kjære Forbryderskes Blod skulde rinde. Han indelukkede sig i et afsides Værelse paa Slottet, og befalede, at Ingen, hvo det saa var, maatte stædes for hans Aasyn den hele Dag. — I denne tunge Kamp mellem sin Følelse og Pligtens strenge Fordring havde han, paa den hæderligste Maade, lagt sin Sjelsstyrke for Dagen.

Neppe havde han fattet sig lidet, før hans Sjel atter blev rystet paa det smerteligste. Morgenen efter Henrettelsen bød han nemlig, at man skulde hidkalde Tschomasoff, som Frøkenen havde anbefalet ham saa

varmt i sine sidste Øieblikke. Men til Svar fik han det Budskab, at den ulykkelige Ungersvend frivilligen havde fulgt sin Elskerinde ud af dette Liv. Hendes Død havde han ikke villet overleve, og samme Øieblik hun udaandede sit Liv paa Retterstedet, satte ogsaa han et Maal for sin jordiske Tilværelse.

(Karl Müchler.)

Brudesøen.

Et jydsk Folkesagn.

I Egtved Sogn, halvtredie Miil fra Kjøbstaden Veile, paa Bølling Mark, sees Spor af en gammel Ridderborg, som i Slutningen af det trettende Aarhundrede formodentlig tilhørte Rigets Marsk Stig Andersen. Ikke langt fra Borgen laae paa samme Tid en liden Hytte inde i Skoven, beboet af en fattig Eremit, der var bekjendt i hele Egnen deromkring ved dette Navn. Det var en skjøn Høstdag, henimod Aften, da sad Eremitten udenfor Hytten og lyttede med glad Deeltagelse paa de muntre Sange af Høstfolket fra Bølling, som gjorde Hoverie til Borgen, og som efter fuldendt Arbeide paa Marken dandsede omkring iblandt de gyldne Neg. Der sad Oldingen, som Billedet af den falmende Sommer, og Erindringen om hans Livs henfarne

Dage pressede mangt et dybt Suk af hans Bryst, der lød ligesom Efteraarets tunge Vindpust i det gule Løv. — Alt kastede Skoven sin lange Aftenskygge ud over Marken, og Tordenskyer taarnede sig omkring paa Horizonten. Da kom en graahærdet Harpespiller hid, men moden Kraft og Manddom tegnede sig i alle hans Bevægelser. „Guds Fred!" og et fælleds Haandtryk var deres indbyrdes Hilsen. Eremitten bad den Kommende sætte sig, og Denne tog Plads ved hans Side. Samtalen imellem dem blev snart levende, og den besynderlige Hang til Deeltagelse for ædle Sjele blev snart herskende. Da begyndte Harpespilleren saaledes: „Ikke Alder har graanet mine Lokker, men Sorg og Bekymring. Født i ridderlig Borg lød smigrende Bardesang ved min Vugge. Alt var jeg opvoxet til at føre gylden Sværd i ridderlig Færd, da elskede jeg Thora. Hun var kun Terne i Naboborgen, men hendes Hjerte var adlet med Dyd, Uskyld og Kjærlighed. Min Faders Adelstolthed rasede imod mine Ønsker, men Verden formaaede ikke at løse det Baand, som Himlen havde knyttet imellem Thora's og mit Hjerte. Jeg flyede for Fadervreden med min Elskede langt bort til fjerne Egne. Hendes Kjærlighed og en liden Hytte, midt paa den vestlige Hede, var al min Rigdom, og dog var jeg riig, thi jeg var lykkelig i min Fattigdom, men nedrig Ondskab sneg sig omkring vor Bolig, som den listige Ulv, der søger Lammet og dræber det i Nattens Mørke, naar den trætte Hyrde slumrer. Fjernt borte søgte jeg Brødet ved Harpespil og Sang, da sad Thorra bedende for Herrens Alter og nød den hellige Nadver, men, liig

hiin Arnfast, som dræbte Kongen, blandede Munken Dødens Gift i Naadens Brød — og min Thora døde. — En Søn var Frugten af vor Kjærlighed; da tog jeg Drengen paa min Arm og blandede mine Taarer med Barnets Smiil — men hvor er nu min Peter?" — „Han lever?" spurgte Eremiten. Da rørte Sangeren ved Harpens Strenge og sang:

Hør Vandrer som kommer fra Skoven,
Hvor Ulvene snige omkring,
Hvor sjunger saa sørgeligt Voven,
Og Vindene suse forover
I Bøgenes natlige Ring!

Saae aldrig Du Maanen den gule
Nedsmile paa Dødningebeen? —
Hvi grov Du da ikke en Hule,
For alle de Smaabeen at skjule,
Og lagde derover en Steen?

„Din Sang er kun Udtrykket af en sørgelig Gaade!" gjentog den medlidende Eremit, og Harpespilleren begyndte igjen saaledes: „Fra By til By med min Søn paa Armen drog jeg om med Sang og Harpespil. Peter var to Aar gammel, da kom jeg gjennem Skoven træt og mødig af Dagens Vandring, og lagde mig til hvile under Bøgens skyggende Krone. Søvnens tunge Bly faldt ned paa mine Øienlaage — jeg sov. Aftensolen stod alt paa Havets Flade, da vaagnede jeg, men min Søn var borte. Jeg raabte og søgte, men Skovens Ekko spottede med mine Raab, og først den næste Morgen fandt jeg hans blodige Trøie i det vilde Krat. Jeg formaaer ikke at beskrive min Tilstand. Som en

vanvittig Forbryder tumlede jeg om i Egnen og spurgte om mit Barn, men Ingen gav mig Oplysning, og den blodige Trøie vidnede om hans Død — thi vist blev han et Rov for Ulvens Graadighed. Saaledes er nu tyve Aar henrundne, og jeg har nu glemt at lede efter ham. Jeg seer hans Skygge, som en venlig Engel vinke fra Aandens lyse Rige — kun der skal jeg finde ham hos Thora." Da sagde Eremitten: „Din Skjebne gaaer mig nær til Hjertet, men Haabet om at finde ham iblandt de Levendes Tal er endnu ikke udslukket." — „Ak! begyndte Harpespilleren: skuf mig ikke med Haabet! Men saae Du aldrig en Yngling, som bar et Ar af Slangens Bid paa Armen — et Ar, som Tiden ikke kunde udslette? Da var det min Søn." — „Kom ind i min Hytte, sagde Eremitten: thi Uveiret nærmer sig op over Skoven!" Da ginge de ind i Hytten.

Ane var den rige Mikkels Datter i Bølling. Hun var Tvistens Æble for Egnens Ungersvende, men Peter, den fattigste iblandt dem, vandt ene hendes Hjerte. Han kaldte den fattige Thorkild sin Fader, som for to Aar siden med mange Børn var hidkommen fra Vesterhavets Bred.

Det var paa den omtalte Dag, at Bølling Ungdom gjorde Høstarbeide til Marskstigborg. Ungersvendene og Pigerne dandsede, men Peter og Ane, som ogsaa vare tilstede, vare tause, thi den rige Enkemand fra Ballesgaard beilede til hendes Haand, og hendes Fader var streng og indtaget af Frierens Skatte.

Alt hvælvede mørke Tordenskyer sig over Heden, lilla fjerne Bjerge, og Horizonten rødmede af flammende Lynglimt. Ungerfolket stræbte hjemad; men Ane

fneg sig bort ad Stien igjennem den vilde Skov, og Peter listede sig ad samme Vei. Vildt hylede alt Stormen i Skovens Grene — hele Egnen laae indhyllet i Uveirets Mørke, og knittrende Lyn krydsede Himlens Nat ledsaget af rullende Torden og stærke Regnstrømme. Da stod den mistrøstede Pige ene i Vildnisset omgivet af alle Himlens truende Elementer, støttende sig op til en gammel Eeg, der, liig den altid seirende Kjæmpe, i flere Aarhundreder havde trodset alle Naturens tilintetgjørende Kræfter. En knittrende Ildsøile styrtede ned fra den sorte Sky og under rallende Bulder splittede Skovens Kjæmpe i tusinde Stykker. Ane segnede til Jorden med et høit Skriig. — Peter hørte Skriget og fandt den bevistløse Pige iblandt de adspredte Løvninger. Bestyrtet og trøstesløs stod han med det blege Dødsbilede i sine kraftfulde Arme, da aabnede Himlen sig atter i hendes Øine, og, glædedrukne af hellige Følelser, flød Kjærlighedens fælleds Tilstaaelse over de Elskendes Læber. Himlen og de rasende Elementer vare Enevidner til deres Løfter om evig Troskab. Uveiret trak sig tilbage, og de mørke Skyer aabnede sig for den venlige Aftenstjerne, som veiledte de Elskende hjem til den huuslige Arne.

Imidlertid sad Anes Fader, den rige Enkemand og en omvandrende Munk hjemme i Mikkels Gaard og udgrundede sorte Planer, til at bringe den fromme Pige i den rige Friers Brudekammer. Hendes Moder hvilede alt længe i Graven. Datterlig Kjærlighed til den Hensovede og en from Tro paa Aandernes Medvirken i Menneskelivet, vare de Midler, som skulde bringe dem til Maalet. Da traadte Ane ind. Med ængstet Hjerte

hilsede hun de fremmede Gjæster. Da begyndte Munken at fortælle mange underlige Eventyr, hvorledes Sjelene kunne reddes af Skjærsilden, ikke ved Guld og Bønner allene, men ved de Efterlevendes høimodige Offer af Livets Glæder. Mange Exempler vidste han at fremføre, hvorledes de Døde, fremskyndede ved de Levendes Ønsker, staae op af Graven og give Raad i tvivlsomme Tilfælde, og da han nu saaledes havde forberedet den godtroende Pige, velsignede han Huset og gik bort. — Nu begyndte Faderen at forestille hende det lykkelige Giftermaal hun kunde gjøre, men, da hun tilstod sin Forbindelse med Peter, og med en Strøm af hede Taarer bad om Fritagelse for et nyt Baand, saa maatte hun love at paakalde sin Moders Skygge og bede om hendes Raad.

Det var nær Midnat — høit stod Maanen iblandt Himmelens Stjerner, da sad Ane ene paa sit lille Kammer og græd. „Moder! raabte hun: stat op af Din Grav og giv Din Datter Himlens Raad!" Da susede Vinden underligt forbi de dunkle Vinduer, Maanen traadte bag den blege Sky, og besynderlige Skygger malede sig svævende hen i Natten over de nøgne Heder. Klokken slog tolv; da er det just, Gravens Port aabner sig for de hedenfarne Aander. „Moder, raabte hun: stat op af Din Grav og giv Din Datter Himlens Raad!" Da lød dybe Suk, som Aanden sukker i Graven, Døren sprang knirkende op til det lille Kammer, og en Dødning indtraadte i Gravens Dragt. — „Moder!" raabte hun — og sank til Jorden. Med Dø-

dens hule Stemme begyndte Aanden at tale: „Stat op, min Datter, hvi frygter Du Din Moder!" Fattet reiste den Frygtsomme sig op fra Jorden og stirrede paa Dødningbilledet. „See — vedblev Skikkelsen — saaledes blev jeg lagt i Jordens Skjød, men Dine Taarer har vækket mig af Gravens Søvn? Vil Du unde mig Aandernes salige Ro, saa gak hen og opfyld Din Faders Ønske!" Da forsvandt Skikkelsen. „Farvel, min Peter! Farvel, min Peter!" raabte den bedragne Pige — høit raabte hun „Farvel!" og hendes Fader kom. „Fader — vedblev hun: der er min Haand! Tag og giv den til hvem Du vil!" Glad greb Mikkel den bævende Haand og udbrød: „Lykkelige Fader — lykkelige Datter! Du er Enkemandens Brud! Alt imorgen skal Brudehornet forkynde Dagens Fest."

Alt den næste Morgen stod Ane med Myrthekrandsen i de blonde Lokker, men Fortvivlelsens dybe Træk laae i hendes Aasyn. „Ja, sagde hun til den opvartende Pige, idet hun saae sig i Speilet: jeg ligner ret en Brud, men jeg mener en Dødningbrud. Min Drøm lader sig godt forklare: jeg skal idag vies til Døden." — „Men hvorledes — spurgte Pigen — var da egentlig den forunderlige Drøm?" — „Jeg drømte — sagde Ane: at min Moder kom til mit Leie, ikke som Gravens truende Skygge med Dødens hule Røst, men som en venlig Engel med blid moderlig Stemme, og vinkede ad mig. Da stod jeg op, og hun klædte mig i en Brudekjole af flagrende Lin, der straalede som Vaarens unge Morgenrøde, og satte en Krands af hvide Roser paa mit Hoved. Saa ledte hun mig op paa et høit Bjerg og viste mig den glimrende Morgenstjerne,

„Deroppe — sagde hun — boer den evige Kjærlighed.“ „O, min Moder! — bad jeg — led mig derop!“ Da sank Bjerget under mine Fødder, og jeg svævede alt hen over de mørke Skyer, men mit Øie var henvendt mod Jorden, og jeg saae Munken vandre omkring blandt Gravene med blodige Hænder. Da saae jeg ogsaa Peter vandre ved Bredden af en skummende Sø, og hans Øie saae længselfuldt op til mig. Jeg vinkede ad ham, og en taaget Sky dalede ned paa Jorden og førte ham op i mine Arme. Min Moder lagde vore Hænder velsignende sammen, og nu svævede vi alle Tre ind i et underligt Lyshav blandt svømmende Stjerner. Jeg var uendelig lykkelig — vi vare salige, som Himlens fromme Aander. Jeg vaagnede — og al min Lykke forsvandt med Drømmen, men, gode Marie, vedblev hun: hvilken Forsmag paa Himlens Glæder! Saaledes gaaer det dog engang i Opfyldelse, og da er denne Jord ikke en Taare værd!“ — „Stakkels Pige! sagde Marie og omfavnede hende: Idag giver Du Anders Balle Din Haand, men Peter beholder Dit Hjerte.“ — „Idag — gjentog Ane: vier jeg mit Jordiske til en jordisk Brudgom, men oppe iblandt de svømmende Stjerner svæver min Sjel som Peters evige Brud.“ Nu kom sex unge Jomfruer og førte den grædende Ane ind i Brudestuen; da knælte Bruden ned i den festlige Forsamling og bad til Gud, at de truende Elementer, som vare Vidner til hendes Kjærligheds Eed, maatte besegle hendes Troskab. „Fader, Fader! — raabte hun: hvis jeg er bedraget, saa være Gud os naadig!“ Bryllupshornet lød, Brudevognen rullede frem for

Døren, og den bedende Pige blev ledsaget ind i den gyldne Karm.

Det var paa Anes Bryllupsdag, da sad Eremitten udenfor sin Hytte og længtes saare efter Harpespilleren. Endelig kom den bestyrtede Sanger. „Gud! -raabte han: Peter er min Søn — den af Kjærlighed fortvivlede Peter!" — „Hvad! svarede Oldingen: og hvor er han?" — „Den Vanvittiges Veie ere mange — gjentog Harpespilleren — han er ikke at finde. Hører Du ikke Brudehornets fortvivlede Sang, og Klokkernes sørgelige Kimen? Hører Du ikke min Søns Svanesang i disse Toner? Thorkild fandt ham blodig og forreven hiin ulykkelige Dag i Skoven. Jeg har talt med hans ærlige Pleiefader, og nu vandrer han ogsaa om paa Marken for at opsøge vor fælleds Søn, men jeg har sagt Dig, Olding: den Vanvittiges Veie ere mange. Hvor finde vi ham? Maaskee han alt er indslumret i den evige Søvn. Jeg har ogsaa været ung, jeg har ogsaa elsket — jeg kjender ogsaa Kjærligheds Magt over ømme Hjerter. Hiin Skattens Drage — den rige Mikkel — er kold som Alderdommen — kold som Jettens Guld, hvorover Dragen ruger. Stat op Gamle, hvis Du har Medlidenhed over et blødende Faderhjerte, og gak hen at finde ham!" Da gik de hver til sin Side.

Imidlertid rullede en lang Skare af Bryllupsvogne ned over Dalen mod Kirken. Brudehornet gjenlød underligt hen over Lundens gule Barm, og Kirkeklokkens Toner lignede en sørgelig Gravsang. Vængsteligt lyt-

tede Bryllupsgjæsterne til de underlige Toner, og de vare stemte, som naar de fulgte en Dødning tilhvile.

Himlen var klar, men midt over Dalen svævede en underlig rød Sky, hvis svulmede Barm syntes snart at ville briste. Midt i Dalen kjørte den lange Række, da brast Skyen med et frygteligt Tordenbrag, en Lynstraale foer ned over Dalen, Jorden aabnede sig med et huult Bulder, og den hele Bryllupsskare, paa den bageste Vogn nær, hvori Brudens Fader var, sank ned i de fremrullende Bølgers Dyb.

Tre Dage efter stod Harpespilleren reisefærdig udenfor Eremittens Hytte og trykkede Oldingens Haand til Afsked. „Gamle! sagde han: min Søn er enten ikke længer i Egnen, eller ikke længer i denne Verden, men skulde Du nogensinde finde ham blandt de Levendes Tal, da sig ham, at hans Fader drog bort mod Vesten for at lede efter ham, og finder Du hans jordiske Levninger, da send Efteretningen hen til Vesterhavets Bred, at jeg kan komme og dø paa hans Grav! Hisnede — vedblev han — søge Mænd og Ungersvende efter de svømmende Liig i Søens mørke Bølger, og maaskee slummer han i samme Strøm, som vugger hans evige Brud.“

Da hørtes mange Stemmer inde i Skoven, og fire Mænd kom bærende en Liigbaar, hvorover var bredet et hvidt Lagen. Nærmere kom de og satte Byrden udenfor Hytten. „Hvad bringe I der?“ spurgte Eremitten, thi Harpespilleren havde ikke Mod til at spørge. — „Brudeparret! svarte En af Mændene: de ere alle-

rede viede for Guds Throne, og vi bringe dem nu hen til Brudehuset, hvor Brudesengen skal opredes i Jordens moderlige Skjød." Dødningelagenet blev slaaet tilside, og Harpespilleren traadte til og stirrede paa den døde Yngling, som laae ved Brudens Side. Han greb Dødningens Arm og kjendte — sin Søn!

Flere Aarhundreder ere henrundne, men Sagnet om denne Begivenhed lød fra Mund til Mund indtil nærværende Slægter, og Søen, hvori ingen Bund kan findes, bærer den Dag idag det betydningsfulde Navn: Brudesøen.

(Grönholtz.)

Onkelen i Schwarzwald.

Curd Hunsmann, Studiosus juris i Halle, havde tilbragt sine Universitetsaar i Flid og Trang. Hans Fader, en fattig Landsbypræst, kunde ikke understøtte ham. Men ved udmærkede Vidnesbyrd fra alle sine Lærere og med en liden sammensparet Sum tiltraadte han Tilbagereisen til sit Fædrenehjem. Dette var tomt paa Glæde. Hans brave Fader var en sand Korsdrager: han havde faaet det mindste Kald i hele Provindsen, og det vilde ikke lykkes ham at faae

noget bedre. Endnu haardere trykkede ham Følgerne af en utidig Elskovsforstaaelse fra Candidataarene. En Niece af Slotsforvalter Stein, hos hvem Husmann havde været Informator i fem Aar, spillede dagligen Gurli's Rolle, men blev som Pastorinde en sand Medea, der gjorde det til sin Hovedsysel i Ægteskabet, at pine den arme Mand med den utaalelige Skinsyge. Selv Alter og Prædikestol vare ikke Fristeder for ham. I hans lidende, venlige Blikke fandt hun ligesaamange Dienkorrespondentser med Tilhørerinderne, skjøndt den martrede Ægtemand var den meest kortsynede Præst i hele Stiftet. Alle Midler mod det sørgelige Onde havde været forgjæves. Det tiltog med Aarene, og syntes ikke at ville ophøre, før Pastorindens Livsbaad havde naaet Evighedens Havn. Vor gode Curd var den eneste Frugt af det frydløse Ægteskab. Som Barn, som Dreng, som Yngling havde han ofte været Vidne til de bittre Krænkelser, hans Fader maatte lide. Naturligviis var Kjærligheden til Moderen efterhaanden kjølnet i hans Hjerte; Faderen derimod blev han stedse inderligere hengiven, og det var ham ikke muligt at læse hans Breve uden Taarer, skjøndt de aldrig indeholdt den mindste Klage. I tre Aar havde han nu ikke seet sine ulykkelige Forældre. Jo nærmere han derfor kom sit Hjem, desto flere morke Billeder fornyedes i hans Erindring. Posten kjørte ikke lige til hans Fødeby, men to Miil afstedes. Paa den sidste Station lod han sin Kuffert staae, kjøbte til sin Fader en smuk Pibe og et Par Pund Kanaster, til sin Moder nogle

Modevarer, og ilte henimod Aften hjemad, ret i vemodig Længsel.

Alt var det gandske mørkt, da Curd stod udenfor sin Faders Stue. Derinde var Lys. Han tittede ind. Da hørte han Faderens milde Tenorstemme synge det rørende Vers:

Naar Livets Haab vil glippe,
Ak, da forlad mig ei!
Vær Du mit Lys, min Klippe,
Min Trøst paa Dødens Vei!

Faderen stod for Moderens Dødsseng: hun laae, som et Liig, med foldede Hænder. Medens Faderen begyndte det næste Vers:

O styrk mit Haab, min Længsel,
Som drager mig til Dig ꝛc.

var Curd, sagte og ubemærket, indtraadt i Stuen. Ved den sidste Strophe reiste den Syge sig op og udbredte sine matte Arme mod den grædende Ægtefælle, og i samme Øieblik knælede Curd ved Sengen med det Udraab: „Guds Fred med Eder, mine kjære Forældre!" Med Glæde vare sikkerlig Guds Engle Vidner til dette Gjensyn. „Tilgivelse! Tilgivelse!" sukkede den Svage, og sank derpaa mat tilbage. Men snart reiste hun sig styrket paany, kaldte sin Mand med de ømmeste Navne fra fordums Dage, kjærtegnede sin Søn, og fortalte, hun befandt sig saa vel, som hun ikke havde befundet sig i mange — mange Aar. Ret hjertelig og vemodig spurgte hun, som vaagnet af en tung Drøm, om det da virkeligen var sandt at hun

havde krænket sin kjære Johannes saa bittert. — Ved Midnatstid indslumrede hun sødt og saligt. Og tredie Aften sang Chordrengene ved hendes Grav: Saa samles vi til vore Fædre ꝛc. Men et Par Maaneder efter indgik ogsaa den fromme Hyrde til sin Herres Glæde, og blev begraven ved hendes Side.

Faderens Efterladenskab var snart ordnet, da Curd hverken fandt Gjeld eller Capitaler. Derpaa tiltraadte han, en klar Sommermorgen, den lange Reise til sin Onkel i Schwarzwald. Denne Curd Huusmann, en ligesaa riig som besynderlig Mand, boede i Furtwangen. Allerede som Dreng havde han givet sig af med Mekaniken; først var han Snedker, siden Uhrmager. Han gjennemvandrede Europa paa kryds og paa tvers, og studerede allevegne de konstigste Maskiner og Uhre. Paa sine Vandringer blev han i Preßburg bekjendt med Hr. von Kempelen, som, ved Huusmans Hjelp, bragte den bekjendte Schachmaskine istand. Kempelen gjorde ham de fordeelagtigste Tilbud, naar han vilde blive hos ham og med ham forfærdige adskillige automatiske Arbeider, men Huusmanns urolige Aand drev ham videre ud i Verden. Fra Preßburg vandrede han til Schwarzwald, for at besee de store Uhrfabriker, som findes her. Han kom til Furtwangen, og studsede, da han saae Indbyggernes utrættelige Flid. Allevegne, i ethvert Huus, lode Kukker, Orgel- og Klokkespil. Selv femaars Drenge skjare Træhjul til Uhre. Han besøgte de berømteste Mestre, men fandt alle deres Arbeider gandske almindelige. Endeligen hørte han tale om en vis Gerold, om hvem man sagde, at han forsendte sit

Arbeide til Engelland. Hos ham fandt han Uhre, som han faldt i Forundring over, skjondt han var vel bekjendt med det Bedre i dette Fag. Med Glæde tog Gerold Huusmann i sit Brød, thi han mærkede strax, at der var noget gandske Aparte ved denne Svend. Ved den bestandige Omgang med Maskiner var Huusmann, i sit Udvortes, hartad vorden en Maskine selv. Ordknap, næsten frastødende i Omgang, faldt han selv i Forundring, da den smukke Elisabeth, Gerold's eneste Datter, om kort Tid havde gjort ham gandske snaksom og selskabelig. Faderen, som alt var gammel og svag, glædede sig i sit Hjerte derover, thi selv havde han ingen Søn, og af gandske Sjel velsignede han derfor det elskende Par. — Ved Gerold's Død blev Huusmann den rigeste Uhrmager i hele Schwarzwald. Han levede nu gandske i Maskineverdenen, og da hans elskede Elisabeth døde i første Barselseng, fem Aar efter deres Giftermaal, studerede han allerede paa et Automat, der kunde — opamme hans Sidonia, men med al sin Konst maatte han dog lade dette Project fare. Vugge, bære, lede, fløite i Søvn og fordrive hende Tiden — alt dette maatte Automater gjøre. Men Resten var Ammens Sag.

Naar Nogen bad ham om Hjelp, da gav han den kun ved Maskiner. Da f. Ex. hans Broder Johannes tilskrev ham et Klagebrev angaaende sit frydløse Ægteskab, sendte Curd ham strax et fortræffeligt Fløiteuhr, der spillede adskillige af de meest rørende Trøstemelodier, f. Ex. „Vor Gud han er saa fast en Borg" — „Hvo ikkun lader Herren raade" ꝛc. Til Curd havde han staaet Fadder, og sagt, han skulde komme til

ham engang i Tiden, naar han havde lært noget retskaffens. Ifølge denne Indbydelse havde Curd tilkraadt Reisen til Furtwangen, da han dog, uden Understøttelse, ikke kunde fuldende sin Lobebane som Jurist.

Alt havde Curd vandret en halv Dag i Schwarzwald, da et stærkt Tordenveir nødte ham til mod Aften at søge Ly i et eentsomtliggende Vertshuus. Næsten paa samme Tid indtreen en gammelagtig Mand med et paafaldende, næsten afskrækkende Physiognomie. Han blandede sig ikke i nogen Samtale, men forblev stille og ordknap. Da Curd næste Morgen spurgte om Veien til Furtwangen, tilbød den Gamle at tage ham med. Uopfordret fortalte Curd underveis, hvad Maal hans Reise havde, og altsom han fortalte, blev hans Veivisers Ansigt mildere og mildere. Curd spurgte nu, om han maaske kjendte Uhrmager Huusmann i Furtwangen, men blev affærdiget med korte og ubestemte Svar. Alt var det mørkt, da de kom til Furtwangen og standsede udenfor et ansseligt Huus, hvis Dør gik op af sig selv.

Aldrig saasnart var Døren lukket, før Onklen — thi Veiviseren var, som Læseren udentvivl alt har ahnet, ingen Anden, end den gamle Uhrmager Huusmann selv — aabnede sine Arme og raabte: „Velkommen, kjære Fætter Curd!" og samme Øieblik stod en deilig Ungmø ved hans Side, som rakte den nye Fætter Haand og Mund med venlig Mine. Nu førtes han ind i Gjæsteværelset, hvor han befandt sig som i en Tryllеverden. Snart hvilte hans Blik paa

den alvorsfulde Onkel, snart saae han paa den fortryllende Sidonia, snart fængsledes hans Opmærksomhed af en Floitetone, en Harpeakkord, et opvartende Automat. Fra den første Fidibus, hvormed Onklen tændte sin Pibe, til det kostelige Aftensmaaltid, blev Alt bevirket ved Maskiner. Selv i Sovekamret tabte sig, lidt efter lidt, det milde Lysskjær med de søde Floitetoner, under hvilke den mødige Vandrer indslumrede. Men ogsaa her viste sig Menneskets Principat; thi af Alt, hvad Curd havde seet og hørt, var Sidonia det Ypperste. Han glemte alle Automater; med hendes Billed sov han ind; med det vaagnede han. —

Dagen efter blev Fætteren, af Onklen og hans Datter, ført omkring i hele Huset, i Værkstederne og i Oplagene. Hvor studsede han ikke, da han her saae, hvad et Menneskes vedholdende Eftertanke og Flid formaae! Her fandt han Modeller til alle mulige Maskiner; endogsaa med en Talemaskine havde den ufortrødne Konstner vovet at befatte sig, og ikke uden Held. „Hvad Fjedre og Lodder ere i mine Uhre og Maskiner, sagde Onklen: det er Hoved og Hjerte hos Mennesket, min kjære Curd! Jeg har disse Dage havt Dig skarpt i Kikkerten; tager jeg ikke meget feil, da er Du et fiint og solide Værk. Men jeg maa prøbere det: Hjertet forbliver under min Opsigt, Hovedet overantvorder jeg til min Ven Hoftwyl, som er Landsdommer her. Han vil snart komme efter, om Du forstaaer Din Jura. Hos ham skal Du boe og arbeide; naar Du vil forfriske Dig, kommer Du til os.“

Uhrmager Huusmann og Landsdommer Hoftwyl vare to Originaler af Redelighed. Snart blev Curd Begges Yndling. To Aar henrandt for ham som to Dage, og nu fik han Bestalling som Assessor i Landsretten i Furtwangen. Samme Dag han tiltraadte sit Embed, blev han viet til Sidonia.

Onklen havde ladet et eget Huus indrette for sine elskede Børn. Her var Alt ligesaa solide som originalt. Især udmærkede sig et Værelse, der laae mellem Assessorens Arbeidskammer og Dagligstuen. Over Døren læste man:

HELLIGET ET LYKKELIGT ÆGTESKAB.

Værelset selv var smykket med adskillige fortræffelige Malerier, som, af Bibelen og Historien, fremstillede Kjærligheds, Troskabs og huuslig Lykkaligheds Optrin. Et Flygel stod deri, af den Gamles egen, konstrige Opfindelse. Midt i den ægteskabelige Helligdom stod, paa en alterformet Forhøining, et Uhrværk, hvorpaa Huusmann havde arbeidet siden Sidonia blev født, og udtømt al sin Konst. Udvendigt var det, smukt og sindrigt, prydet med Kjærligheds og Troskabs Emblemer. Paa Plateau'en, der hvilte paa syv Nischer af hvidt Marmor, befandt sig Amor og Hymen. Omkring dem dandsede Genier, som deilige Børn, knyttede til hinanden med Rosenkjæder. Alle disse Figurer vare meget fine, gandske symmetrisk udskaarne af Elfenbeen, og deres Bevægelser vare saa naturlige, at de syntes at leve. Uhret spillede med dobbelt Fløitetone og Harpeaccompagnement Dati-

dens Favoritstykke: „Bei Männern, welche Liebe fühlen.“ ꝛc. Hymen og Amor omfavnede hinanden og Genierne omdandsede Gruppen. — At det lykkelige Par, ved Synet af alle disse Herligheder, takkede Onklen paa det hjerteligste, forstaaer sig selv. Men han tog Ordet med dyb Alvorlighed: „Kjære Børn, jeg vil ikke bekymre mig om Eders ægteskabelige Forhold paa anden Maade, end ved dagligen at see til dette Uhr. Forbliver det i Gang, udtrykke ikke disse Figurer, ved forandret Stilling, nogen Misfornøielse — og det beroer gandske paa Eder selv — da gjøre I mig til den lykkeligste Fader. Da dette Uhr er et meget sammensat Konstværk, maa det trækkes op tregange dagligen til et bestemt Klokkeslet. Denne Optrækning maa foretages af to Mennesker, som, ved Kjærligheds Sympathie, leve i den reneste Harmonie, thi de Kræfter, som sætte og vedligeholde det Hele i harmonisk Bevægelse, ere magnetisk frembragte ved Electricitæt og Sympathie. See, ved begge Sider nedhænge Kugler ved fine Snore; de ere sammensatte af de fineste Urstof, som findes i alle tre Naturriger. Disse Kugler maa I tage i Haanden i eet og samme Minut, og trække i Snorene dermed. Derhos maa I see kjærligt paa hinanden, og favne hinanden for det Speil, som er anbragt over Uhrets Bagdeel. Sidonia trækker i den venstre, Curd i den høire Snor. Blev Uhret optrukken med Disharmonie, da kom det selv strax i Disharmonie, og vilde volde mig meget Hovedbrud og Arbeid paany. Tiden, hvorpaa det skal optrækkes, er om Morgenen Klokken 6, om Middagen Kl. 1, og om Aftenen

Kl. 10. Imorgen tidlig kunne I gjøre Begyndelsen, og hvergang i staae her, da tænker paa Gud, paa mig og — paa Eders Lykke!"

End slumrede, næste Morgen, det lykkelige Par, da Taffeluhret paa Toilettet, først sagte, siden stærkere, spillede den Melodie: „Frem stiger Solen i sin Pragt" ꝛc. Begge iilte til Ægteskabstemplet, og optrak Uhret gandske efter Forskriften. Medens den herlige Melodie lød: „Paa Gud og ikke paa mit Raad vil jeg min Lykke bygge!" opløftede Amor og Hymen deres Hænder i bedende Stilling, og Genierne opløftede deres Krandse.

Sex til otte Uger blev Ægtestandsuhret i god Gang, og venligt smilte den gamle Huusmann, saa tidt han besaae det. — En Søndagmiddag, da Sidonia havde havt et Besøg af en ung, interessant Kone fra Residentsen, og Curd, som hende syntes, havde viist denne Dame altfor megen Opmærksomhed, var hun stødt for Hovedet og vilde slet ikke see i Speilet ved Uhroptrækningen. Curd mindede hende venligt derom, men hun meente, man kunde gjerne trække et Uhr op uden at gjøre saamange Omstændigheder derved. Jet Nu trak hun, med bortvendt Ansigt, i Snoren, og forstemt lød Fløiter og Strenge, Genierne bøiede deres Hoveder, og Amor løftede truende sin Pegefinger mod den Suurtseende. „Hm! sagde den gamle Huusmann hovedrystende: begynde Lunerne ogsaa at vaagne hos min Sidonia?" — „Tilgivelse!" bad den Beskæmmede, og trykte Fader og Husbond til sit angerfulde Hjerte.

Nogen Tid efter kom Curd fra Retten. Venlig ilte Sidonia ham imøde, som hun pleiede, og vilde føre ham ind i Ægteskabstemplet. „Narrestreger!" raabte Assessoren, og gik ind i sit Arbeidsværelse. Sidonia grød og Uhret blev ikke optrukket.

Fader Huusmann bragte imidlertid Uhr og Ægtefolk i Orden igjen. Dog havde han jevnligen sin Nød med begge Parter. Sidonia var ikke fri for Luner — dem ne det smukke Kjøns Arvesvaghed, og Curd var ikke altid eftergivende nok — en Feil, som gjerne klæber ved os Mandfolk. Men da Begges Gemyt var reent og fromt, og Ægtestandsuhret igjen var istandsat, saa gik det, efter Sidonias første Barselseng, sin Gang uforstyrret. Kun naar Sidonia skjænkede sin Curd et Barn — og det gjorde hun nigange — kun da hvilte det 8 til 14 Dage.

Den gamle Huusmann døde, som en lykkelig Olding, i sine Elskedes Kreds. Han velsignede dem i sin sidste Bøn, trykte paa Fjederen af det Fløiteuhr som stod ved hans Seng, og indslumrede blidt, under den Melodie: „Jesus tager Syndere an!"

End lever hans Aand i hans Børn og Børneborn, end lever hans Konst i det Uhr, som, endnu afvigte Sommer, forrettede sin Tjeneste hos Curd's gifte Børn. Forgjeves forske Reisende, ja endogsaa britiske Konstnere, efter Uhrets Bestanddele og Indretning. De indvendige Dele ere beredte af ubekjendt Stof. Maaskee vil, om hundrede Aar, hvert Ægtepar have et saadant Uhr.

Den kloge Mester Huusmann blev ofte anmodet om at forfærdige flere saadanne Uhre, og der bødes

ham store Summer derfor, især af reisende Engellæn-dere. Men lakonisk svarte han altid: „Hvortil? De vilde jo, idet høieste, kun være i fjorten Dage, og jeg fik min evige Nød med at reparere dem!"

(R. Roos.)

Midnats-Vandringen.

(Af Beckers Taschenbuch 1826.)

1.

I en af Hollands anseeteste Handelsstæder levede en Kjøbmand, ved Navn van Hopen, som ved Flid, Orden og Lykke, havde svunget sig op til En af de rigeste Mænd i Byen. I sin modne Alder havde han ægtet Honoria, en behagelig, dannet Enke, og dette Ægteskabs eneste Pant blev en blondlokket, rødkindet Pige.

Den hulde Clara, det var Datterens Navn, udfoldede sig som en yndig Blomst og tiltog dagligen i alt Godt — det var Moderens Glæde; engang at kunne lægge hendes Haand i en af hele Staden anseet Svigersøns, var Faderens Yndlingstanke.

Van Hopen var ikke En af hine Rigmænd, som ingen høiere Lykke kjende, end at dynge Skatte paa Skatte. Værdige Trængende hjalp han uden Bram; den redelige Arbeider betalte han rundeligen; han tillod sig endogsaa nogle kostbare Liebhaverier. Saa-

ledes havde han en liden, uden Plan anlagt, men udsøgt Malerisamling, og en vidtløftig, udenfor Staden liggende Have, hvortil han pleiede, hver Eftermiddag, at gaae eller kjøre, snart allene, snart med Hustru og Datter. Han lønnede her en egen Konsigartner og saamange Arbeidsfolk, som Hr. Elias — det var den Gamles Navn — fandt nødvendige.

Alligevel maatte han, i den sidste Tid, til sin Bekymring mærke, at Haven forsømtes. Han agtede Gartneren høit, derfor rystede han stiltiende paa Hovedet. Engang bemærkede han, da han uventet traadte ind i Haven, at Elias stak et Par Briller i Lommen — nu var Gaaden ham løst — den Gamles Syn slog ham feil. Han indsaae Nødvendigheden af, at give ham en Medhjelper, men vidste ikke hvorledes, thi han frygtede at krænke Oldingen.

Derfor glædede det ham meget, da han, efter nogle Ugers Forløb bemærkede, at den forrige Orden i Haven var vendt tilbage. Endogsaa smaae Forskjønnelser kom tilsyne efterhaanden — og dog vare den Gamles Øine ligesaa svage som før. Da van Hopen engang, efter sin Tilbagekomst fra en Forretningsreise, besøgte Haven med Honoria og Clara, viste sig, blandt de øvrige i høieste Nethed prangende Blomsterbede, ogsaa Bogstaverne C. V. H., dannede af mørkerød Tusindskjøn, saa smukt og regelmæssigt, som om den konstigste Skrivemester havde tegnet Trækkene paa Papiir med Purpurblæk.

Van Hopen hentydede Blomsterskriften paa Clara; han og Honoria saae paa hinanden med behageligt Blik; den Lille hoppede og klappede i Hæn-

derne af Glæde. Elias blev hidkaldt — Clara skulde takke ham. „Egentligen tilkommer denne Tak ikke mig, sagde han: men en Anden, som dermed har villet anbefale sig i Herskabets Bevaagenhed." — „En Anden? spurgte van Hopen: Sandeligen, det maa være et duligt, et klogtigt Menneske!" Rort tilføiede Honoria: „Han veed at finde Veien til Forældres Hjerte? Hvo er det?"

Elias lettede forlegen paa Skuldrene, og sagde sagte, at ikke den Lille skulde høre det: „Paa en Maade en Neveu af mig, idetmindste en Søn af min Niece, som lod sig bedaare af en ung Spanier — Stand og Navn vilde han aldrig sige hende — og døde af Græmmelse over sit Feiltrin. Den lille Hugo blev sat i Waisenhuset, hvor han erhvervede sig Alles Kjærlighed; Lærere og Forstandere kaldte ham den Lydigste og Flittigste. Han tegner smukt, skriver og regner som en Mester, og saa ofte han besøgte os, saae vi, hvilken overhaands Lyst han havde til Gartneriet. Saaledes nærmede han sig sit fjortende Aar, og maatte forlade Waisenhuset. Blandt Fremmede vilde vi nødig, han skulde komme. Nu havde jeg, fra den Tid, han begyndte at gaae mig tilhaande her, vel bemærket, hvorlunde Herren hvergang besøgte Haven med forøget Velbehag. Derfor er det, jeg hermed beder mit ædle Herskab ydmygelig, forstaaer sig, hvis hans nærlige Fødsel ikke er til Anstød — —

Honoria trykte mildtbedende sin Ægteherres Haand; Denne sagde efter kort Betænkning: „Behold Drengen som Lærling, kjære Elias! Giv ham Eders Tilnavn, og sig, inden han naaer sin modne

Alder, hverken ham eller nogen Anden, noget om hans Herkomst. Jeg seer ham vel ved Leilighed." — Hermed var Sagen afgjort for det første. Dog kun de den menneskekjærlige Honoria ikke tvinge sig, hun maatte jo see den smukt opløbne, og, skjøndt fattigt, dog høist reenligt klædte Dreng.

Hugo stræbte af alle Kræfter at vinde sit Herskabs Yndest, og det lykkedes ham fuldkommen. To Aar henrandt. I dem var han den nu otteaarige Clara's Legebroder og hendes Forældres Yndling. En Dag sagde Honoria til sin Ægteherre: „Den flinke Drengs Haandskrift vorder med hver Dag smukkere; Haveregningen, som han nu fører allene, stemmer altid paa det nøieste; skulde han ikke kunde vorde en ret dygtig Handelsbetjent?" — Van Hopen saae hende studsende i Øinene; det syntes ham underligt, at han ikke selv var falden derpaa. „Hvo veed?" sagde han smilende, og gik ud i Haven. „Har Du ikke Lyst til at arbeide paa mit Contoir?" spurgte han Hugo, som iilte ham imøde. Dybtrørt kyssede Denne hans Haand med den korte Ytring, han vilde stræbe at vorde en opmærksom og taknemmelig Lærling.

Hugo blev overantvordet til en erfaren Bogholders Underviisning, og inden et Aar var omme, var han saavidt, at han kunde deeltage i den udenlandske Correspondents. Han viste heri en, for hans Alder, udmærket Klogskab, Taushed og Snildhed. Tillige gik han, som van Hopen selv, flittig i Kirke, skyede al slibrig Omgang og benyttede sine Fritimer paa det bedste. Forældrenes Tillid til ham var saa stor, at det

blev ham tilladt, at give Clara, der med hver Dag blev skjønnere, Undervisning i Blomstertegning. Deres Godhed imod ham var lig en Faders og Moders. Hugo var ikke blot istand til at klæde sig fint og smagfuldt, men kunde ogsaa nu og da sætte smaae sammensparede Summer i Principalens Kasse.

Da Hugo havde udstaaet Læreaarene, begyndte man at bemærke, hvorlunde han ikke blot var en sædelig og duelig, men ogsaa en smuk og velvoxen Ungersvend, ja, Pigerne begyndte at betragte ham med velbehagelige Blikke. Men — det rørte ham ikke. Honoria og Clara vare de Eneste han elskede, af det andet Kjøn.

Vi vide ikke, om maaskee Honoria havde bemærket de Kjærlighedsblikke, Hugo fæstede paa hendes Datter, og derfor har villet forebygge et fortroligere Forhold — nok er det, Hugo fik af sin Pleiefader det Hverv, i vigtige Handelsanliggender at gjøre en Reise til Engelland og Frankrig.

Hvor ugjerne end Hugo skiltes fra sin lønlige Kjærligheds udkaarne Gjenstand, var det ham dog ikke muligt, at undvige her. Han maatte lade, som om han anfaae det, der næsten drev ham til Fortvivlelse, for en ubeskrivelig Lykfalighed. Velbehageligen lagde van Hopen sin Haand paa Ynglingens Skulder og bad ham, at han hos Kassereren vilde lade sig forsyne med Penge og Breve, og tilføiede det Løfte, at han, naar Hugo vendte hjem med velforrettet Sag, ikke skulde undlade, at belønne ham paa det anseeligste, ja, over hans Forventning.

„Over min Forventning? sagde Hugo ved sig selv, da han traadte ind i sit Værelse: Neppe!" Men han vilde nu erfare, hvad han torde love sig af Clara selv. Det lykkedes ham at treffe hende ene og at aabne sit Hjerte for hende. Hun gav ham det Løfte, ei at gifte sig i hans Fraværelse, og beseglede det med et søsterligt Afskedskys. Morgenen efter, inden Nogen i Huset var oppe, befandt den Reisende sig alt paa Rheden.

Vel savnede Honoria og Clara, i nogle Uger, den bortreiste Hugo ret smerteligt, men med Tiden blev deres Kummer lettere, især da der indløb Efterretninger om hans lykkelige Ankomst til Engelland og om hans Forretningers heldige Gang.

Det varede heller ikke længe, inden Honoria blev sysselsat med andre Tanker, medens Clara's Hjerte ofte bankede uroligt og ueens med sig selv. Der indfandt sig en Beiler, gandske efter hendes Forældres Hjerte. Det var Hr. van Adrian Drooft, en Søn af Stadens Syndicus og allerede selv Medlem af Raadet, en ung Mand af behageligt, mandigskjønt Udvortes, af store Kundskaber og almeenerkjendt Retskaffenhed. Den huldsalige Clara kunde ikke nægte i sit Inderste, at van Drooft bar Prisen fremfor alle Andre; hun følte, naar hun sammenlignede ham med den heftige Hugo, at hun vilde vorde langt lykkeligere med den sindige, dog muntre van Drooft; hun indsaae, at hun intet Grundet kunde indvende mod hans og Forældrenes Ønske; ja, hendes eget modtagelige Hjerte drog hende efterhaanden meer og mere til den elskværdige Beiler.

Da hun nu ogsaa troede sig overbeviist om, at hun slet Intet havde lovet den paatrængende Hugo, det undtagen, ei at gifte sig i hans Fraværelse, og han snart ventedes tilbage: saa troede hun, at fyldestgjøre hver Pligt, naar hun vel ikke viste sig utilbøielig til en Forbindelse med van Drooft, men dog søgte at opsætte den formelige Trolovelse.

Denne Opsættelse blev hende uden Betænkning bevilget; hendes Forældre glædede sig endogsaa til, at kunne lade den kjære Hugo deeltage i denne glade Familiefest, og van Hopen, hvis første Kasserer nys var død, havde ifinde at overraske ham ved at betroe ham den ledige Post. Clara's Stemning var ikke altid den bedste; dog meente hun, Hugo vilde selv finde, at hun ikke havde kunnet handle anderledes.

Hugo kom tilbage, noget tidligere, end man havde ventet, og modtoges som en længesavnet Søn. Havde Enhver, før hans Afreise, anseet ham for en veldannet og kundskabsriig Mand, saa syntes han nu ved sit Exempel at bevise, hvor herligt Reiser i fremmede Lande kunne bringe alle i Manden liggende Kræfter til Modenhed. Var han end bleven noget brunet af Luft og Sol, saa syntes dog hans Øie endnu fyrigere, hans hele Væsen finere, men tillige hans Bestemthed langt fastere, hans Dom langt friere og skarpere, hans Villie næsten bydende.

Van Hopen bemærkede dette, vel med nogen Betænkelighed, dog ogsaa med Velbehag, og da Hugo havde gjort ham det meest fyldestgjørende Regnskab for sine Forretninger, kunde den glade, taknemmelige Principal ikke længere tilbageholde den Løn, han hav-

de tiltænkt ham. Samme Dag lod han, ved Bordet, den vel noget blegnende Clara overrække ham Nøglerne til Kassen paa en Sølvtallerken. Hugo syntes overrasket, ja, næsten bevæget til Taarer. Han kyssede Clara's Haand, og bevidnede hendes Forældre sin Tak i de meest udsøgte Talemaader.

Saaledes kom Alt igjen i sin gamle Gang, naar man undtager, at Hugo, og ikke van Hopen, syntes at være Herre paa Contoiret. Clara havde gjerne seet, at Hugo i Udlandet havde fundet en anden Gjenstand for sin Tilbøielighed. At han var vidende om hendes nærforestaaende Trolovelse, som der ikke gjordes nogen Hemmelighed af, var udenfor al Tvivl. Alligevel omgikkes han hende med den forrige Beskedenhed og Agtelse, som blot syntes at have vundet i Fiinhed. Iøvrigt syntes han at ville bedøve sig ved forøget Anstrengelse i sin Tjeneste.

Trolovelsesdagen, som Giftermaalet, efter to Ugers Forløb, skulde følge paa, nærmede sig. Da den frembrød, var Hugo stærk nok til, i de fineste Udtryk at lykønske Clara's Forældre, ja hende selv og hendes Brudgom. Til Brylluppet selv paatog han sig at besørge Mangehaande; han opbød al sin Opfindelseskraft for at forherlige Festen. Ja, han besøgte endogsaa, for at udsøge sig Grønt og Blomster, nogle gange sine gamle Pleieforældre, som han beklagede at have forsømt i Forretningernes Tummel.

Imorgen skulde Vielsen gaae for sig. Clara følte sig underligen stemt, og havde alt i nogen Tid seet saare bleg ud. Hun bad Honoria, at maatte gaae

tidligt tilsengs, og kunde neppe tilbageholde sine Taarer, da hun sagde hende Godnat.

Men forlængst var Solen oppe, og man mærkede ikke nogen Bevægelse i Clara's Sovekammer. Man vilde titte ind til hende, men Døren var lukket. Man hentede en Hovednøgle, men Laasen var fordærvet. Endeligen brød man Døren op; Seng og Nattøi var uberørt, Clara var ingensteds at finde. Fortvivlende iilte Honoria til Hugo — ogsaa han var forsvunden! Van Hopen fattede Mistanke, og anstillede en Undersøgelse; i Kassen var en stor Defect, ogsaa Clara's kostbare Brudesmykke blev savnet. Øvrigheden, van Droost, alle Frænder og Venner bleve underrettede om Sagen; man forespurgte sig ved Portene, i Staden, i Havnen; der gik mangehaande Rygter om Bortførelse, om Brudens Afsky for den hende paanødte Brudgom, ja om dobbelt Selvmord, thi tilsidst fandt man ved Stranden nogle af Clara's og Hugo's Klæder. Man udsendte Stikbreve til alle Kanter.

Men Alt blev uden Virkning. Hvis de Flygtende, som jo altid var det Sandsynligste, vare gangne tilskibs, saa maatte man endogsaa frygte for den arme Clara's Liv, thi i Morgenstunden havde der raset en heftig Storm, hvori adskillige Skibe vare forliste.

Honoria døde faa Uger efter, af Græmmelse, og kort efter fulgte hende den gamle Gartners Kone, som i Stilhed havde fældet mange Taarer over Hugo's Utaknemmelighed.

2.

Omtrent tre Fjerdingaar efter at det hidtil Fortalte havde tildraget sig i Holland, sadde tre til fire Rytterſvende, tilligemed en fremmed Soldat, ſom udgav ſig for at være Commandeerſergeant, i den, tæt ved den yderſte Bom udenfor en tydſk Rigsſtad beliggende Gjæſtgivergaard „Guldoxen.“ Det var meget ſilde paa Aftenen og de vare gandſke fordybede i Spil. Nogle Borgere ſtode opmærkſomme bagved dem og ſaae til. Vertinden Cordula ſad i Læneſtolen ved Kakkelovnen, i det Haab, at Gjæſterne ſnart ſkulde bryde op, og ſnart læſte hun et lille Stykke af ſin Aftenbøn, ſnart nikkede hun med Hovedet i behagelig Slummer. Den ærbare Gjæſtgiver, Hr. Claus, gik, med Hænderne paa Ryggen, op og ned i Stuen, og ærgrede ſig ſaa ſmaat, deels fordi Commercen varede ham forlænge, deels fordi han ynkedes over den arme Tjeneſtepige Jutta, ſom, ſaavidt han kunde ſkjælne, heller ikke vilde komme i Seng inat. Vertens Søn, den ranke fireogtyveaarige Daniel, polerede, ved et afſides Bord, ſin Bøſſe, og ſkjelede ſtundom, naar Ingen mærkede det, til den hvidarmede Kjælderpige, der ſad paa en Skammel og ſkurede et Tinkrus.

Jutta var nu etogtyve Aar, og en Krone for alle Piger i hele Egnen. Ingen kunde ſige hende Noget paa; alle Ungerſvende ſaae med elſkovsvarme Blikke efter hende, naar hun viſte ſig paa Gaden, men Daniel iſær. Hans eneſte Glæde var, at ſee hende; hans meſte, men bittre Kummer var, at hans Forældre, ſom ſelv vare fattige, ikke vilde vide af en Forbindel-

mellem ham og den fattige Pige, og at Denne derfor slet ikke vilde høre paa hans Klager.

Nu opstod en pludselig Larm ved Spillebordet. Spillet var tilende. Den fremmede Sergeant, en mager fregnet Rødkop, havde vundet alle de Andres Penge. Det lakkede stærkt mod Midnat, sagde han nu. Saasnart Dagen gryer skal jeg være hos Capitainen, thi vor Afreise stunder til. Lader os blive sammen endnu en Stund, og drikke, til Hanen galer, paa min Fortuna! — Hr. Clausen rynkede Panden, men vovede ikke at gjøre Indsigelse. Soldaterne samtykkede, endogsaa nogle Borgere lode sig overtale til at blive. Sergeanten greb en Haandfuld Smaapenge, sprang til Skjænkebordet, bad Jutta holde Forklædet op, og derpaa hente Viin. Idet han sagde dette, vilde han omfavne hende. Men hun viste Penge og Favntag tilbage med opløftet Haand. Daniel foer op, laae Bossen an og raabte: „Hr. Sergeant!“ Den Uforskammede foer sammen, kaldte Jutta, med giftigt Blik, en Tosse, kastede Pengene foragteligt paa Gulvet, og tog derpaa Plads hos de øvrige Gjæster.

Imidlertid var der begyndt en Samtale om Lykke i Spil; derfra kom man paa Tale om Trolddomskonster. Ønskehat, Hækkepenning, Pasauerkonsten*) og Alrunen

*) Det er den Konst at gjøre sig fast mod Hug, Stik og Skud — Sværd og Kugler undtagen, der, som man sagde, maatte see Blod. — En Student i Pasau skal have opfundet den. Beskyttede af denne Konst, skulle de tappreste Hørførere, efter Slaget, have ry-

gave Stof til mangfoldige Meningsyttringer. „Med Alrunen har det sin Rigtighed! tog Sergeanten Ordet, da Jutta, med to Kander Viin, kom op fra Kjælderen: Jeg selv har engang seet en Alrune hos En af mine Kammerater. Bemeldte Kammerat havde Lykke i Spil og Elskov, hvor han saa bankede paa. Men, hvo Djævelen torde vel, i stillen Midnat, opgrave slig en Rod under Galgen?" — „At gaae til Galgen ved Midnatstid, svarte den gudfrygtige Vert: ikke i slig ugudelig Hensigt, notabene, men i et ærligt Ærinde, det kunde Enhver vel vove som havde Gud i Hjertet og en god Samvittighed!" Der opstod en Strid derom. Nogle holdt med Verten, Andre med Sergeanten. Endeligen tog Denne en Skindpung frem, og sagde spottende til Modpartiet: „Holla, velan, I gudfrygtige Samvittigheder! Denne Pung indeholder 50 Gylden, og den giver jeg Den, som endnu i denne Nat, naar Klokken slaaer Tolv, gaaer ud til Retterstedet, og, til Vidnesbyrd om at have været der, skjærer en Spaan af Galgedøren. I Morgen ville vi undersøge, om Spaanen passer, og er det saa, har jeg tabt mine Penge!"

Man yttrede Tvivl om denne Tales Alvorlighed; men han blev derved, og gav, til Beviis, Verten Pungen i Forvaring. Alle saae betænkeligt paa hverandre, endogsaa Daniel var gandske forblyffet. „Seer I nu, I fromme tappre Sjele!" haanloe Sergeanten — da treen Jutta for ham, rank og kjæk, med en blinkende

---

stet Kuglerne ud af deres Klæder og Støvler. Endogsaa den fromme Gustav Adolph kunde — saa gik Sagnet — kun dræbes ved Sølvkugler.

Kniv i sin Haand, og raabte bestemt: „Jeg tager Jer paa Ordet; jeg bringer Jer Spaanen!"

Alle tabte Mælet af Forundring. Værten og hans Kone sagde omsider: „Lad det være, Pige? Man maa ikke friste Gud." Daniel greb Jutta's Haand, og sagde: „Jeg veed vel, at Du ikke gjør det for de lumpne Penge, men fordi Din Moder ligger dødsyg. Men — der bliver vel Hjelp for hende endda. Gjør det ikke, eller lad mig gaae med Dig!"

„Allene! raabte Sergeanten ondskabsfuld: og end er det for tidligt!" Han rev Vinduet op og saae ud; det var en stormende Aprilnat; Skyerne fløi, Maanen og Stjernerne kæmpede med dem. „Ha, ret tilpas! jublede Sergeanten: En herlig Nat at spadsere i! Hold Dig rede, knipske Noer! Det vil være Satan en Plaseer, at dreie saa smuk en Hals en Smule af Lave!"

„Siig, naar det er Tid!" svarte Jutta koldt, og lænede sig til Væggen. Da saae en ærbar Borger medynksfuld paa den vakre Pige, og sagde: „Betænk vel, hvad Du har ifinde! At berøre Mørkets Rige, bringer Fare, og sligt et Vovestykke er kommen Mangen dyrt at staae. Jeg selv kunde fortælle en mærkelig Begivenhed fra mine Ungdomsdage af, som —

Alle bleve nysgjerrige, og bade ham fortælle. Commandeersergeanten yttrede, Klokken var først halvtolv, altsaa var der god Tid endnu.

Den Gamle begyndte: „Ikke langt fra den Flække, hvor jeg er født, staaer et lidet, brøstfældig Kapel, kaldet Sebalduskirken, hvori der, eengang om Aaret, og det i Midnatstimen efter Sebaldusdagen, blev sun-

gen en Psalme. I sig selv var Stedet allerede rædsomt nok, dog blev det Gruelige endnu forøget ved en næsten kæmpemæssig Menneskebeenrad, som stod i en Fordybning ved Døren. Sagnet gik, at det var en for femhundrede Aar siden afdød Ridder Sebald. Han havde engang, i Drukkenskabs Raserie, forbandet Jorden, som er Alles Moder, og derfor ingen Hvile fundet i dens Skjød; da han sænkedes deri, havde den opkastet ham igjen. Nu kunde Skelettet ikke hensmuldre, men maatte vandre omkring i Skumringen, indtil der fandtes En, som bar det til de tre Kors. Saa kaldte man nemlig et Slags Rettersted, som for mange Tider siden var bleven reist paa en nærliggende Høi. Ikke langt fra den Fodsti, som fører forbi Kapellet, laae en Kroe, hvori Bønder og Borgere hyppig indfandt sig. Min Fader tog mig stundom med derhen. Selskabets Pudsenmager var en allerede aldrende, frygtelig vanskabt Krobling, som man blot kjendte under Navnet Fiol-Hans. For en Snaps lod han sig misbruge til alt Muligt, og havde derved næsten gandske mistet sin Smule Menneskeforstand. Engang — det var en Efteraarsnat — bleve Gjæsterne længere sammen. Talen var kommen paa Spøgelser, og Mange af de Tilstedeværende pralede med Heltegjerninger, som de, i saa Henseende vilde have øvet. Man snakkede frem og tilbage. Fiol-Hans lod Buen glide over Strengene paa sin usle Fiolin, og erklærede, at han, hvad Tid det saa var, vilde binde an med en Gjenganger. Man loe; men en riig Forpagterson kastede en Daler paa Bordet og sagde: „Denne er Din, Hans, naar Du strax bringer Junker Sebald en Hilsen fra mig og beder ham komme hid

at drikke med os for min Regning." Den halvgale Krobling svarte: „Meget vel! meget vel! Daleren er i min Lomme!" Han lod sig give et Glas Brændevin, og gik. Nogle af de Tilstædeværende gik efter ham, og traadte udenfor Døren, hvor man kunde see Kapellet og Korsene. Dog vendte de Fleste af dem snart tilbage, og hele Sagen syntes glemt. Pludseligen styrtede Nogle af Gjæsterne ind i Skjænkestuen med det Budskab: Hans Har skreget frygteligt, var kommen springende som en Besat, og derpaa segnet om. Man søgte ham op, og bar ham ind. Neppe var han istand til at fremstamme følgende: Skelettet havde, paa hans Hilsen, udstrakt Armene efter ham; skjælvende havde han grebet Flugten, da var Noget pludseligen falden ham paa Nakken som Bly, havde tilsnort hans Hals, og da han saae sig om i sin Angst, havde Beenraden kysset ham — kort, Ridder Sebald havde redet paa Ryggen af ham. Da han havde fremstammet dette, opgav han sin Aand, og blev begraven ved —

„Klokken er falden til Slag!" afbrød Sergeanten ham, vendende sig til Jutta. Alle meente, Fortællingen maatte have knækket hendes Mod; men hun, som imidlertid havde slaaet Øinene ned og foldet sine Hænder, spurgte kun: „Er det nu Tid?" og gik, med faste Trin, ud af Stuen.

Vantroe rystede man paa Hovedet; men man hørte Gadedøren aabnes og lukkes. Man traadte til Vinduerne, og saae allerede Jutta i en Frastand. Daniel vilde efter hende, men hans Forældre forbøde ham det strengt. Soldaterne og Borgerne gik kort efter søvnige bort, med den Ytring, at de i Morgen tidlig vilde

erkyndige sig om Sagens Udfald; kun Folkene i Huset bleve oppe, thi de vare saare urolige.

Den modige Pige følte sig styrket ved en from Bøn og ved den Tanke, at hun idetmindste kunde skaffe den lidende Moder et blødt Dødsleie og en anstændig Begravelse. Hun forfulgte rask sin Vei gjennem den menneskefomme Gade og kom til den yderste Bom. Bommanden, som just stod i Døren, saae paa hende med store Øine og spurgte forundret: „Ei, ei, kjære Jomfru, hvorhen paa denne Tid?" — Venligt svarte hun: „Jeg skal ud og hente Brænde — jeg har lovet at koge en Skeefuld Suppe til min syge Moder. Om en liden halv Time kommer jeg tilbage."

Nu skred Jutta, for desbedre at bekæmpe Frygten, stedse hurtigere fremad, og saae sig ikke tilbage, men løftede Øinene mod de kæmpende Stjerner og de drivende Skyer. Hun skyndte sig endnu mere, da Kirkeuhret havde slaget Tolv. Alt øinede hun Høien, hvor Galge og Hjul stode; Maanen skinnede af og til gjennem Skyerne; den arme Synder, som hang i Galgen, dinglede frem og tilbage, bevæget af Vinden; Tanken om Sebaldusbeenraden fløi hende gjennem Hovedet; hun foer gysende sammen. Dog fattede hun sig igjen, og traadte Retterstedet nærmere, da saae hun ved Hjulenes Pæle, en hvid og en mørkfarvet Hest. Hendes Hjerte slog atter bangere — hun vidste ikke, om hun skulde holde Synet for Sandhed eller for Spøgelseblændværk. Dog tog hun Mod til sig paany, og raabte: „Alle gode Aander love Gud!" Da Ingen svarte, traen hun hen til Galgedøren, for med den skarpe Kniv at skjære sig en dygtig Splint af Stolpen.

I dette Øieblik hørte hun en ængstelig Stønnen og Jamren. Selv den Modigste var vel blegnet, Ogsaa Jutta skjalv. Lyden syntes at komme fra en Grøft bag Retterstedet; den lignede et Menneskes Stemme; hun troede at høre Skriget: „Jesus!" Men Lyden blev jo længere jo svagere. Som begeistret af høiere Indvirkning, løb hun med den blinkende Kniv i Haanden, hen mod Grøften, og saae, i det blege Maaneskin, en qvindelig, til Jorden kastet Skikkelse, som en Mand, i hvis Høire blinkede en Dolk, greb i Struben med sin Venstre.

„Guds Hævn over Dig!" raabte hun nu, fri for al Frygt, og sprang, skjøndt den forfærdede Morder affyrede en Pistol mod hende, hurtigt ned med den høitsvungne Kniv. Nidingen lod strax sit Offer fare, klatrede op af Grøften, løb til den nærmeste Hest, kastede sig derpaa, og galopperede, som om Fanden var efter ham, over Stok og Steen.

Jutta knælede ved Siden af den rallende Qvinde, søgte at stille det stærktrindende Blod, og, da dette ikke lykkedes, at hjelpe den Saarede op af Grøften; var dette muligt, meente hun, saa vilde hun nok have Kraft til at bære den Ulykkelige til Byen paa sine Arme. Men det var umuligt. Jutta vidste hverken ud eller ind i sin Angst. Hun løftede sine Arme mod Stjernerne, og raabte af Hjertensgrund: „Herre, vær mægtig i mig den Svage! Herre, hjelp mig!" Og neppe havde hun udtalt denne Bøn, før en Tanke gjennemlynte hende. Hun vidste nu, hvad hun skulde gjøre. Omhyggeligt tilhyllede hun den Ubekjendte med sit Torklæde, klattrede

op paa Høien igjen, løste den hvide Hest, svang sig i Sadelen og galopperede ad Byen til.

Bommanden forfærdedes, som om han saae en Aand, da Jutta, med flyvende Haar, kom hidjagende paa den hvide Ganger, med det Raab: „Meld Øvrigheden ufortøvet, at der ved Galgen ligger et saaret, halvdødt Menneske!" hun fløi forbi og jog videre, saa Steenbroen sprudlede Funker.

Jutta sagde sit Herskab det Allernødvendigste, og bad, at en Saarlæge og en Vogn eller Baare med Sengeklæder, maatte vorde sendt derud. Selv tiltraadte hun strax Tilbageveien.

Claus og Daniel, og de Mænd, de havde taget med sig, fandt allerede Jutta sysselsat med den Saarede. Denne aandede kun svagt. Dog lykkedes det, paa en Baare at bringe hende til Byen. I Herberget indfandt sig snart nogle Læger, som med Omhu toge sig af den Syge. Vel mat, men saare kjærlighedsfuld, slog hun stundom Øinene op; hendes Ansigtstræk viste, trods Dødens Bleghed, den høieste, meestrørende Ynde; hendes fine Hud og Dragt hentydede paa fornem Stand.

Med Dagens Frembrud løb Rygtet om denne forunderlige Tildragelse, forvanskket mangelund, gjennem Byen. Øvrigheden lod strax en Undersøgelse anstille. Om den hvide Hest, samt om en i Grøften liggende Dolk og en affyret Lommepuffert, vidste Ingen at give mindste Oplysning; Bommandens forvirrede Beretning, den ogsaa i Grøften forefundne Brødkniv og det uldne Tørklæde, som Jutta vedkjendtes, samt hendes blodige Kjole, kunde vække Mistanke; hendes kraftige Skikkelse, hendes heroiske Væsen lod slutte, at hun nok

kunde være istand til en voldsom, lidenskabelig Handling. Deeltagelsen var almindelig. Man vilde vide Gjerningsmanden, man ønskede Hævn. Den fremmede Sergeant, som var hadelig paa Kjelderpigen, havde ladet mangt et betænkeligt Ord falde; Folkets Stemme, men Bagtalelsessygen især, opsnappede det onde Rygte med Begjerlighed, og forsynede det med Tilsætninger. Dommeren var nødt til at tage Pigen i Forhør, hvor meget der end talte til hendes Fordeel. Hun fortalte den hele Begivenhed, vel med dyb Følelse, dog ogsaa med saa stor Simpelhed, Troskyldighed og Klarhed, at alle Tilstedeværendes indvortes Overbeviisning ikke blot frikjendte hende, men ogsaa agtede hende for den Ulykkeliges Frelserinde. Man sagde hende, at hun, for det første, maatte finde sig i, at blive i Forvaring; hun var villig dertil, og bad blot om Tilladelse til at fortsætte den saarede Dames Pleie.

Man troede først, at maatte adspørge Lægerne. Men disse eenstemmigen forsikkrede, at hendes Saar umuligt kunde hidrøre fra den fundne Brødkniv, men maatte være bibragte med et spidst, trægget Instrument, og sandsynliggiiis med den indleverede Dolk. Da man førte Jutta til den Fremmedes Seng, og den Sidste, paa det Spørgsmaal, om hun kjendte denne Pige, vel bestræbte sig for at tale, men, da hun var for svag dertil, ret omt saae paa hende med de matte Øine og klappede hende paa Kinden med den voxblege Haand: da stod den høie Lilie, reentvættet af al Mistanke, atter i sin fulde Glands. Jutta blev strax frigiven; den saakaldte Sergeant derimod, som imidler-

tid var greben i flere Bedragerier, blev af Byfvendene jaget ud af Byen.

Langt om længe kunde den Syge tale lidet; paa de gjentagne Spørsmaal nævnede hun sit Navn — Clara van Hopen. Man erindrede dette Navn; man søgte videre, og fandt det Signalement, som var udstædt af hollandske Øvrigheder. Alt stemte. Strax gjorde man den behørige Indberetning. Den fornemste Bankør i Staden iilte selv til Herberget, og tilbød Clara sit Huus, sin Kasse, Alt hvad han eiede. Clara derimod gav at forstaae, at hun følte den visse Død i sig; at hun derfor ønskede at blive hvor hun var, og især at beholde Jutta hos sig. Langsomt reiste hun sig lidet, som en Blomst, der bærer den dræbende Orm i sin Kalk. Det var hende da muligt, at give Oplysning om sin Skjebne, og den meddele vi her, for saavidt den ikke alt er Læseren bekjendt.

3.

„Da Hugo var kommen tilbage fra sin Reise, viste han sig ligesaa tilbageholdende og endnu artigere mod mig, end tilforn. Kun bemærkede jeg, at han stedse arbeidede paa, at faae mig i Tale under fire Øine. Min lønlige Ængstelighed voldte, at jeg undveeg det. — Det lykkedes mig en Tidlang, og alt smigrede jeg mig med det Haab, at han havde fraſagt sig enhver Tanke om min Besiddelse. Med al et ungdommeligt Hjertes Inderlighed hang jeg ved van Drooſt, og frygtede Intet af Hugo mere.

Saaledes henrandt igjen to-tre Uger. Da begav det sig, at Hugo, i et ubevogtet Øieblik, greb min Haand, trykte den mod sine Læber, og tilhviskede mig med mørkt Blik: „En Afsked tør den Forstødte dog vel haabe? Betænk: herpaa beroer en Mands Vel og Vee, som engang smigrede sig med, ei at være Dem ligegyldig." — Jeg var saare bestyrtet; jeg kunde ikke svare. Der kom Fremmede. Han nikkede, som om han tog min Taushed for et Løfte, slap min Haand og blandede sig mellem Gjæsterne. — Mit Hjerte skjalv nu, saa ofte jeg tænkte paa ham; dog vovede jeg ikke, at betroe Nogen min Frygt.

To Dage efter besøgte jeg en ældre Veninde i hendes Have. Hun forlod mig, under et Paaskud. Jeg gik ind i et Lysthuus, men pludseligen treen Hugo ind til mig, greb med Heftighed min Haand, og trykte den mod sit Bryst. Jeg vilde rive mig løs og fly, men hans kraftige Haandtryk, hans fortvivlede Aasyn holdt mig tilbage. „Bliv, Clara, sagde han: og hør mig ud! Alt maa komme paa det Rene imellem os. Med hvad Lidenskab jeg har elsket Dem næsten fra min Barndom af, kan ikke være Dem ubekjendt. Ogsaa De —

„Gode Hugo!" afbrød jeg ham bedende. — „End har jeg ikke udtalt! Ogsaa De, ogsaa Deres Hr. Fader berettigede mig til de høieste Forventninger; han lovede mig en Belønning, som jeg neppe gjorde Regning paa. Hvorpaa kunde jeg tænke her, uden paa at vorde hans Compagnon? Og var jeg først det, kunde jeg vel ogsaa haabe, at vorde hans Svigerson." — Jeg vred mine Hænder, jeg vilde afbryde ham, men han vedblev med stigende Ild:

„Endnu veed De ikke Alt! Sysselsat med slige Udsigter, reiste jeg, og kom til Europa's stolteste Stæder. Her lærte jeg at indsee, hvad Rigdom og Glands formaaer; i mig følte jeg Kraft til at vinde begge Dele; jeg vovede Meget paa egen Hazard. En gunstig Stjerne oprandt for mig: jeg stolede paa den, paa den, som kun lyste for mig, for at dale! — Uden Dem kan jeg ikke leve. Kun den Tanke, at vinde Deres Besiddelse, og, inden jeg røbes, at vorde van Hopens Svigerson, førte mig tilbage. Uden Ære kan jeg ikke leve! Kun den Omstændighed, at Deres Fader gjorde mig til sin Hovedkasserer, skjuler endnu min Ulykke og min Skjændsel!"

Da han havde sagt dette, tabte jeg Bevidstheden; jeg faldt i Afmagt. Han søgte ved smigrende Ord at kalde mig tillive igjen. Da jeg havde fattet mig lidet, vedblev han med fyrig Ømhed: „Og nu — Du, Du, for hvem jeg gjorde og vovede Alt, kan Du forlade mig i min Elendighed? Kan Du ville en Mands Skjændsel og Død, som tilbeder Dig?"

„Store Gud! tog jeg Ordet: De veed, at jeg skal troloves med van Drooft, og aldrig vil min Fader —

„De har Ret, sagde han: heller ikke er det det, jeg ønsker nu: min Skjændsel vilde dog komme for Lyset om føie Tid. Men — Kjærligheden er ikke bunden til noget Himmelstrøg. Jeg og Du ville være rige og lykkelige overalt. Fly med mig!" — Jeg bævede ved dette Ord; jeg besvor ham, at opgive denne Tanke; jeg bad ham ihukomme min barnlige Pligt.

„Du vil ikke, Clara? Er det Din sidste Beslutning?" spurgte han hastigt. Jeg kunde ikke svare. „Vel an da, vedblev han i halv Afsindighed; saa und mig, Troløse,

idet mindste den Trost, at dø for Dine Fødder!" Han fremtog en Pistol, og satte den mod Panden.

Med hvilken Angst jeg faldt ham i Armen, behøver jeg ikke at sige. Han syntes rørt ved min Medlidenhed, ja noget beroliget. Han begyndte at tale i blidere Tone, og fik mig omsider, snart ved de ommeste Forsikkringer, snart ved de indstændigste Bønner, snart ved de grueligste Trudsler, til at samtykke i Flugt. Da han var kommen saavidt, begyndte han at tale om Midlerne. Han sagde, at vor Flugt først kunne skee kort før mit Bryllup. Han gjorde mig det slutteligen til Pligt, ei at røbe noget for noget Menneske, hvad der var forefalden imellem os, men at opføre mig mod Alle, især mod van Drooft, som hidtil — gjorde jeg det ikke, da skulde strax et Skud sige mig, hvad Offer der var falden for min Troløshed!" Dermed forlod han mig. —

Da jeg kom hjem, syntes Alt mig at være en Feberdrøm! Dog følte jeg desværre altfor snart, at det var frygtelig Sandhed. Men hvad kunde jeg gjøre? Jeg vil være oprigtig og tilstaae, hvorlunde jeg vaklede mellem van Drooft, som jeg hjerteligen elskede, og Hugo, min Barndomsven, som jo var ulykkelig, fordi han havde mig saa kjær. Mit Hjerte, mit hele Liv syntes deelt.

Hugo mærkede snart, hvad Magt han havde over mig. Han syntes alvidende, naar han var fraværende; var han nærværende, da regjerede han mig ved Vink. Men han vidste ogsaa at hilde mig i fastere Baand. Han skaffede sig Nøgler til alle Dørre i Huset; paa min Trolovelsesaften fandt jeg ham, til min Dodsskræk, i mit Sovekammer. Her fandt jeg

ham tiere, uden at kunne fly, uden at torde raabe om Hjelp. Han forsikkrede, at Skibspræsten paa en i Havnen liggende Fregat vilde vie os, saasnart vi kom til ham. Jeg var redningsløs forloren! Ligegyldighed, Bedøvelse, Sløvhed betog mit Hjerte.

Nu var der kun to Dage til mit Bryllup. I Natten til den første sneg Hugo sig atter ind til mig, og sagde, jeg skulde næste Nat holde mig rede at fly til Spanien, hvor han havde meget fornem Familie — noget, jeg studsede ved at høre. Jeg skulde medtage mit Brudesmykke og min Moders Prætiosa; hvor disse laae, vidste han nøie at betegne mig; en Forklædning til mig havde han paa rede Haand, og nogle Matroser skulde bringe os ud paa det seilfærdige Skib. Jeg var gandske i hans Magt. Næste Aften gik jeg tidligere end sædvanligt tilsengs. Men til at medtage min Moders Kostbarheder havde jeg ikke Mod.

Reisefærdig kom han til mig ved Nattens Indbrud. Han bragte mig Klæder. Nogle af mine tog han med, for at kaste dem ved Bredden af en Kanal og derved vildlede de Søgende. Jeg brast i Graad, men han rev mig med sig. Jeg var som ude af mig selv og veed ikke, hvad der foregik med mig, før jeg befandt mig paa Rheden. Vi bestege en Baad, som bragte os ombord. I Kahytten kastede jeg mig paa et Leie og sank i en Dodsslummer.

Jeg kan ikke sige, hvorlænge jeg laae saaledes. Kun mindes jeg, at jeg stundom vaktes af en frygtelig Skrigen, Brusen og Bragen. Der havde reist sig en Storm, som truede os Alle med Undergang; min Samvittighed vaagnede; fortvivlende udraabte jeg mine Forel-

dres Navn. Hugo kom snart til mig, at trøste mig, snart var han ved Roret, snart kommanderede han Matroserne. Hans rolige Mod i Elementernes meest rasende Kamp indgjød mig et Slags Ærefrygt for ham.

Endeligen lagde sig de oprørte Bølger. Vi landede, som jeg hørte, paa en tydsk Kyst. Hugo førte mig til et ved Stranden beliggende Herberg. Neppe havde han ladet os anvise et Værelse, før jeg skulde vise ham mit og min Moders Smykke. Han raste, da jeg havde kun mit at fremvise, og sagde, at han kun, for ogsaa at faae dette ihænde, havde opsat vor Flugt saalænge. Nu først saae jeg i ham ikke blot den sandselige Forfører, men ogsaa den hykkelske, egennyttige Bedrager. Dog syntes hans Lidenskab for mig at være ligesaa stor som hans Havesyge.

I den næste Hovedstad kjøbte Hugo Heste og Vogn, fæstede en Kudsk, to Tjenere, samt en Pige for mig. Fra nu af kaldte han sig snart en engelsk Skibskapitain, snart en fransk Marqvis, snart en hollandsk, snart en tydsk Adelsmand. I fortroligere Øieblikke sagde han mig, at vor Vei gik gjennem Tydskland til Italien; her ventede os en stor Lykke, da hans Fader levede her i høieste Anseelse som spansk Gesandt.

Vi reiste nu gandske herskabelig gjennem mange Lande, fra en stor Stad til en anden. Vi boede i de fornemste Auberger, og en Tidlang gjorde Hugo Alt, for at opmuntre mig. Dog fandt han nu ogsaa tidt Bekjendte fra Paris og London, som syntes mig at være Spillere og Lykkeriddere. Stundom bragte han dem hjem med tilligemed deres Koner og Cousiner, som han alle stod paa en venskabelig Fod med. — Nu begyndte

han ogsaa at udeblive hele Dage, ja hele Nætter. Jeg vovede ikke at beklage mig derover; mine Taarer flode kun i Londom; ofte sukkede jeg søvnløs paa mit eensomme Leie: „O, vidste min Fader, vidste min Moder det!"

Da dette Levnet havde varet nogle Maaneder, begyndte Hugo at forfalde til en med Fortvivlelse beslægtet Mismodighed. Mit Smykke, Alt hvad jeg havde eiet af Værd, Alt hvad han havde taget af min Faders Kasse, var — det tilstod han selv — efterhaanden tabt i det meest rasende Lykkespil. Han forestillede mig, at vi, for at komme til Italien, maatte indskrænke os; jeg havde ingen Villie mere. Vognen blev solgt; Tyendet afskediget. Tilsidst reiste vi nu videre, og overnattede i de simplere Vertshuse. Dog opholdt vi os af og til i Byer af Middelstørrelse, hvor Hugo atter begyndte at forsøge sin Lykke i Spil. Ja, en Morgen fortalte han mig, hvorlunde han afvigte Nat havde bortspilt mig til en smuk, steenrig Baron. Da jeg betoges af en Dødsens Skræk ved denne Yttring, erklærede han det var Spøg; dog troede jeg, det var alvorligmeent. Thi alt følte jeg, at han var kjed af mig.

Efter at vi en Dag havde spiist til Middag i en usel Landsbykroe, sagde Hugo, han fandt Leilighed til at sælge min Hest med Fordeel, og saae sig desværre nødt dertil. Hans kunde ogsaa godt bære os Begge. Der overfaldt mig en bange, uforklarlig Anelse; Alt, hvad han sagde, kunde ikke stille mig tilfreds. „Nu, saa behold den da!" sagde han, og opgav sit Forsæt. — Mod Aften rede vi videre. Da det skumrede, mødte os en Kareth med sex for. „Saaledes kunde vi

ogsaa reise, sagde Hugo ærgerlig: hvis Du ikke havde været en Tosse!" Jeg tang. Det blev mørkere. Hugo blev stundom tilbage. Han fremtog en Pistol — der greb mig en Angst, som jeg hidtil, trods saamange jammerfulde Timer aldrig havde følt Mage til. Dog blev mit Hjerte noget lettere, da jeg vinede Byens Taarne her. Det var Nat, da vi kom til en dyb Grøft ved Landeveien. Nu yttrede Hugo, at vi maatte klæde os om, da han maaskee traf fornemme Venner i Staden, vi nu kom til. Han bandt Hestene, tog en Pakke af sin, og førte mig ned i den tørre Grøft, som han spøgende kaldte „Pyntekammeret." Udentvivl meente han, her lettest at kunne vorde saa besværlig en Byrde qvit, som jeg var ham."

4.

Det omtrent var Indholdet af den angerfulde Clara's ofte afbrudte Bekjendelser. Strax efter blev hun atter svagere, og laae hele Dagen maalløs hen. Engang spurgte hun, om der intet Budskab var kommen fra hendes Hjem. Man svarte: Faderen levede, Moderen havde det ogsaa godt! Den Syge forstod disse Ord, foldede stille sine Hænder og bad, at maatte vorde beretet næste Dag.

Da hun havde nydt det hellige Sakramente med stor Bevægelse og Andagt, gav hun ved Tegn at forstaae, hun ønskede at skrive noget. Man bragte hende Papiir og Pen; hun lagde Bladet paa sin Bønnebog, og skrev med skjælvende Haand: „Jeg havde en Melke-

søster, som døde i sit tredie Aar. Hvad I vilde have gjort mod hende, det gjører mod Jutta. O min Fader! O min Moder —" Da Jutta næste Øieblik bøiede sig over den Syge, var hendes Øie brustet.

Da Liget, fjerde Dag efter, høitideligen blev stædt til Hvile, skete et Ophold underveis. En Reisevogn kom Processionen imøde, en gammel og en ung Mand stege ud, og slnttede sig tause til Følget. Da Kisten nedsænkedes, traadte de nærmere, trykte hinandens Haand, og stirrede ned efter den, mens de klare Taarer rullede dem over Kinderne. Fulde af Medynk hviskede de Omstaaende: „Sikkert Faderen og Brudgommen!" Og det var saa.

Saasnart van Hopen saae Jutta, fattede han Godhed for hende, og denne Godhed steeg, ved daglig Omgang og nøiere Kjendskab, til faderlig Kjærlighed. Han besluttede, at tage Pigen med til Holland, og sørge for hende som for en Datter. I denne Beslutning følte han sig bestyrket, da han mærkede med hvilken Velbehag van Droost betragtede den yndige Pige. Han kaldte hende for sig, og foreslog hende at reise med. Deri kunde hun ikke samtykke, svarte hun høfligt: hun kunde ikke forlade sin Moder. Nu gik han videre. Han tilbød hende et godt Udstyr i Tidens Længde, og aabnede hende Udsigt til et anseeligt Giftermaal.

En Glædesrødme farvede hendes Kinder, da hun hørte tale om „et godt Udstyr;" derimod blev hun straxgandske beklemt, saasnart den Gamle nævnede det „anseelige Giftermaal." Hun betænkte sig et Øieblik, og begyndte derpaa bly: „Vil I skjænke mig en liden Medgift, ædle Herre, saa — „Det er afgjort!" svarte

van Hopen. — „Saa tillad, vedblev Jutta hurtigt, i det hun kyssede Oldingens Haand: at jeg foreſtiller Eder min forlængſt udvalgte Brudgom!“ Dermed fløi hun ud, og ned af Trappen.

Kort efter kom hun trækkende ind med Daniel. „Med ham, raabte hun fyrigt: med ham er jeg opvoxen; hans Forældre have behandlet mig ſom en Datter; han har altid elſket mig, og — nu tør jeg ſige det — jeg ham; han har underſtøttet min Moder paa alle de Maader, han vidſte og kunde, den Stakkel; han er allerede Borger og en god Huusholder, en from Søn; hans Forældre ville gjerne have mig til Svigerdatter, men jeg er altfor fattig — min Moder vil græde af Glæde — —

„Stille, Pige! ſagde van Hopen, vinkende med Haanden: Du er alt for veltalende. Sandelig, Du kunde være bleven en uforlignelig hollandſk Borgemeſterfrue. I Guds Navn! Jutta er mit adopterede Barn. Van Drooſt ſkal beſørge det Hele — han maa troſte ſig ſaa godt han kan. Gaaer nu Eders Vei! Jeg trænger til Hvile!“

Til Brudeparret kjøbtes det ſtolteſte Herberg i Staden, ſom endnu den Dag idag bærer Navnet: „Den hvide Heſt,“ og Jutta's Billede, ſaaledes ſom hun ſprængte ind til Byen fra Retterſtedet, er endnu at ſee paa Stadens Raadhuusſal. Om Hugo veed man hverken hvor han er ſtøien eller fløien. Og hermed er Hiſtorien ude.

(Fr. Kind.)

General Miloradowitsch.

(Myrdet i det sct. petersborgske Oprør den 26de Decbr. 1825.)

Under Felttoget 1805 kommanderede General Miloradowitsch i den varme Træfning ved Ollmütz den anden Linie af det bagrathionske Armeekorps. Ved Uforsigtighed af nogle Jægere paa hans Divisions høire Fløi gik nogle Bøsser løs; de Øvrige anfaae det for et velkomment Signal; uden at oppebie Kommandoen, fulgte de Exemplet, i den Formening, at Fjenden rykkede frem under de tykke Dampskyers Skjul; uagtet alle Anstrengelser af Officererne udbredte Ilden sig hurtig over den hele anden Linie, truende med at ødelægge den første og bringe en ulykkelig Forvirring i det Hele. I dette frygtelige Øieblik sprængte Miloradowitsch frem for Fronten, reed langsomt op og ned under sit eget Mandskabs Kugleregn, raabende med fast Stemme: „Hører op at fyre! Det er Vore som staae foran!" Det dristige Vovestykke lykkedes, og Fjenden blev slagen.

I Slaget ved Wiasma havde en stærk fransk Kolonne stillet sig saa fordeelagtigt, at den over en Time havde seierrig forsvaret sin Plads mod Russernes Angreb, og forhindrede deres videre Fremrykning. Da reed Miloradowitsch frem for Fronten af det tappre Pawlowske Regiment og raabte: „Grenaderer! Idag er det min Navnedag! Gud med mig! (Bog moi! hans Yndlingsordsprog) Jeg forærer Jer hiin Kolonne!" Soldaterne raabte Hurra, og drev med Bajonetten de Franske ud af deres faste Stilling. Slaget

blev vundet; Seiren bragte Russerne igjen til Niemen, og her, ved Overgangen over denne Flod, var det, at Keiser Alexander i hele Armeens Paasyn omfavnede Miloradovitsch og ophøiede ham i Grevestanden.

(W. von Schilling.)

De stumme Brødre.

To Tvillinger seer man paa viden Jord,
Heel slinke monne de være;
Dog hører man ei af dem et Ord;
Thi stumme de begge ere.
Men skjøndt ei med Ord og lydeligt Sprog,
De tale dog,
Saa dybt det trænger til Hjerte.

Hvad Du vil begrave i Tausheds Hjem,
Det maa Du de To ei røbe!
Thi sjelden holdes det skjult hos dem,
Men rundt de strax dermed løbe.
Om tunge Sorger omknuge Dit Bryst —
Om Du føler Lyst —
Strax det de Stumme fortælle.

Og monne Dit Hjerte af Elskov slaae
Heel tyst i sin dybe Hule,
Da troe kun ei at de stumme Smaae
Skal hjelpe Dig det at skjule.

Hvis streng Du Taushed befaler dem og,
De tale dog,
Naar mindst Du tør det formode.

Men have de skabret i barnlig Hu,
Og see, at Dit Hjerte det saarer,
Da sorgfuld de vorde i samme Nu,
Og svømme Begge i Taarer.
De love da Bedring og føle Nag,
Men næste Dag
Er Løfte og Taushed glemte.

Dog skjøndt Du vredes paa Livets Vei
Saa tidt paa de snaksomme Tvende,
For Alting Du miste dog vilde ei
De smaae letsindige Svende.
Du elsker dem dog, hvad de end forbrød,
Og ved deres Død
Var hele Dit Liv formørket.

(M. C. Hansen.)

Den underlige Pige.

I Hallingdal mellem Skov og Sø
Og grønne Høie og Dale,
Der ligger paa en liden Ø
I Lye og kølig Svale
En lav og mosklædt Præstegaard,
Og der et Sagn om Samme gaaer,
Som jeg haver lært at sjunge,

Der vandred i mange Herrens Aar
En Pige, heel sær at skue;
Om Halsen bølged et askegraat Haar
Og Øiet stod fast i Lue;
Høi, mager, rank alt som en Lind,
Men bleg, som Dødningebrud om Kind,
Hun vandrede om i Gaarden.

Og Ingen vidste, hvorfra hun var,
Mandsminde kjendte man hende;
Hun bandt og spandt og Brænde bar,
Og Stegen kunde hun vende;
Kun sjelden talte hun Nogen til,
Og da var Talen som oftest vild;
Vanvittig gik hun i Gaarden.

Saa gik hun ud ved Midnatstid,
Og kasted i Bækken Stene;
Og vilde Roser bragde hun hid,
Og Løv og Græs og Grene;
Men hjemme var hun saa from og god,
Og intet Barn hun gjorde imod,
Men vandrede helst alene.

Og Præsten spurgte saa mangen Gang,
Og tidt hans fromme Kone;
Da nynned hun fort en Vuggesang
I vild og fremmed Tone,
Og klare maatte de Taarer staae
I Pigens de matte Øine blaa,
Saa løb hun i Mark og Enge.

Men hist ved Søens anden Bred
Hvor Ørnene bygge Reder,
Der er et lavt og sumpet Sted
Som Nøkkestrænten hedder;
Der hoppede, svøbt i Fiskegarn,
Om Midienat et lidet Barn,
Hver Torsdag ved Maaneskifte.

Det Sagn alt om det Barn ved Søe
Fik den fromme Præst at høre,
Og roede ved Midnat under Øe,
Og lod sig til Stedet føre;
Da saae han at der for ham stod
Et lidet Barn i Tang og Blod,
Da ynkedes han saa saare.

Og Præsten faldt paa sine Knæe,
Opløftede sine Arme:
O Fader from i Himlene,
For Jesu Blod: forbarme! —
Til Fader, Søn og Aand han bad,
Da smilede det Barn saa glad
Og svandt i samme Time.

Men næste Morgen fandt man død
Den underlige Pige;
Den blege Kind var fuld og rød,
Og Øiet klart tillige.
Nu har hun Fred i Graven vist,
Høilovet være den Herre Christ,
Den fromme Præst skee Ære!

(M. C. Hansen.)

Den bohmiske Qvindekrig.

Et Natstykke fra den anden Fjerdedeel af det ottende Aarhundrede.

1.

Paa en fri Plads udenfor Bjergslottet Libin sad, paa sin gyldne Armstol, Bohmens Hertuginde, den høie Libussa. Virket af Guld var hendes hvide Klædebons Belte og Søm; fra den skinnende Fyrstekrone, som smykkede hendes Hoved, nedbølgede, over de skjønne bleggule Lokker, det hvide guldstjernede Slør i rige Folder. Paa hendes Bryst hang, ved en gylden Kjæde, en Talisman af gediegent Guld, og hendes Haand holdt den gyldne Herskerstav.

Men al den Pragt gav et saare sørgeligt Syn, thi Fyrstindens ædle Ansigt var saa skinnendeblegt, som det hvideste Vox, og kun det aandrige, mørkeblaae Øies Straale bar Vidne om, at det skjønne Billed havde Liv.

Ved Libussa's høire Haand stod hendes Gemal og Medregent, den ædle Primislaw. Vel nærmede sig fyrstelige Tjenere med en anden Guldstol, som de vilde sætte ved Siden af Libussa's, men han viste dem, alvorlig og vemodig, tilbage dermed, og saae paa sin blege Hustru med et Blik, hvori inderlig Kjærlighed og bitter Klage afspeilede sig.

Paa venstre Side af Stolen stode Libussa's Søstre, Therba og Brela. Den lægekyndige Brela

holdt opmærksom Hertuginden Venstre i sin Haand, og syntes at tælle de Blodbølger, den elskede Søsters Hjerte slog. Fra Tid til anden satte hun en Krystalphiole mod Libussa's blege Læber, og medens hun gjorde det, trillede, hende ubevidst, de klare Taarer over hendes Kinder. Therba, den eneste ubekjendte Guds Overpræstinde, saae med de begeistrede Øine mod Himmelhvælvingen. — Ved Fyrstindens Fødder knælede hendes eneste Søn, den femtenaarige Rezamislav, som havde lagt sit grædende Ansigt i den gode Moders Skjød.

Bag Guldstolen fremragede en Jomfrueskikkelse af Kæmpehøide. Det skjønne, blomstrende Ansigt, Legemets yppige Fylde og rigtige Forhold udsonede vel Jagttageren med dets mægtige Former, men den mørke Ild, som brændte i de store sorte Øine, havde noget Grueopvækkende, og Ingen kunde ret fryde sig ved det herlige Syn. Rige, sorte Lokker nedbølgede paa den fulde uroligtbankende Barm. Saa stod hun der, støttende den trinde, hvide Arm paa Tronstolens Ryg, og dannede, ved sit sorte Klædebon med det blodrøde Belte, ja, i Alt, paa en ret uhyggelig Maade, den fuldkomneste Contrast mod Fyrstinden. Det var Wlaska, Libussa's Beltepige og hendes Yndling.

Og i viden Halvkreds trindtomkring stode de hertugelige Raader og Høvedsmænd, den kjække, listige Wrsch, den muntre, statelige Etyrad, Franken Båringer, Thronarvingens Vaabenmester, samt de Første blandt Rigsstænderne, og Alle fæstede deres nys-

gjerrige og ærefrygtsfulde Blikke paa Herskerparret, som havde hidkaldt dem.

Solen dalede, og belyste herligt det velsignede Böhmen; trindtomkring herskede den dybeste Stilhed, kun afbrudt ved Moldaufloden's Bolgegang ved Slottets Fod.

Nu stod Libussa op; understottet af sin Gemal og sine Søstre, stod hun opret der, i sin Skikkelses fulde Majestæt, og saae sig langsomt omkring i Forsamlingen. „Trofaste Böhmer! sagde hun omsider med klar og lydelig Stemme: jeg har kaldet Eder hid idag, forat tage Afsked fra Eder for dette Liv. Jeg vil, endnu i denne Stund, segne under den Skjebne, som maa ramme alle Mennesker. Mit Legeme har fuldendt sin Bane paa denne Jord, og min Aand er moden til Hjemgang. Jeg frygter ikke, at Nogen blandt Eder vil misunde mig denne Lykke, men at I Alle i Ydmyghed ville underkaste Eder den høiere Villie, er mit Haab til Eder. Og skulde I græde over Skilsmissen fra mig, saa tørre den Overbevisning Eders Taarer, at I snart ville vorde gjenforenede med mig."

Da kom hele Forsamlingen i en urolig Bevægelse. Her og der bortvendte sig de brune, skjæggede Böhmer, for at skjule den Rørelse, som greb dem; Andre tørrede ligefrem deres Øine, og enkelte Udraab af Kjærlighed og Smerte, Roes og Taknemmelighed, hørtes blandt Mængden.

„Du sønderriver mit Hjerte, Libussa! raabte Primislav, mandigt bekæmpende sin uhyre Smerte:

Og det er den første Gang i vort lange Ægteskab, Du bedrøver dette Hjerte. Men endnu kan jeg ikke overbevise mig om Sandheden af Dine Ord. Du er mig for umistelig til, at jeg kunde troe paa Din Bortgang. Nei, Guderne ville ikke tage Dig fra mig endnu. Vel er Du syg. Din Stemmes Tone har tabt sin Styrke, Dit Øie sin klare Glands, Dine Kinder deres Roser. Men end er Din Aand virksom og kraftig, lifligt klinger Din Røst i mit Øre, og denne skjønne Skabning er endnu ikke vorden et Dødens Billed."

„Det forbyde Guderne! svarte Libussa: de skaane deres Yndlinger for den Smerte, levende at vorde Dødens Billeder. Allerede ofte bad jeg dem, de vilde lade mig imødesee min Bortgang med venligt, uvanhældet Ansigt, uden at grue, uden at opvække Gru. De gode Guder have hørt min Bøn. Min Død er i mit Inderste. Alt føler jeg, hvor den banker i mit Blod. Inden denne Sol gaaer ned, har jeg udaandet mit Liv."

Da faldt Brela og Therba hende lydtgrædende om Halsen, Primislav foldede Hænderne, og vendte det fromme Blik mod Himlen. „Naar det da skal være saa, stammede han: velan! Guderne ville, Libussa har underkastet sig deres Villie. Jeg vover ingen Modsigelse. Men Guderne bede Du, deres Yndling, at de ret snart ville lade mig følge efter Dig fra denne øde Jord!" — „Nei, Primislav! sagde Libussa sagte, idet hun, med et ubeskriveligt Kjærlighedsblik, rakte ham sin Haand: Du maa leve endnu længe, leve for vor Nezamislav og for Böhmen."

„Jeg takker Eder, mine Venner, begyndte hun paany, idet hun vendte sig mod Forsamlingen: for den Kjærlighed og Troskab, I have viist mig i min Regjeringstid. Jeg takker Eder, at I have antaget den Mand, jeg valgte, til Eders Fyrste og til min Efterfølger. Vakler aldrig i Eders Lydighed mod Primislav. Han vil altid være Eder en god og trofast Fader."

„For vor Lydighed borge vort Sværd! raabte den forvovne Wrsch, idet han rev sin Klinge af Balgen: Forbandelse og Død vorde den Riding, der ei af gandske Hjerte raaber efter mig: Hil vor Hertug Primislav!" — „Hil vor Hertug Primislav!" raabte Etyrad og Båringer med hoitsvunget Glavind, og trindt i Stændernes Kreds lynede en Klingeskov, og Bjergenes Gjenlyd kastede det hundredstemmige Hilraab tilbage.

Mork gav Libussa Forsamlingen et Vink at være stille. Derpaa vendte hun sig, med majestætisk Vrede, til Wrsch, og saae saa fast og gjennemtrængende paa ham med sine Straalesine, at den jernhaarde Mand maatte slaae sine mod Jorden. „Hvorledes? Forlader Dig Din Vildhed og Din Blodtørst ei engang i denne Stund, Wrsch! sagde hun: siden Du vanhelliger og forstyrrer mine sidste Øieblikke ved Skrig og Vaabengny? Lydighed, tiltvungen ved Frygt, er en Tjener, som aldrig nogen Herre kan stole paa. Jeg har foretrukket, ved Kjærlighed at beherske mit Folk. Min Gemal tænker ligesaa, og Du træder derfor mod vore Undersaatter, som mod en fjendtlig Hær, idet Du ved Trudselsord vil fremtvinge

den Hylding, som Primislav kunde vente af sine Børns Taknemmelighed. O, at vi have ladet Din stolte Slægt fæste Rod i vore velsignede Dale! Og om Du end selv hænger tro ved Din Herre Primislav, saa ville dog Dine Ætlinge troe, at have en Ret til dette Lands Krone!"

Wrsch bevægede sig ikke. Libussa lagde Haanden paa Hovedet, og stirrede hen for sig med begeistrede Blikke, hendes sædvanlige Stilling, naar hun havde prophetiske Syner. „Jeg seer den yndige Dal, sagde hun, efter en Pause, med mægtig Røst, idet hun, med sin Venstre, pegede mod Landsbyen Wrschowetsch, som Wrsch havde bygget ved Libins Fod: Jeg seer den! Den er mere fortryllende, end nogen anden. Skjønt smiler Himlen over den, Frugtbarheden har udøst sin Velsignelse over den. Engang vil den vorde gruelige Rædslers Scene. Jeg seer, hvorlunde Wrsch's Ætlinge forsamle deres Skarer, for at udrydde mine; jeg seer Strømme af Blod, Røg og fortærende Ild."

„Store Hertuginde og Prophetinde! stammede Wrsch hartad tilintetgjort: hvi vil Du saaledes bedrøve Din Gemals troeste Ven, ved at spaae om fremtidige Rædsler, jeg ligesaalidet kan bevirke som forhindre?" — „Had gaaer i Arv fra Fader til Søn! svarte Libussa med skarp Tone: spørg Dit Hjerte, Wrsch, om det, Du kalder Troskab mod Hertugen, ikke egentligen er Omsorg for Dine Efterkommere, om hvilke Du haaber, at de engang skulle bære Böhmens Krone?" — Da kastede Wrsch et mørkt og

brændende Blik paa Libussa, og fjernede sig hastigt, uden at mæle et Ord.

„Var Du ikke for streng mod hans redelige Villie til at gavne mig?" spurgte Primislav godmodig sin Gemalinde. — „Tal ikke for denne Wrsch! raabte Libussa: Ogsaa han er besmittet med sin Slægts Laster. Engang har Aanden viist mig hæslige Blodpletter paa Din Fyrstedragt, som intet Vand kunde aftvætte, og Blodet var udøst med Uretfærdighed, og Wrsch havde farvet Dig dermed. O, gid vi aldrig havde seet ham, den forfærdelige Mand!"

Den heftige Sindsbevægelse og den megen Talen havde udtømt Hertugindens svage Kraft. Hun sank tilbage paa sin Stol. Efterat hun havde hvilet lidt og indaandet den flygtige Kraft af Brela's Phiole, vendte hun sig endnu engang til Forsamlingen. „Hvo som ærede mig i mit Liv, sagde hun: han vil ogsaa agte mig efter min Død, derfor er jeg ubekymret for min ædle Primislavs Skjebne. Naar Guderne kalde ham, saa seer i min Søn hans Efterfølger. Han vil være Eder et Mønster paa Lydighed mod Eders Hertug, han vil under Primislav danne sig til Eders værdige Herster."

Nezamislav var imidlertid staaet op; Alles Øine saae, med Kjærlighed og Haab, paa den skjønne blomstrende Yngling, og rødmende lagde han Haanden paa Hjertet, som om han lovede, at opfylde, hvad hans Moder havde lovet i hans Navn.

Nu vendte Libussa sig om til Wlaska, og gav hende et Vink. Denne tog en Pergamentstavle frem af sin Barm, og rakte Fyrstinden den. Libussa gav

Primislav den. „Det er en Fortegnelse over de Gaver, jeg har tiltænkt mine Tjenerinder, sagde hun: og dermed er den sidste jordiske Sorg forbi."

Pludseligen reiste sig Libussa endnu engang, rask, uden Hjelp, og slyngede sin Arm om Primislavs Hals. Solen sank just under Horizonten. Forgyldt af dens sidste Straaler, skinnede Fyrstindens høie Skikkelse i herlig Forklarelse. „Behold mig i Dit kjærlige Minde, min Primislav! bad hun ham fyrigt: Forunde Guderne mig denne Naade, da vil jeg omsvæve Dig usynlig, og min Aand skal understøtte Dig med Raad og Trøst, naar Du trænger dertil."

Nok engang lagde hun Haanden paa Hovedet, og stirrede ud i Synernes underfulde Verden. „Du vil opleve meget Ondt! sagde hun høitideligt: Du vil vorde bittert krænket efter min Død." — Hun foer sammen og taug. Hendes Seer-Blik faldt, ligt et gloende Sværd, paa Wlaska, som bævede derved og sank for hendes Fødder.

Libussa brød af. „Den nære Død fordunkler mit indvortes Øie, sagde hun med svag Stemme: und mit Legeme et Hvilested paa Libin; der opholdt jeg mig altid helst. Guderne kalde mig. Farvel, min Primislav!" Og med dette Navn flyede Livet fra Libussa's Læber, hvorpaa Primislav trykkede det sidste Kys. Det skjønne Liig sank tilbage paa Guldstolen. Hulkende faldt Brela og Therba i hinandens Favn, grædende kysfede Nezamislav den afsjelede Moders Haand. Rasende regjerede Smerten i den stærke Wlaska, som hylende sled sig i Lokkerne og slog sig for Brystet. Hele Forsamlingens lydelige Jammer

bar Vidne om, at Böhmen i dette Øieblik havde mi-
stet en kjærlig Moder.

2.

Paa et høit, skovgroet Bjerg, ligeoverfor Libin, stod den kæmpebygte Wlaska, støttende sig mod et hedensk Alter af raae Steen, rustet med sine Jagtvaa-ben, en Skovgudinde lig. I viden Kreds var hun omringet af Libussa's talrige Jomfruer, Tjenerinder og Piger, ligeledes bevæbnede og nysgjerrige efter at erfare, hvad Wlaska, som havde kaldt dem hid, havde at sige dem. Det var en skyfuld, umild Af-ten, ingen Stjerne blinkede, fjernt i Bjergene be-gyndte Stormen at pibe og Tordenen at rulle, og stundom gjennemskjar et guult Lynglimt de mørke-graae Skyer — for et Øieblik belysende Wlaska's skjønne, harmfulde Ansigt.

„Vor Hertuginde Libussa er ikke mere! begyndte nu Wlaska med kraftig, næsten mandig Stemme: Vi, som den milde Fyrstinde har opdraget, som om vi vare hendes Døttre, vi ere nu afskedigede af hen-des Thronfølger, som simple Tjenestepiger. I vore Hænder ligger vor Skjebne nu. Paa vor Beslutning beroer det, hvad vi ville være vor Levetid, Herskerin-der eller Slavinder. For at raadslaae derom med Eder, har jeg kaldt Eder hid." — Hun tav. Jom-fruernes Nysgjerrighed voxte, og i tættere Kreds flok-kedes de om Wlaska, at intet af hendes Ord skulde gaae forlorne.

„Libussa's Gavmildhed i Livet, vedblev Wla-ska: hendes Høimodighed i Døden har betænkt os

Alle rigeligen, og ligesom vor Aand er udrustet med høiere Dannelse, saaledes ere vi ogsaa velforsynede med timelige Goder. Hver Wladikke vilde prise sig lykkelig, om vi vilde række ham vor Haand. Men troer mig, Søstre, det vilde være en jammerlig Lykke for os. Dertil har Libussa opdraget os for vel. I et gammelt Pergament har jeg engang fundet den sande Bemærkning, at Qvindernes Skjebne, overalt paa Jorden, afhænger af Mændenes Dannelse. Hvor den raae Mand har arbeidet sig op til Menneske, der vorder Qvinden Ledsagerinde, Veninde, vel endogsaa Herskerinde. Hvor Manden endnu er Dyret lig, der er hun bleven Slavinde. Denne Lod vilde vorde vores, hvis vi lode os føre hjem af de raae og vilde Böhmer, som deres Ægtehustruer. Hellere døe, end føre sligt uværdigt Liv! Jeg læser i Eders Øine, Søstre, at I tænke, som jeg!" — „Ved Guderne, Wlaska, Du har Ret! Hellere Død, end Trældom!" raabte Disse i vilden Tummel.

„Med hvad Ret, vedblev Wlaska, tilfreds med sin Tales Virkning: med hvad Ret øve Mændene dette tyranniske Herredømme over vort Kjøn? I hvilke Egenskaber staae de saa høit over os, at vi med Ærbødighed maae skue op til dem? Vidskab? Den ringeste Pige af Libussa's Skole veed Mere, end den fornemste Wladikke. Legemskraft og Vaabenfærdighed? Ogsaa vort Legeme har Jagt og Dands og Væddekamp dannet og hærdet for Krigen. Ogsaa vor Haand kan svinge Sværdet, spænde Buen, kaste Spydet; ogsaa vi forstaae at tumle den modige Ganger. Hvad os fattes i Styrke, det erstatter større

Smidighed og qvindelig List. Det kommer an paa en Prøve, hvo der vil seire, naar Striden begynder mellem begge Kjøn." — „Ja vel, ja vel! raabte Søstrene, klirrende med Jagtsværdene og Kastespydene: Lad de stolte Mænd kun ruste sig imod os. Vi skulle tage imod dem, saa Lysten skal forgaae dem til et nyt Forsøg!"

Wlaska nikkede med et Bifaldssmiil. „Tænke I saaledes, sagde hun: da ere I værdige at høre min Plan, som maa opløfte os paa det Trin, Mændenes Uretfærdighed har fortrængt os fra. Vi blive Alle ugifte; forbundne ved Samdrægtighed og fælles Fordeel, danne vi en liden Hær, som snart skal vorde frygtelig for de overmodige Mænd, naar de vedblive at nægte os de Rettigheder, som de retfærdige Guder have skjenket os lige med dem. Dog sommer det sig ædle Gemytter, at prøve Mildhed før Strenghed. Derfor har jeg gjort et Forsøg paa, at naae Maalet ad Fredens Vei. Primislav og hans Hof have ved Libussa lært at kjende Qvindernes Værd, og vænt sig til deres Herredom. Er der, i det raae Böhmen, nogen Mand, med hvem en Qvinde kan leve, da er det ham. Derfor har jeg ladet ham tilbyde min Haand. Jeg agter mig ham værdig ved Skjønhed og indvortes Adel, saavelsom ved den udmærkede Ynde, hans Gemalinde stedse har skjænket mig. Hendes Gaver have gjort mig rigere, end mangen Fyrstedatter, som Hertugen kunde beile til. Erkjender han sin sande Fordeel, da vil han tage mod mig med aabne Arme. Med mig vende mine Søstre tilbage paa Libin, og mildt og fredeligt beherske vi herfra de

böhmiske Mænd, som vi ellers maatte gjøre os underdanige med Sværdet. Thi for den raae Masse sømmer sig Lydighed, men Skjønhed og Klogskab tilkommer Herredomssceptret."

„Vel udtænkt! raabte gladelig de overmodige Møer: Hil Din Viisdom, den fører os til Lykke! Ja, Skjønhed og Klogskab tilkommer Herredomssceptret! Hil Dig derfor, Wlaska, Hertuginde af Böhmen!"

Medens dette Jubelraab lød, kom Hobka og Stratka, Toaf Libussa's Jomfruer, stigende opad Bjerget, og traadte for Wlaska med mørke Blikke. „See der, mine Gesandtinder! raabte hun i overmodig Glæde: Nu, hvad bringe I mig? Hvad svarer min Brudgom?" — „Vi have ikke talt med ham, svarte den aldrende Hobka med stille Forbittrelse: den frække Wrsch har afværdiget os i Hertugens Navn." — „Nu?" spurgte Wlaska, greben af en ond Ahnelse. „Naar Hertugen, svarte Hobka: engang skulde at traae, at indlade sig i Ægtepagt med den forrige Beltepige Wlaska, saa vilde han udentvivl selv beile til hende, da det ikke sømmer sig, at Qvinden frier til Manden i Böhmerlandet." — En vred Mumlen løb gjennem Søstrenes Kreds. „Altsaa Trods og Haan dertil! raabte Wlaska: Vel hører kun det simple Nei den blode Primislav til. Giften har Wrsch ladet dryppe derpaa. Men ogsaa det blotte Nei skal komme Hertugen dyrt at staae!" Vreden qvalte hendes Ord. „Det er ret godt saaledes! sagde hun, efterat hun havde betvunget sin Sjels mægtige Bevægelse: Jeg kunde saa aldrig agte denne Primislav, fordi det altid bares mig fore, som om han kun var den

Første af Libussa's Tjenere. Jeg vilde ikke have kunnet dølge det for ham, om han end var vorden min Gemal, thi lang Forstillelse er umulig for et stolt Gemyt. Saa var dog Krigen udbrudt imellem os. Bedre, at vi strax begynde med det Uundgaaelige, og bedst, at jeg alt er forberedt derpaa."

„Alt nu? spurgte Hobka bekymret: Vel ere vi stærke i Tal og Mod, og Meget kunne vi fuldbringe med vore Rigdomme. Men endnu have vi intet sikkert Opholdsted, og maatte, efter den første forlorne Kamp, gaae tilgrunde uden Redning."

„For et Opholdsted er allerede sørget! svarte Wlaska, pegende ned i Dalen, hvor en statelig Borgs oplyste Vinduer funklede: Hist ligger den gamle Motols Slot. Paa mit Bud har vor Stratka knyttet en Kjærlighedsforstaaelse med Slotsfogdens Søn. Endnu i denne Nat aabner han en Sidedør for hende. Et Dolkestik lønner hans Umage. Vi bryde ind. Hvad der hedder Mand, falder under vort Staal, og næste Morgens Sol hilser os som Herskerinder paa Borgen. Der ville vi da videre raadslaae."

„Saa før os til Kamp og Seier, Wlaska! raabte Stratka, dragende sit Sværd: Har Primislav, af Frygt for Din stærke Aand, nægtet Dig Navn af Böhmens Hertuginde, saa modtag af vor Kjærlighed og Taknemmelighed et langt større Navn som de böhmiske Qvinders Hærførerske. Og da Du, i Mod og Klogskab ikke er nogen Qvinde, men en Mand, saa tilraaber jeg Dig med lydelig Glæde: Held og Seier vor Feltherrinde Wlaska!"

„Held og Seier vor Feltherrinde Wlaska!" skreg den rasende Qvindeskare, Tordenen ledsagede det vilde Skrig, og med blodtørstig Glæde drog Hoben ned ad Bjerget, at begynde sin uhyre Idræt.

3.

Klart skinnede Solen, næste Morgen, gjennem de høie Buevinduer, ind i Riddersalen paa Motols erobrede Borg. Dens Straaler farvede den sølverhaarede Borgherres blege Dødningansigt, som laae her paa Gulvet i sit Blod, og speilede sig i de blanke Guld- og Sølvkar, i de rige Vaaben og Rustninger og i de Juveelsmykker, som den almindelige Plyndring havde sammendynget her. Wlaska monstrede de rovede Skatte med graadigt Blik, og hørte derfor ikke, at Stratka, hendes Fortrolige, treen ind.

„Erobringen er fuldendt! meldte den skjønne Møe: der er ikke en Mand paa Borgen mere. Hvad der ikke ligger ihjelslagen, er flygtet, og det qvindelige Borgtyende er gaaet over til os." — „Det er godt!" svarte Wlaska, veiende en massiv Guldpokal i sin Haand. — „Du synes at fryde Dig ved det blanke Metal? sagde Stratka dristig: denne Tilbøielighed var mig hidtil ubekjendt." — „Jeg agter det som Middel til Øiemedet! svarte Wlaska med et mørkt Smiil: Guld og Blod ere jo den eneste Priis, for hvilken man kan kjøbe Fyrstekroner."

Hun sank i dyb Eftertanke. „Der forener sig saameget, sagde hun hen for sig: der forener sig saameget, for at bane mig Veien til Purpuret. Kun eet Klippestykke ligger midt paa min Sti, men det er

ligesaa svært at overstige, som at sprænge." — „Og det er?" spurgte Stratka spændt.

Da førte Wlaska hende til Vinduet, og pegede paa Libin, som, ligeoverfor dem, hiinside Moldau, trodsig ragede op mod Skyerne. „Dog ikke Primislav?" raabte Stratka studsende. „Umuligt! vedblev hun, da Wlaska nikkede bekræftende med Hovedet: Endnu igaar talte Du med saamegen Ringeagt om Hertugen, at Du vel i intet Tilfælde kan frygte ham."

„Frygte? raabte Wlaska med rullende Øine: Vælg Dine Ord bedre herefter. Wlaska frygter Intet, ei engang de udødelige Guder. Men ringeagte kan jeg ikke Den, jeg værdiger mit Had. Hvad jeg siger til mine Skarer, for at opflamme deres Mod, er derfor ikke mit Hjertes sande Mening. — Primislav er den eneste Mand, som jeg kan erkjende derfor, den Eneste, jeg kunde agte. Klar, mild og rolig, fast og kraftig. Jeg vilde kalde ham stor, hvis han ikke var en Mand."

„Naar han er, som Du skildrer ham, sagde Stratka: da vilde vor hele Idræt være et alt for dristigt, et frugtløst Bovestykke. En Fyrste som han, kan ei engang tilgive os det Skridt, hvorved vi ere komne hid. Væbnet Modstand mod en Helt, inden vi have faaet Undsætning ved de böhmiske Qvinders Tillob, vilde tilintetgjøre os uden Redning, og hvad blev da af vor Hævn?"

„Meget rigtigt! sagde Wlaska med græsselig Kulde: det gjælder altsaa, at styrte ham, inden han styrter os. Veed Du Veien til den gamle Pylweise

blandt Uglebjergene?" — „For Gudernes Skyld! raabte Stratka gruende: Hvad vil Du hos det Uhyre?" — „Derom bekymre Du Dig ikke! sagde Wlaska strengt: Veed Du Veien?" — „Hobka veed den, svarte Stratka: men Du vil dog ikke forbinde Dig med hende? Der ere jo Mange, som ei engang anse hende for en menneskelig Skabning, men for en ond Aand, som antager denne Qvindeskikkelse, naar den vil vise sig for Menneskene og forføre dem til det Onde." — „Der hører ikke stor List til, at skaffe sig et saadant Rygte hos Frygten og Eenfoldigheden! sagde Wlaska: Mig er hun intet videre, end en klog Qvinde, velbevandret i Naturens Hemmeligheder, som hun herligt veed at bruge til sit Øiemed."

„Hun er et frygteligt Væsen! raabte Stratka betydningsfuldt: At anraabe hendes Hjælp, er at forhaane de evige Guder, og Ingen vil vove det, uden Den, som alt veed sig gandske forladt af dem!" — „Saa har jeg jo den største Ret dertil! raabte Wlaska med bitter Harme: Send Hobka til mig! vedblev hun, idet hun tog en Ring af Fingeren: ogsaa til Dig har jeg et vigtigt Ærinde. Rid ned langs Moldaustrommens Bred, til Du kommer til Wladikken Krasons Borg. Der hersker hans Enke Radga nu. Bring hende denne Ring, og sig hende: Wlaska kalder, nu er det Tid. Send Sarka! — Den Pige, hun udleverer Dig, bringe Du, i Drengedragt, paa Høien ved Uglebjerget, der, hvor de tre store Graner staae — der vil jeg finde Eder."

„Du veed det, Wlaska! raabte Stratka, styrtende for hendes Fødder: Din Veninde fattes hverken

Troskab eller Mod; men Din Idræt bringer Haaret til at reise sig paa mit Hoved, og Hjertet vender sig gruende i min Barm. Tilintetgjør de trodsige Mænd med List eller aaben Magt, mit Sværd skal rase ved Siden af Dit, men den Vei, Du vil gaae, er frygtelig, den fører til Afgrunden. Træd tilbage!"

Smilende løftede Wlaska hende op, og førte hende til Motols blodige Liig. „Denne Gubbe har aldrig fornærmet mig, sagde hun: men hans Borg laae mig beqvemt, hans Død var mit første Skridt til Thronen, og han maatte dø uden Barmhjertighed. Behøver jeg en stærkere Borgen, at jeg kun har mit Meed for Øiet og intet Middel skyer, som kan føre mig dertil? Lad det ende med min egen Fordærvelse, ligemeget! Derfor adlyd!"

„Du er stor, men forfærdelig!" stammede Stratka, og styrtede ud.

4.

Skovveien til Uglebjerget blev stedse trangere, stedse steilere. Wlaska og Hobka sprang af deres Heste, og lod den dem ledsagende Pige tilbage til deres Bevogtning. Tilfods gik de videre. Pludseligen aabnede Skoven sig; en graae Klippemasse saaes fremrage over de høie Graner.

„Ved Foden af hiin Klippe er Hexens Hule!" hviskede Hobka tænderklapprende. — Wlaska saae paa sin Veiviser, hvis Ansigt Angsten havde bleget og fordreiet. „Du frygter saare, Hobka! sagde hun medlidende: Nu skal jeg nok finde dit allene. Giv

mig Gaverne til Qvinden, og vent her paa min Tilbagekomst."

„Guderne lønne Dig det! svarte Hobka, idet hun rakte Wlaska den rige Kasse: den menneskelige Natur er for svag. Jeg føler det, Synet af den onde Ting kunde dræbe mig. Men Du har dog ikke glemt nogen af de Skikke, uden hvis Jagttagelse Du ikke tør nærme Dig Hulen? Noget formeget eller forlidet kan koste Dig Livet. Med tusinde Nædsler har Uhyret omgivet sin Vaaning." — „Ubekymret! svarte Wlaska smilende, pegende paa Kassen: Denne Skik er ustridigen den sikkreste. En Troldqvinde, som tager mod Gaver, kan ikke være farlig for den Gavmilde."

Med vinget Fjed iilte hun over den sørgelige sorte Slette og fordybede sig snart i Skovens Mørke. Nu stod hun for Klippebjerget, ved hvis Fod et uhyre Svælg gabede hende imøde. Mørkt og tungt bøiede Klipperne sig ned derover, truende at styrte hvert Øieblik. Mosgroede Stene, betegnede med Runer, sværtede af Ild, farvede med Blod, hvidblegede Menneskeben laae ved Indgangen. Dødstaushed herskede i den hele Egn. Kun en enkelt Ravn, som sad paa en fortørret Eeg, lod sin hæse Sang høre, og i viden Frastand svarte ham, som en sælsom Gjenlyd, en sulten Ulvs Hyl.— Med faste Skridt gik den kjække Wlaska til Hulens Indgang, satte Kassen ned, drog sit Sværd, og slog dermed tregange paa En af de betegnede Stene,

Da hørtes, dybt nede i Svælgets Indre, et huult Brøl, som stedse lød høiere og frygteligere op. Nysgjerrig, uden et Spor af Skræk eller Angst, lyttede Wlaska til de gruelige Toner, indtil de forstummede.

Derpaa traadte hun i Hulens Indgang, og slog nigange med Klingen mod Klippehvælvingen.

Da glimtede det, som et blegt Lyn, i Afgrunden, og en tyk Svovldamp væltede sig op af Svælget. Og da den deelte sig, viste sig en gammel Kone. Et forrevet Ulveskind flagrede om de tørre Been, der var overtrukne med en gulnl Hud. I det gule Ansigt, omflagret af stride, fortegnaae Haar, rullede røde Flammesine.

„Mægtige Pylweise! raabte Wlaska med urokket Mod: Mesterinde i de Konster, som føre til Liv og Død! Wlaska er her med rige Gaver, at anraabe Din mægtige Hjelp." — „Hvad begjerer Du?" skreg det gruelige Spørgelse med hæsen Røst. — „Jeg har erklæret Böhmens Hertug Krig! svarte Wlaska: Giv mig Urter, som slappe min Fjendes Nerver og udtørre Marven i hans Been, som røve hans Dage den freidige Kraft og hans Nætter den styrkende Søvn, som gnave langsomt paa hans Hjerterod og qvæle hans Daadtørst. Men dræbe ham maae de ikke. Han har beskæmmet mig med sin frække Trods, og fortjener ikke den Naade, at dø se saa hastigt. Han skal leve, leve for at lide, leve for ideligen at dø se."

Da Wlaska med disse Ord havde sjunget den ædle Primislavs Dødssang, fordreiede den Gamle sit Ansigt endnu hæsligere. I Convulsioner styrtede hun til Jorden, reiste sig derpaa med frygtelig Magt, kastedes mandshøit iveiret, og slyngedes mod Klippevæggene. „Aanderne have mig!" hylte hun jammerfuldt. Da nærmede sig den kraftige Wlaska hende med høitsvunget Sværd, forat staae den Ulykkelige bi mod hendes usyn-

lige Fjender. Men skummende hvinte Hexen: „Tilbage! Tilbage! ellers gribe de ogsaa Dig. Paa dette Sted er deres største Magt."

I dette Øieblik tordnede det frygteligt i Hulen. Lyn hvislede, et mægtigt Vindstød bruste frem, og den Gamle laae livløs udstrakt ved Hulens Indgang. — Langsomt kom hun til sig selv, og stod op fra Jorden.

„I det Øieblik, Du talte, sagde hun mat: tænkte jeg paa Jordaanderne, at de skulde hjelpe mig i Din Tjeneste. Og som de altid harmes, naar jeg med Magt vil tvinge dem til Noget, saaledes anfaldt de mig ogsaa nu paa det Sted, hvor de have deres fulde Magt. De havde myrdet mig, hvis jeg ikke havde kaldet mine Luftaander til Hjelp. Men da Du har seet mig lide saaledes, vil jeg ogsaa vise Dig den Hævn, jeg tager over dem."

Hun trak Wlaska efter sig ned i Hulen. Med et vantroe Smiil, uden et Tegn paa Frygt, fulgte hende den stærke Ms. De kom de ind i en rummelig Hvælving, i hvis Midte stod en stor, med Vand fyldt Kjedel. „Stands her, sagde hun til Wlaska: og forlad ikke dette Sted, hvis Dit Liv er Dig kjært!"

Nu hentede hun en Phiole og to Hænder fulde af Urter. Phiolen tømte hun under Kjedlen, hvorpaa Flammer strax blussede frem, og Vandet i Kjedlen begyndte at syde. Derpaa kastede hun, mumlende uforstaaelige Ord, Urterne i, løb om Kjedlen, slog med sin Stav i Vandet, og berørte Hvælvingens Klippegrund dermed.

Og hvor hendes Stav traf, der fremstod Taagebilleder af en hæslig Dverg, som med Jammersmine ud-

strakte sine Arme bedende mod Hexen. Men hun jog alle disse Skikkelser hen over Kjedlen med sin Stav. Neppe vare de over Dampen af det kogende Vand, for de krympede og vrede sig, som om de lede store Smerter, indtil de sank tilbunds i Kjedlen. „Nu lide de, til Sol staaer op igjen, den fortjente Qval i det gloende Vandbad, sagde Hexen høitideligt: saa ere de frie igjen."

„Dette Spilfægterie, sagde smilende den frygtløse Wlaska: var unødvendent her, og Din Hjelp var kjøbt for dyrt, hvis jeg derfor skulde troe paa alt dette Uvæsen her. Du tjener mig, jeg lønner Dig derfor — det er Alt."

Med en Forundring, der saae ud som Forfærdelse, betragtede Hexen den dristige Heltinde: „Ja, stammede hun: Du er over mig. Du frygter hverken Guder eller Aander. Mange Sjele vil Du fordærve, og jeg elsker Dig derfor, som om Du var min Datter. Hvad min Konst formaaer, er Dig helliget, og Du skal aldrig angre, at have henvendt Dig til Skovqvinden blandt Uglebjergene."

Hun iilte ind i en Sidehvælving, og kom tilbage med et Knippe Urter, samt med nogle fastillukkede Leerkar. „Disse Urter ere for Primislav! sagde hun: Lad dem, ved en fortrolig Haand, skjule i hans Seng. Lad denne Saft dryppe i hans Mundbæger, og snart skal Værket love Mesterinden." — „Jeg takker Dig! svarte Wlaska stolt: Naar den Tid kommer, at Værket lover Mesterinden, skal jeg belønne Dig fyrsteligen."

„Denne Drik giver fast Søvn, vedblev Hexen: denne tænder Elskovsild, denne Kampraserie. Jeg

tænker, Din Klogskab vil benytte alle disse Midler i rette Tid." — „Du giver mig Mere, end jeg har forlangt! raabte Wlaska studsende: Hvormed har jeg fortient det?" – „Ikke ved Dine rige Gaver, svarte den Gamle grinende: men der er noget Sælsomt, noget Hemmelighedsfuldt ved Dig, som tiltrækker mig, og som jeg maa spørge mine Aander om. Hvo ere Dine Forældre, skjøn Jomfru?"

„Jeg har ikke kjendt dem, svarte Wlaska mork: ei heller kan jeg rose mig af deres Kjærlighed. For tredive Aar siden blev jeg, som et nyfødt Barn, funden i en Busk ved Libin, rimeligviis udsat af en unaturlig Moder."

„Czernebog, Din Magt er stor!" skreg Hexen forfærdet, holdt Hænderne for Ansigtet, og løb bort som en Rasende. En Hvirvelvind suste og peeb og hylte gjennem Hvælvingen; den greb Wlaska, førte hende ud, og bevidstløs sank hun til Jorden.

5.

I Haven ved Krasons Borg sad Hruaba, Wladikens yngre Datter, en smuk, blond, tolvaarig Pige, ved et konstrigt Broderie. I Nærheden øvede sig Sarka, hendes ældre, sortlokkede Søster, i Sværdkamp med den gamle Slotsfoged, og deres yngre Broder, Domaslav, en kraftig, blomstrende Dreng, skjød med sin lille Bue efter en død Ugle, som han havde naglet til en Eeg.

„Atter midt i Brystet! jublede han, springende til Hruaba: Ikke sandt, jeg skyder herligt allerede?" — „Meget godt!" svarte Hruaba, uden at see op, med

venlig Ligegyldighed. — „Meget godt, siger Du? vedblev Domaslav: og Du seer ei engang, hvor Pilen sidder!“ — „Jeg seer jo, kjære Dreng, sagde Hruaba, stillende ham tilfreds, og kysede ham: Du er en vakker Skytte.“

„Det siger Du blot for at føie mig! klagede Domaslav: og egentligen gjør Du slet intet deraf. Den vilde Sarka er for stolt til at lege med mig lille Dreng; Du er vel min gode, kjære Søster, men Du bryder Dig ikke om det ædle Vaabenværk, og Moder — ja, Moder kan nu slet ikke lide mig.“

„Eenfoldige Dreng! skjændte Hruaba alvorlig: hvor kan Du komme med slige hæslige Ord! Moder holder ligemeget af alle sine Børn. Hvi skulde hun gjøre en Undtagelse med Dig?“ — „Jeg veed nok, hvorfor! sagde Domaslav hemmelighedsfuld: den gamle Slotsfoged har sagt mig det. Fordi jeg ligner min Fader saameget, og fordi han var saa haard og streng mod Moder, at hun tidt har maattet græde over ham. Men jeg kan jo ikke derfor.“

„Den gamle Slotsfoged er en gammel Sladderhank! svarte Hruaba: det er vel Mjøden, som har talt ud af ham. Moder holder af Dig, som hun holder af mig og af Sarka. Er hun streng mod Dig, saa har Du sikkert fortjent det med Din Uartighed, thi Du er en vild Krabat.“ — „Jeg har alligevel Ret, kan Du troe, og Slotsfogden ogsaa!“ sagde Domaslav, idet han tørrede sine Øine. — „Nu, at Du dog idetmindste kan see, hvormegen Uret Du gjør mig med Dine Klager, sagde Hruaba, for at bringe Drengen paa andre Tanker: saa vil jeg strax lege med Dig en

Timestid. Vi ville skyde omkaps." — „Du er dog min kjære, kjære Hruaba!" jublede Drengen, glemmende al sin Lidelse, hentede Koggeret hid, og lagde Bue og Piil i hendes Hænder.

Men hun gik gandske forkeert tilværks, da hun skulde rette Buen og lægge Pilen paa, og da denne omsider fløi af, faldt den ned langt fra Maalet. „Ja, naar Du bærer Dig saaledes ad, saa lader Du nok være at træffe!" sagde Domaslav, og begyndte at undervise hende i alle Greb.

Sarka havde imidlertid endt sine Fægteøvelser, kreen til, og saae, støttende sig ved sit Sværd, paa Begge med et haanligt Smiil. „Med mig gider Du aldrig holde Vaabensøvelser, sagde hun omsider til Hruaba: hvorofte jeg end beder Dig derom! Men med den Dreng kan Du lege." — „Hvi skulde jeg ikke? svarte Hruaba venligt: Du driver Vaabenværket alt for alvorligt til at jeg skulde lystes ved at deeltage deri med Dig. Egentlig er det dog ingen ret Sysſel for vort Kjøn."

„Med den Dreng! raabte Domaslav, stampende med Foden: Drengen vorder med Tiden en Mand, og Eders Skytsherre!" — „Det kommer an paa, om jeg behøver eller begjærer Din Beskyttelse! spottede Sarka: Derfra skulle Guderne bevare mig, haaber jeg."

„Saa mener Du virkeligen, at kunne beskytte Dig selv i Tidernes Løb?" spurgte Hruaba alvorsfuld. — „Maaskee!" svarte hun overmodig, og lod sin Klinge hvine i Luften. — „Sælsomt! sagde Hruaba: den Tanke har jeg endnu aldrig næret."

„Al den Daarskab, sagde Domaslav: har Sarka lært af den skjønne slemme Wlaska; naar hun stundom besøger Moder, taler hun de forunderligste Ting om Qvindernes Magt og Herredømme. Var jeg Hertug Primislav: det skulde bekomme hende ilde!" — „Uforskammede Knegt!" raabte Sarka vredt, og opløftede Haanden imod ham. Men Hruaba faldt hende i Armen, og raabte blidtformanende: „Sarka!"

„Nu vil Du slaae mig, fordi jeg har talt mod Din Afgud! raabte Domaslav: og jeg har dog ikke sagt Andet, end Sandheden. Den Wlaska er en ret slem Qvinde, saa smuk hun er, og træder Du i hendes Fodspor, bliver der aldrig noget Godt af Dig." — „Jeg skal lære Dig at tie!" raabte Sarka, vristende sig løs fra Hruaba, men imidlertid saae Domaslav sit Snit, og undflyede.

„Hvi holdt Du paa mig?" spurgte Sarka harmfuld. — „Det er Din Broder! svarte Hruaba mildalvorlig: og desværre havde han Ret. Din Kjærlighed til denne Wlaska har alt kostet mig mangen stille Taare. Hun er smuk og klog, men jeg frygter, at Du ikke er i gode Hænder hos hende." — Da stormede Sarka løs mod Søsteren i umilde Ord — men hun vendte sig bedrøvet bort og taug.

Imidlertid kom Radga, Borgfruen, ned i Haven; hendes Bleghed, hendes bittre og sørgmodige Mine, pegede tilbage paa et Liv fuldt af tunge Erfaringer. Hun havde Wlaska's Ring i Haanden. Hende fulgte Stratka, og, i nogen Frastand, Borgens mandlige og qvindelige Tyende. „Wlaska's Fordring smerter mig, sagde Radga, idet hun kastede et bedrøvet

Blik paa Sarka: Pigen er vorden mig saare kjær, men jeg ærer den bedre Ret."

Grædende sluttede hun Sarka i sine Arme. „Din gode Veninde Wlaska forlanger Dig, sagde hun: for at undervise Dig i alle de Konster, den alvorlige Tid nu kræver af Qvinden. Vil Du gaae til hende?" — „Gjerne, Moder! svarte Sarka munter: Jeg har alt længe ønsket, at slippe ud af den trange Borg, og Wlaska er mig saare kjær." — „Er det muligt? spurgte Hruaba vemodig: Saa let kunde Du skilles fra Din Moder og Dine Søskende?" — „Jeg vil besøge Eder tidt!" sagde Sarka ubekymret, og idet hun vendte sig til Radga, spurgte hun: „Naar skal jeg bort?" — „Denne Jomfru vil bringe Dig til Din Lærerinde!" svarte Radga, og førte hende til Wlaska's Gesandtinde.

Da fremtreen den gamle Slotsfoged af Tyendets Hob. „Med Forlov, ædle Frue! sagde han med beskeden Fasthed: Min Troskab mod min afdøde Herre og hans Huus tvinger mig til, at modsige Eders Forsæt. Jeg kjender denne Pige saare vel. Det er en Veninde af den skjændige Wlaska, som har løftet Oprørsbanneret mod vor Hertug og alle böhmiske Mænd, som for faa Dage siden har erobret Motols Borg og ihjelslaget Borgherren. Hvorledes skulde jeg taale, at min ædle Herres Datter vorder overantvordet til dette Uhyre? Nei, Sarka bliver paa sin Faders Borg!"

„Forvovne!" raabte Stratka harmfuld, og rev Sværdet af Skeden. — „Daare! sagde Radga vredt: Du veed ikke, hvad Du taler, og min Beslutning forandrer Du ikke. Tag Pigen med Dig, Stratka."

Men frygtløs saae Oldingen de vrede Qvinder under Øine. „Jeg har kun faa Dage endnu at leve i paa denne Jord, sagde han: og dem vil jeg gladelig vove for Krasons Datter. Ved mit graa Hoved, Sarka bliver paa sin Faders Borg!" Og med faste Skridt gik han mod Stratka, rev Pigens Haand af hendes, og stillede sig beskjermende foran Sarka.

„Frækhed uden Ende!" skreg Stratka, og løftede Sværdet imod ham; men Borgsvendene traadte for den Gamle. „Slotsfogden har Ret! raabte de, truende Stratka med knyttet Haand: Sarka skal ikke overantvordes til de gale Qvinder paa Motols Borg. Stik Eders Klinge i Balgen, ellers kaste vi Eder i Slotsdammen."

„Til aabent Oprør voxer altsaa Mændenes Frækhed! raabte Radga rasende: Og Krasons Enke er ikke Herskerinde paa Krasons Borg? Velan, mine troe Piger, gjører Eders Pligt, gjører min Herre:Ret gjældende mod disse Oprørere!"

Paa dette Bud toge de talrige Slotspiger Sværdene frem, som de havde skjult under deres Klæder. Heftigt angrebe de Tjenerne, og længe varede det ei, inden de faa værgeløse Mænd maatte ligge under for den fjendtlige, bevæbnede Overmagt. Nogle faldt i Kampen, blandt dem den redelige Slotsfoged, de Øvrige bleve overmandede og bundne, og med opløftede Sværde stode de seirende Piger hos de Beseirede, rede at føre Dødshugget.

„Det Bedste var, at lade dem Alle nedhugge!" raadte Stratka sagte, idet hun bøiede sig over til Radga,

der allerede vendte sig til sin Vredes Tjenerinder med et dødsunklende Blik.

„For Gudernes Skyld, o Naade! raabte Hruaba hulkende, idet hun styrtede for Radga's Fødder: De Arme have feilet, men kun af Troskab mod vort Huus, og Troskab kan min gode Moder ikke straffe med Døden. Aldrig i mit Liv kunde jeg smile mere, naar disse Mænd maatte dø paa Dit Bud."

Med Blikke fulde af Bevægelse og Kjærlighed saae Radga ned paa Datteren, og løftede hende op mod sit Hjerte. Derpaa vendte hun sig med majestætisk Alvor, om til Tjenerne: „Sværg ved alle Guder, raabte hun: sværger mig, paa Stand at drage ud af Borgen i Fred, aldrig at vende tilbage, og aldrig at drage Eders Sværd mod Qvindernes Magt!" — „Vi sværge!" lød Svaret sørgeligt.

„Bringer dem ud af Slottet!" bød hun, idet hun vendte sig bort med Foragt, trykte Sarka endnu engang til sit Bryst, og gav derpaa Stratka et Vink, at gaae med hende. Taus førte Jomfruen sit Bytte bort.

6.

Ved Høien, under de tre Graner, ventede Stratka med Sarka, som nu bar Drengeklæder, og ned fra Bjerget kom Wlaska ridende med sine Ledsagerinder. Da hun saae Pigen, sprang hun af Hesten, styrtede hende vildt imøde, og trykkede hende heftigt mod sit Bryst. „Velkommen! raabte hun: Du min Hævns, maaskee ogsaa min Æres Arving! Endeligen har jeg Dig igjen, endeligen tør jeg høit kalde Dig Min, og aldrig skal Du skilles fra mig mere!"

„Saa skal jeg nu stedse blive hos Dig, dyrebare Wlaska? spurgte Sarka, idet hun kjærtegnende hang sig ved hende: Ak, det er skjønt! fra min tidligste Barndom er det altid kommen mig fore, som om jeg tilhører Dig mere end min Moder, og aldrig har jeg ret været hjemme paa min Faders Borg."

„Hellige Naturens Røst! raabte Wlaska i Pigens Favn; Hvor er du dog usvigelig-sand!" Og idet hun rakte Stratka sin Haand, sagde hun venligt: „Jeg takker Dig!"

„Det har kostet Blod, inden jeg kunde bringe Dig hende!" svarte Denne, og fortalte hende hvad der var skeet paa Krasons Borg. — „Denne Radga var altid for blød! raabte Wlaska: Hver Mand er vor fødte Fjende, og hver Skaansel Forræderie mod vor gode Sag. Men ved denne Daad har hun for stedse løsrevet sig fra Hertugen, hun er uigjenkaldeligen bleven Vores, og dermed vil jeg stille mig tilfreds for det Første. Nu gjælder det, at handle rask."

Hun greb Sarka ved Haanden, og drog hende med sig hen paa Høien, hvor hun, under de tre Graner, talede længe og ivrigt med hende, og gav hende de Urter samt den Drik, Troldqvinden havde givet hende.

„Jeg skal udrette Alt paa det Bedste! raabte Sarka munter: Du skal vorde tilfreds med mig." — „Tag atter Pigen bag Dig paa Hesten! bød Wlaska sin Fortrolige: Bring hende til Foden af Libin, og lad hende saa gaae til den Gjerning, jeg har overdraget hende. Du venter paa hende, til hun kommer tilbage, og bringer hende derpaa til mig paa Motols Slot."

„Farvel, min anden Moder!" raabte Sarka, om-

slyngende hendes Hals. — „Mit søde Barn! sagde Wlaska, kysende hende paa Panden: dette Kys indvie Dig til den store Daad! List er det Vaaben, Du nu har at føre. Jeg føler vel, det er ikke Sagen værdt, hvorfor vi stride. Men det skal blot bane os Veien, til vi have tiltvunget os Magt, hvormed vi kunne træde i aaben Kamp for Qvindernes hellige Rettigheder."

Og Stratka besteg sin Ganger, tog Pigen bag sig, og travede med hende henad den Vei, som førte til Libin. I heftig Bevægelse saae Wlaska efter dem. Lig en fortvivlende Spiller, sagde hun: „Mit kjæreste Klenodie har jeg vovet for denne Idræt, men lykkes den, er Alting vundet."

7.

I Fyrstesalen paa Libin sad Hertug Primislav paa den gyldne Stol, under den purpurfarvede, guldbræmmede Baldakin, med Haanden under det blege Hoved, nedsunken i dybe, tunge Tanker. Paa høire og venstre Side af ham stode hans Søn Nezamislaw, Dennes Vaabenmester Båringer, og de hertugelige Raader og Høvedsmænd Wrsch og Etyrad, Alle i fuld Rustning. Nu aabnede sig Salsdøren, og ind traadte henved hundrede af Böhmens fornemste Wladiker, hilste Hertugen med Ærefrygt, og stillede sig trindtomkring ved Pillerne i Salen, med Taushed ventende at erfare, hvad Hertugen havde at sige dem.

„Jeg har hidkaldt Eder, mine Trofaste, sagde Primislav med en Stemme, som røbede Legemslidelse og Sjelesmerte: for at raadslaae med Eder om Böh-

mens Held, som store Farer true. Maaskee have I alt af Rygtet erfaret, at Wlaska og min Gemalindes øvrige Tjenerinder have erklæret dette Rige Krig ved deres forvovne Idræt. Om Natten have de overfaldt Motols Slot, ihjelslaget Borgherren samt alle hans Folk og befæstet sig der. Nu sende de Bud ud paa alle Veie, for at samle løse Qvinder og Piger til deres Forstærkning. Ja, de drive Frækheden saavidt, at de paa Bjerget, ligeoverfor min Hofborg, bygge et nyt fast Slot, mig til Trods. End er Bygningen ikke fuldendt. Lykkes det dem, da have de et nyt, fast Punkt, hvorfra de kunne hærge Landet, og vanskeligt, om ei umuligt, vilde det være, at fordrive dem derfra. Derfor opfordrer jeg Eder, I tappre Böhmer, til at gribe til Vaaben, og at samle Eders Skarer udenfor Libin. Med min Søn og mine Drabanter vil jeg stille mig i Eders Spidse. Med al vor Magt ville vi angribe de oprørske Qvinder, og saaledes itide qvæle den Funke, som, hvis den vorder til Flamme, kan fortære os Alle."

Da løb giennem Stænderne en underlig Mumlen, der ikke lød som Bifald. Böhmerne saae paa hverandre, rystede paa Hovederne og smilte. Omsider fremtreen Samoslav, En af de anseeteste Wladiker, for at udtyde Hertugen disse onde Tegn. „Vi have rigtignok hørt tale om det Narrespil, sagde han: som Fru Libussa's forløbne Piger have begyndt, og om end Rygtet har lagt Mangehaande til, saa skal det dog nok have sin Rigtighed, at disse Qvinder ere blevne fjantede paa en Maade og ville lege Krig en Smule til deres Tidsfordriv. Men ingenlunde bør man vise dem den Opmærksomhed, at tage Sagen paa en alvorlig Fod.

I gjør det, Hr. Hertug. Lad de Taaber drive deres Uvæsen en føie Tid, saa vorde de snareſt kjede deraf. Det er desuden umuligt, at saamange Qvinder kunne forenes ret længe indbyrdes. De ville snart rage i Klammerie, og omſider hidkomme selv, at bede Eder om Forladelse og om naadig Straf."

„Saare let, sagde Primislav alvorlig: saare let tager I en Begivenhed, ved hvilken der alt er rundet uskyldigt Blod. Motol's Drab raaber til Himlen og kalder os til Hævn." — „Hvad kommer Motol os ved? raabte Samoslav: Han har fortjent sin Skjebne, allerede derved, at han lod sig kudske af Tøsene. Evig Skjændsel vorde den Mand, der ei engang har Mod og Styrke til at overmande en ond Qvinde! For saadan Feides Skyld gribe vi ikke til Vaaben. Vi kunne bruge vor Tid og vore Folk bedre, end at vi skulde bekrige en Haandfuld Qvinder, som egentligen slet ikke har lagt os noget i Veien."

„Usalige Selvtillid! raabte Primislav smerteligt: hvor daarlig er den Sikkerhed, I dysse Eder i! I mener, at fordi Qvinderne ikke angribe Eder saalænge de ere svage, ville de skaane Eder, naar de have samlet Kræfter. Jeg siger Eder, denne Uskjebne truer ikke allene Dalene under Libin, men hele Böhmerlandet. Imorges havde jeg en frygtelig Drøm; den gruelige Wlaska viste sig for mig og rakte mig et Guldbæger, fuldt af skummende Blod. Denne Drik, rakt Landets Hertug, spaaer om en grædselig og almindelig Blodsudgydelse."

„Jeg indrømmer, Hr. Hertug, svarte Samoslav med et let Smil: at I, bedre end jeg, forstaaer at tyde

slige Drømmesyner. Dog troer jeg, at I viser denne Wlaska formegen Ære, naar I mener, hun er istand til saa store Planer. Det kildrer den forfængelige Qvinde, at kunne trodse sin Fyrste en Tid; men det bliver ikke af Varighed, og til sin Tid vil I let kunne afvæbne hende, ogsaa uden vor Hjelp."

„I tvivle altsaa om Wlaska's Planer? raabte Primislav: Vel, saa tal, Wrsch, og fortæl, hvad Du har seet med egne Øine og hørt med egne Øren." — „Jeg var, forklædt som Bondekone, paa Motols Borg, fortalte Wrsch: iligemaade paa Bjerget, som det nye Slot staaer paa. De kalde det Diewni, Pigeborg. Det er kun bygget af Qvindehænder, og i stor Hast. Men I skulde see de dybe Grave og de høie, stærke Mure, og de mægtige Taarne. Fuldendes det, vil nok mangen Helt løbe sin Pande istykker derimod, inden vi faaer det i vor Vold. Wlaska selv leder Arbeidet og tager Haand i med. Da den ydre Borgmuur var fuldendt, lod Wlaska en Guldstol bære frem, og satte sig derpaa, og holdt en Tale til sine Piger. Jeg siger Eder, det var en ond Tale. Hun vidste at belægge sine Ord saaledes, at man maatte faae Respekt for hende. Hun paastod, at hun i sin Person forenede den Videnskab, som alle Kroks tre Døttre besad: Libussa's Seerblik, Brela's Lægekyndighed og Therba's Kundskab om Aandeverdenen. Derpaa udtalte hun sin egentlige Beslutning. Hun vil undertvinge eller udrydde alle Böhmens Mænd, sætte sig paa Böhmens Fyrstestol, og gjøre alle Qvinder, som holde med hende, til fornemme Fruer."

Da brast hele Forsamlingen i en Skoggerlatter. „Men hendes Ord fandt Indgang og Bifald! sagde Wrsch i eftertrykkelig Tone: Alle Pigerne forsikkrede, de vilde lade Livet for deres Fyrstinde, og sammensvore sig for evigt til hendes Tjeneste." — „Jeg gad gjerne hørt det! raabte Samoslav leende: et Par Dusin arrige Katte kunne gjøre en fæl Tumult, naar de ret stemme op." — „Wlaska er ikke saa svag som I troer, forsikkrede Wrsch: og hendes Hob voxer med hver Dag. Hvor en Tjenestepige ikke mere vil lystre sit Herskab, hvor en Ægtegvinde ikke gider levet længer med sin Mand, der hedder det: til Diewni. Dagligen øver Wlaska sit Folk i Ridning, Bueskydning, Spydkastning og Fægtning, og jeg har seet Piger, som ikke give den dygtigste Mand noget efter."

„I gjør Eder megen Umage, Hr. Wrsch, sagde Samoslav haanligt: for at forestille os Sagen fra en ret betænkelig Side, og jeg kan just ikke fortænke Jer deri. Den hertugelige Feltcapitain maa det være magtpaaliggende, at have eller at gjøre en ret dygtig Krig. I Fredstider spiller I ingen synderlig Rolle; i Krigstider derimod har I Vandet paa Eders Mølle, I kan da skalte og valte efter Behag med Eders Herres Vasaller, men det er det just, vi ville forhindre. Eders Hovmod tykkes os utaaleligere og farligere, end Qvindernes Galenskab."

„Uforskammede Ordgyder!" skreeg Wrsch, og greb til Sablen." — „Her eller et andet Sted! raabte Samoslav, halvt blottende sin: Hvor I søger mig, skal I finde mig!"

„Kjende I Borgfreden? tordnede Primislav, idet han majestætisk reiste sig fra sin Thronstol: Den Haand, som frækt blotter Sværdet indenfor Hertugborgens Mure, er Øxen hjemfalden tilligemed Misdæderens Hoved!" Skye traadte Uvennerne tilbage og stødte Klingerne i Skeden.

„Saa fremture I altsaa i Eders Forblindelse, I böhmiske Mænd? spurgte Primislav: Gjælder Eders Hertugs Stemme Jer saalidet, siden I foragte hans trofaste Advarsel? Ved Guderne! I ville angre det, og jeg er uskyldig i det Blod, som vil flyde strømmeviis i dette Land!"

„Vi ere, min Hr. Hertug, gjenmælede Samoslav trohjertig: Vi ere fuldelig overbeviste om, at I mener det ærligt med Böhmen; men I er for ængstelig denne-sinde, I seer Farer, hvor Ingen ere. Vi kunne nu engang ikke begvemme os til, at frygte disse Qvinder. De skulle komme og angribe mig paa min Borg: da skulle de med Rædsel mærke, at der er et svælgende Dyb mellem Spøg og Alvor. Og med Qvindfolket indenfor mine Ringmure tænker jeg, til enhver Tid, at kunne vorde færdig ene og allene, saalænge Guderne spare min høire Arm. Derfor er vort Raad dette: Tag denne Begivenhed saa let, som vi! Hold Eder rolig paa Eders Slot. Tænk paa mig! Qvinder ville Qvinder fordrive, inden Enden tager, og saa har I Fred i Landet uden at det koster Jer en Draabe Blod."

„Har Samoslav talt i Eders Navn?" spurgte Primislav Forsamlingen tungsindig. — „Ja, ja!

Qvinder maa Qvinder fordrive!" skreg og loe den hele Forsamling.

„I have besluttet Böhmens Ulykke! raabte Primislav vredt: Den falde paa Eders Hoved! Viger bort fra mit Ansigt!" — I lystig Tummel fjernede Stænderne sig, og Primislav vaklede tilbage til sin Stol, hvorpaa han sank udmattet ned.

„Uslinger! raabte Wrsch: deres Qvæg og deres Agre ere deres Verden. For Qvinderne bortdrive deres Hjorder og ødelægge deres Sæd, ere de ikke at bringe af Pletten. Jeg kunde fristes til at raade Jer, Hr. Hertug, at lade en Trop Ungersvende iføre sig Pigeklæder og drille de Søvnige lidt. Hvad gjelder det, saa komme Sneglene paa Benene."

„Ikke et saadant Ord endnu, ved min Vrede! truede Primislav med svag Stemme: Din Frækhed, Wrsch, volder mig næsten større Kummer, end disse Qvinders Raserie. Guderne bevare mig fra nedrig Svig!"

„Men som det er, kan det dog heller ikke blive! sagde Etyrad: Qvindernes Magt og Driftighed voxer, naar Intet modsætter sig dem. Lader os derfor, endnu idag, angribe dem med den Vaabenmagt, Hertugen, uden de træge Stænders Hjelp, har at befale over! Vor Sag er god, og Guderne ville forlene os Seier." — „Veltalt!" raabte Rezamislav og Bäringer. — „Dertil kan jeg ikke raade, sagde Wrsch: hvor gjerne jeg end ønsker at maale mig med disse Qvinder. Vi bringe neppe tohundrede kampdygtige Mænd under Vaaben, og Wlaska har allerede henved ottehundrede Qvinder under sin Befaling, vaabenøvede og ved hen-

des Trolddomsdrikke begeistrede til den meest rasende Dødsforagt. Dem gjælder det at angribe i Motol's faste Borg og i det allerede nu næsten uovervindelige Diewni. Tilmed er denne Wlaska klogere, end I Alle tænke. Vi ville vorde tilbageslagne, og saa var det ude med Mændenes Ære. Alles Mod vilde synke, og hvad Wlaska har tænkt sig i sin Overmod, vilde gaae i Opfyldelse."

„Er det blot Krigere, os fattes, sagde Bäringer: saa veed jeg Raad: I Franken gives der en Mængde ledige, vaabendygtige Hænder. Vil Hertugen give mig Fuldmagt og nogle Pund Guld, saa vil jeg snart drage ind paa Libin med nogle hundrede Krigsknegte." — „Skjændsel og Fordærvelse den Fyrste, raabte Primislav: som kalder fremmede Vaaben ind i sit Land! For os staaer intet Andet tilbage, end at følge Stændernes Raad. Vi forholde os stille bag vore Mure, og vente, hvad Ende det Ubæsen vil tage." — „Og aflure det gunstige Øieblik, tog Wrsch hastigt Ordet: da vi ved en god Krigslist kunne bane Sværdet Vei." — „De gode Guder bevare os fra Din List, Wrsch! sagde Primislav alvorsfuld: Intet Foretagende, uden min udtrykkelige Tilladelse. Jeg forbyder Dig det. Maaskee forsoner vor stille Taalmodighed os med de fortornede Guder.."

„Jeg begriber Eder ikke, Hertug! sagde Wrsch hovedrystende: En saadan Forvandling havde jeg aldrig anseet for mulig. Hvor er Eders kjække Aand, Eders prøvede Krigsmod? Enten har Fru Libussa's Død knust Eders Sjels Kraft, eller I er alvorlig syg. Eders Svaghed, Eders Ansigts Bleghed lader mig fryg-

te det sidste." — „Maaskee har Du truffet det med begge Dine Gisninger! sagde Primislav med et smerteligt Smiil: Siden min Gemalindes Bortgang har jeg ingen ret Lyst til at leve og virke mere, og i den sidste Tid føler jeg ogsaa en Legemsmathed, en Hjerteangst, som bestyrker mit Haab om hastig Gjenforeening med Libussa."

„Tal ikke saa, min dyrebare Fader!" bad Nezamislav grædende, idet han kyssede Hertugens Haand, og med vaade Øine saae de troe Høvedsmænd paa deres lidende Fyrste. — „Men, syg eller karsk, vedblev Denne med synlig Anstrengelse: mine Grundsætninger blive altid de samme. Alle mit Livs Kræfter, alle mine Tanker og Handlinger ere viede mit Rige. Kun min Ære har jeg forbeholdt mig, og hellere vil jeg falde, overvunden af Qvinder, end staae som Seiervinder med uærlige Vaaben!"

Han sank i Afmagt. „Send Bud til Brela! bød Nezamislav: Hun allene kan hjelpe her." — Bæringer iilte ud af Salen.

„Gid Guderne vilde kalde ham! raabte Wrsch: Bedre Døden, end et kraftløst Liv!" — „Libussa's Stjerne er dalet, sagde Etyrad i dyb Vemodighed: og det vorder jo længere jo mørkere paa Böhmens Horizont."

8.

Høit lød Glædens Jubel paa Borgen Diewni. Mange ædle böhmiske Ungersvende svang sig, efter Hornenes og Fløiternes lystige Klang, i raske Dandse med de skjønne Piger, eller tømte Mjødhornene, som rak-

tes dem af deres Udvalgte, eller vandrede med Disse i kjærlig Samtale under Slotshavens Træer. I sit Gemak sad Borgens Herskerinde paa sit Leie af Bjørneskind, lig en hvilende Løvinde, lyttende med et ondt Smiil paa den glade Larm udenfor. Ved hendes Fødder sad Sarka.

„Du er saa god mod alle Dine! sagde Denne: og saa moderligsom mod mig; hvi hader Du da Mændene saa bittert?" — „Ja, jeg hader dem! raabte Wlaska, pressende sin knyttede Haand mod den bølgende Barm: Jeg vil hade dem til Døden, hade dem efter Døden! Hvorfor? Engang skal Du erfare det; endnu er Du ikke moden dertil. Nyd endnu en Stund Ungdommens og Uvidenhedens rolige Lykke. Der gives Tildragelser, som gjøre et Hjerte gammelt før Tiden, som kjølne og forgifte det. Denne Qval vil min Kjærlighed forskaane Dig for."

„Men naar Du virkeligen hader dem saa uforsonligt, sagde Sarka: saa begriber jeg ikke, hvorledes Du kan taale, at saa mange Ungersvende dagligen hjemsøge Borgen her og modtages saa venligt af vore Jomfruer." — „Sandselig Nydelse, sagde Wlaska: lokker bedst det vilde, grusomme Dyr, som kalder sig Mand i sit Overmod, men Pilen ligger alt paa Buen."

Nu indtraadte Stratka og Hobka. „Wladiken Hesky er hidkommen! meldte Hobka med et listigt Smiil: Han forlanger at tale med Dig om den Pige, som har forladt ham, for at træde i Din Tjeneste."

„Hans Hoved er Døden viet, jeg vil ikke see ham! svarte Wlaska: Før ham ind i et eensomt Gemak, send ham Mjød fuldtop, og lad Wradka underhandle med

ham. Hun skal holde ham hen med gode Ord, og naar han forlanger et afgjørende Svar, skal man overlade det til den undvegne Pige, som just er fraværende. Imidlertid rider Du til hans Borg, fortæller hans Hustrue, at han vil forstøde hende, at han er her, og beiler til mig. Du raader hende at hævne sig og derpaa at flye hid. Jeg stoler paa Din Snildhed." — „Og jeg paa Czastava's bekjendte Iversyge! svarte Hobka leende: Hun troer det altsammen blindthen, om jeg ogsaa løi usandsynligere, end jeg har isinde." Hun gik.

„Hvor staaer det sig med Eders Gjæster?" spurgte Wlaska sin fortrolige Stratka. — „Fortræffeligt! svarte den skjønne Pige: Vore Klager over Dit Tyrannie, vore Bønner om vor Frelse have gjort Underværker. De to Wladikesønner have lovet mig og Nobka, i Nat at møde nede ved Moldaustranden, ligeoverfor Libin, med tyve Vaabenbrødre, og at bortføre os med List eller Magt." — „Saa tag i Nat tredsindstyve Piger! bød Wlaska: Lad dem væbne sig og stige tilhest, før dem til Moldaubredden, læg dem i Baghold bag Klipperne og Træerne, og naar de smme Riddere komme, saa griber dem an fra alle Sider. Ingen maae beholde sit Liv!"

„For Gudernes Skyld!" jamrede Sarka forfærdet. — „Tie, Pige! raabte Wlaska: Guderne ere det, som straffe ved mig. Jeg er deres Vredes Svøbe. Det er intet frydeligt Kald, men jeg vil opfylde det." — „Og uden Skyld skulle disse Ynglinger gaae tilgrunde ved trædsk Forræderie?" hulkede Sarka. — „Uden Skyld? raabte Wlaska tænderskjærende: Uskyldig kalder Du den Gjæst, som lønner sin Vertinde med at for-

føre og rane hendes Tyende? De Knegte lide kun, hvad deres Gjerninger fortjene."

„Og gjaldt mit Raad, sagde Stratka: saa behøvedes alle disse Omstændigheder slet ikke. Naar vi, her paa Borgen, lode Ungersvendene, drukne af Mjød og Elskov, indslumre ved vor Barm, da kunde et rask Stød spare os den Møie og Fare, som er forbunden med en midnatlig Træfning." — „Aldrig! svarte Wlaska med ædel Uvillie: Diewni maa ikke besmittes med saadant Blod. Inden disse Mure vilde Primislav selv være sikker, thi aldrig, aldrig vil Wlaska krænke den hellige Gjæsteret!"

Med Retfærdighedens Stolthed gik den Gruelige ud. Stratka fulgte hende, og grædende klagede Sarka: „Ja, Pilene ligge paa Buen, og deres Spidse vender mod mit eget Hjerte!"

9.

I Underhandlings-Gemakket sad, bag et Bord med tomte Kander og fulde Bægre, Wladiken Hesky paa det bløde Leie, ved den skjønne Wradka's Side. Halvtredsindstyve Vintre vare alt hengangne over hans Isse, og hans Haar begyndte at bleges, men det brune, smuktformede Ansigt med de store, blinkende Øine saae endnu saa friske ud, og den store ædle Skikkelse holdt sig endnu saa kraftig opret, at han altid kunde gjælde for en smuk Mand endnu.

Med et seirende Smiil tog han Bægret, som hans Selskaberske, blussende af Mjød og Vellyst, bød ham med nedslagne Øine, og tømte det i et dybt Drag. Derpaa sprang han rask op, og skuede ud af Vinduet.

„Solen synker, sagde han fortrædelig: den bortløbne Tos vil ikke indfinde sig, og det sømmer sig ikke, at jeg venter længere paa hende. Siig Din Frue, hun skal sende mig hende bunden paa min Borg, inden tre Dages Forløb, ellers henter jeg hende her paa Diewni med væbnet Haand!" — „Den Hilsen kunde angre Eder! hviskede Wradka: Dog skal jeg nok sige det." — „Dig gjælder min Vrede ingenlunde, skjønne Jomfru! sagde Hesky: ldt, idet han foer hende med Haanden over det brændende Ansigt: Jeg er Dig jo høilig forbunden for den søde Time, som formodentlig ikke var medindbefattet i Dit Ærinde til mig. Ved Leilighed kan Du indkræve Din Fordring i Skoven ved Hesky. Jeg jager dagligen der, og det vil være mig ret kjært, om jeg engang træffer Dig paa min Vildbane." Han spændte Sværdet om sin Lænd, og satte Hjelmen paa.

„I har stor Hast! bemærkede Wradka haanligt: Eders Ægtehustru maa føre et skarpt Regimente, siden I frygter, at komme for silde hjem." — „Ugifte Piger skulle ikke bekymre sig om Ægtefolks Forhold! sagde Hesky strengt: hvad min Hustrue ønsker af mig, og hvad jeg føier hende i af min gode Villie, det kommer intet Menneske under Solen ved. Har jeg tilføiet hende saamangen Uret, saa kan jeg vel ogsaa finde mig i hendes uskyldige Griller nu og da. Men Dig sømmer det sig allermindst, at kaste Din Gift paa min Hustru!"

Trodsig stormede han ud af Gemakket. Wradka saae efter ham med et Suk, og traadte derpaa hen for et blank Staalskjold; her ordnede hun sit Barmstør, og vandt de løsnede Haarfletninger om den blinkende Sølvnaal. Da indtreen den gamle Hobka med mørkt Ra-

syn. „Nu? Har Tonderet fænget i Czastava's Hjerte?" spurgte Wradka hende skjelmsk. — „Neppe lader jeg mig tiere bruge til sligt et Gesandtskab! svarte Hobka fortrædelig: den eenfoldige Qvinde var dengang klogere, end vi. Hun kjendte sin Ægtefælles Had til Wlaska, hun kjendte Hensigten af hans Besøg hos os, kaldte mig en Bedragerske, og svor, at Ingen skulde faae hende til at troe, at hendes Gemal nogensinde vilde nedværdige sig til at elske En af de forlorne Piger paa Dietwni."

„Saa? spurgte Wradka haanligt, og gik til Døren: Der kunde dog den stolte Borgfrue have taget mærkelig feil." — „Hvorledes mener Du det?" spurgte Hobka studsende. — „Jeg mener, svarte Hiin, idet hun gik ud: den listige Wlaska's Piil er prællet af, og hendes Tjenerinde maa lægge en anden paa Buen."

10.

I det dybeste Mørke af den Skov, som omgav Borgen Hesky, laae Borgherren i Wradka's Arme, og med listige Blikke smilte den Skjønne ned paa ham. Hos ham laae hans Jagtspyd, Bue og Kogger, bevogtet af de tro Hunde.

„Henrivende Skabning! raabte Hesky med Erindringens Henrykkelse: I Dine Arme er jeg vorden Yngling endnu engang. Gid Du dog kunde være mig nær allenstund!" — „Hvorledes gaaer det til, at en Mand, som I, ønsker, hvor han kun behøver at ville! svarte hun: hvad hindrer Eder i, at føre mig hjem paa Eders Borg?"

„Sælsomme Spørgsmaal! sagde Hesky: Hvorledes kunde jeg bestaae for Czastava's Smerte og Vrede, naar jeg førte en saa farlig Medbeilerske til hende? Min Huusfred var da for stedse forstyrret." — „Hvad der vil stille sig mod Mandens Villie, tog Wradka Ordet rask: det kaster han af Veien: Hvo kan forbyde Eder, at skille Eder fra Eders gamle Hustru?" — „Min Pligt! svarte Hesky alvorsfuld, idet han vristede sig af hendes Favn: Czastava var mit Livs trofaste Ledsagerinde; syv Sønner har hun født mig med Smerte og opdraget med Moderkjærlighed. Derfor skal hun forblive min Ægtehustru og Frue paa Hesky, saalænge hun lever, og langt være det fra mig, at forstøde en Datter af Bøhmens ædleste Slægt, for En af Wlaska's Pigers Skyld."

„Hvor alvorligt I nu strax tager Alt! hvidskede Wradka smilende: Mit Forslag var kun Spøg. Troer I da virkeligen, at jeg vilde foretrække Eders Ægteskabsaag for den gyldne Frihed her paa Borgen? Det er jo netop vor bedste Lykke under Wlaska's Scepter, at vi kunne bortgive vore Hjerter, og tage dem tilbage, og atter bortgive dem efter eget Behag. Og denne Ret vilde jeg ikke bortbytte mod Vrimislavs Krone, thi den tillader mig, efter Hjertenslyst at hengive mig den Mand, det lykkedes, at røre mit Hjerte."

„Smigrerske!" sagde Hesky, og lod sig drage ned til Fristerindens Barm. Imidlertid oploftede hans Jagthunde Hovederne lidt, og logrede, og sloge sagte an, som om der nærmede sig dem noget Bekjendt. Wradka saae op, og skuede bag sig en statelig Qvinde med harmblegt Ansigt og stirrende Øine, og hos hende

Hobka, som pegede paa Parret med et triumpherende Smiil. Gruende slog den Anden Hænderne for Ansigtet, og Begge forsvandt.

Et langt, sælsomt Blik fuldt af Harme og Ynk kastede Wradka paa Wladiken, bøiede sig ned over ham, og trykkede et hedt Kys paa hans Læber. „Det er paa Tiden! sagde hun derpaa, idet hun stod op: Wlaska venter paa mig; god Nat, Hesky!" Og med ilende Fjed gik hun til sin Ganger, som stod bunden ikke langt derfra, svang sig op, saae endnu engang tilbage, og galopperede bort.

Hesky havde imidlertid opsamlet sine Jagtvaaben, og stod der, lænet paa sit Spyd, omdandset af de modige Hunde, seende med ufravendt Blik mod den Egn af Skoven, hvor Pigen var forsvunden.

11.

Fordybet i alvorlige Tanker, nærmede Hesky sig sin Borg. Da han treen gjennem Porten ind i Slotsgaarden, kom hans sex Sønner ham imøde med Jubel. Den alvorlige, kraftige Wodboy og den vilde Slavosch hidslæbte en Bjørn, som de havde fældet. Triumpherende fremviste den dristige Ptarsko sit Jagtbytte, et sort, børstet Vildsvinehoved. Beskedent nærmede sig den stille Milowetz og den tænksomme Rophon, for at aflægge Regnskab for Hjordene, som vare betroede til deres Opsyn, og smigrende omslynge de den blonde Kolo hans Knæ. „Mine gode Børn!" raabte Hesky, kysfede Enhver af Sønnerne, tog den lille Kolo paa Armen, og bar ham ind i Borgen. I munter Larm omsværmede Sønnerne ham, og lydt-

gjøende omsprang Hundene Toget. Da Hoben traadte ind i Dagligstuen, sad Husmoderen, en anseelig Kone med Spor af stor fordums Skjønhed, støttende Hovedet paa sin Arm, bag det store Steenbord, hvorpaa Hesky's Mundbæger stod. Sammenfarende saae hun op, og da hun saae Manden med den Lille paa Armen, sukkede hun i dybeste Smerte. „Hvad fattes Dig, Moder?" spurgte Milowetz, gribende hendes Haand. — „Jeg har en voldsom Hovedpine! sagde hun, rivende Haanden til sig: og den har Eders Støi forvoget." — Sørgmodig traadte Milowetz tilbage, tilhviskede sine Brødre noget, og stiltiende forlode Alle Gemakket, paa Kolo nær, som Hesky havde sat paa Gulvet.

En lang Pause. — Mørk saae Czastava sin Mand i Øinene; for at undgaae hendes Blikke, begyndte han at sysle med sine Jagtvaaben. „Har Du havt Held paa Jagten?" spurgte hun omsider med kold Haan. — „Det Modsatte! svarte han, idet han bøiede sig ned over sin Livhund og klappede den: dennegang bringer jeg slet Intet hjem."

„Formodentligen er Du stødt paa et alt for ædelt Vildt, sagde Czastava bittert: som Du ikke har vovet, at sigte efter?" — „Dine Tanker tage en saa forunderlig Gang, at jeg ikke kan følge dem!" raabte Hesky fortrædelig, og vendte sig, for at gaae ud.

„Du er sikkert meget modig! sagde Czastava med forandret, venlig Tone: Sæt Dig hos mig og hvil Dig. Jeg har selv fyldt Bægret til Din Vederqvægelse. Mjøden er af vort ældste Fad, og vil smage Dig kosteligt." — „Det skal den! svarte Hesky,

idet han vendte om, og med den milde Bevægelse, som hos gode Mennesker pleier at ledsage Bevidstheden om begangen Uret, lagde han til: Tak for Din Omsorg, min gode Husfru!" — Og han satte sig ved Steenbordet hos Czastava, bød hende kjærligt sin Høire, og greb med sin Venstre efter Pokalen.

„Holdt!" raabte Czastava pludseligen med sælsom Røst, og greb den Haand, som tog efter Bægret. Derpaa stod hun op, følte paa Hesky's Pande, og sagde betydningsfuldt: „Du synes meget heed, den friske Drik kunde skade Dig."

„Jeg gik langsomt hjem!" svarte Hesky forlegen, nedslaaende sine Øine, medens Czastava skarptprøvende fæstede sine paa hans Ansigt, som om hun vilde bore dem dybt ind i hans Sjel.

„Vil Du vise mig en Kjærlighedstjeneste?" spurgte hun omsider. — „Hvor gjerne!" raabte Hesky gladelig, omslyngende Czastava's Hals, og vilde trykke hende til sig og kysse hende.

„Ikke saa! raabte hun, vridende sig fra ham: men gjentag, inden Du tømmer Bægret, det Drikkesprog, jeg vil nævne." — „Ogsaa det!" svarte Hesky smilende, idet en Steen faldt af hans Hjerte, thi han havde frygtet en alvorlig Udgang af denne Samtale: „Siig frem, jeg skal sige det efter."

Da saae Czastava ham skarpt i Øinene, og sagde langsomt: „Saasandt jeg aldrig har elsket nogen Anden end min Ægtehusfru, saasandt ville Guderne velsigne mig denne Drik." — Harmfuld foer Hesky op, skjød stiltiende Bægret fra sig saa det vaklede og Mjøden løb over paa Steenbordet.

„Du vægrer Dig? spurgte Czastava haanligt: Saa drik, uden at sige noget. Guderne ville dog gjøre, hvad Ret er." — „Jeg forstaaer mig ikke paa Dig idag!" sagde Hesky, gribende Bægret paany. — „Drik, drik!" stammede Czastava, iilte til Vinduet og vinkede ud.

„Maaskee stiller et andet Sprog Dig tilfreds! vedblev Hesky, opløftende Bægret: Saasandt jeg altid har æret og elsket Dig i vort Samlivs mange Aar, saasandt hjelpe mig Guderne!" — „Drik ikke! raabte Czastava, ængsteligt ilende til ham: Du besegler en Meeneed dermed." — Men alt havde Hesky tømt Bægret, og stirrede nu paa sin Hustru, rystet af hendes sælsomme Tale, og en ond Anelse slog sin Kloe i hans Hjerte.

Imidlertid havde den lille Kolo nærmet sig Bordet, tog i sin Barnagtighed Faderens tomte Bæger, og holdt det til Randen af Steenbordet, saa den spildte Mjød dryppede deri. Lysten begyndte han at indsuge den søde Saft, men pludseligen lod han Bægret falde, og med Haanden for Panden tumlede han om paa Gulvet.

„Hvad fattes Barnet?" raabte Czastava, idet hun forfærdet tog det paa sin Arm. — „Din Mjød er skarp, Moder! stammede den Lille: Jeg troer, jeg døer deraf." — og afmægtig laae han i hendes Arme.

„Evige Guder, jeg har forgivet mit Barn!" skreg Czastava, glemmende sig selv i sin Modersmerte, og Drengen gled ned af hendes Arme. — „Ha, Giftblanderske! tordnede Hesky: Du har givet mig Døden at drikke!" — Og op vilde han springe efter sin Sabel,

men samme Øieblik bevang Giftens Magt ham, og han sank tilbage paa sit Sæde, medens en lydelig Tummel af Mennesker og Heste reiste sig nede i Slotsgaarden.

„Den Uskyldige med den Skyldige! skreg Czastava, slidende sig i Haaret: Er det Eders Retfærd, Judødelige Guder?" — „Det kunde Du, Czastava?" begyndte Hesky atter med svag Stemme. — „Jeg saae Dig i Skoven idag!" svarte hun med betydningsfuld Harme.

„Hvor ligger dog Hadet Kjærligheden rædsomt nær! sukkede Hesky: Jeg dør ikke pletfri, men med denne Gjerning har Du straffet Dig selv grusommere, end mig. Hastigt, som Lyn paa Torden, følger Anger paa Synd, og aldrig, aldrig vil Din Sjel finde Hvile." — „Mener Du?" spurgte Czastava, og holdt sig ved Steenbordet med begge Hænder, fæstende sine Øine paa sit afmægtige Barn, medens Larmen nede i Slotsgaarden stedse blev lydeligere.

„Jeg føler det, min Ende nærmer sig! sagde Hesky, udstrækkende sin kolde Haand efter Czastava's: Mine Sønners Moder, jeg tilgiver Dig." — „Du tilgiver mig, Troløse? skreg Czastava, kastende hans Haand tilbage: Ha, ved den sorte Gud, Du forstaaer Dig bedre paa Hævnen, end jeg!" og høitjamrende styrtede hun ned over Kolo, som just aabnede de milde blaae Øine og saae ynkeligen paa sin Moder.

Nu stormede Hobka ind med vilde Blikke. „Alt er rede! raabte hun: er Daaden fuldbragt?" — „Den er fuldbragt, og Helvede er i mit Hjerte!" svarte Czastava.

„Nu vorder Alt mig frygtelig klart. Det Hug kom fra mit Fædrelands Svøbe!" stønnede Hesky, og hans Øine faldt til. — „En flygtig Bevægelse! sagde Hobka, idet hun hjalp Czastava op: Nu gjelder det, ei at nøle, vore Øieblikke ere talte. Tilhest!" — Og med Magt drog hun den Modstræbende til Døren.

Da stormede de fem Brødre Hesky dem imøde. „Moder! raabte Wodboy vild: jevn vor Strid med Pigerne, hvis Du vil afvende en truende Ulykke. Vore Slotspiger ere blevne galne. De have væbnet sig i vort Rustkammer, have trukket vore Gangere ud af Stalden, ville forlade Borgen, og beraabe sig paa Din Befaling." — „Her er skeet, hvad værre er! raabte Czastava med Fortvivlelsens Standhaftighed: Eders Fader er død, Eders Broder strider med Døden. Hjelper, hvor endnu hjelpes kan. Mig kalder min Skjebne under Wlaska's Banner, og aldrig sees vi igjen!" Hun styrtede ud. Forførerſken fulgte hende. Forfærdede iilte Wodboy, Slawosch og Ptarsko til Faderen, medens Milowetz og Rophon løftede deres Broder Kolo fra Jorden.

Sønnernes høie Jammerskrig kaldte endnu engang Hesky's flyvende Aand tilbage. Han aabnede Øinene, og reiste sig langtsomt op. „Guderne mene det dog godt med mig, sagde han sagte, da han saae sine Sønner: de lade mig døe i mine Børns Arme, og forlene min Tunge Kraft til det sidste Farvel. Træder omkring mig Alle, at jeg kan skue Eders Ansigt endnu engang!"

Da lagde Rophon og Milowetz den igjen indslumrede Kolo paa en Stol, og de fem Sønner dannede grædende en Halvkreds om den Døende. „Guderne have

knust mig med deres Vrede, sagde han: jeg har annammet Døden af den Haand, som skulde have lukket mine Øine i Kjærlighed."

„Evige Guder! raabte Milowetz i høieste Smerte: Vor Moder vor Faders Morderske!" — Rasende løb Slawosch og Ptarsko til Vinduet: „Qvinderne ere borte allerede, skreg den vilde Slawosch: men vi ville ride efter dem, og ved Haarene slæbe den gruelige Moder hid for den døende Faders Fødder, at hun kan erkjende sin Misgjerning, og derpaa følge ham i Døden." — „Ret, Brødre! Afsted, efter hende!" raabte Ptarsko og Wodboy, dragende deres Sværde, og alle Tre styrtede mod Døren.

„Nei! raabte Hesky med sin sidste Kraft: ved min Forbandelse, I blive her!" — Da vendte de heftige Ungersvende om, og traadte med indædt Harme til Faderens Dødsleie.

„Jeg har tilgivet Czastava min Død, sagde Denne: og min sidste Bøn, min sidste Befaling til Eder, er Tilgivelse. Hvo af Eder der elsker mig, som en Fader kan vente det af sine Børn og som min Kjærlighed vel har fortjent af Eder, han nedlægge i min kolde Haand det hellige Løvte, aldrig at hævne Faderens Død paa den forførte Moder."

„Du fordrer store Ting af os! sagde Wodboy: men hvad tør vi nægte Dig i denne forfærdelige Stund? Jeg giver Dig mit Løfte." — Og han traadte den Døende nærmere, og berørte hans Haand. Tænderskjærende fulgte Slawosch og Ptarsko, mildtgrædende Milowetz og Rophon hans Exempel. Og en lang, rædselfuld

Stilhed herskede i Gemakket, kun afbrudt af Kolo's sagte Stønnen.

„Dit Øie brister! Sign os, før Du dør!" raabte Wodboy pludseligen i vilden Angst, og de fem Sønner knælede ned for deres Fader, og bøiede deres Hoveder for ham. — „Guderne signe Eder, mine Børn! sagde Denne, idet han høitideligen opløftede sin Høire: Naar min Førstefødte vender tilbage af sin Forviisning, saa bringer ham min Velsignelse, og adlyder hans Villie, som om det var min egen. Og nu ville I bede Guderne ende min sidste Jordeqval og forløse min Aand!"

„End et Ord, Fader! raabte Wodboy heftigt: det sidste! Moder elskede Dig omt, og om Du end har feilet mod hende, kunde hun dog ikke besmitte sig med Dit Drab, hvis ikke Andre have forledt hende dertil. Nævn os den Slange, hvis Gift har bragt hende til den uhyre Gjerning. Nævn os den, at vi kunne søndertræde Uhyrets Hoved." — „Wlaska!" sukkede Hesby, og var ei mere.

12.

Paa sin Sotteseng laae Hertug Primislav. Grædende sadde hans Svigerinder, Therba og Brela, hos ham. Medens Hiin opsendte hede Bønner for ham til den store Usynlige, havde Denne grebet Primislav's Haand, og saae ham forskende i de matte Øine.

„Min Konst strander paa Din Sygdom! raabte hun sørgmodig: Endnu har jeg ikke kunnet komme efter, hvoraf Du lider, og vee den Læge, som ikke kjender den Sygdom, han vil modarbeide!"

„I de søvnløse Nætter, som nu pine mig, sagde Primislav med svag Stemme: har jeg fattet sælsomme Tanker. Mine Lidelser begyndte strax efter et Bæger Mjød, samme Dag, vi havde faaet det første Budskab om Motol's Drab. Da have mine Tjenere seet en smuk Knøs fare omkring paa Borgen. Som min Mundskjænk forsikrer, har han, under alskjøns Paaskud, listet sig om ved Drikkebordet. Derpaa er han pludseligen forsvunden, og Ingen har seet ham mere. Havde jeg nogen Fjende, som jeg kunde tiltroe en saadan Ugjerning, da vilde jeg troe, man havde forgivet mig."

„Saa er Wlaska Giftblanderske! raabte Therba harmfuld: Hvor er det muligt, her at tænke paa nogen Anden?" — „Jeg begjærer ikke at undskylde Wlaska, sagde Brela: men her gjør Du hende sikkert Uret. Wlaska har stærke Lidenskaber og kun en svag Villie til at bekæmpe dem, men hun er for kjæk og for stolt til at være Snigmorderske. Dog kan Primislavs Formodning være grundet. En kraftig og retfærdig Fyrste er en Forargelse for alle Nidinger i Landet, og jeg tænker derfor allerede paa et Middel, som idetmindste kunde lindre hans Smerter."

„Kunde Du blot give mine Nætter nogen Søvn! sagde Primislav: Naar jeg sidder ved Vinduet og bader det beklemte Bryst i den frie Bjergluft, befinder jeg mig dog taaleligt. Men naar Svagheden tvinger mig til at søge Leiet, da er det, som om nye Plageaander stege op til mig uden Ophør; jeg lider usigeligen, og den Slummer, som tilsidst kommer over mig, er intet uden en Afmagt."

„Saa Dine Lidelser forøges, naar Du hviler? Det undrer mig, sagde Brela, og gik forskende omkring Primislavs Leie. Har Du brugt andre Urter, end dem, jeg gav Dig?" spurgte hun pludselig forfær-det. — „Jeg holder ikke af mange Læger! svarte Pri-mislav med et mat Smiil: Ilde nok, at man maae bruge Een." — „Staae op, Primislav, og lad mig undersøge Dit Leie! raabte Brela i fælsom Tone: Her er ikke Alt, som det skulde være!"

Primislav stod op, og lod sig af Therba lede hen til Vinduet. Imidlertid tog Brela Klæderne af Sen-gen, og fandt imellem dem en Mængde fortørrede Ur-ter. „Det er Din Søns Mordere! raabte hun vred: Du maa have en lumsk og klog Fjende, thi de ere sam-lede med stor Indsigt og en uhyre ond Villie." — „Jeg vil paa Dine Vegne befale Wrsch, omhyggeligen at efterspore, hvo der har nærmet sig Dit Sovekammer!" sagde Therba, ilende til Døren. — „Nei, ikke Wrsch! raabte den syge Fyrste: hans Tjenesteiver er af en far-lig Natur. Han vilde kaste hele Hofsindet paa Pine-bænken, for at udpresse Tilstaaelsen om en Forbrydel-se, som maaskee Ingen her har begaaet, og hellere vil jeg døe uhævnet, end lade en Uskyldig lide for min Skyld. Giv min Etyrad denne Befaling."

Therba gik. Brela undersøgte Urterne, greb der-paa Primislavs Haand, og saae ham forskende i An-sigtet. „Disse Urter mene det ilde, raabte hun der-paa: men de ere ikke Dine værste Fjender. De have blot skullet pine og udmatte Dig, og dertil ere de saa skikkede, at selve Czernebog ikke havde kunnet vælge dem værre. Men Døden har Du sandsynligviis druk-

ket af det Mjødbæger, den fremmede Dreng har krydret." — „Døden? sagde den fromme Primislav, foldende sine Hænder: vel havde jeg gjerne levet, til jeg ubekymret kunde have overgivet Kronen til min Søn, men — som Guderne ville!"

„Dit Ønske haaber jeg at opfylde! svarte Brela, torrende sine Øine: Fuldkommen Helbredelse kan jeg ikke love Dig. Giften havde for lang Tid til at virke i Dit Legeme. Men siden jeg har opdaget de onde Urter, vil idetmindste Intet mere modvirke mine Midler, og jeg haaber saaledes at holde Dig ilive nogle Aar endnu." — „En sørgelig Tilværelse! sukkede Primislav: men det er jo til min Søns og mit Riges Bedste — jeg takker Dig derfor."

Da lød Horn og Trompeter op, og da Primislav og Brela saae ned, øinede de en stærk Rytterskare, som just gjorde Holdt udenfor Libin, og opstillede sig i Slagorden. „Hvad er det? spurgte Primislav heftig: Krig i Bøhmen, og Hertugen veed Intet deraf?"

Da gik Døren op, og Therba førte den vilde Samoslav ind. Han var letrustet, og bøiede ærbødig et Knæ for Hertugen. „I havde dog ikke saa gandske Uret med Eders Advarsel, Hr. Hertug! sagde han skamfuld: Qvindernes Uvæsen er nærved at voxe os over Hovedet. Af Spøgen er der bleven et fuldstændigt Qvindeoprør. Vore Ungersvende lokkes i Baghold og ihjelslaaes. Ægtequinder hidses paa Halsen af deres Mænd. Allevegne hører man fortælle om Ægtemænd, som ere fundne myrdede i deres Senge; Enkerne flye til Diewni med Pik og Pak.

Den gruelige Wlaska har ladet udraabe i hele Bøhmen, at hver Qvinde, som er misfornøiet med sin Mand, er velkommen paa Diewni. Heraf følger, at Toffelregimentet tager Overhaand allevegne. Jeg reiser til Diewni! er det almindelige Løsen, og vil Manden være sikker paa sit Liv, maa han lystre sin Hustru, hvilket dog er mod alle guddommelige og menneskelige Love. Man tæller allerede henved femhundrede stridbare Mænd og Ynglinger, som ere omkomne ved Qvindernes Svig, og varer det saaledes ved, har Resten af os ingen anden Udvei, end at sende et Gesandtskab til den fordømte Hex og bede om Naade — saa kan hun ligefrem bestige Bøhmens Throne."

„Ihukommer, hvad jeg sagde Eder for nogle Maaneder siden! svarte Primislav: I vilde ikke slukke Gnisten, derfor staaer nu hele Bøhmen i lys Lue!" — „Vi ere rede at slukke nu! raabte Samoslav, slaaende paa sit Sværd: End have Qvinderne intet Alvor seet. Nu ville vi vise dem det, og føle de først, at Klingehug gjøre ondt, da ville de løbe hylende hjem, og Spøgen er forbi." — „I tage atter Sagen alt for let! sagde Primislav: I ville altsaa angribe Diewni med væbnet Haand?" — „Angribe, storme, hærge!" raabte Samoslav rasende. — „Og hvormeget Mandskab har i samlet? spurgte Primislav videre: Den Skare, som holder nedenfor, forslaaer ikke" — „Vi Wladiker ere blot stegne tilhest med vore Svende, svarte Samoslav: de kjedsommelige Zemænd tøvede os forlænge, vi kunne vel tælle en syvhundrede Heste." — „Og paa Diewni samt paa Motolsborg ligge henved to Tusinde!" raabte Primis-

lav. — „Qvinder! raabte Samoslav: hvormange af dem gaae vel paa en Mand?" — „De ere vaabenøvede, velanførte, og ville fægte som Fortvivlede! sagde Primislav alvorsfuld: bringer ikke større Jammer over Böhmen endnu ved Eders unyttige Idræt. Tover, til jeg har kaldt Zemændene under Vaaben; da vil jeg medgive Eder mine Høvedsmænd samt Alt, hvad der paa Libin kan bære Vaaben, og min Søn maa udfylde min Plads, saa godt han kan."

„Med Forlov, Hr. Hertug! svarte Samoslav: I vort Krigsraad have vi alt besluttet, næste Morgengry at angribe Diewni. Paa de dovne Zemænd have vi ikke Lyst at vente. I og Eders Søn skulle være os velkomne, og gjerne vilde vi følge Eders Banner. Men Eders Høvedsmænd kunne vi ikke bruge. Wrsch pleier ved slige Leiligheder at kommandere, som om han havde lutter livegne Trælle for sig, og dertil ere vi Wladiker ikke vante. Jeg er heller ikke kommen, at bede Jer om Hjelp. Jeg har blot, som Togets udkaarne Anfører, villet melde Eder, hvad vi have fore, aldenstund I dog som Fyrste maae vide, hvad der foregaaer i Eders Land. Vi skulle nok vorde færdige med Qvindfolkene allene!"

„Samoslav! sagde Primislav med smertelig Iver: Du er ingen Oprører, ingen Forræder, ingen feighjertet Mand, men Du er en Daare, og det er værre, end om Du var alt dette tilsammen, thi Du gjør Dig og os Alle ulykkelige i den bedste Mening. Ved Guderne, I ere dødsens, om I imorgen drager i denne Kamp. I er ikke denne Wlaska voxen, hverken i Magt eller i List. Og med Eders Nederlag er

Böhmens Skjebne afgjort; thi mine fredelige Jemænd have kun Mod i Masse. For sig allene gaae de neppe i Strid, og Intet vil bevæge dem til, at forsøge Krigslykken endnu engang, efter at den har vendt Eder Ryggen." — „Det lader sig let forudsige, loe Samoslav: men saavidt skal det aldrig komme, naadige Herre! Stol paa Eders Wladiker. Imorgen ved denne Tid bringer Samoslav Eder Wlaska's Hoved, og da skal det angre Eder, at have kaldt ham en Daare." Han styrtede ud. — „Arme Böhmen! sukkede Primislav: dine egne Børn lægge Dig øde, og Din Fyrste formaaer intet Andet, end at bede for dig."

„Imorgen angriber Samoslav Diewni! raabte den blomstrende Rezamilav, som kom ilende ind: Tillad mig at ride med, gode Fader!" — „Nei, min Søn, svarte Denne: Dit Liv tilhører Dit Fædreland, som Du engang skal beherske. Jeg vil ikke offre Dig i denne Krig." — „Mit Liv er Eder Borgen for hans! sagde Båringer, som ledsagede den unge Fyrste: mit Bryst skal være hans Skjold." — „Jeg har megen Tillid til Eder, Båringer! svarte Primislav, rækkende ham sin Haand: men Eders Forsikkring giver mig i det høieste den Udsigt, at begræde to dyrebare Liig. Imorgen vil Redning kun være at finde i Flugt, og Guderne forbyde, at min Søns første Kamp skulde være saa ubæderlig!"

„Al min Spørgen og Forsken er forgjæves! meldte Etyrad indtrædende: Mistanken maa falde paa den skjønne, fremmede Dreng, som dengang blev seet paa Libin. Nogle af Hofsindet ville have opdaget qvinde-

lige Træk i den Ubekjendtes Ansigt." — „Saa flyi Dødspilen herover fra det Bjerg, hvorpaa Diewni staaer!" raabte Therba rask. — „Aldrig! modsagde den godmodige Brela: Wlaska kan bekæmpe Mændene i aaben Feide, men forgive sin anden Moders Gemal — dertil var hun aldrig istand!"

„Lad mig følge med Samoslav, min Fader!" bad Nezamislav endnu engang. Men Primislav hørte det ikke, han var atter sunken i Afmagt.

„Lad det Ønske fare! sagde Therba, idet hun, som henrykt, stirrede ud i Egnen, med begeistret Stemme: Skyerne flyve, Fuglene skrige paa underlig Viis, og blodig vil Solen imorgen staae over Diewni!"

13.

Slagdagen gryede. Klædt som en simpel Stridsknegt, travede Høvedsmanden Wrsch, paa sin polske Løber, hen ved Udkanten af Dalen, som skilte Diewni fra Nabobjergene, og forskende blinkede hans Øine under den rustne Stormhue, for at udspeide de Skarers Idræt, som snart skulde mødes fjendtligt her. Da saae han, paa Skrænten af en Høi, en enkelt Kriger, som havde leiret sig under en gammel Eeg, ved en rislende Bjergkilde. Hjelm, Skjold og Landse hang paa Træets Grene; nærhos græssede hans stolte Ganger. - Wrsch reed til ham, og hilste ham venligt. Gnaven takkede den Fremmede, tog sit Sværd ned af Grenen, hvorpaa det hang, og lagde det ved sin Side. „Det er et godt Hvilested dette her! sagde Wrsch, idet han sprang af: I har dog Intet imod, at jeg her i Eders Selskab oppebier Solens Opgang?"

— „Rum nok paa Böhmens Jord, svarte den Fremmede med dyb Stemme: naar blot Enhver vil unde sin Næste Plads. Men mit Selskab vil kun more Jer daarligt. Jeg taler aldrig Meget, men med Folk, som jeg ikke kjender, taler jeg allerhelst slet Intet."

Wrsch havde imidlertid leiret sig hos den Fremmede, og betragtede ham noiere. Det var en høi, omtrent trediveaarig Mand af ædel, kraftig Bygning, stateligen rustet i skinnende Staal; sorte Lokker bekyggede det veldannede, solbrændte Ansigt, som havde adskillige Ar at fremvise. Mørkt stirrede de sorte Øine hen for sig, og blussede nu truende op, da han bemærkede sin Naboes forskende Blikke. „Hvi gaber I paa mig?" spurgte han ham trodsig. — „Jeg finder Behag i Eders Mandhaftighed! svarte Wrsch: I synes mig at være en dygtig Krigsmand, og jeg kunde hartad have Lyst at spørge Eder, om I ikke vil tage Tjeneste hos vor Hertug?" — „Dermed vilde I fortjene maadelig Tak saavel af Hertugen som af mig! svarte den Fremmede med en bitter Latter: for ti Aar siden har Primislav forviist mig for stedse fra mit Fædreland." — „Eders Navn?" spurgte Wrsch hurtig. — „For En af Hertugens Leiesvende har jeg slet intet!" svarte den Fremmede forstrødelig, og vendte sig om paa den anden Side.

„Men naar I er forviist, sagde Wrsch stodt: saa undrer det mig, at I vover, endnu engang at vise Eder inden de böhmiske Grændser." — „Sønnens Ønske, svarte den Fremmede, uden at forandre sin Stilling: endnu engang at hilse paa sine Forældre

for deres Bortgang, er stærkere, end hans Frygt for Eders Hertug."

„Staaer det saaledes med Jer, sagde Wrsch: saa gjentager jeg mit forrige Tilbud. Vi leve i en farlig Tid. Primislav behøver Mænd. Et tappert Sværd kan udsone en stor Brøde, og vilde I tjene ham ærligt, torde jeg næsten være Eder Borgen for hans Tilgivelse."

„Hvo har sagt Jer, at jeg forlanger Primislavs Tilgivelse? fnøs den Fremmede: Han har straffet en Ungdoms-Overilelse saa strængt, som den værste Forbrydelse! I Mindelighed have vi intet videre med hinanden at skaffe, og drager jeg min Klinge i Böhmen endnu engang, saa kan det kun være imod ham."

„Primislav har Fred med alle sine Naboer! sagde Wrsch haanligt: Vil I altsaa have den Fornøielse, at stride imod ham, saa har I ingen Udvei, uden den, at træde i Tjeneste hos de oprørske Qvinder." — „Naar de have en ærlig Sag, hvorfor ikke?" yttrede den Fremmede let.

Wrsch saae bistert paa ham, og vilde svare ham hidsigt. Da steg Solen op bag Bjergene. Den hilstes af Trompeternes muntre Skrald, og fra Libin brøde Wladikernes Skarer frem, og rede rask ind i Dalen, og deres Gangeres Hovslag hørtes tydeligt i Morgenens Stilhed.

„Det er de böhmiske Mænd! raabte Wrsch: de ville nok jage Qvinderne tilbage, haaber jeg, til Rokken og til Arnen. Vil I vove en Dyst for de huldе Billeder, Hr. Ubekjendte, da er det den høie Tid." —

„Det vil jeg!" raabte den Fremmede, som greben af en pludselig Beslutning, foer raslende op, og satte sin Hjelm paa.

„Alvor altsaa? skreg Wrsch rasende, dragende sit Sværd: Nu, saa kan I spare Jer Veien! Da I nu engang har opkastet Jer til disse Skjøgers Ridder, saa skal I her paa Stedet kæmpe for Eders Damer. Hallo! For Primislav og Mændenes hellige Herre-Ret!"

„Vor Strid være en Guds-Dom! raabte den Fremmede, blottende sin Klinge: Gid Qvinderne maa seire saavist, som jeg haaber at tugte Eders onde Tunge!"

Tvekampen raste løs, mens de böhmiske Trompeter vedbleve at skralde langtfra: Wrsch hug om sig som et tirret Vildsvin, men den Fremmede var ham i hver Henseende overlegen. Snart foer hans Sværd, med mægtig Vægt, ned paa Modstanderens Jernhue, og denne tumlede til Jorden.

„Usands seirer over den sunde Menneskeforstand! stammede han: Det er Verdens Løb." Han mistede sin Bevidsthed. Rolig tog den Fremmede Skjold og Landse, kaldte paa sin Ganger, som, lig en lydig Hund, kom springende hen til ham, steeg tilhest, raabte: „Seier faae, hvo Ret har!" og galopperede did, hvor Trompeterne løde.

14.

I Djewni's Borggaard sad, paa sin høie Guldstol, Wlaska i pragtfuldt Vaabensmykke. Alle Qvinder og Piger, som hun havde samlet under sit

Scepter, opfyldte, fuldstændigt væbnede og rustede, det vide Rum, og traadte, som Naden traf, Een for Een, for Hærføreriuden, der mønstrede dem med skarpe Blikke. Derpaa vinkede hun, Qvindehæren sluttede en Kreds om hende, og lyttede ivrigt paa hendes Tale.

„Mændene ere omsider vaagnede af deres Søvn! sagde hun: Frygt for os har givet dem et Slags Mod. Men det er kun Steengjedens Mod, som, forfulgt af Jægeren, ei veed at redde sig paa anden Maade, end ved at springe ind paa ham. Saaledes komme nu disse Helte dragende mod os, og byde os, for første Gang, et aabent Feltslag. Tænker Enhver af Eder som jeg, da seire vi sikkert. Hvad ville disse elendige Mænd, der alt ere saa frygtsomme, at de løbe til deres Fyrste, og bede ham om Hjelp mod os, om Hjelp, som Primislav har nægtet dem, fordi han frygter os. Sandelig, mine Søstre, Libussa's Aand er med mig, jeg forkynder Eder Sandheden, denne Dag er vor Hædersdag! Idag skal de böhmiske Qvinders Ære lyde over al Jordens Kreds, idag skulle Mændene skjule sig for Qvindernes Tapperhed, idag skal det afgjøres, hvo der skal herske i Hytter og Borge, ja, paa Böhmerlandets Hertugstol!"

Et modigt Jubelskrig besvarte den dristige Tale, og Wlaska vinkede nu hen mod Slottet. Da udtraadte Sarka, Stratka og de andre betroede Piger, parviis, i et langt Tog, hver bærende en stor Guldpokal, af hvilken der duftede en ubekjendt Drik.

„Det er vor Forbundsdrik! sagde Wlaska betydningsfuldt: Lader os tømme disse Pokaler, og saa

gaae muntert i Striden. Men er Nogen blandt Eder bange, da blive hun tilbage inden Borgens Mure. Thi langt være det fra mig, at fordre Mod af dem, som Guderne have nægtet det!" — Og de Fortrolige fordeelte sig trindt blandt Skarerne, og bøde Alle den søde, stærke Drik.

Begjerligt drak Qvinderne og Pigerne, og paa Alles Kinder blussede snart en unaturlig Rødme, og mordlystne begyndte deres Øine at funkle, og den sagte Hvisken blev til lydelig Tale. Her og der brød alt et Slagraab frem af Hoben, og blanke Klinger funklede i Solen. Smilende saae Wlaska paa det Væsen, som blev vildere hvert Øieblik. Da opstod en stor Tummel ved Porten. „Czastava kommer med sine Piger!" meldte Hopka foranilende, og Wlaska stod op, at gaae den ventede Bundsforvandt imøde.

Czastava vaklede mod hende, med Klingen i den skjælvende Høire. Vildt stak de graanende Lokker frem under Hjelmen, og omflagrede det blege, magre Ansigt, og de dunkle Øine fore omkring, som om de ikke kunde finde den Gjenstand, de søgte. „Hesky er død! stammede hun: Jeg har sendt ham ned i Czernebog's mørke Rige, at han kan søge sig en frisk Bolerske. Nu er jeg Din for evigt. Lad Trompeterne blæse, at Slagets Tummel kan overdøve mit Hjertes Klage!"

„Ud i Kampen! brølte de berusede Qvinder: Om Fader eller Broder ride mod os, vi ville ikke agte det, men hugge dem ned, som om de vare Røvere og Mordere!"

„Saaledes ere I mig værdige! raabte den græsselige Forførerske, dragende Klingen: Ud i Kampen!" Og Hornene og Trompeterne larmede til Opbrud, og Qvinderne svang sig paa deres Heste, og velordnet og tilsluttet travede Skarerne ud af Borgporten.

15.

Rask rede Samoslavs Krigere frem mod Diewni. Kun Faa af Mændene havde taget deres letteste Jernhuer og Pandsere paa; de Fleste førte kun deres Jagtvaaben; Nogle havde endog kun ombundet deres Sværde, og saaledes travede de veltilmode frem, snakkende og leende, som om det gik til et Gilde. Da brød en stærk Hob frem gjennem Borgporten, vel tre gange saa talrig som Mændenes, og Morgensolens Straaler blinkede truende tilbage fra de blanke Hjelme og Pandsere og fra Spydene og de høitsvungne Klinger. Og rask rede Skarerne nedad Klippeveien, og udbredte sig i Dalen, ved Slotsbjergets Fod, i veludtænkt Slagorden.

Da saae Wladikerne med skye Blikke paa den statelige Hær, og derpaa saae de paa hverandre indbyrdes, og Overbeviisningen om, hvor slet de vare væbnede i Sammenligning med deres Fjender, overraskede dem saa ængsteligt, at der opstod en Bevægelse blandt dem og deres Tog kom i Uorden.

„Have Qvinderne Mænd i deres Sold? spurgte en Wladike Anføreren bestyrtet: Hvorledes kunde de ellers stille os en saa velrustet Hær imøde?" — „Snak!

svarte Samoslav med en tvungen Latter: de forfængelige Tøse have pyntet sig smukt til Kampen, som de vel, i deres Galenskab, anse for en Barneleeg. Men vi skulle vise dem, at Seiren ikke laber sig vinde ved blanke Vaabensmykker, men ved gode Sværde i tappre, vaabensvede Hænder."

Imidlertid havde Wlaska's Øreblik opdaget Uordenen i Mændenes Hær. Benyttende Øieblikkets Fordeel, gav hun Tegn til Angreb; med et høit Krigsskrig galopperede Qvindeskaren frem, og Slaget begyndte med morderisk Raserie.

Ved Wlaska's Side reed den blomstrende Sarka, for, under Pleiemoderens Øine, at prøve sit første Sværd. Radga, Czastava, Stratka, Hobka og Wradka anførte de enkelte Hobe, og opflammede ei mindre af det bitreste Had til alle Mænd, end af Wlaska's Helveddrik, brøde Qvinderne, med uimodstaaelig Magt ind i Mændenes Rader.

Med en simpel Krigers Tapperhed fægtede Samoslav fremmest, men ham fattedes Feltherrens Aand og Blik; ei heller var han saa anseet af de overmodige Wladiker, at de skulle have adlydt hans Befalinger saa hurtigt, som Øieblikkets Fare krævede. Med Møie holdt han, ved Tilraab og Exempel, Skaren sammen en Stund, men stedse dristigere trængte Qvinderne frem, og Mændenes forreste Træfning veeg langsomt tilbage.

„Evig Skjændsel over Böhmens Mænd! fnøs Samoslav: om de ligge under for disse Skjøger i aabent Feltslag. Eftertropperne skulle rykke frem!" —

Men Ingen agtede hans Befaling. Han vendte sin Hest, for selv at føre Eftertropperne frem til Kampens Afgjørelse.

Paa Kommandoraabet havde Wlaska kjendt den fjendtlige Anfører, og galopperede efter ham, paa sin rappe Tigerhest, gjennem Mændenes vigende Skarer. Han hørte Hovslagene bag efter sig, og vendte sig mod Forfølgerinden. Men i det samme hellige Øieblik var hun paa Siden af ham, og hendes Klinge peeb ned paa hans Hoved og klovede hans Hjelm, saa han styrtede af Hesten, og kysede Jorden med sit strømmende Blod.

„Det er Wlaska! skrege Eftertropperne med høitsvungne Sværde: Lader os hævne vor Anførers Fald paa den gale Qvinde, og ende denne Krig med eet eneste afgjørende Hug!" Og heftigt trængte de frem mod Wlaska. Som hendes Mod, saa var ogsaa hendes Ganger ilet foran hendes Skarer, og hun var, med sin Sarka, allene, midt blandt de rasende Fjender.

„Evige Guder! raabte hun fortvivlende: jeg vil jo gjerne falde i Slagtummelen, naar min Tid vorder opfyldt, men det vorder den ei, før jeg har naaet mit Maal!" Rask hug hun om sig, og mangen Böhmer fulgte sin Høvding i Døden, men stedse tættere trængte Mændene frem mod hende, Sarka's Mod var større end hendes Kraft, og Begges Undergang syntes vis.

Da galopperede en enkelt Kriger, i blanken Staalrustning, frem af Skoven til venstre. Huggende og hidende brød hans store, sorte Hingst sig Vei gjennem

Vaabentummelen. Snart havde Ridderen hugget sig igjennem til Wlaska, vendte sin Ganger, stillede sig foran hende, beskjermede hende med sit Skjold, og hans lange Sværd jog de Angribende tilbage.

Imidlertid vare de seierrige Qvindeskarer komne efter. Mændenes Fortræfning var tilintetgjort. Nu adspredtes ogsaa Bagtropperne i vilden Flugt. „Hugger efter! raabte Wlaska: og skaaner Ingen, som Eders Klinge kan naae!"

„Heller ikke dem, som have bortkastet deres Vaaben og bede om Skaansel? spurgte Ridderen utilfreds: Det vilde være mod Krigsmaneer, skjønne Frue, og en hæslig Sky for denne Dags Seiersol." — Vredt saae Wlaska, med de store, rullende Øine, paa den dristige Dadler; men hendes Vrede smeltede i Synet af den mandige Helteskikkelse.

„Eders Daad vil jeg holde Eders anmassende Tale tilgode! sagde hun: Vel hader jeg Eders Kjøn, dog lader jeg Undtagelser gjælde, og der var en Tid, da Taknemmelighed ikke var fremmed for dette Hjerte. Vi tales videre ved paa Diewni, hvor jeg venter Eder." — „Blæser Skarerne sammen! bød hun Trompeterinderne, som holdt bag hende: De Feige, som søge Redning i deres Hestes Hurtighed, maae slippe med Livet. De kjende jo intet Bedre, end deres usle Tilværelse."

Trompeterne kaldte de forfølgende Amazoner tilbage. Da Qvindehæren atter havde samlet sig, sluttede den, som efter hemmelig Aftale, en vid Kreds om Wlaska; Anførerinderne rede frem mod hende, og nedstege af deres Heste, og paa deres Vink svang alle Pigerne sig af

Sadlerne, og Alle bøiede deres Knæ for Hærførerinden, og Radga raabte, oprækkende sit Sværd: „Saalunde hylder Qvindernes seirende Hær sit seierrige Overhoved paa den vundne Valplads! Mændenes Stolthed er knust ved Dig, Herredømmet har Du givet i vor Haand! Hil derfor vor Hertuginde Wlaska, Böhmens eneste, uindskrænkede Fyrstinde!"

Med Harme og Forundring rystede Ridderen, som allene var bleven siddende paa sin Ganger, den sorte Hjelmbusk.

„Hil vor Hertuginde Wlaska!" raabte hele Hæren, og jublende faldt Trompeterne ind i det almene Glædesraab.

16

Atter sad Wlaska i sin Slotsgaard, paa sin gyldne Stol, omringet af Pigernes seierdrukne Skarer. For hende laae de Mandsvaaben, som vare blevne gjorte til Bytte paa Valpladsen. Triumpherende betragtede Wlaska dem. „I have viist Eder som ægte Amazoner! sagde hun til Hæren: de trodsige Mænd have overladt de Vaaben, de ei forstode at føre, til værdigere Hænder, og skulde de nogensinde prøve paa, ved fornyet Kamp at aftvætte den Skjændsel, hvormed de have besmittet sig ved deres Flugt idag, saa ere vi endnu bedre rustede end hidtil, og skulle vide at møde dem med Kraft. Jeg tør rose mig af, ved mit Exempel at have lyst for Eder paa Seiersbanen. Syv Mænd ere faldne for min Haand i Striden, blandt dem den fjendtlige Hærfører, hvis Død afgjorde vor Seier. Den Hylding, I have skjæn-

ket mig paa den vundne Kampplads var min Løn. At lønne Eders Daad, er den nye Hertugindes første Pligt. Kommer derfor hid, Radga, Czastava, Stratka, Hobka, Wradka og Tristana, I, mine første Heltinder, som under mig have ført Skarerne til Kamp og Seier, saa smildt som kjækt!"

Da traadte de sex Heltinder hen for hende, og hun hang en Guldkjæde om hver af dem, og omfavnede dem med kongelig Værdighed. „Disse, vedblev hun: ere de Første efter mig! I vore Forsamlinger skulle de sidde, ved min høire og venstre Side, paa gyldne Stole og understøtte mig i mit tunge Kald med deres vise Raad, og I skulle adlyde dem, som mig selv, naar de byde Eder noget i mit Navn."

Da bøiede Qvinderne deres Knæe for Hertuginden, og sælsomt var det at see, hvorlunde de Stolte, som havde afkastet det Aag, Naturens Orden havde paalagt dem, ydmygede sig for Libussa's fordums Tjenerinde, som de, i deres formastelige Letsind, selv havde kaaret til deres Herskerinde.

„End en Kjæde er tilbage! raabte Wlaska nu, idet hun veiede Byttets kosteligste Klenodie i sin Haand: Og hvo fortjener den bedre, end min Sarka, hvis Mod er ilet saa langt foran hendes Alder? Træd hid, mit Barn! Modtag Din Tapperheds Løn, og lad den opmuntre Dig til endnu større Bedrift, at Du kan være værdig, efter mig at sidde paa denne Throne."

Da funklede Sarka's Øine, hendes Kinder brændte, den uventede Udmærkelse vakte hendes Forfængelighed, og al den Betænkelighed indslumrede, hendes gode

Hjerte hidtil havde næret ved Wlaska's Idræt. Hun ilte til Wlaska's Throne, og bøiede sine Knæe for hende.

„Mit huldе Barn! hviskede Wlaska, idet hun hang Kjæden om hende, og trykte hende fast mod sit Pandser: Naturen er stærkere, end den fasteste Beslutning! raabte hun derpaa pludseligen: Jeg kan ikke længere dølge det for Eder, mine Søstre — Sarka er min kjødelige Datter!"

Da udbrød hele Forsamlingen i Glædesyttringer og Lyksønskninger. I glad Skræk kastede Sarka et spørgende Blik paa Radga, og da Denne nikkede med vaade Øine, faldt hun, i stum Henrykkelse, sin nye Moder om Halsen.

Langsomt lagde sig Følelsernes Storm. Wlaska fattede sig først. „Vor Begyndelse var glimrende, vedblev hun derpaa: nu maae vi mage det saa, at vi vedblive, som vi have begyndt. Træfningen idag har viist mig, os fattes ikke Mod, men vel Orden og Krigstugt, og vare Mændene ikke blevne slagne af deres egen Feighed, da kunde Dysten være bleven os heed nok. Jeg har tænkt paa et Middel. Ligesom Gift er den bedste Modgift, saaledes skal en Mand hjelpe os at udrydde det mandlige Kjøn. Den Fremmede, som i Slaget frelste mit Liv, er en øvet Krigsmand. Jeg vil tage ham i min Tjeneste. Han skal lære Eder, hvad Eder fattes endnu, og naar Redskabet har opfyldt sin Hensigt, beroer det jo paa os selv, om vi ville bortkaste eller knuse det." — Qvindernes Bifaldsraab billigede den ædle Plan, og Wlaska gav Stratka et Vink, at hente den Fremmede.

Han kom, endnu i fuld Rustning, bøiede sit Hoved lidet for Wlaska, og stod saa, støttet paa sit Sværd, roligtventende i Qvindernes Kreds.

„I har forbundet mig Eder idag, sagde den falske Qvinde med stolt Venlighed til den Fremmede: og Wlaska er ikke vant til, at blive Eders Kjøn noget skyldig, være sig i Kjærlighed eller i Had. Derfor vil Böhmens Hertuginde tage Eder i sin Tjeneste som Vaabenmester. I skal undervise og øve mine Amazoner i alle Mændenes Vaabenkonster, især i at kæmpe skareviis, hvilket de endnu ikke ret forstaae, og fyrsteligen skal jeg lønne Eders Flid."

„I synes at have en falsk Anskuelse af vort Forhold, skjønne Frue! svarte Krigsmanden, uden synderlig Ærefrygt: At Hertugen, som I bekriger, ogsaa har fornærmet mig, det allene har hvervet Eder min Arm i denne Dyst, det allene gjør mig ogsaa tilbøielig til, at træde i Eders Tjeneste. Dog maa I ikke troe, at vise mig en Naade med Eders Tilbud. I kan bruge mig, derfor maa I holde mig vel, og jeg takker Eder ei engang derfor. Fyrstelig Løn begjærer jeg ikke. Men min Frihed betinger jeg mig. Jeg kunde blive kjed af at tjene Jer. Man kan ikke vide, hvor snart, saa maa det være mig uformeent, at forlade Eders Borg, og I maa ei engang spørge mig, hvorfor."

En vred Mumlen over den Fremmedes kjekke Tale løb gjennem Qvindehæren, og Alles Blikke vogtede spørgende paa Wlaska. „Mændene ere nu engang, fra Arilds Tid, vante til, selv at foreskrive sig Love, sagde hun med et haanligt Smiil: derfor maa man og

saa holde Jer Eders Kjøns Vanart tilgode. Saa bliv da, paa Eders selvgjorte Betingelser, min Vaabenmester. Nærm Eder min Throne, og lov mig Ærefrygt, Troskab og Lydighed."

Da gik Krigsmanden, med faste, klirrende Skridt, hen til Wlaska, rakte hende sin Jernhaand, og sagde med høi Røst: „Jeg lover Eder Ærefrygt, saalænge jeg troer, at J fortjener den, og Troskab og Lydighed i alle ærlige og sømmelige Ting, saalænge vor Pagt bestaaer!"

Den blege Czastava stod imidlertid uden al Deeltagelse i Samtalen, og betragtede med et sælsomt Smiil den gyldne Hæderskjæde, hun havde modtaget af Wlaska's Haand. Da nu den Fremmede var traadt hende nærmere, vaagnede hun af sin indvortes Søvn, og slog Øinene op. Men neppe havde hun kastet et Blik paa Mandens Ansigt, før hun blev endnu blegere; ængsteligt stirrede hendes Øine, og hun udstrakte Hænderne mod ham, som om hun vilde holde ham fra sig. „Vee mig, det er min Husbonds Aand! Han kommer, at tage Hævn over Morderfken!" skreg hun i vild Forfærdelse, og styrtede bevidstløs til Jorden.

Qvinderne iilte den Afmægtige til Hjelp. Ogsaa Wlaska følte sig rystet, men strax fattede hun sig. Nøie betragtede hun den Fremmede, syntes at anstille Sammenligninger, og hendes Mine røbede snart, at hun havde fundet Nøglen til den skrækkelige Gaade.

„Bringer hende bort, og pleier hende vel!" bød hun Pigerne, pegende paa Czastava, stod op, gav den Fremmede et Vink at følge efter, og gik ind i Borgen. — „Det gaaer dog heel forunderligt til i denne Qvindeborg!" meente den Fremmede, og fulgte hende.

17.

Wlaska havde aflagt sin Rustning, og sad, skjön og skrækkelig, i sit inderste Gemak, ved den Fremmedes Side.

„Kjendte J den Frue, som tog Jer for et Syngelse?" spurgte hun ham spogende. — „Hendes Træk vare mig ikke fremmede, svarte han: dog gav jeg i Begyndelsen forlidet Agt paa hende; Hjelmen skjulte og saa en Deel af hendes Ansigt, og tilsidst overraskede mig hendes Skræk formeget til at jeg kunde betragte hende nøie." — „Det gjør mig ondt for den Ulykkelige! sagde Wlaska: Hun var En af mine bedste Anførerinder, men et Kolbeslag, som i Træfningen ramte hendes Hoved, synes at have efterladt sig slemme Følger. Jeg frygter, hun vorder vanvittig." — „Kan det gjøre Eder ondt for Nogen? Kan J frygte for Nogen paa Jorden? sagde den Fremmede: Som jeg har lært at kjende Jer, havde jeg aldrig haabet det. Men det glæder mig paa Eders Vegne, at J ikke med Pandseret har snørt hver menneskelig Følelse ud af Eders Bryst."

Disse Ord traf Wlaska's Hjerte. Beseiret af sin Følelse, greb hun, med kraftigt Tryk, den Fremmedes Haand. „Engang var jeg anderledes, troe mig! raabte hun smerteligt: Hvad jeg er bleven, Andre til Ulykke, mig ikke til Lykke, det blev jeg ved Eders Kjøn!" — Hun bedækkede Ansigtet med Hænderne, og taug længe stille. Med brændende Øine betragtede den Fremmede den herlige Qvinde, og hans Deeltagelse voxte med hvert Øieblik.

„Ikke et Ord mere derom! sagde hun pludseligen i munter Tone: Lær mig hellere at kjende min nye Vaabenmester nøiere. Eders Navn?" — „I har Manden! svarte den Fremmede fortrædelig: Hvad bryder I Jer om Navnet? Jeg er tilsinds, at forblive navnløs, saalænge jeg driver mit Væsen i Böhmerland." — „Og om jeg vidste det alt?" spurgte hun lurende. — „Det er muligt, svarte han: thi Rygtet siger Jer at være en Mesterinde i alskjøns hemmelige Konster, i hvide og sorte. Men endnu bærer jeg Tvivl om Eders Alvidenhed." — „I er Stiason, Wladiken Hesky's forviste Søn!" sagde Wlaska med Eftertryk. — „Ved Czernabog! raabte han, idet han forfærdet sprang op: I veed Mere, end I skal vide!"

„Bliv siddende! hviskede Wlaska mildt, og drog ham ned til sig igjen: Frygter I, at Primislavs Dødsfjende skal forraade Jer til denne Skyggefyrste?" — „Det frygter jeg ikke! sagde Stiason, gjenopvarmet af hendes Mildhed: Heller ikke troer jeg at have fortjent det af Eder." — „Min varmeste Tak har Eders Heltedaad fortjent, sagde hun med et langt og kjærligt Haandtryk: og I maa bede mig om hvad Løn, I vil, aldrig skal jeg nægte Eder den."

„Ikke? Virkeligen ikke?" spurgte Stiason, opbrusende i pludselig Hede. Hans Ansigt bøiede sig mod hendes, hans Læber søgte hendes. — „Aldrig!" hviskede hun, og et Ildkys brændte paa hans Mund. „Guddommelige Qvinde!" raabte han, heftigt trykken

de hende mod sit Bryst. Men samme Øieblik syntes en bitter Erindring at fornyes i ham, og hans Arme sank.

„I maa have to Sjele, Frue! sagde han alvorsfuld: Wlaska, som nu favnede mig, er ikke den Samme, der før talte til mig i Hærens Paahør, som en Herskerinde med sin livegne Træl." — „Lad mig ikke undgjelde for en Adfærd, bad Wlaska: hvormed jeg maatte skuffe min Hær, der kun kjender mig som Mandkjønnets afsagte Fjende, og ikke ønsker mig anderledes." — „I kan have Ret, svarte Stiason: men ogsaa jeg har Ret, naar jeg finder den Tanke utaalelig, hemmeligen at elskes og offentligen at foragtes af Eder." — „Ogsaa derfor skal jeg finde Raad! sagde Wlaska stolt: Den Fyrste, som giver Love, er ogsaa ophøiet over dem, og jeg trøster mig til, at stifte et Forhold, hvori vor Lykkes Bygning skal hvile paa samme Grund, hvorpaa Dietwni staaer."

„Hvad skulde vel være umuligt for Eder!" raabte Stiason glad, og hans Mund hviilte paa Wlaska's hvide, runde Arm. — „Kjære Spotter!" fløitede hun med Nattergalens søde Lokketone, og hendes skjønne Haand slog ham blidt paa den dunkle, høitrødmende Kind. — „Wlaska!" raabte han henrykt, og omfavnede hende stormende.

Da slyngede Tryllerinden sin Arm om hans Hals, og saae paa ham med Vellystens ofte saa uimodstaaelige Smiil. „Lader os slutte Pagten! hviskede hun: Død Din Forfølger Primislav og hans umyndige Dreng!

Jeg Böhmens Fyrstinde, Du min Feltherre og Gemal!"

„Evig Din!" jublede Stiason i vildt Oprør. Hun drog ham til sig, og Sønnen beruste sig i det søde Giftbæger, som hans Faders Morderske rakte ham.

(Sluttes i næste Hefte.)

Voldsomt Overfald paa de Skjønne i Neapel.

Mod Udløbet af det syttende Aarhundrede blev Staden Neapel pludseligen sat i høieste Skræk ved en sælsom Begivenhed. Det begav sig nemlig, at mange Fruentimmer bleve anfaldne og saarede med et skarpt Instrument i Aftenens Skumring og Nattens Mulm. I Almindelighed fik de Saarene i Ansigtet, og det saa dybt, at de efterlode sig betydelige Ar. Skjøndt de Overfaldne paastode, snart at have seet et hornet Monstrum, snart en gruelig Skikkelse med Slangehoved, var dog Politiet overbeviist om, at et Menneske var Gjerningsmanden, og mange Ægtemænd og Ungersvende understøttede det, for at opdage den ligesaa grusomme som farlige Riding. Imidlertid bleve dog alle Anstrængelser forgjæves; medens en Hob Politibetjente og Privatpersoner gjennemstreifede een Deel af Byen, lød overfaldne Pigers Hjelpraab i en anden. Skurken havde endogsaa den Frækhed, at trænge ind i Po-

litipræsidentens Have, og, ved nogle skarpe Snit over Pande og Kind, for stedse at berøve hans Datter hendes fortryllende Skjønhed. Forholdsreglerne bleve nu fordoblede; en stor Priis blev sat paa Misdæderens Opdagelse, og der var naturligviis ingen Mangel paa Beilere dertil. Men Ingen viste sig mere oprørt over denne nye Ugjerning, Ingen ivrede stærkere derimod i Ord og Daad, end en vis Annibale Martello, der, som fordums Kjøbmand og nu Privatmand, nød stor Anseelse, og var meget yndet formedelst sin mangesidige Dannelse og behagelige Omgangsvæsen. Intet Menneske undredes over, at han, af egen Formue fordoblede Prisen og sysselsatte sig paa det ivrigste med hele Ulykkeshistorien; man kjendte ham som en lidenskabelig Elsker af det andet Kjøn, og det var bekjendt, at denne hans Lidenskab ofte havde ført ham udenfor den strenge Sædeligheds Grændser. Ja, man vidste, at han forgudede Skjønheden, og at han f. Ex. i en Række af Aar havde anvendt store Bekostninger paa at samle Portraiter af skjønne Koner og Piger. Da det ansaaes for en sjelden og overordentlig Gunst, at faae Adgang til dette i sit Slags eneste Gallerie, havde Bagtalelsen udspredt det Rygte, at Samlingen bestod af obscoene Malerier af den afskyeligste Art; derimod forsikkrede fortrolige Bekjendte paa deres Ære, at den intet indeholdt uden Hoveder og i det høieste Brystbilleder, der ivrigt Alle vare malede af meget duelige Konstnere. Tilforn havde han underholdt nogle Malere i sit Huus, som han altid vidste at sysselsætte; kongeligen bevertede han dem og med Ødselhed lønnede han deres Flid. Men langt mere maatte det koste ham, at aabne sig Adgang til Ori-

ginalerne; man fortalte meget lystige og interessante Anecdoter herom; især gjorde man stort Væsen af et over al Maade henrivende Bryststykke af en Dame, som var malet sovende, fordi Maleren kun paa denne Maade kunde see hende. Umaadeligen skal han have lønnet dette Vovestykke, som, da Manden var saare skinsyg og aarvaagen, let havde kunnet koste Damen Livet.

Hans nærværende Iver maatte naturligviis gjøre ham til Gjenstanden for mangen vittig Spøg, og Politipræsidenten, Marchese Donatelli, sagde endogsaa: „Hvis det var lutter Hæslige, der bleve trufne, maatte man have Eder mistænkt, Martello!“ — „Men, vedblev han: hvad tænker I om hele Sagen? Jeg mistvivler om, ved List eller Magt at faae Gjerningsmanden fat, og man maae altsaa søge at opdage ham ved flittig Forsken. Godt var det, om man havde En mistænkt i Almindelighed, ellers jager man uden ringeste Spor. Hvorhen vilde I nu først kaste Eders Øie?“ — „Jeg? svarte Annibale, og saae skarpt paa Præsidenten: Nu, jeg vilde først og fremmest fæste min Opmærksomhed paa alle Narre, thi hvo som ingen Middelvei kjender mellem Qvindens Tilbedelse og Mishandling, han er dog, ved Gud, en topmaalt Nar!“ — „Ja, sagde Præsidenten: havde blot Galskab og Fornuft ikke deres Bolig sammen i saamange Mennesker! I–veed vel selv, hvormegen Forstand der hører til at være en rigtig Nar, og hvorofte Taabeligheden skjuler sig bag den skarpeste Forstand. Jeg vil hellere finde hundrede Gavtyve, end een Nar, og om jeg end fandt denne, vilde jeg dog aldrig bringe ham til Bekjendelse. Imidlertid kan I dog spørge Jer saa stille for under-

haanden; det skulde glæde mig, om Skylden kunde væltes over paa Taabeligheden." — „Jeg skal gjøre mig yderste Flid! svarte Martello: Og endnu Eet maa jeg melde Eder, naadige Herre. For nogle Uger siden hidkom fra Benevent en Pige, hvis Skjønhed var ophøiet over al Beskrivelse. Snart forelskede sig et ungt Menneske af den lavere Adel, ved Navn Francesko, i den blomstrende Laura, og alt var Bryllupsdagen berammet, da, Aftenen forud, Nidingens Dolk traf hende, og forstyrrede hendes Ansigts Ynde. Vel er hun nu helbredt, men Francesko vil ikke vide mere af hende at sige; den Daare mener, at med Legemets Skjønhed er ogsaa Sjelens bortvegen, og seer sig allerede om efter en anden Brud. For at mildne hendes Ulykke, som den underlige Verden nu engang kalder det, vil jeg tilstille Eder en Sum, som jeg, med det Ønske, at mit Navn slet ikke maa vorde nævnet derved, beder Eder give den Forladte." — „Og anseer I da ikke hendes Skjebne for nogen Ulykke?" spurgte Donatelli. — „Hm! lød Svaret: derom har Enhver sin egen Mening. Skjønheds Tab er maaskee et meget lykkeligt Tab, og denne Francesko er heller ikke meget værd." — „Det Sidste indrømmer jeg, tog Præsidenten Ordet: men det Første aldrig. I har ei heller altid været af denne Mening, Hr. Martello — hvorfor skulde I ellers have anlagt det Gallerie, I har?" — „Skjønheden, sagde Annibale, ei uden Bitterhed: betragter jeg som et Helgenbilled, som man vel beder til, uden dog at anseе det for noget Guddommeligt. Man udskriger mig som den overdrevne Ven af Kjønnet, skjøndt jeg dog kun er en enthusiastisk Ven af Qvindeskjønhed i og for sig selv,

og aldeles ikke fortjener hiin Bagtalelse." — „I behøver heller ikke at blues ved denne Svaghed, vedblev Donatelli: Kjærlighed til Kjønnet er, blandt alle mandlige Svagheder, den tilgiveligste, saalænge den ikke udarter til en vild Sandselighed, og viser, i mange Henseender, et godt, varmt Hjerte, som er tilfreds med Verden og ikke forsmaaer de Roser, den byder. Nu, Farvel, Martello, jeg takker Eder i Laura's Navn."

Kort efter forlangte et Fruentimmer at tale med Politipræsidenten. Skjøndt hendes Dragt var mere reenlig end elegant, laae dog i hendes Væsen, hendes Tale, hendes hele Adfærd, noget fornemt, som lod slutte til ædel Byrd. „Jeg hedder Antonia di Caserta, sagde hun: er gift med Lamberto di Caserta, og har for et halvt Aar siden taget Bolig her i Neapel." — „Jeg havde før anseet Eder for en Pige! sagde Donatelli: I kan neppe være tyve Aar." — „Sexogtyve ere forbi! svarte Denne, og vedblev: I Aftes gik jeg til en ikke langt fra min Bopæl værende Brønd, for at skylle Tøi; Himlen var bedækket med Skyer, jeg maatte betjene mig af en Lygte. Pludseligen vorder denne slaget mig af Haanden, en stærk Arm omslynger mig, medens jeg kun med yderste Nød kan holde Angriberens anden Haand fra mit Ansigt. Jeg udstøder et høit Skrig — da farer Skikkelsen tilbage, sukker og forsvinder."

„Har I ingen Formodning?" spurgte Donatelli. — „Ingen af Betydenhed! svarte hun: dog har jeg endnu et Andrag at forebringe. Qvindeskjønhed er, hvad man saa kan have derimod at sige, en dyrebar Himlens Ga-

ve, der, velbrugt, kan stifte ligesaamegen Velsignelse, som den, misbrugt, kan volde Fordærvelse. Bringer den Ulykke og Skjændsel, da maa de onde Følger tilskrives Skjønhederne selv tigange, naar Skylden eengang falder paa Andre. Da jeg indseer dette, kan jeg ikke andet end nære den høieste Forbittrelse mod det Uhyre, som sandsynligviis vil hævne sig paa den qvindelige Skjønhed med at forstyrre den, og det er derfor mit Ønske, at medvirke til Skurkens Paagribelse. Skulde ogsaa hiin Studsen, hiin Tilbagefaren, hiint Suk ikke fremme min Hensigt, troer jeg dog, at jeg, med nogle Mænds Bistand, vil kunde fange Forbryderen." — „Jeg vil tage det i Overveielse!" sagde Donatelli, og lod Konen gaae. Han tænkte nu kun paa Forbryderens sælsomme Adfærd, han formodede en særegen Grund, især var Sukket ham paafaldende.

Saasnart Martello kom igjen, fortalte Donatelli, hvad den unge Kone havde andraget. Annibale hørte opmærksomt til, og skiftede ofte Farve. Han lod sig Damen omstændelig beskrive, og sagde derpaa: „Jeg maa kalde denne Kones Oprigtighed i Tvivl. Da jeg opholdt mig i Messina, saae jeg engang, paa et Bal, et Fruentimmer af den sjeldneste Skjønhed og Ynde. En ligesaa heftig som reen Lidenskab greb mit Hjerte, og jeg var færdig at forgaae, da jeg hørte, at hun var gift. Dette afskrækkede mig imidlertid ikke, jeg opsøgte hende, og indfandt mig stittig udenfor en Villa ved Havbredden, som hun og hendes Mand beboede. Dog nød jeg ingen anden Lykke end den, stundom at høre hendes ømme og sjelfulde Stemme, hvis Toner dybt indprægede sig i min Sjel. Mange Nætter tilbragte jeg

ved Stranden, min Sundhed leed usigeligt, og alt omgikkes jeg med Dødstanker, da jeg en Morgen saae hende ved Vinduet, hvor hun istemte en himmelsk Melodie, hvis Indhold var Trøst, Opmuntring til mandig Selvfornægtelse, Haab hiinside Graven. Skikkelsen forsvandt. Jeg vaklede bort; dog følte jeg mig styrket ved Bevidstheden om hendes Opmærksomhed, og fik omsider min fulde Ungdomskraft tilbage. Kort efter bemærkede jeg en usædvanlig Stilhed i Laudhuset, og hørte endeligen, at Donna Valeria var reist — hvorhen, vidste Andre ligesaalidet som jeg. Fra nu af besluttede jeg, gandske at leve for min Kjærlighed, for den elskede Valeria. Mit Talent til Poesie var gandske viet hendes Forherligelse, og, ubekymret om den vide Verden, drog jeg, med Luthen paa Ryggen, omkring i Siciliens skjønne Egne, ikke gandske uden det Haab, at gjenfinde hende etsteds og at overbevise hende om mine Følelsers Uforanderlighed. Ætna's Omgivelser fængslede mig ved deres vildromantiske Skjønhed; jeg indlogerede mig i et Huus ved Bjergets Fod, var lykkelig paa min Viis, og sysselsatte mig kun med min Kjærligheds Ønsker og Forhaabninger. En Dag befandt jeg mig nær ved Veien, som fører til Catania; Dagen var lummerheed, jeg indslumrede under nogle Træer. Pludseligen vaktes jeg af et Pistolskud; jeg hørte Hestetramp og Mandsstemmer, og inden jeg kunde see mig ret om, laae et Fruentimmer, styrtende af sin Hest, for mine Fødder. Hun besvor mig, jeg maatte dog beskjerme hende mod hendes Forfølgere; hendes Ansigt var tilsløret, men hendes Stemmes Velklang indtog mig strax. Jeg hjalp

hende op paa hendes Skimmel, bad hende ride ind i den nærliggende Skov, og drog min Kaarde, for at kunne opholde Forfølgerne. Men disse vendte sig ad en anden Kant. Nu iilte jeg efter den Skjønne og fandt hende liggende i Skoven ved en Kilde; Hesten havde hun bundet ved et Træ. Frygtsom traadte jeg til hende, thi min idealske Kjerlighed indgjød mig en vis Forlegenhed, naar jeg var allene med et Fruentimmer; hun havde slaget Sløret tilbage, saae dybsindig hen for sig, og — man tænke sig min Forundring, da jeg i hende gjenkjendte Donna Valeria. Jeg sank paa Knæ, og „Valeria!" var det eneste Ord, jeg mægtede at fremstamme. I Begyndelsen saae hun studsende paa mig, som om jeg var hende fremmed; jeg bad hende unde mig den Fryd, at være hendes Redningsmand; jeg mindes de hende om hendes Sang hiin lykkelige Morgen, og efter at have betænkt sig i nogle Minutter, sagde hun: „I er altsaa den Yngling, som stedse sværmede omkring ved vor Villa i Messina? Ulykkalige, saa har I altsaa, ved Eders usømmelige Lidenskab, lagt Grunden til min Ulykke!" — „Hvorledes, jeg? For Himlens Skyld, sig ikke det Donna!" — „Og dog er det saa. Men sig mig, hvor har I seet mig førstegang? Jeg mindes aldrig at have seet Eder paa noget offentlig Sted eller i noget Selskab." — Jeg beskrev hende Ballet; hun besindede sig langt om længe, og vedblev at fortælle: „Jeg mindes, engang at have været saare lykkelig; dog faldt denne skjønne Tid i min tidlige Barndom; ikke veed jeg at nævne den Stad eller Egn, hvor jeg først saae Verdens Lys. Kun saameget veed jeg, at jeg kaldte en smuk Mand i phantastisk Dragt min

Fader, og at jeg legede i store Sale eller prægtige Haver, som stødte til Havet. Da Solen gik op paa min venstre Haand, og der ofte viste sig Mænd i tyrkisk Dragt i mine Forældres Huus, kunde jeg vel søge mit Fødeland paa Kysten af Lilleasien. Engang legede jeg tæt ved Stranden; da sprang nogle bevæbnede Mænd frem af de nærmeste Buske, rimeligviis Sørøvere fra Barbariet; de tilstoppede min Mund og bare mig ombord paa deres Skib, der øieblikkeligen seilede bort for fulde Seil. Efter at Korsarerne havde berøvet mig et prægtigt Koralsmykke, vilde de kaste mig i Søen, men min Skabning lovede dem et fordeelagtigt Handelskab; Pengetørsten beseirede Grusomheden, og for at vedligeholde mit Udseende, behandlede de mig paa det bedste, ja, de kastede endogsaa Anker ved en og anden Kyst, for at indtage vedergægende Frugter til mig. Alt imødeskinnede os en tyrkisk Stad med sine maanebesatte Taarne og Faner, og Sørøverne opbøde alle Kræfter, for at styre ind i Bugten — da indhentedes vi af en Korvette, som heisede det maltheserske Flag, og jog nogle Kugler henover vore Hoveder; de fjendtlige Matrosers Travlhed røbede tydeligen det foreestaaende Angreb, og en ung Officeer syntes at opmuntre dem med ridderlig Fyrighed. Barbarernes Anfører mistede imidlertid ikke sin Aandsnærværelse. Han løftede mig iveiret, skreg høit: „Et Christenbarn!" og da den unge Capitain ikke vilde opoffre mig, stak han tilbage i Søen, medens Sørøverne sendte nogle Kugler efter ham. Den Stad vi landede ved, var stor og prægtig; jeg blev bragt paa Slavetorvet, og en ottomannisk Søfarer kjøbte mig. Jeg fik nu Klæder, Pynt, Legetøi, blev

godt pleiet, og min Herres Kone fik mig saa kjær, at hun behandlede mig som sit Barn, og ivrigt bestræbte sig for at gjøre mig til en Muhamedanerinde; men da det ikke vilde lykkes hende, blev hun kold imod mig, og da Manden skulde tiltræde en ny Søreise, maatte jeg følge med ham, rimeligviis for at vorde solgt paany. I det skjønneste Veir sløi vi ud af Havnen; Skibet var stort, nyt, velbemandet. Jeg sprang glad om paa Dækket, og det bares mig fore, som om jeg nu skulde komme hjem igjen. Tredie Dag, just som Morgentaagen fordeelte sig, saae Tyrkerne til deres Skræk Venedigs vingede Løve. Strax blev Alt forberedt til Flugt; men Venetianerne havde faaet Øie paa os, en Kugle knuste vor Stormast, og efter en Times Forløb laae Tyrkerne, dræbte eller saarede, omkring mig. I Zante, hvortil Prisen blev opbragt, blev jeg bragt i Huset til en venetiansk Dame, der gjorde sig al Flid for at undervise mig i den katholske Religions Lærdomme. Hun havde en Datter, som plagede og krænkede mig uden Ophør. Jeg var taalmodig og fandt mig i Alt. Da jeg nu endelig naaede Jomfruelighedens Aar, blev min Stilling først for Alvor umild. Hvad jeg selv ikke vidste, at jeg nemlig var smuk, erkjendte Andre saameget mere levende. Mange Ynglinger besøgte Huset, for at see mig, ogsaa for at hylde mig, medens Damens egen Datter blev ubemærket. Omsider blev min Stilling saa utaalelig, at jeg benyttede mig af den første den bedste Leilighed til at undfly, for at opsøge et Kloster, som vilde modtage mig. I Venedig steeg jeg iland, og fandt her den Tilflugt jeg ønskede. Men kort efter faldt jeg i en farlig Sygdom; Lægen forlangte, jeg skul-

de sendes paa Landet, og saaledes bragtes jeg da til et Meierie, som tilhørte Klostret. Her kom jeg mig lidt efter lidt, og jo kraftigere Livet vendte tilbage i mig, desto dybere følte jeg, at jeg dog ikke var skabt for et Klosters Eensomhed. Lægen besøgte mig hver Dag; stundom kom en anden Mand med, som blev i Haven — jeg troede, det var Lægens Tjener. Hvor stor var derfor min Forundring, da han blev mig forestillet under Navn af en Marchese Rieti. Med et Knæfald bad han, jeg vilde følge ham og elske ham — jeg blev mere skrækket end glad derved. Da han imidlertid høitidelig forsikkrede, at ville ægte mig, lod jeg mig overtale til at følge ham til hans Pallads. Kun een Betænkelighed stillede sig iveien for vort Giftermaal: min uvisse Herkomst. Han vilde lade Undersøgelser anstille i Levanten, og overdrog dette Ærinde til en Neveu, som han, i denne Hensigt, lod komme fra Padua. Luigi, en Maltheserridder, ung, velskabt, elskværdig, overraskedes ved at see mig, og saasnart han blev allene med mig, gav han sig tilkjende som den unge Søofficeer, der for min Skyld havde opgivet Kampen med Sørsverne. Jeg kjendte dengang ingen Svig, og selv da Luigi tilstod mig sin Kjærlighed, var jeg endnu langt fra at føle andet end Taknemlighed, for ham. Kort før Maltheserridderens Afreise, blev den aldrende Rieti syg, jeg pleiede ham ømt, og skiltes uden synderlig Bevægelse fra Luigi. Men alt nogle Dage efter tilskrev han mig fra Zara et Brev, hvori han bad, jeg vilde øieblikkeligen reise til ham, saasnart Rieti var død. Hans Opløsning var udenfor al Tvivl, og kunde let have de skrækkeligste Følger for mig. Rieti døde virkeligen.

At man betragtede mig med mistænksomme Blikke, mærkede jeg ret vel. Hurtigt besteg jeg et Skib og landede i Zara, hvor Luigi modtog mig med Begeistring. Strax indskibede vi os igjen, og satte over til Sicilien. Under falske Navne kom vi til Messina. Luigi bestormede mig med Bønner om Ægteskab, men jeg følte ingen Tilbøielighed til ham, og lod mig blot kalde hans Kone, for ei paany at vorde udstødt i Livets Storme. Eders natlige Vandringer forstyrrede snart min Rolighed. Luigi bemærkede dem, piinte mig med den utaaleligste Skinsyge, førte mig bort fra Messina, og behandlede mig saa haardt, at jeg i Syrakus besluttede, at flygte fra ham. Hertil forfulgte han mig."

„Jeg førte Valeria ind i min landlige Bolig. Jeg tilbad hende — Skjønhed og Dyd vare jo forenede i hende. Snart mærkede jeg Spor af Gjenkjærlighed — det var hendes første, ligesom det i det mindste var min høieste og reneste. Vi flyttede til Tarent, og jeg var saare lykkelig med hende."

„Ugift?" spurgte Donatelli. — „Jeg maa tilstaae Eder en phantastisk Grille, Hr. Donatelli, vedblev Martello: hvis det ellers er en Grille. Min fyrige Kjærlighed kunde kun sammenlignes med mit Hang til Skinsyge. Det vidste jeg, og Uskyldigheden syntes mig Troskabens sikkreste Borgen. Af denne Grund blev jeg ugift og besluttede at blive det, indtil jeg paa det fuldkomneste var overbeviist om hendes Grundsætningers Reenhed. Desuden agtede jeg kun den rene Kjærlighed for den sande, og vilde ikke, ved sandselig Nydelse, forstyrre det oversandselige Element. J leer, Donatelli. J har Ret, det var Daarskab, at prøve

saaledes, og endnu langt større, at nære en ubetinget Tillid til Valeria's Dyd. Min Henrykkelse var dengang grændseløs, jeg førte et reenpoetisk Liv, og agtede min Elskte som et høiere Væsen. Snart kom jeg ud af denne Drøm. En Aften kom jeg hjem fra Jagten; jeg vilde overraske hende, og klattrede, ad et Espalier, op i første Stokværk, hvor hun havde sine Værelser. I et Sidekammer hørte jeg Hviskен og Leen; jeg gjenkjendte Valeria's og en fremmed Mands Stemme — mit Blod iisnede. Neppe beholdt jeg saamegen Fatning, at jeg kunde skjule mig bag et Teppe. Valeria treen ud med en ung Mand. „Imorgen seer jeg Dig igjen!" hviskede han. „Men forsigtig maa Du være, svarte hun: at ikke Annibale mærker noget!" — „O, den sublime Nar! loe Manden idet han steeg ud af Vinduet: det maa dog være en sand Glæde, at tage saadan puur Aand ved den legemlige Næse, ikke sandt, Donna?" Jeg styrtede frem, jog en Kugle efter ham, og kom først til mig selv i mine Tjeneres Arme. Jeg saae aldrig Valeria mere, men erfoer, at hine Besøg alt længe havde funden Sted. Ved sin Flugt havde hun medtaget mange Prætiosa og et Diamantkors af høi Værdie."

„Og min Beskrivelse passer gandske paa hiin Bedragerske?" spurgte Donatelli. — "Aldeles!" — „Og hvi skulde hun ville indlade sig paa sligt et Vovestykke?" — „Hun elsker det Kjække, og her er jo ogsaa Noget at fortjene. Overlad det til mig, at afløre hende. Jeg veed et Ord, et Ord for hvilket hver Maske maa falde." — „I kunde dog tage feil, Martello. Jeg kunde ikke nokſom beskrive hiin Dames Vær-

dighed, ikke nokſom roſe hendes naturlige Ynde, Hor: te I denne Stemme, lod I al Mistanke fare." — „Tillad et Øieblik!" ſagde Martello, gik hurtig bort, og kom tilbage med et Malerie under Kappen, „Er det hende?" raabte han, idet han fremviſte Maleriet. — „Ved Gud, det er hende! Og dog kommer det mig igjen fore, ſom om det ikke er hende. Her er hun fremſtillet ſovende — man kan ikke dømme saa nøie — Haaret ſyntes mig mørkere." — „Alt vorder mørkere med Ti: den. Selve Hjertet antager omſider Nattens Farve. Dette Malerie forſkaffede jeg mig allerede i Meſſina; ogſaa jeg meente tidt, det paſſede ikke gandſke. Over: lad mig hende." — „Jeg kan, jeg tør ikke. Klag for Retten." — „Godt!" ſagde Martello, og gik.

Nogle Dage vare forløbne, da Donatelli, ſilde om Aftenen, traadte ind i Martello's Huus, for at tale med ham; men han havde været ude ſiden Solens Ned: gang. Endeligen kom han, men i heftig Bevægelſe. „I trænger til Eenſomhed, Annibale! ſagde Donatel: li: jeg vilde derfor ſtrax forlade Jer, hvis jeg ikke havde beſynderlige Opdagelſer at melde. I Eftermiddags gjor: de jeg en Lyſttour i Bugten; mange Baade krydſede paa den rolige Speilflade, og jeg betragtede de Smukke, ſom ſadde deri. Et Anſigt ſynes mig bekjendt, jeg be: ſinder mig, det er Donna Antonia, og dog er der noget uliigt, ſom om det ikke var hende. Nu lander hendes Baad, hun ſtiger iland, og i Solſtraalen blin: ker mig et Brillantkors imøde." — „Det er een og ſamme Perſon! udraabte Annibale: troe ikke hendes Mumme: rie!" — „Jeg ſendte ſtrax nogle Folk efter hende, ved: blev Donatelli: og maaſkee har man allerede bragt hen:

de hjem til mig. Det var ret smukt, om I dog fandt Eders Valeria, og med hende Eders Sjelefred." — „Valeria, min Valeria! sagde Annibale: var et Foster af min Indbildningskraft."

Samme Øieblik indtreen en Politibetjent og meldte, at et Fruentimmer for en halv Time siden var bleven haardtsaaret i et afsides liggende Qvarteer af Staden, og at hun ønskede at tale med Hr. Præsidenten.

Denne ilte did hvor Angrebet var skeet, og studse-de, da han kom til Brønden, som han ansaae for den samme, hvorom Antonia havde talt, og tvivlede nu in-tet Øieblik om, at jo den gamle Skurk havde gjentaget sit Angreb. I den Saarede gjenkjendte han strax Don-na Antonia; hendes Mand og Børn stode grædende omkring hende. Han forskede efter den Dames Træk, som havde seilet i Bugten, men fandt nu ikke saa stor Liighed, som hans Indbildningskraft før havde ladet ham finde.

Antonia forlangte at tale med ham under fire Øine. „I har, begyndte hun derpaa: I har ikke besvaret mit Andrag. Uden at tænke derpaa, begav jeg mig iaften, i dyb Skumring, til Brønden, for at forrette min sæd-vanlige Syssel. Da saae jeg pludseligen en Mand, som forfulgte mig, dybtindhyllet i sin Kappe. Jeg vilde undvige ham, men pludseligen styrtede han imod mig og gav mig det Dolkestød som maaskee ender mit Liv. Efterforsk, om det ikke er den Samme, som har angrebet mig engang tilforn."

„Hvad Grund har I til at formode det?" spurgte Donatelli. — „Kun han vidste, at jeg om Aftenen, klædt som andre Koner, begiver mig til Brønden. Han

søgte mig, og ellers Ingen. Herre, jeg har Tillid til Eder, antag Eder min Sag, jeg er Offret for en græsselig Kabale, og maaskee lykkes det Eder, at skaffe mig Fred omsider. Min Morder er Redskabet for et grusomt Partie, som længe har søgt min Fordærvelse. Det mærkede jeg paa et Ord. „Rieti!" raabte han, det lød bedøvende i mit Øre, og han benyttede min Skræk, for at bore Dolken i mit Bryst."

„Rieti?" spurgte Donatelli, og saae forskende paa hende. — „Kjender Navnet? udbrød hun: Den der har nævnet Eder det, grib ham, han kjender ogsaa Snigmorderen." Ved disse Ord overfaldt hende en stor Mathed. Donatelli lod sætte Vagt hos hende og ilte hjem til sit Pallads. Men hvor stor var hans Forundring, da han her fandt den Dame, han havde befalet at hæfte. Liigheden med Antonia var stor, dog var det ham nu let at skjelne mellem Begges Træk. Dristigt protesterede hun mod Hæftelsen, dog lod Donatelli hende straxt bringe til Martello's Bolig, og indtreen tilligemed hende. „Her er en Valeria! sagde han til Annibale: Er det den sande eller den falske?" Annibale segnede ned, en blodig Dolk faldt ud af hans Barm.

„Ulykkelige, hvad har Du gjort! raabte Donatelli: Du myrdede en uskyldig Qvinde; Dit Vanvid har forblindet Dig." — „Er det muligt! spurgte Martello: Gives der en anden Valeria?" — „Saae Du hende ikke selv, Ulykkelige?" — „Jeg er en Morder! udbrød Hiin: men Uskyldighedens ikke. Hvo behøver at skjælve ved at høre Rieti's Navn? Ingen, uden den forbryderske Valeria. Hør! Nogle Aar efter Bolerskens Flugt kom jeg til Venedig. Man talte endnu høit om

Rieti's Forhold til en Grækerinde og om hans Død, som hun skal have foraarsaget ved Gift. Min Dolk har fundet det rette Bryst."

Donatelli bød, at man skulde bevogte Martello strengt. Saasnart han havde naaet sit Pallads, lod han strax Valeria kalde for sig. „Har I været i Venedig?" spurgte han. — „Aldrig! var hendes Svar: I Messina levede jeg, underholdt af en Greve, i stor Overflødighed; mig fattedes Intet, uden Friheden, men denne var det just, jeg søgte. Snart talte man meget om den Liighed, jeg skulde have med en Dame Valeria og om en Ynglings sværmerske Kjærlighed til hende. Da hun kort efter forsvandt, søgte jeg at nærme mig ham som den tilbedte Dame. Mit Anslag lykkedes; jeg bedrog ham med en Forfølgelses Gjøglespil, og blev ham tro til jeg, kjed af ham, laante Øre til en ung Adelsmand fra Tarent, som ledsager mig den Dag idag. De Prætiosa, jeg i min Forvirring medtog, havde jeg forlængst tilbagegivet, hvis Martello havde været at finde. Den Historie jeg foredrog den Lettroende, var den sande Valeria's, som jeg af Rygtet kjendte."

„Nederdrægtige, afskyelige Bedrag, hvortil leder Du omsider!" raabte Donatelli. — „Mit Skridt vil jeg kun undskylde dermed, vedblev hun: at jeg oprigtigt elskede Martello, indtil jeg fandt hans overspændte Væsen utaaleligt. Jeg tilstaaer, tilsidst saae jeg kun den latterlige Side af hans Sværmerie; uden Grundsætninger, letsindig og letbevægelig, faldt jeg i Tarentinerens Snare. Og hvor let kunde han have opdaget Bedrageriet. Valeria sang deiligt, hendes Talestemme skal endogsaa have udmærket sig ved en sjelden Klang, og

da jeg ikke besidder mindste Talent til Sang, har jeg altid, under forskjellige Paaskud, undveget hans Bønner om at gjøre, hvad jeg ikke formaaer." — Donatelli blegnede og raabte: „Bolerske, Du veed ikke, hvor ilde Du har handlet!"

Næste Morgen begav Donatelli sig til Antonia. Hun samlede alle sine Kræfter, fortalte sit Livs Historie næsten som Rygtet havde fortalt den, men Rieti's Mord fralagde hun sig naturligviis med stor Troværdighed, og paastod, at Andre maatte have begaaet det Drab, man vilde gjøre hende mistænkt for.

Hendes Ægtefælle stadfæstede Alt, og yttrede det Haab, at Rieti's Mordere nok vilde vorde opdagede; vel havde han stedse havt Mistanke, men af Frygt for det mægtige Partie havde han dulgt den. Han bad om Hævn for sin Valeria, og bøiede sig over hende, for at indsuge hendes sidste Aandedræt.

Martello tilintetgjortes da han hørte alt dette. „Alt dette gjorde Skjønheden! udraabte han omsider: Forbandelse over al Qvindeskjønhed!"

Donatelli foer sammen ved at høre disse Ord, og spurgte efter en Pause: „Martello, hvorfor lod Du aldrig den falske Valeria synge?"

Han saae stift paa Præsidenten, der vedblev: „Kjendte Du ikke den Sande paa hendes Stemme — udstøde hun intet Skrig, da Du — — Annibale styrtede til Jorden uden Livstegn.

„Vee, Du er selv det Uhyre, vi søgte! Ogsaa min Datter har Du mishandlet!" udraabte Præsidenten.

„Jeg vil tilstaae Alt! sagde Annibale: Verden skal erfare, hvor let de grueligste Gjerninger kunne ud-

vikle sig af de ømmeste Følelser. Som en rig Handelsmands Søn blev jeg omhyggeligen opdragen og underviist i Capua. I vort Huus var en Samlingsplads for alle Konstnere, Kjendere og Dilettanter, og saaledes uddannedes min Sands for det Skjønne saameget tidligere, som jeg allerede af Naturen havde en uudsigelig Afsky for det Hæslige. Hele Dage opholdt jeg mig i min Faders Billedgallerie, fornam for mangt et deiligt Billed en overordentlig Forkjærlighed, og ønskede ret levende, at der maatte komme Liv i de yndige Skikkelser, at de kunde lege og spøge med mig. Deri vilde man opdage et Talent for dannende Konster, og lod mig forelobigen underviise i Tegning af meget dulige Mestre. Dog var al Møie spildt, jeg kunde ikke bringe det til noget, tabte omsider Taalmodigheden, og vedblev at tilfredsstille mit Velbehag med den blotte Beskuelse. Tilfældet vilde, at jeg havde adskillige Mennesker af den ufordeelagtigste udvortes Dannelse om mig; ved deres Adfærd paadroge de sig mit Had. Jeg troede derfor, at kun Skjønheden kunde være elskværdig, at Hæsligheden derimod altid maatte afskyes, og uddannede dette System stedse fuldkomnere alt som jeg blev ældre. Min Faders Død satte mig, allerede tidligt, i Besiddelse af en stor Formue; med gandske Sjel hengav jeg mig mit Liebhaverie, og da Tilbøielighedeu for det andet Kjøn omsider vaagnede i mig, og nogle bittre Erfaringer truede at ryste mit System, opbød jeg al min Aand, for at redde det derved, at jeg dannede mig et Ideal, som stadfæstede min Grundsætning. Jeg havde den faste Overbeviisning, at der maatte findes en Skjønhed, hvori Dyden ufeilbarligen udtrykte sig.

Den sandselige Nydelse tyktes mig dengang at være et Slags Formastelse. Jeg ansaae Selvfornægtelse for den sande Kjærligheds skjønneste Prøve, ja jeg ansaae den endogsaa for nødvendig, for ei at forstyrre den sødeste Lykke, og da Sandselighedens Magt havde overvundet mig noglegange, troede jeg først ret at finde min Anskuelse stadfæstet. Da jeg i Messina saae den skjønne Valeria, længtes jeg kun efter en aandig Omgang; hendes Ægtefælle havde gandske roligt kunnet betroe hende til mig, han havde endogsaa i mig kunnet finde sin troeste Ven. I kjender Sagens videre Udvikling. Den formeente Valeria's afskyelige Fremfærd sønderrev mit Hjerte, jeg hadede det hele Menneskekjøn, jeg styrtede mig i sandselige Udsvævelser, fortsatte dog mit Studium af den qvindelige Skjønhed, samlede med stor Bekostning saamange Portraiter som muligt, vendte tilbage til mine Grundsætninger, og nedkæmpede med Standhaftighed mine Erfaringer, der alle vare imod Skjønheden. Dermed vedblev jeg i lang Tid, indtil omsider det voxende Livshad omstyrtede min gode Troes sidste Støtter og min Aand sprang over til den modsatte Yderlighed. Nu hadede jeg Skjønheden som Aarsag til al den Ulykke Qvinderne bringe over sig selv og over os. Jeg kan ikke beskrive Eder hvilken Attraa der nu greb mig til at forstyrre disse Skjønhedsmasker; I veed, hvorledes jeg tilfredsstillede denne Attraa, uden nogensinde at føle mindste Anger; jeg meente at betrygge Mangen mod den Fordærvelse hendes Skjønhed vilde volde hende — altsaa begik jeg, i mine Tanker, snarere en Velgjerning end en Misgjerning. Angrebet paa Valeria bragte

mig for første Gang ud af Fatning; den svage Belysning viste mig kun den fordeelagtige Skabning; de egentlige Træk saae jeg ikke, og jeg tænkte intet mindre, end at træffe Valeria, da jeg hørte Skriget, og Liigheden med hiin søde Syngestemme lammede min Arm. Denne Tone havde jeg aldrig hørt af den Troløses Mund; jeg vidste ikke at forklare mig denne Hemmelighed, og først Eders Meddelelse bragte mig paa den Tanke, at jeg havde fundet den afskyede Gjenstand for min Hævn. Den Tvivl, I vakte i mig, var yderst qvalfuld; jeg maatte have Vished, og troede at have fundet den, da Damen igaar, ved mit Tilraab: Rieti! styrtede til Jorden, og — var given til Priis for min Dolk."

Donatelli følte Medlidenhed med den Forvildede. Han tænkte paa hans Redning, og lod ham kun sætte i et let Fængsel. Men Martello oppebiede ikke sin Dom — næste Morgen fandt man ham død. Han havde taget Gift, som han bar hos sig i en Ring, og efterlod sig et Testamente, hvori han indsatte Valeria's Børn til sine Arvinger. Maltheserridderen Luigi, som herved fik store Summer til sin Disposition, traf strax Anstalter til at opdage Intriguen; anseete Mænd understøttede ham, og omsider kom det for Dagen, hvo der havde forgivet Marchesen og forfulgt Valeria. Nu vilde han ogsaa efterforske sin Hustrues Byrd. Han reiste til Lilleasien, for her at opsøge Spor af hendes Ungdom. Hans Undersøgelser bleve ubelønnede, og altbesteeg han i Rhodus et Skib, for at vende tilbage til Italien, da en anseet Græker sluttede sig til Passagererne. Det var en vakker Gubbe, men det var klart, at Græm-

melse havde formørket hans Sjel. Luigi følte sig sælsomt dragen til ham; han vilde opmuntre den Gamle, som stod paa Dækket hele Dage, stirrede mod alle Himmelegne, og fremsukkede Navnet „Theodora.“ Ulykken gjør fortrolig, og det varede ikke længe, inden Luigi hørte følgende Fortælling af Oldingens Mund:

„Jeg hedder Basil Ph***. Salonichi er min Fødebye, dog nedsatte jeg mig allerede tidligt i Lilleasien, og handlede paa Italien. I Girgenti lærte jeg at kjende en ulignelig deilig Sicilianerinde, og snart seilede jeg til Asien med min Arabella. Efter et Aars Forløb skjænkede hun mig en Datter, som var hendes udtrykte Billed. Men kort efter grebes hun af en overordentlig Tungsindighed; hun paastod, kun i sit Fædreland at kunne gjenvinde sine Kræfter, og da jeg forlængst havde bemærket hendes Utilfredshed, lod jeg en fortrolig Ven ledsage hende til Sicilien. Jeg følte, at jeg ikke eiede hendes Hjerte, og angrede det uforsigtige Skridt, og var derfor dobbelt overrasket, da jeg, alt efter nogle Maaneders Forløb, fik det Budskab i Smyrna, at Arabella uformodentligen var kommen tilbage og ventede min Hjemkomst med Længsel. Dog var det mig umuligt, at reise strax; først nogle Maaneder efter kunde jeg vende tilbage, og til min Bestyrtelse fandt jeg Arabella frugtsommelig. Jeg vilde myrde hende — dog fattede jeg mig, og ponsede paa Hævn. Hun fødte en Datter. Forføreren vilde hun ikke nævne; dog erfarede jeg, at hun allerede før Giftermaalet havde staaet i Forbindelse med en riig Palermitaner; jeg tvivlede altsaa ikke om, at Kjærligheden havde drevet hende tilbage til sin fordums Elsker. Barnet voxte, det lignede Mo-

deren gandske. Jeg hadede det, men jo bittrere jeg hadede det, desmere elskede Moderen det. Ja, hendes Hjerte vendte sig fra Theodora, som jeg med Flid fjernede fra hende. Hævnens Time nærmede sig, alt som den anden Datter, der var døbt Maria, begyndte at udvikle den første barnlige Kjærlighed og at opmuntre Moderens mørke Øieblikke. Jeg rev hende af Arabella's Arme, og overgav hende til en italiensk Skipper, som øieblikkeligen bortseilede. Aldrig have vi hørt noget om hende siden."

Luigi blegnede; den Gamle vedblev: „Arabella viste sig mindre forbittret, end jeg havde ventet; stille bar hun sin Smerte, gjorde mig ikke mindste Bebreidelse, og da jeg endeligen begyndte at føle Anger, sluttede vi et Slags Forsoning med hinanden. Theodora blev stedse smukkere; Moderen syntes igjen at vende sit Hjerte til hende, jeg haabede glade Dage af den kommende Tid — da forsvandt mit Barn pludseligen, uden mindste Spor. Vi beboede et Landsted ved den sydlige Kyst af Lilleasien; jeg troede, Sørøvere havde bortført min Theodora!"

Grædende trykte Luigi Oldingen til sit Bryst, men han rev sig løs, og sagde: „Det er ikke Alt! Først i disse Dage har jeg, af min døende Hustrues Mund, erfaret de skrækkeligste Følger af min Hævn. Vel havde Korsarer bortført min Datter, men paa Moderens Foranstaltning. Saaledes vilde hun hævne sig paa mig."

Oldingen tilhyllede sit Ansigt. Luigi udbrød bevæget: „Basil, omfavn mig, jeg er Din Datters mand!"

„Og Theodora? Theodora?" raabte den Gamle, fegnende i Knæene. — „Er lykkeligere end vi! "svarte Luigi, og saae mod Himlen.

Med Standhaftighed hørte Basil sin Datters Skjebne. Luigi besvor ham, at tage sig af den falske Valeria, der, efter al Sandsynlighed, var Maria. Han lovede det høitideligen, og holdt sit Ord.

(Dr. Weichselbaumer.)

Johanna Langenmantel,
Borgemesterinde i Augsburg.

Den frie Rigsstad Augsburg gjenlød af den Jubel, hvormed man feirede en stor Skiveskydning. Dagen efter fornyedes Jublen ved en Fest i Dandsehuset paa Perlachpladsen. Det vrimlede her, ikke blot af de indfødte Augsburgere, men ogsaa af fremmede Riddere og Fruer, blandt hvilke Hertug Ludvig af Baiern var den fornemste.

Dog savnedes ved denne Fest et af Stadens bedste Smykker, den ligesaa aandrige som skjønne Johanna, der var gift med Raadsherren Leonhard Langenmantel. Hertug Ludvig, der havde hørt Meget om hende, tiltalte derfor, efter Taflet, bemeldte Raadsherre med disse Ord: „Hr. Langenmantel! Alt i det skjønne

Augsburg har bidraget til, at gjøre denne Dag til en Hæders- og Glædesfest — J derimod er i stor Gjæld til os Alle." — Da Raadsherren undrede sig over denne Bebreidelse, vedblev Hertugen: „Enhver af de her tilstedeværende Raadsherrer har medbragt sin Hustrue, undtagen J. Og dog skal Eders være Kronen for alle Stadens Qvinder. Frygter J maaskee, at hendes Læbers Honningord skulde vorde til Gift for Eders Ægteskabsliv, og at hendes Øines Solskin skulde ophidse mangen Gjæst's unge Blod mere end gavnligt var for Eders graanende Haar?"

„Nei, Hr. Hertug, svarte den kloge Langenmantel: det frygter jeg slet ikke. En ægte Demant, som min Viv, vil, i Ildens Prøve, altid vise sig som den fasteste Steen. Derfor er det ingenlunde min Skinsyge, som holder hende borte fra denne Fest. Nei, hun er bleven hjemme, at passe vor syge Søn, og denne Pligts Opfyldelse har hun foretrukket for den Ære, at sidde ved eet Taffel med Eders hertugelige Naade." — Smilende forlod Hertugen ham.

De fleste Fremmede forlode allerede næste Morgen Augsburg, og droge Hver til sin Hjemstavn.

Fru Johanna var En af de Faa, som havde savnet ethvert Spor af de sidste Dages Pragt — hun sad eenlig i et Bagkammer, ved sit syge Barns Leie. Desmere frydede hun sig nu, da den Syge begyndte at komme sig, just samme Nat, som alle hendes Veninder tilbragte i Dandsehuset. Lægen sagde, nu kunde hun være ved godt Mod, al Fare var forbi. Tillige raadte han hende, at hun, for at befæste sin egen Sundhed,

skulde ombytte den qvalme Luft, hun nu i sex Uger havde indaandet, med den friske Foraarsaande.

Johanna besluttede saameget hellere at lystvandre til sin Have i Forstaden, som hun alt i nogle Uger havde følt sig dragen did af hjertelig Længsel. Hendes Husbond havde nemlig, for kort siden, fra en Reise til Nürnberg medbragt den hellige Jomfrues Billed, malet af en ung, høiberømt Konstner, ved Navn Michael Wohlgemuth, den store Maler Dürers Mester i den følgende Tid, og ladet ophænge i Havestuen. Enhver som havde seet det, kunde ikke noksom sige hvad han havde følt ved den lykkelige Sammensmeltning af Alvor og Mildhed, Høihed og Ydmyghed, Kjærlighed og Uskyldighed, som aabenbarede sig i det deilige Qvindeansigt. Alle meente, at en høiere Haand havde ledet Malerens Pensel, og at Frelserens Moder virkeligen maatte have seet saaledes ud. Fru Johanna betragtede altsaa sit Havebesøg tillige som en Valfart, hvorved hun vilde bringe den hellige Moder sin Tak, fordi hun havde hørt hendes Bønner om den Syges Helbredelse.

Paa Veien til Haven kom Johanna forbi et Huus, udenfor hvilket der endnu holdt en Hob fremmede Riddere og Svende. De hørte udentvivl til den vakkre Herres Følge, som saae ud af Vinduet. Hans brændende Blik syntes at vilde gjennembore Sløret, som tildækkede hendes Ansigt.

Johanna bevingede sine Fjed, da hun tydeligen hørte, at den fremmede Herre spurgte ned, om Ingen vidste, hvad det var for en deilig Qvindeskikkelse, som gik forbi i svanehvid Dragt. Først i Haven spurgte hun den hende ledsagende Terne, om hun kjendte den frem-

mede Herre. Da hun en Tidlang havde seet paa Gaarsdandsen, kunde hun svare, at det ikke var nogen Anden, end Hertug Ludvig af Bayern.

Da Johanna havde vederqvæget sig ved andægtig Betragtning af den hellige Moders Billed og nu lystvandrede i Haven selv, hørte hun Sporer klirre bag sig. Skrækket vendte hun sig om — Hertugen kom lige hen imod hende. „Tilgiv, ædle Frue, begyndte han: at jeg ikke længer kunde betvinge min Længsel efter Eders Bekjendtskab. Augsburgs Stjernebilleder lyste for mig iaftes. Kun Hesperus, Aftenens egentlige Stjerne, den skjønneste Natsol, kun den vilde ikke fryde mig med sine Straaler. Og da den, som Morgenstjerne, lod sig see, var den hyllet i Slør. Da haabede jeg, det vilde vorde mig forundt, at see den uden Skyer. Og nu, da dette Haab er opfyldt, forurolliger mig den Tanke, at jeg er Eder til Uleilighed."

Virkeligen fandt Hertugen sin Forventning om Johanna's Skjønhed ikke blot tilfredsstillet, men langt overtruffen.

„En Herre, som Eders Naade — svarte hun med nedslagne Øine — kommer vel aldrig ubeleiligt, da han, bedre end vi Andre, veed at vælge den beleilige Tid. Hvad dette Eders Besøg angaaer, da vilde vel ingen Borger eller Borgerinde i Augsburg være saa forblindet, at betragte det anderledes, end som en synderlig Naade. Hold iøvrigt min Eenfoldighed tilgode, at jeg er alt for vankundig i Stjernevidenskaben til at begribe det mindste af Eders vistnok sindrige Hentydning."

Hertugen taug en Stund. Derpaa begyndte han atter: „Hvi forsmaaede I vort Selskab iaftes?" —

„Os Qvinder, svarte hun: er Hjemmet en Tryllekreds, Hr. Hertug, som vi sjelden overskride ustraffet." — „Ustraffet? gjenmælede Hertugen: Er Eders Mand saa haard, at han ved Straf vil lænkebinde Jer til Eders Hjem, som Slaven til Roerbænken?" — „Ikke min Mand, Hr. Hertug! I de huuslige Pligters Forsømmelse ligger Straffen allerede." — „Dog bivaanede Saamange af Augsburgs ædle Qvinder Festen igaar. Mener I, at de Alle have forsømt deres Pligt derved?" — „Det være langt fra mig, naadige Herre. Men den Moder, som kunde have forladt sit syge Barn, for at bivaane Festen, vilde neppe undgaaet Straffen i sit Inderste."

„Skal jeg være oprigtig, huldе Frue, saa ansaae jeg den Dreng, som, mens vi frydede os, holdt Eder inde i Eders eensomme Gemak, vel ogsaa for syg, men ikke for saa ung mere. Jeg meente snarere, det var en gammel Dreng, hvis Sygdom man pleier at kalde Skinsyge."

„Hr. Hertug! svarte hun: Eders høie Sjel er mig Borgen for, at I strax lader denne Tanke fare, naar jeg siger: I gjør min Husbond, I gjør mig selv Uret dermed." — Med megen Smildhed bragte Johanna Talen paa Havens Skjønhed, indflettede deri mangen Hentydning paa sin huuslige Lykke og paa den Tilfredshed, Himlen skjænker Enhver, som, nøisom af Hjertet, veed at holde sine Ønsker inden Pligtens Skranker.

„Ædle Frue! sagde Hertug Ludvig omsider: skjænk mig den Perle, som sammenholder Eders Torklæde. Hver anden Naal kan gjøre Eder samme Tjeneste, og jeg skal sende Eder en, som fortrinsviis egner

sig dertil. Men for mig kan ingen have saa høi Værdie som den, der har været Eders Hjerte saa nær, og tillige kan være mig et synligt Minde om denne skjønne Time."

„Naadige Herre! svarte Johanna, og en høi Rødme overfløi hendes Ansigt: denne Perle er for ringe til at vorde Eders. Desuden har jeg faaet den af min Husbond. Skjøndt han ikke agter paa slige Ubetydeligheder, og altsaa neppe vilde savne den, er jeg dog ikke vant til at dølge noget for ham. Saameget mindre tør jeg give den bort, som den just betegner Begyndelsen af vor Forening. Denne Perle minder mig, liig et tro Speil, om alle vore fælles Glædes- og Kummerstaarer. Vilde I derimod værdige mig, at modtage nogle Blomster af min Haand, da vilde jeg være stolt af denne Naade."

Hertugens Bifaldssmiil bragte hende til, strax at plukke to skjønne, paa een Stængel blomstrende Rosenknopper. „Desværre, sagde hun, idet hun rakte ham dem: desværre voxer det Værdigste for Heltepander ei i denne Have, ellers havde jeg ønsket, at række Eder en Laurbærkrands." — „Af Eders Haand, ædle Frue, svarte Hertugen: er Kjærlighedens søde Blomst endnu kosteligere. Men tillad, at disse Tvillingsøstre, inden jeg tager dem af Eder, maa hvile nogle Øieblikke ved Eders Bryst."

Johanna's Ansigt brændte i endnu høiere Rødme end før. „Naadige Herre, sagde hun, idet hun vægrede sig ved, at tage mod Blomsterne: havde Tilfældet villet, at jeg havde baaret disse Roser før, da havde jeg været dobbelt stolt, om I havde villet modtage

dem af min Haand. Men den Vending I giver Sagen, den Betydning I behager at underlægge en saa aldeles betydningsløs Omstændighed, kunde let bringe mig paa den Tanke, at I kun vil spotte mig dermed. Det være nu som det vil, saa maa jeg først høre, hvad min Husbond vilde sige dertil."

„Ædle Frue! gjenmælede Hertugen, idet han rakte hende sin Haand: Da jeg iaftes foreholdt Eders Gemal, han havde dog kun af Skinsyge holdt Eder hjemme fra Festen, da erklærede han, at I var ophøiet over al Mistanke. Tilgiv den Tvivl, som derimod opsteeg i mit Bryst. Tilgiv især, at jeg, da I nys ilte forbi mit Herberg, kunde falde paa, at ville underkaste Eder nogen Prøve. Mit Overmod føler jeg dybt nok ydmyget. Men hvad der igjen opløfter mig, er den Tanke, at være bleven bekjendt med en Qvinde, saa høitbegavet paa Aand og Hjerte. Mind mig om denne Dag, hvis det nogensinde skulde hænde, at I trængte til min Tjeneste. Eders Blomster beholder jeg, dog paalægger jeg Eder, ei at tale derom til Eders Mand. Nu Farvel! Thi den rene Ild i Eders Øine maa man fly itide." Og inden Johanna kunde svare, var Hertugen borte.

Dybtgrublende vendte hun tilbage til sit Hjem, men skyede med Flid den Gade, hvor hun først havde seet Hertugen. Hun laae i Strid med sig selv. Hertug Ludvig havde paalagt hende, Intet at sige sin Mand om hans Besøg i Haven og hans Samtale med hende. Nei, det torde hun ikke fortie. Maaskee meente han ogsaa blot, at hun ikke skulde tale noget om de to Roser, hun havde givet ham. Det var en ligegyldig

Handling, som vel kunde fordølges. Det havde været barnagtigt, om hun skulde have gjort sin Husbond Regnskab for hver Rose, hun gav bort til dem, som besøgte hende i Haven. Men at Hertugen havde paalagt hende Taushed, forandrede dog hendes Anskuelse af hele Sagen.

Ikke længe var hun derfor tvivlraadig, hvad hun havde at gjøre. Hertugen var ubemyndiget til at paalægge hende Taushed, altsaa var hun ikke bunden ved hans Fordring. Paa een Gang stod det gandske klart for hendes Sjel, at hun maatte sige Hr. Leonhard Alt. Nu blev hun atter munter i Hjertet. Ja, hun meente endogsaa nu, at handle i Hertugens Aand, naar hun, uden at ændse hans Bud, betragtede det som den sidste Prøve, han vilde sætte hende paa. Hun tilbagekaldte i sin Indbildningskraft Fyrstens ophøiede Skikkelse, hans ædle Ansigtstræk, og da Hr. Leonhard om Middagen kom hjem fra Raadhuset, fortalte hun ham, uden mindste Forbeholdenhed, Alt, hvad der var foregaaet i Haven.

Men den Frimodighed, hvormed hun gjorde det, begyndte dog at synke, da hendes Ægteherre, alt som hun gik videre i sin Fortælling, stedse blev alvorligere og dybsindigere. Da hun nu havde sluttet, og han sad der, med mørk Mine, uden at mæle et Ord, da sagde Johanna i bekymret Tone: „Har jeg maaskee feilet i min Adfærd, siden Du er bleven saa mørk og umild ved min Fortælling?"

„Nei, ingenlunde har Du feilet, allerkjæreste Skat! svarte Hr. Leonhard: Din Adfærd har været saa god og klog, som jeg havde Grund til at vente af

Dig. Kun synes mig Din Mening om Hertugens Forhold aldeles urigtig. En Prøve? Saaledes kaldte han sit Forførelsesforsøg blot fordi det mislykkedes, fordi han ingen bedre Maade kunde finde til at skjule sin Skam for den Kone, hvis Ære han forgjeves havde vovet at angribe."

Johanna begyndte at tage Hertugen i Forsvar, men Hr. Leonhard afbrød hende med Heftighed, idet han sagde: „Kun Din Uskyldighed, kun Din, af Dit eget Hjertes Reenhed fremspringende Tro paa Andres Ærlighed, kan indgyde Dig den Tillid, Du har til Hertugens Tænkemaade; men jeg kjender de Store bedre."

Hertug Ludvig traadte just ud af sit Herberg, da Raadsherren, endnu glødende af Forbittrelse, gik forbi. „Hvorhen saa ilsomt, Hr. Langenmantel?" spurgte han den Forstemte. — „Hr. Hertug, svarte Raadsherren: skal jeg maaskee bevidne Eder min Kondolents, fordi Eders Umage har lønnet sig saa slet? Disse to Roser paa Eders Bryst ere dog en ret bitter Satire paa det Haab, hvormed I udentvivl traadte gjennem min Havelaage!"

„Hr. Langenmantel, svarte Hertugen: vær ikke vred, hvor I har saamegen Opfordring til Glæde. Den Tvivl, jeg igaar nærede mod Eders Hustru, har hendes Adfærd idag paa det fuldstændigste gjendrevet."

Langenmantel gjenmælede herpaa: „Da jeg var saa fast overbeviist om hendes Dyd, kunde Eders Tvivl, Hr. Hertug, aldeles ikke forurolige mig. Hvortil den

for det unødvendige Forsøg, at gjendrive den? Hvad gav Eder Ret til en Prøve, som jeg maa anse for en Fornærmelse?"

Forgjæves søgte Hertug Ludvig at tale ham tilrette. Hr. Leonhard blev stedse hidsigere, og tilsidst gik de fra hinanden i Vrede.

Morgenen efter saae Johanna med sin Ægteherre ud af Vinduet, da Hertugen og hans Følge drog bort. Med Huldsalighed tilnikkede han de talrige Tilskuere paa begge Sider af Gaden sit Farvel. Kun fra det langemantelske Huus bortvendte han sine Øine, skjønt han dog sikkert havde bemærket, at ikke Raadsherren allene, men ogsaa hans Viv, sad i Vinduet.

„Saae Du den Udmærkelse, han viste os fremfor Alle? spurgte Raadsherren sidenefter sin Gemalinde: Og er Du nu overbeviist om, at han ikke førte noget Godt i Skjoldet igaar?"

Johanna var slagen. Virkeligen smertede det hende dybt, om hun skulde have taget saa gandske feil af Hertugen. Og jo nøiere hun tænkte efter, destomindre kunde hun billige sin Ægteherres Paastand. Allerhelst vilde hun troe, at Hertugen var fortørnet paa hende, fordi hun ikke havde opfyldt hans ringe Bøn, ei at tale til Hr. Leonhard om Blomsterne. Thi at Denne havde vexlet Ord derom med Hertugen, vidste hun vel. Iøvrigt var hun endnu stedse overbeviist om, at have handlet ret.

Da Staden Augsburg, Aar 1461, blev indviklet i Keiser Frederik den Fjerdes Krig med Hertug Ludvig

af Bayern, var Leonhardt Langenmantel Borgemester og Krigsraad sammesteds, og opbød Alt, for værdigen at opfylde denne Plads. Men trods Borgernes Anstrengelser kom det saavidt, at Hertug Ludvig, forbittret over den Skade, Augsburgerne havde tilføiet ham, kunde leire sig udenfor Staden med en betydelig Magt. Dog lod han, inden han gjorde formeligt Angreb, andrage hos Raadet paa en mindelig Samtale.

„Hr. Borgemester! saa tiltalte han Langenmantel, som, tilligemed en Raadsherre, fremstillede sig for ham: Jeg veed, at J er En af mine bitreste Fjender; alligevel vil jeg glemme alt det Onde, J har tilføiet mig, saafremt J aabner mig Portene, og ikke bortstøder den Haand, jeg herved byder Eder i Venskab."

„Hr. Hertug! svarte Leonhard: For Eder skal vor Port altid vorde aabnet, saa ofte J begjerer det, desligest ogsaa for den Trompeter, J pleier at sende til Raadet om Aftenen. Hans Sølvflasker skulle aldrig komme tilbage, uden fyldte med den bedste Viin, som er at overkomme. *) Men overgive Staden? Nei."

„En Borgemester, svarte Hertugen: maa skaane Borgernes Blod, saavidt han kan. De blodige Dage, jeg forkynder Eder, ville anklage Eders Stivsind til evig Tid."

---

*) Hver Aften sendte Hertugen, saalænge Beleiringen varede, en Trompeter til Raadet, med Begjering, at de Sølvflasker, han medbragte, maatte vorde fyldte med god Viin, hvilket ogsaa hvergang uvægerligen skete.

„Ingenlunde, Hr. Hertug! Kun Krigens Ophavsmand kan Klagen ramme. Min Standhaftighed er det, I kalder Stivsind. Dog, selv kjender I Ordenes Betydning for vel til, at I, i Eders Hjerte, skulde give min og Stadens Fremfærd dette Navn. Det er kun Eders Mund som forsøger, ad den gjenneste Vei, at vinde en Ædelsteen som vort Augsburg. Overhovedet synes I gjerne at ville skyde Gjenveie, min Hr. Hertug, hvorvel I dog maa have lært af egen Erfaring, at de ikke altid føre til Maalet."

Hertugen hentydede disse Ord paa sit Havebesøg hos Johanna, kastede et stolt Blik paa ham og sagde: „Saa bøde da, hvo ei vil høre! Med Eders skjønne Godsers Ødelæggelse skal I betale mig Eders Vægring."

„Min Landsby Bißwangen, svarte Borgemesteren: som I alt har ladet lægge i Aske, er mig Borgen for denne Eders Trudsels Opfyldelse. Men den Eed, jeg har svoret Staden Augsburg, staaer fast ligefuldt. Gjør kun, hvad I anseer for Ret. Raadet i Augsburg vil stræbe at gjøre det samme."

Kun altfor snart gik Hertugens Trudsel i Opfyldelse. Hver Dag blussede ibrandstukne Landsbyer mod Sky. Især traf Ødelæggelsen de Langenmantelske Godser. Den ham tilhørende By Werthingen blev erobret; hans Slot Radau blev sløifet. Skjøndt der fra Augsburg gjordes adskillige heldige Udfald, hvorved Langenmantel altid var i Spidsen, saa lykkedes det dog ikke, at fordrive Hertugens betydelige Hær, da

man ingen kraftig Bistand havde udenfra. Det kom saavidt, at Staden blev stormløben togange dagligen, og Indbyggernes Fortvivlelse steeg saameget høiere, som der ikke var at tænke paa nogen Undsætning.

En Dag leirede Hertugen sig udenfor den Hr. Leonhard tilhørende Borg Hainhofen, for at indtage den med Storm og hærge den tilligemed den hosliggende Landsby. Borgen var saa fast, at man aldrig havde tænkt, Fjenden vilde vove et Angreb derpaa. Men Hertugen vidste, at Eieren, just derfor, havde skjult sine bedste Kostbarheder der. Besætningen blev yderst bestyrtet, thi Alle vidste vel, at Hertugens Villie endnu var fastere end Borgen, og desuden havde Borgemesteren — uden at Nogen udenfor ahnede det — hidsendt sin Gemalinde, som han troede sikker her.

Fru Johanna vilde med dem, som vare om hende, overveie, hvad der var at gjøre, men Alles Modløshed var saa stor, at det ei kom til noget Forslag, end sige til nogen Beslutning. Hun lod Besætningens Høvedsmand komme, men han lettede paa Skuldrene og meente, Borgen stod ikke til at redde.

Nu ihukom Johanna pludseligen hiint Optrin i Haven. Hertugen havde dengang sagt, at hvis han nogensinde kunde tjene hende, da skulde hun minde ham om hiin Dag. Vel havde hun ikke opfyldt hans Bøn om Taushed, og hans Adfærd ved sin Bortreise gjorde det altid tænkeligt, at Hr. Leonhard havde Ret i sin Dom om ham. Men naar hun saa igjen ihukom den Adel og Sandhed, hun hiin Morgen havde fundet i Hertugens Væsen, Tone og Blik, syntes det hende dog ligesaa tænkeligt, at denne Dom var uretfærdig. I

sin gandske trøstløse Stilling troede hun derfor at maatte opfordre ham til en Samtale. Hun lod derfor, i sin Ægteherres Navn, Beleirerne sige, at Borgens Eier androg paa en personlig Sammenkomst med Hertugen.

Haanligtsmilende modtog Denne Trompeteren, som bragte dette Bud. „Siig Din Herre, svarte han: at jeg bevilger hans Begjering. Ivrigt er det den høieste Tid at gjøre Bod. Heller ikke skal han mene, ved denne Samtale at erholde Andet, end fri Bortgang for sig og dem som ingen Vaaben føre."

Dette allerede i sig selv lidet trøstelige Svar, blev dobbelt trøstløst, fordi Ingen begreb, hvad Fru Johanna troede at udrette, da hendes Ægteherre var i Augsburg. Men hvor stødsede man, da hun nu erklærede, at ville møde selv. Man gjorde hende de alvorligste Modforestillinger, men hun svarte: „Tier dermed! Mit Haab, at redde Hainhofen, ja maaskee det dyrebare Augsburg, vorder stedse fastere. Min Hensigts Reenhed skal være mit Skjold." Med disse Ord fremtog hun af et Skriin en gylden Laurbærkrands, som hendes Husbond havde vundet som Kamplon ved en Turnering, og gik.

Vindebroen blev nedladt. To angstblege Terner fulgte Borgfruen, og bleve staaende tætved Broen medens hun ilte videre frem.

Men alt som hun skred videre, tabte hendes Betragtninger sig saaledes i det uhyre, at hun ikke kunde gjøre et Skridt mere, saa angst var hun. Hun be-

gav sig i den Mands Vold, om hvem hendes Ægtherre med Haan havde udspredt, hvorledes han havde villet forføre hende! Mislykkedes nu hendes Plan, holdt Hertugen hende tilbage som Gidsel, hvad var da vunden for Hainhofen og for Augsburg? Tusinde Pile borede sig i hendes Bryst — men pludseligen hævedes hun af sin Bevidsthed over alle Rædsler; den bød hende fuldende det begyndte Værk med trøstigt Mod.

En ny Gysen paakom hende, da hun saae de væbnede, tildeels med Brandfakler forsynede Fjender. Pludseligen deeltes Skaren i tvende Mure, mellem hvilke der fremskred en rankvoxen Mand i klartblinkende Harnisk, hende imøde.

En Blanding af Forundring og Glæde over, saa uventet, istedetfor Borgemesteren, at see hans Frue, viste sig gandske tydeligt i Hertugens Miner, hvis Høihed og Mildhed strax indgjød den Bedende ny Forstrøstning.

„I er altsaa ogsaa her, Fru Langenmantel? tiltalte han hende: Eders Husbond forstaaer sig vel paa, at vælge sine Folk. Tillige ønsker jeg Eder til Lykke, at hans Mistanke har tabt sig — I veed nok, hvad jeg mener." Med opløftet Finger tilføiede han: „Men I robede dog, at I havde givet mig Roserne!"

„Naadige Herre, svarte den Bedende: skjænk mig al videre Straf derfor; jeg troede, at krænke min Pligt, hvis jeg opfyldte det Bud, I paalagde mig. I har jo straffet mig nok derfor, da I drog hjem fra Augsburg, og hilste til alle Vinduer, kun ikke til vores."

Ingenlunde gjaldt det Eder! svarte Hertugen: Min Bebreidelse nys var heller ikke alvorligmeent. Da I fortalte Eders Husbond, hvad jeg havde bedet Eder dølge, da først udholdt I den sidste Deel af min Prøve. Ingen redelig Ægtekvinde bør have nogen Hemmelighed for sin Mand. Den Udtydning, Eders Husbond havde givet mit uskyldige Besøg i Eders Have, og hans hele Adfærd mod mig, det var det, som afholdt mig fra, at see til Eders Vinduer."

„Tusind Tak for denne Oplysning, naadige Herre! Allt ofte har den, som en trøstelig Ahnelse, gjennemlyst min Sjel. Den befæster Troen paa Eders ophøiede Hjerte i mit Inderste, og er mig Borgen for, at jeg ei forgjæves tager min Tilflugt til Eders Naade. Mindes I endnu, at jeg, naar jeg trængte dertil, skulde erindre Eder om hiin Dag?"

„Vel mindes jeg det! svarte han: En Fyrstes Ord maa ikke være som en Rogsøile, men som en Kobbermuur."

„Dengang — vedblev Johanna modigere — dengang var Talen, blandt Andet, om en Perle, der havde været Vidne til mange Glædes- og Kummerstaarer. Siden er Glædeskilden udtørret. I allene formaaer, at lokke den frem igjen, min naadige Herre." Her knælte hun for ham og sagde: „Vor Have havde ingen Laurbær for Eders Heltepande. Denneſinde bringer jeg Eder en Krands deraf. Men tillad mig ogsaa, sagde hun videre, idet hun tog en Perlekrands af sin Hals, og snoede den om hiin: tillad mig, med disse Perler at betegne Eder de Millioner Taarer, som

Heltens Lauerbær pleie at fremspire af. Naadige Herre, vor Egn er frygtelig mishandlet. Byd Luerne standse, lad Blodet ophøre at rinde. Hvor kan Eders store Hjerte fryde sig ved den usigelige Jammer!"

„Ædle Frue! svarte Hertugen, løftende hende op: Med smuk Qvinder lader der sig ikke tale om slige Ting. Men denne Krands skal jeg altid gjemme blandt mine kosteligste Skatte. Til Gjengjæld udnævner jeg Eder til den Due, som bringer Oliegrenen tilbage til Hainhofen." Strax gav han Ordre til Beleiringens Ophævelse.

„Er I dermed tilfreds?" spurgte han Johanna. — „Min inderligste Tak derfor, høie Herre! sagde hun: Men tilfreds? Jeg er en Augsburgerinde, og kan ikke see min Fødestad med Glæde, saalænge en saa mægtig Helt ligger som Fjende for dens Porte."

„Ædle Frue! gjenmælede Hertugen: Det er nu atter en Gjenstand, som man ikke kan forklare de kjære Qvinder. De holde sig kun til Krigens Jammer, og glemme gandske dens Anledning. Eders Ægteherre kunde forklare Eder Alt, hvis han ikke var Borgemester i Augsburg."

„Naadige Herre! sagde Johanna med dybtnedslagne Øine og stor Tilbageholdenhed: Nys lænede jeg mig saa trygt mod Eders Fyrsteløftes Kobbermuur, som dog nu truer at vorde en Røgsøile. Ikke Hainhofen var det, jeg vilde bede for — det var Augsburg selv."

„Velan, sagde Hertug Ludvig: saa fryder Eder idet mindste ved den Trøst, at jeg sikkert vil forsøge Alt, for at opfylde Eders Ønsker." — Frygtsom opløftede hun sine Øine til ham, som om hun tvivlede.

„Frue Langenmantel! tog han atter Ordet: For bevidnede I mig Eders Tillid, hvad har jeg gjort, siden det lader, som jeg ikke eier den mere?" — „Tilgiv! raabte hun, aldeles tvivlfrie: I eier den, og vil evigt eie den! Fastere end nogensinde, staaer min Tillid til Eder. Mange Tusinders Velsignelser lønne Eder!" — Saalunde skiltes de ad. Faa Dage efter forlod Hertugen Staden Augsburg med sin Hær.

„Hjertelskelige Husfru! raabte Borgemesteren, sluttende Johanna i sine Arme: Dit dybere Blik i Hertugens Sjel beskjæmmer min overilede Dom. Hil Dig, Du er Augsburgs Frelserinde!"

(Fr. Laun.)

Gustav Adolph's Halskrave.

Endnu for kort siden eiede en Familie i Augsburg en broderet Halskrave, som Gustav Adolph havde baaret, samt den store Konges Portrait af Vox, under Glas, indfattet i en Ramme, med følgende Indskrift: „Denne Krave haver Gustavus Adolphus, Konning af Sverige, baaret, og foræret min Ægtekjæreste Jacobina Lauber, en indfødt Augsburgerinde, paa Grund af, at hun, da høistbemeldte Konning var i Augsburg, var den deiligste Jomfru sammesteds, hvisaarsag hun ogsaa af denne berømmelige Monark

blev agtet værdig at dandse med hannem paa et Bal, og det ikke een Gang, men adskillige Gange. Men Aarsagen, som bevægede hannem til, hende at beskjænke med samme Krave, var denne, at hun, da han naadigst karesserede hende, af Bluselvægrede sig ved at vise hannem en vis Villighed, og med sine Fingre revde Huller i Kraven, som endnu foresindes deri."

Som et Øienvidne forsikrer, skal Kraven virkeligen have været saare forreven, hvoraf man slutter, at den skjønne Augsburgerindes Modværge ei maa have været Spilfægterie.

Munkene paa Maskeradeballet.

Engang laae vort Regiment adskillige Maaneder i en liden neapolitansk Stad. De fleste Officerer kjedede sig hjerteligen, skjøndt Mange af dem boede ikke blot i sin Verts Huus, men ogsaa i sin Vertindes Hjerte. Vi havde en bedaget General, som havde en ung, smuk, huldsalig Gemalinde, der virkeligen gjorde alt mueligt, for at underholde Regimentet: men der var dog alt for Mange, som kjedede sig. Vor Oberst besluttede derfor, at give et Maskeradebal, der, som han haabede, skulde bringe de selskabelige Glæder i høiere Svinq.

Der vare to Klostere i Staden; det ene tilhørte Dominikanerne, det andet Bernhardinerne. Begge vare meget skinsyge paa hinanden. Bernhardinerne havde Ord for at være de frommeste; Dominikanerne derimod gjaldt for de lærdeste. I den offentlige Mening havde Begge altsaa Noget for, og Noget mod sig. Munkene undlode ei at bagvaske hverandre efter muligste Evne, og Priorerne vare gjensidigen de argeste Fjender, forstaar sig, i Hjertet, thi udvortes vare de de bedste Venner. Nu havde Bernhardinerne engang, i Indqvarteringsanliggender, besøgt vor General, og den lystige Generalinde havde, ved Afskeden, rakt den strenge Herre sin Haand, som han da ikke kunde andet end kysse. Hans Fjende, som strax erfarede det, bedækkede for Publikum dette Haandkys med embedsbroderlig Kjærlighedens Kaabe, det er: han undskyldte det med Fru Generalindens mægtige Skjønhed. „Dog, tilføiede han: dog vilde jeg ikke for Alt i Verden, at Nogen skulde kunne lade mig høre, at jeg saa letsindigen havde glemt min Stand. En Geistlig maa staae fast, og ikke lade sig lokke, om end Leiligheden er nok saa forførerisk."

Man maa nemlig vide, at det agtes for saare uanstændigt, om nogen Geistlig i Italien kysser en qvindelig Haand.

Generalinden hørte, hvad Dominikaneren havde sagt, og skjøndt det smigrede hende, at han lod hendes Yndigheders Tryllemagt vederfares Ret, saa gjorde det hende dog ondt, at den anden stakkels Herre skulde lide, fordi han havde kysset hendes Haand, og at

hans Fjende troede sig saa uovervindelig, harmede hende dybt. Hun besluttede derfor, paa Ballet at tage Hævn over ham.

Begge Priorerne bleve, som To af de fornemste Indvaanere, indbudne til Ballet, og man sagde dem, at de kunde komme uden Maske; Generalen, Obersten og et Par andre Officerer vilde ogsaa være umaskerede. De toge mod Indbydelsen.

Alle Damerne vare umaskerede; Herrerne havde blot Florbriller; de fleste af vore Officerer bare Uniform. Kun To af dem viste sig, paa Generalindens Anmodning, i Characteermasker, thi Hun vilde maskere sig siden, men dog ikke være den eneste Maske. Hun dandsede fortræffeligt; de Indfødte vare gandske fortryllede af hende. Ogsaa begge de ærværdige Herrer Priorer flugte hende med Øinene, og man kunde see paa dem, at eet Løfte trykkede dem Begge.

Efter at hun havde dandset omtrent en Time, nærmede hun sig de Geistlige, idet hun hidvinkede mig som Tolk. Thi hun forstod ligesaalidet Italiensk som Hine Fransk. Jeg rakte hende en Stol, og hun satte sig, som til Hvile, mellem begge Herrerne, idet hun næsten udelukkende henvendte sin Tale til Dominikaneren, og neppe syntes at agte den Anden saameget som hans Rang fordrede.

Generalinden. Jeg er især Obersten taksyldig, fordi han ved dette Bal giver mig Leilighed til at gjøre adskillige interessante Bekjendtskaber. (Til Dominikaneren) Om Dem, Hr. Prior, har jeg hørt saameget Godt, men blot seet Dem flygtigt een eneste Gang, da De gik forbi mine Vinduer. Jeg

beklager ret, at jeg ikke havde været hjemme, da De havde besøgt Generalen. — Vidste jeg blot et Middel til at mildne den Kjedsomhed, De idag maa lide for vor Skyld, mine Herrer! Vore Krumspring maa naturligviis yde en Aand, som Deres, en alt for vindig Underholdning.

Dominikaneren. O, Deres Excellentses naadige Opmærksomhed ærer og glæder os dobbelt. Men ogsaa før nøde vi den meest fortryllende Underholdning. Man er ikke saa smagløs og ufølsom, at man ikke skulde kunne see Deres Excellentse dandse, uden at — —

Han kunde ikke finde det rette Udtryk, og tang med et ærefrygtsfuldt Buk, som mimisk skulde fremstille hans Tanker. I denne Tone gik Underholdningen frem et Qvarteers Tid, dog stedse crescendo. Blandt andre for vor Prior smigrende Yttringer, erklærede Generalinden: „Dominikanernes hvide Ordensdragt behagede hende langt mere, end Bernhardinernes brune. Dette saae saa bedrøveligt ud; hiint klædte smukt og ædelt." Kort, hendes ægte qvindelige Veltalenheds Strøm havde næsten overskyllet den arme Priors Strenghed, da Oberstén nærmede sig, og bad hende op til en Menuet. „De berøver mig Fortsættelsen af en særdeles behagelig Underholdning, Oberst! sagde hun: men Dem tør man vel ingen Kuro give." Obersten vidste Besked.

Da Generalinden gik bort, bad Dominikaneren mig tolke de Ord, hun havde sagt til Obersten; jeg gjorde det, og trykkede derved Pilen endnu dybere i hans Hjerte. Idet hun hoppede bort, havde hun

ogsaa tilnikket ham, med de venlige Ord: „Jeg kommer snart igjen."

Han var gandske henrykt, og triumpherede over det sienfynlige Fortrin, Generalinden gav ham for hans Fjende. Denne ærgrede sig, og var gjerne gaaet bort, hvis det havde skikket sig. Under Menuetten nikkede hun, saatidt hun kom os nær, til sin nye Favorit, som til en dyrebar Bekjendt. Da Dandsen var tilende, vinkede hun mig til sig, og sagde hurtigt: „Min Pige er borte, seer jeg. Kom med mig over paa den anden Side! De maa hjelpe mig at klæde mig om i en Hast!" — „Fra Inderst til Yderst?" spurgte jeg. — Hun kunde taale Dristighed i Spøg og Alvor.

I Oberstens Dagligstue laae en Dominikanerdragt med Hætte, som hun havde ladet sye til denne Aften. Med min Hjelp afførte hun sig sin Baldragt og tog Munkekutten paa; med Hætten skjulte hun sit blonde Titushoved. Efter fem Minuters Forløb var den nydeligste Dominikaner fix og færdig. „Hvorledes klæder det mig?" spurgte hun. — „Saa vel, tog jeg Ordet: at jeg frygter, Prioren vil tabe den sidste Rest af sin Forstand." Hun loe. „Det er det just, jeg vil! Nu flux tilbage med Dem; jeg følger strax efter."

Neppe havde jeg været et Par Minuter i Salen, før min smukke Munk treen ind. Alle saae, trods Florbrillerne, strax, at det var Generalinden. Hun gik, efter at have bestilt en Vals, til en Dame, og bød hende op. Men Byens Damer havde just nysbegyndt at lære denne Dands. Gandske beruset stod Prioren, med brændende, forover bøiet Ansigt, og

traadte Takten med Foden, især naar Damen ikke kunde følge ret med. Nu begyndte det at gaae meget muntert; da maatte Dandserinden undskylde sig og sætte sig ned. Hendes Chapeau, den nybagte Munk, gjorde et Buk for hende, valsede allene om til den gabende Prior, greb ham ved Skuldrene, og rev ham afsted med sig. Narren satte sig ikke imod, men strøbte gandske trohjertig at tøsle med. Da han saaledes var humplet Salen rundt, og hun mærkede, nu var han svimmel nok, slap hun ham pludseligt; han tumlede hen mod en Stol, men kunde i den Skyndning ikke vende den rette Ende til; inden Nogen kunde komme ham til Hjelp med en Haandsrækning, laae han paa Næsen, uden at kunne reise sig selv. Der hørtes en mægtig Latter, men Den som loe høiest, var den unge Munk.

Nu løb Generalinden ud, klædte sig om, og kom kort efter tilbage i Damedragt. Hun satte sig hos den først tilsidesatte Bernhardiner, underholdt ham retvenskabeligt, og behandlede ham med udmærket Agtelse. Den faldne Prior vilde nærme sig, og give sin Skilling med i Lauget, men hun loe haanligt, vendte ham Ryggen, og værdigede ham ikke et Ord mere. Med hans Fjende derimod talte hun længe, og hvergang hun havde dandset, vendte hun tilbage til ham, at fortsætte Underholdningen. Med Skræk indsaae nu den arme Dominikaner, at Generalinden havde gjort ham latterlig, at han selv havde hjulpet hende dertil, og at hans Fjende triumpherede over ham. Hans Svaghed var jo nu gaaet langt videre end til et Haandkys, som han havde gjort saamange

Ophævelser over. Han anbefalede sig saa stille som muligt, med et Ansigt, der saae ud som Rottekrudts-pulver, ledsaget af almindelig Latter. Til Lykke for Generalinden stod hun for høit for hans Hævn.

(H. D. v. Friedrichsen.)

Staae de Hedengangne i Samfund med os?

De stige ned i Forbelivets Taage,
Men enten vi nu sove eller vaage,
Vi see dem ei! —

Milton.

Det er en skjøn og ophøiet Lære som er vorden prædiket af de tidligste Kirkefædre, at der gives Skytsengle, som vaage over Byer og Folkefærd, sørge for gode Menneskers Vel, lede og bevogte den hjelpløse Barndoms Fjed. „Intet, siger den hellige Hieronymus: intet giver os et større Begreb om vor Sjels Værdighed, end dette, at Gud, i vor Fødsels Øieblik, har givet Enhver af os en Engel, som vaager over os." — Ogsaa den Lære, at bortgangne Aander vende tilbage, for at hjemsøge de Steder og Mennesker, som, mens de færdedes i Støvet, vare dem dyrebare, er, i og for sig selv, høitidelig og ophøiet, om endog Folkets taabelige Overtro har krænket dens Værdighed. Hvor let det end er, at stille den i et latterligt Lys, fæster Opmærksomheden sig dog uvilkaarligen derpaa, naar den vorder Gjen-

standen for en alvorlig Betragtning, og den Omstændighed, at den findes i alle Tidsaldere, i alle Lande, endogsaa blandt nysopdagede Folkefærd, som endnu ingen Tankeombytning have havt med de øvrige Dele af Verden, vidner for, at den er en af de hemmelighedsfulde og næsten instinctmæssige Overbeviisninger, hvortil vi, overladte til os selv, upaatvivleligen vilde hælde. Trods al Philosophie vil der altid blive en vis mork Tvivl tilbage i Sindet, og maaskee forsvinder den aldrig gandske, da den angaaer en Gjenstand, som intet bestemt, sandsynligt Beviis tillader. Alt, hvad der staaer i Sammenhæng med vor aandige Natur, er fuldt af Tvivl og Bryderie. Vi ere forunderligen gjorte, vi ere omgivne af Hemmeligheder, vi ere Hemmeligheder for os selv. Hvo har vel nogensinde kunnet udgrunde Sjelens Beskaffenhed i dens Forbindelse med Legemet, eller udforske, i hvilken Deel af det menneskelige Legeme den har sit Sæde? Vi vide kun, at den er der; hvorfra den er kommen, hvornaar den er kommen i os, hvorledes den bliver i os, hvor den er, og hvorlunde den virker: derom har man blot kunnet opstille modstridende Theorier. Er det nu saa, at vi intet vide med Klarhed om dette aandige Væsen, ei engang mens det danner en Deel af vort Selv: hvorledes kunne vi da ville bestemme dets Kræfter og Virkninger, naar det er forløst af sit kjødelige Fængsel? Altsaa er det mere den Maade, hvorpaa denne Lære ved Overtro er vorden nedværdiget, end dens indvortes Taabelighed, som har gjort den saa foragtet. Man opløfte den kun over de forkastelige Diemed, hvortil man har

misbrugt den, og man vil erfare, at der, for saavidt Syner angaaer, ikke findes nogen Tro, som mildere kan røre Hjertet, eller give Indbildningskraften et skjønnere Sving. Den vilde, paa Dødsleiet, vorde en sand Trøst; den vilde forsøde Bitterheden af de Taarer, den martrende Følelse af vor dødelige Skilsmisse afpresser os. Hvad kunde være mere beroligende, end den Tanke, at de Sjele, vi herneden elskede saa høit, kunne vende tilbage og vaage over vor Velfærd; at kjærlighedsfulde Skytsaander sidde ved vort Hovedgierde, mens vi sove, og beskjærme os, naar vi ikke mægte at hjelpe os selv; at Ynde og Uskyld, som er sunken i Graven, omsmile os useete, og aabenbare sig i de salige Drømme, hvori vi nyde de forbigangne Glæder endnu engang! En saadan Tro maatte, synes mig, være en ny Opmuntring til Dyden, og, selv i vore lønligste Øieblikke, lede vore Fjed ved den Tanke, at de, vi engang elskede og agtede saa høit, ere usynlige Vidner til alle vore Handlinger. Mindre haardt vilde vi føle vor Eensomhed, vor forladte Tilstand, som jo stedse vorder os smerteligere, jo længere vi skride frem paa vor Valfart gjennem denne Verdens Ørk, og jo oftere det vederfares os, at de, som, kjærlige og glade, tiltraadte Vandringen med os, vige bort fra vor Side, Een efter en Anden. Man betragte Overtroen fra denne Synspunkt, og jeg tilstaaer, at jeg gjerne vilde troe derpaa. Jeg seer Intet deri, som kunde stride mod Hjertets Ønsker. Der gives hedengangne Væsener, hvilke jeg har elsket som jeg aldrig mere vil elske Nogen i denne Verden, Væsener, af hvilke jeg er bleven elsket, som jeg aldrig mere vil vorde elsket af Nogen! Hvis de

i deres salige Sphærer beholde de Tilbøieligheder, de følte paa Jorden; hvis de tage nogen Deel i denne forbigaaende Dødelighedsusle Færd; hvis det er dem forundt, at staae i Samfund med dem, de paa Jorden have elsket: saa føler jeg, at jeg, i Nattens stille Stund, i den tause Eensomhed, vilde hilse deres Aabenbarelse med den helligste, reneste Henrykkelse. — Sandeligen, slig en Aabenbarelse vilde være alt for stor en Lykke for denne Verden; den vilde ikke lade sig forene med denne ufuldkomne Tilværelse. Herneden færdes vi paa aandig Tvangs og aandig Trældoms Skueplads; vor Sjel er indsluttet af Grændser og Skranker, lænkebunden af dødelig Skrøbelighed, kuet af Stoffets grove Hindringer. Forgjæves vilde den forsøge at handle uafhængig af Legemet og forbinde sig med Andre i et aandigt Forhold. Her kan den kun virke ved sine kjødelige Organer. Dens jordiske Kjærlighed bestaaer af forbigaaende Fatntag og lange Skilsmisser. Af hvor korte, afbrudte Øieblikke bestaaer ei det inderligste Venskabs Nydelse! Vi tage hinanden ved Haanden, vi vexle nogle venlige Ord og Øiekast, vi frydes med hinanden nogle faa Minuter, og saa komme Dage, Maaneder og Aar, hvori vi ikke see hinanden, ikke høre fra hinanden. Og sæt ogsaa, at vi tilbringe hele dette dødelige Liv i de Elskedes Samfund, saa oplader dog Graven sine Porte, ak, saa sage, og vore Aander maa være adskilte, indtil de atter samles i en fuldkomnere Tilværelse, hvor Sjel lever med Sjel i salig Pagt, hvor der hverken findes Død eller Skilsmisse mere.

(Washington Irwing.)

Historisk Beviis for Aanders Aabenbarelse.

Det er noget nær halvtredsindstyve Aar siden jeg under mit lange Ophold i H—, blev bekjendt med en ædel Familie, der bestod af ligesaa besynderlige som agtværdige Personer. Den Dame, som spiller Hovedrollen i nærværende Fortælling, har jeg vel ikke havt den Lykke at kjende personligen, thi hun døde kort før jeg blev nøiere bekjendt med hendes Familie; men Alt, hvad jeg veed om hende, har jeg af de reneste Kilder. Overhovedet var hun En af sin Tids overordentlige Qvinder, hvilket meget vel kan bestaae med den Omstændighed, at hun aldrig fik et Navn i Verden. Noget Excentrisk i hendes Natur, Indbildningskraftens stærke Overvægt, et Hjerte fuldt af Kjærlighed, mystiske Skrifters Læsning og en Række af særegne, forunderligt sammenstødende udvortes Omstændigheder forenede sig, for at gjøre en gandske egen Art af Sværmerie til Grundtonen i hendes Characteer. Jeg betegner de væsentligste Træk deraf med to Ord, naar jeg siger: hun var en Aandsforvandt af den berømte Madame Guyon, hvis Skjebne og mystiske Kjærlighed til Gud og til Erkebisp Fenelon er nokſom bekjendt. Havde hun tilhørt den katholske Kirke, da havde hun faaet Navn og Ære som en Helgeninde.

Hendes Kjærlighed til Gud var, som hos alle rene Sjele af denne Klasse, en uudtømmelig Kilde til Menneskekjærligheds Gjerninger, især til saadanne, der vare forbundne med Besværlighed og sandselig

Ulyst, kort, med det, som Mystikerne kalde Selvfornægtelse. Og da hendes Formuesomstændigheder ikke tillod hende, saa kraftigt at hjelpe alle Nødlidende, som det var Trang for hendes Hjerte, havde hun erhvervet sig allehaande Kundskaber og Færdigheder, hvormed hun kunde gavne de fattige Landboere, blandt hvilke hun levede. Hun besad f. Ex. megen Dulighed i at tillave saadanne Lægemidler, som denne Menneskeklasse behøver, og da hun slet intet Vederlag forlangte, reddede hun Mangen, som, af Armod eller uforstandig Sparsomhed, vilde have nægtet sig selv de nødvendigste Hjelpemidler, naar de havde skullet give noget derfor. Især var hun en ligesaa duelig som heldig Fødselshjelperske. I en Omkreds af nogle Mile var Troen paa hendes næsten undergjørende Haand ligesaa stor, som hendes Beredvilligbed til at tjene Alle med sine Gaver var næsten grændseløs. Ikke sjelden blev hun i den strengeste Aarstid og i det grueligste Uveir, kaldet op midt om Natten, for at hjelpe en forladt og fattig Barselkone, og naar hun traadte ind i Armods og Elendigheds Hytte, var det, som om der kom en Engel fra Himlen med Trøst, Bistand og Redning.

Denne Dame, som af Alle, der havde Sands for hendes Sjels høie Eenfoldighed og Godhed, blev agtet høit, af sin Mand, sine Børn og sit Tyende inderlig elsket, og af de Fattige næsten tilbedt, havde i nogle Aar været adskillige Tilfælde underkastet. Saaledes hændte det f. Ex. ofte, at hun, midt om Natten, sovende og drømmende, stod op af Sengen,

klædte sig paa, vandrede med lukte Øine omkring i Huset, forrettede allehaande Spsler, og naar hun vaktes, vidste hun ikke blot slet intet af det, hun havde foretaget sig, men følte sig ogsaa, umiddelbart derpaa, saa mat og syg, at hun neppe formaaede, uden Hjelp at søge sin Seng igjen. Stundom hændtes det ogsaa, at hun, som hun sad blandt Sine ved et huusligt Arbeide, pludseligen blev ligesom henrykt; hun blev kold og stiv paa alle Lemmer, berøvedes Brugen af alle udvortes Sandser, og lignede saaledes en Marmorbilledstøtte. Denne Tilstand varede temmelig længe — da kom hun tilsine af sig selv, og yttrede, at der, under denne sælsomme Paroxysmus, var foregaaet overordentlige, men ubeskrivelige Ting i hendes Inderste. Dette Tilfælde indfandt sig siden saa ofte, at hendes Slægtninge, som i Begyndelsen vare blevne satte i største Skræk derved, omsider vænnede sig dertil, og med Rolighed oppebiede hendes Tilbagekomst til Sandsernes Verden, saameget hellere, som Alt løb af uden slemme Følger, og hun forsikkrede, at hun, under denne det udvortes Livs forunderlige Stilstand, saae og hørte ubeskrivelige herlige Ting.

Nærved det Sted, hvor hun sædvanligen opholdt sig, ligger et Kloster af Benedictinernonner. I en Række af Aar havde en Pater Cajetan været Skriftefader her — en Mand, som nedstammede fra en nederlandsk Adelsfamilie, og formedelst sine fortrinlige Aandsgaver samt sin ustraffelige Vandel, stod i stor Anseelse hos Alle som kjendte ham. Han blev bekjendt med den omtalte Familie, blev snart en fortrolig Ven af Huset,

og, trods den forskjellige Religion, elsket ligesaa høit, som om han havde været et Lem af Familien.

Fru K. — det var Damens Navn — blev syg. Men en Tidlang forinden var Pater Cajetan bleven forflyttet til Bellinzona, for, i et derværende Gymnasium, at give Undervisning i Mathematik og Naturlære. Da denne Skilsmisse var ligesaa smertelig for ham som for Fru K., lovede de hinanden, idetmindste at vedligeholde deres Venskab ved en fortrolig Brevvexling, som da ogsaa blev ført ret flittigt.

Aar og Dag efter var det, hun blev syg. Familien var just ikke meget bekymret derover, thi alt adskillige Gange havde hun lykkeligen overstaaet den samme Sygdom med de selvsamme Tilfælde. Men selv havde hun andre Tanker derom. Gandske bestemt forudsagde hun sin eneste Datter, som dengang var sytten til atten Aar, hvad Dag og Time hun vilde døe, men med det udtrykkelige Forbud, at hun ikke maatte tale til noget Menneske derom, ei engang til sin Fader. Denne blev ogsaa gandske ubekymret, og tvivlede saa lidet om sin Hustrues snare Opkomst, at han tog i Betænkning, at forurolige sin Ven i Bellinona ved Efterretningen om hendes Sygdom. Uformærket var imidlertid den Dag frembrudt, hvorpaa hun, ifølge sin egen Forudsigelse, skulde døe. Hun syntes at befinde sig endeel bedre, var meget munter, og talte med sin Datter — den eneste Person, hun den Dag vilde have om sig — om sin Død saa roligt, som om det gjaldt en Lystreise. Dernæst anvendte hun de faa Timer, som hun, efter sin Ahnelse, endnu havde at leve i, paa, at give sin endnu

stedse mellem Angst og Haab svævende Datter en Mængde gode Lærdomme og Advarsler. Af den Fyrighed og Lethed, hvormed den Syge talte, drog hun stedse friskere Haab, og fik derved den rolige Fatning, Moderen ønskede at see hende i. Mod Midnat reiste den Syge sig op, og sagde med de: hende egne huldе Smiil: „Nu er det Tid jeg gaaer hen og siger Farvel til Pater Cajetan.“ Med disse Ord lagde hun sig paa den anden Side, og syntes, saa Øieblikke efter, at sove sødt. Kort efter vaagnede hun igjen, vender sig med et Blik fuldt af Kjærlighed og Fred, til sin Datter, siger endnu et Par Ord, og lukker sine Øine for stedse.

Selvsamme Dag, og som det siden viste sig, selvsamme Time, sad Pater Cajetan i Bellinzona paa sit Værelse ved Skrivebordet, hvor han, ved Studerelampens Skin, udregnede en mathematisk Opgave, som han vilde foredrage sine Lærlinger næste Dag. Han tænkte paa intet mindre, end paa sin Veninde, om hvis Sygdom han ikke havde mindste Underretning. Paa en Sidevæg ved Kammerdøren hang hans Pandora, et Instrument som han holdt meget af og spillede med stor Færdighed. Pludseligen hører han det give en stærk Lyd fra sig, som om Resonantsbunden var sprungen. Han farer op, seer sig om, og seer med en Gysen, som bringer hans Blod til at stivne, en hvid, Fru K. aldeles lig Skikkelse, som seer paa ham med mild Alvorlighed og derpaa forsvinder. Han fatter sig omsider; han er sig paa det tydeligste bevidst at have seet sin Veninde, som er over tredive Miil borte fra Bellinzona; han undersøger Instrumentet, og finder Resonantsbunden sprungen. Han veed ikke at forklare

sig dette Syn, men kan den hele Nat ikke vorde den Tanke qvit, at det maaskee har bebudet ham hans Venindes Død. Med næste Post skriver han til hendes Mand, erkyndiger sig med en Urolighed, hvis Grund han dog fortier, om hendes Befindende, og faaer til Svar, at hun er død samme Time, han havde Synet.

(Wieland.)

Tulipanzvibelen.

Den gamle Lustner var en riig Kjøbmand, som gik flittig i Kirke og gjerne vilde ansees for en gudsfrygtig Mand. Men i Grunden var han en gjerrig Pengerkarl og en skinhellig Vellystling. Da han ikke omgikkes Nogen, pleiede han at fordrive Tiden i sin Have. Her smøgede han sin Pibe, drak sin Flaske Øl, og lod sit lystne Blik velbehageligen hvile paa den gamle Urtegaardsmands deilige Datter.

Lustner havde en eneste Søn, som gandske var det Modsatte af Faderen. Han havde levet nogle Aar i Hamborg, og vendte nu tilbage. Den Gamle fandt ham slet ikke efter sit Hoved; kun ved Bordet og paa Contoiret saae han ham. Men i sin Have fordrev han Tiden, nu som før, uforstyrret. Han havde en lidenskabelig Forkjærlighed for Tulipaner; Fortegnelsen over de Arter, han eiede deraf, førte han selv, ligesom han

ogsaa, naar Zviblerne toges af Jorden, selv gjemte og numererede dem. Iblandt dem fandtes nogle sjeldne, men især En, hvis Værd han for Gartneren havde anslaaet til femhundrede Gylden.

Nu var det igjen paa den Tid, Zviblerne skulde lægges. Da fik han en heftig Podagra, saa han ikke kunde røre sig af Stedet. Hans Søn maatte altsaa lade Zviblerne lægge og betegne, hver med sit Nummer. Ved denne Leilighed saae den unge Lustner skjøn Rosa førstegang, og følte sig mægtigt greben af hendes yndige Skabning og tugtige Væsen. Med troe Nøiagtighed udførte han sit Ærinde, og gik bort med Pigens Billede i sin Sjel.

Lustners Have ligger ligeoverfor min Bopæl. Jeg stod just i det aabne Vindue, da En af mine Venner, en munter Mand, traadte ind til mig. Han fortalte mig en lystig Begivenhed, greb, i Foredragets Hede, en af de tidligtblomstrende, rødgule Zvibler jeg havde liggende paa en Urtepotte, og kastede den ned i Lustners Have paa Tulipanbedene, med hvilke Dennes Sønnys var bleven færdig. Kort efter kom Rosa gaaende, og saae Zvibelen ligge paa Bedet. Hun troede, den var glemt, og trykkede den ned i Jorden tæt ved det Nummertræ, som den laae nærmest.

Efter den Tid saae jeg ofte den unge Lustner i Haven, dog talte han altid mere med Faderen end med Datteren. Imidlertid udviklede sig en sørgelig Begivenhed, som Rosa's Skriftefader har meddelt mig med alle Omstændigheder.

Den gamle Urtegaardsmand havde for den unge Lustner beklaget sig over, at Dennes Fader aflagde ham

saa knapt, og ønsket sig et lidet Tillæg. Derhos havde han med rørende Varme fortalt, hvorledes hans Datter sad og spandt til langt ud paa Natten, for dog stundom at kunne vederqvæge ham med en Bid Kjød eller en Drik Øl. Derved rørtes den unge Mand dybt. „Min Fader, svarte han: forsøger ikke gjerne sine engang bestemte Udgifter; men vær rolig! I skal hver Maaned faae et Tilskud af mig, kun at I ikke siger det til noget Menneske!" Herpaa gik han afsides med den Gamle og gav ham det første Tillæg. Oldingen brast i Graad, og vilde hidkalde sin Datter, at hun kunde hjelpe ham at takke, men Lustner forhindrede det. Dog sagde han siden til hende i Forbigaaende: „Du er en flink og ærlig Pige, vedbliv at være saa dydig og saa trofast mod Din Fader, som hidtil — da skal Gud velsigne Dig derfor!"

Den Blufærdighedsrødme, som overfløi hendes Ansigt, gav hende en Ynde, som gjorde et uudsletteligt Indtryk paa den unge Mand. Fra den Tid af saae han hende ikke mere i Haven, men hendes Skikkelse svævede ham for Øie overalt. Hvortil skal det føre? spurgte han sig selv. Han var sig ingen ureen Hensigt bevidst. Dog foresatte han sig, ikke at see hende tiere. Men hvo skulde bringe Faderen den maanedlige Hjelp? Han vilde jo ikke betroe sig til Nogen, altsaa maatte han bringe ham den selv.

Rosa var atten Aar gammel. Endnu havde ingen Mand gjort Indtryk paa hendes Hjerte. Lustner havde rost hende; han havde — hvad der endnu gjaldt hende mere — understøttet hendes Fader. Dette gjorde ham dyrebar for hendes Hjerte, men det var Tak-

nemmelighed, det var Ærefrygt, hun følte for ham. Hun ønskede at see ham igjen. Maaneden gik, og han kom at række Faderen den lovede Hjelp. Fra Rosa's Aasyn lyste en himmelsk Morgenrøde; Lusiner saae det. Hun havde forladt sin Rok, for at kysse sin Velgjørers Haand; det var skeet, inden han kunde hindre det. Pigen syntes ham ubeskrivelig deilig; dog sysselsatte han sig mere med den Gamle, og talte kun nu og da nogle venlige og godmodige Ord til hende. Han bemærkede, at det var koldt hos dem, og lovede at skaffe dem noget Brænde. Endnu mere bevæget end han var kommen, gik han bort, og Rosa saae efter ham med bankende Hjerte. Hun følte for ham, selv vidste hun ikke, hvad. Den Gamle aflod ikke at rose ham — det forstærkede den vaagnende Lidenskabs Lue. Det Øieblik var kommen, der skulde bestemme deres Fremtid.

Lusiner kom snart igjen, og bemærkede med lønlig Glæde, at Rosa's Hjerte hang ved hans. Længe havde han kjæmpet med sig selv; denne Opdagelse gav hans Tilbøielighed en afgjort Retning. Ved Bortgangen havde han trykket hendes Haand, og seet en Taare bæve i hendes nedslagne Øie. Denne Taare var ham hellig. Fra nu af overlod han sig gandske til den Kjærlighed, som fyldte hans Hjerte. Men hans Hensigter vare rene. Fordomme havde han hævet sig over; dog maatte han skaane sin Fader, fordi han vidste, at Denne aldrig vilde samtykke i en Forbindelse med den fattige Pige.

Nu tillod han sig, at komme tiere, end før. En Dag traf han Rosa allene hjemme. Han benyttede denne Leilighed. Hans Hjertes Reenhed gav ham Over-

talelsens Sprog, og hendes, som alt tilhørte ham, modtog hans Løfte med hellig Tillid. Han tog hende i sine Arme, og trykte det kydske Forlovelseskys paa hendes Læber. De vare lykkelige, men den gamle Fader maatte ikke vide det, før Lusiner havde taget en fast Beslutning i Henseende til sin Fremtid.

Imidlertid saae dog den Gamle vel, at Begge omgikkes fortroligere, end hidtil; dog foruroligede det ham ikke, thi Lusiner havde jo selv formanet hans Datter til Fromhed og Dyd. Han saae Intet deri, uden Velvillie og Taknemmelighed. Men da han en Dag overraskede dem i en hjertelig Omfavnelse, foer han sammen af Skræk, Mælet slog ham feil, og han maatte sætte sig paa en Bænk, for ei at segne til Jorden. Rolig treen Lusiner hen for ham, og vilde retfærdiggjøre sig. Men den Gamle rystede vemodig paa Hovedet. „Saa har jeg dog taget feil af Dem! begyndte han: For denne Priis ønsker jeg ikke Deres Bistand; De berøver mig derved Mere, end De formaaer at give mig. Forlad os, og forstyr os ikke mere — jeg vil haabe!—"

„At Rosa er ligesaa uskyldig, som hidtil! faldt Lusiner ham i Talen: Det kan jeg forsikkre med en god Samvittighed." Herpaa sagde han ham sin alvorlige Hensigt og bad om hans Samtykke. „Slige Ord, svarte han med et bittert Smil: kunne vel bedaare en uerfaren Pige, men ikke en Olding, som mig. Dog, sæt ogsaa, De meente det ærligt, hvorledes torde De da fatte et Forsæt, som Deres Hr. Fader aldrig vilde billige? Lad os altsaa i Fred i vor Ærlighed og Fattigdom."

Lustner saae, det vilde ikke lykkes ham, paa een Gang at overbevise den Gamle. „Godt, sagde han: jeg forlader Eder! Det gjør mig ondt, at I miskjender mig, men I skal lære at dømme bedre om mig. Og Du, min elskede Rosa, Du lade Din Uskyldighed tale min Sag imidlertid! Naar jeg kommer igjen, skal jeg nedlægge Beviserne for min Ærlighed i Eders Hænder."

Da han var bortgaaet, faldt Rosa Faderen om Halsen, og forsvarte sin Elskede. „Han mener det sikkert ærligt! hulkede hun høit: Han vil gjøre vel mod Eder paa Eders gamle Dage, det har han lovet mig med Haand og Mund. Tro ham blot!" Faderen klappede hende paa Kinden og vilde ikke paa een Gang nedslaae hendes Haab, men han saae idel Fare og Ulykke for Die. „Nu, vi ville see hvad for Beviser han vil give os!" sagde han i beroligende Tone.

Den unge Lustner blev dog lidt bange om Hjertet, da han nu alvorligen eftertænkte, hvorledes han skulde sætte sit Forsæt i Værk. Rosa's Fader haabede han at tilfredsstille ved en skriftlig Erklæring; med sin egen derimod maatte han ufeilbarligen bryde, hvis han vilde opfylde sit givne Ord. Dette Brud kunde skade ham med Hensyn paa den anseelige Formue, han ventede at arve efter sin Fader; over sin Mødrenearv var han derimod, allerede nu, fuldkommen raadig. Vel var den ikke betydelig, dog kunde han altid begynde en egen Handel dermed. I Løbet af et Par Aar, meente han, vilde vel findes Leilighed dertil; naar han da havde adskilt sig fra sin Fader og nedsat sig paa et andet Sted, vilde han bede om hans Samtykke, og hvis han nægtede det, vilde han ligefuldt følge sit Hjertes Stemme.

Strax opsatte han nu et formeligt Ægteskabsløfte, hvori han erklærede Rosa for sin Forlovede, og forvisse: de hende om alle en virkelig Hustrues Rettigheder. „Her, sagde han til hendes Fader: her bringer jeg Eder Vidnesbyrdet om min Ærlighed; læs det og gjem det saa til jeg har opfyldt mit Løfte." — Den Gamle læste, dog forekom Sagen ham endnu heel underlig. Nu meddelte Lustner ham sin hele Plan, og lovede tillige, at indsætte Rosa til sin Arving, hvis han skulde døe, inden han kunde holde sit givne Ord. Alligevel søgte den Gamle at bringe ham derfra, og vilde, han skulde tage sit Ægteskabsløfte tilbage, men han vægrede sig fast, og Rosa lagde sig bedende derimellem.

Vaaren kom igjen. En Række varme Dage havde allerede lokket mange Foraarsvexter frem, og Tulipa: nerne i Lustners Have kom tilsyne, en efter anden. Men en af dem, som, ifølge sit Nummer, maatte være Hovedblomsten, svarte slet ikke til Forventningen. Den gamle Lustner rystede paa Hovedet og brummede: Søn: nen maa ik have forvexlet Zviblerne, men Denne paa: stod, han havde handlet gandske efter Faderens For: skrift. Da nu Tulipanen begyndte at udfolde sig, og han ikke saae andet end et gandske simpelt Exemplar, hvis Lige han endnu aldrig havde havt i sin Have, da blev han høilig forbittret, og hans naturlige Mistro til: hviskede ham, at den gamle Urtegaardsmand havde stjaalet hans Zvibel. Imidlertid besluttede han dog at tie, til de øvrige kom i Flor; men Hovedblomsten var og blev borte, og ved det Nummertræ hvor den var bleven lagt, viste sig Intet, uden hiin simple Tulipan. Nu brød Uveiret pludseligen løs over den gamle Mand; for:

gjæves beraabte han sig paa sin Uskyldighed; den opbragte Lustner jog ham, skjældende og bandende, ud af Haven.

Hans Søn maatte høre de bittreste Bebreidelser, fordi han ikke havde givet bedre Agt. Forgjæves søgte han at forsvare den gamle Mand. „Zvibelen kan jo være forraadnet!" sagde han. — „Og derpaa have forvandlet sig til en simpel Tulipan? skreg Faderen haanligt: Jeg har jo aldrig havt saadant usselt Gods i min Have." Herpaa vidste Sønnen nu Intet at svare, skjøndt han var fuldkommen overbeviist om den Gamles Uskyldighed.

Rosa var ude af sig selv, da hun hørte af sin nedbøiede Fader, hvad der var foregaaet. Hun tænkte ikke mere paa, at hun selv havde stukket den Zvibel i Jorden, som vidnede mod hendes Fader. Hun søgte at berolige ham, sigende: „Pas paa, han kommer nok, og gjør det Altsammen godt igjen."

Han kom, med Trøst og Hjelp. „Fra nu af, sagde han til den bedrøvede Gamle: betragter jeg Eder som min Fader. Hverken skal I lide Nød, ei heller tigge om Arbeide. Men paa det vort gjensidige Forhold kan vorde skjult en Stund endnu, ønsker jeg, I kunde faae en afsidesliggende Have i Forpagtning, hvor jeg kunde besøge Jer ubemærket. Her har I Penge, at I kan betale en Deel af Afgiften forud." Taus trykkede den Gamle hans Haand, og løftede sit Blik mod Himlen. Der var intet Andet at gjøre, end at modtage den tilbudne Hjelp.

En Have fandtes snart, og den Gamle flyttede ind i den nye Vaaning med sin Datter. Fra den Tid af

blev hans Væsen stillere og mere adspredt, end tilforn. Rosa derimod troede aldrig at kunde vorde lykkeligere, thi nu kunde hun uforstyrret overlade sig til sit elskende Hjerte. Hun var himmelsalig, naar den Elskede slutte hende i sin Favn og kaldte hende sin Viv. Snart blev hun virkeligen, i en ubevogtet Time, hvad han kaldte hende.

I denne hemmelige Fortrolighed levede de adskillige Maaneder. Da hændtes følgende Begivenhed: Den gamle Lusiner havde indladt sig i et saare betydeligt Foretagende, som lovede stor Fordeel, men siden truede at ende med Tab. For at redde, hvad der endnu stod til at redde, maatte Sønnen tiltræde en lang Reise; han underrettede Rosa og hendes Fader derom og gav ham saa mange Penge, som han imidlertid kunde behøve. Men Rosa tilstillede han hemmeligen en større Sum, fordi han, saavelsom hun selv, var i Uvished om hendes Tilstand.

Da han kom til sit Bestemmelsessted, fandt han, at Sagen stod slettere og var vidtløftigere, end han havde tænkt sig. Der gik en Maaned efter en anden, uden at han kom til Ende dermed. Hvad Rosa og hendes Fader maatte tænke derom, forurolige de ham meget, og at skrive vovede han ikke. Imidlertid var Rosa kommen til Vished om sin Tilstand, og hendes Fader opdagede snart hvorlunde hun var faren. Han gjorde hende ingen Bebreidelser, men sørgede i Stilhed derover, thi han ahnede intet Godt. Rosa meente, naar først hendes Elskede kom tilbage, blev Alt nok godt. Men han kom ikke. Tiden, da hun skulde vorde Mo-

der, nærmede sig, men hun var aldeles uerfaren, og havde ikke Mod til at betroe sig til Nogen.

En Aften følte hun usædvanlige Bevægelser. Hun lagde sig tilsengs med det inderlige Ønske, at hendes Brudgom dog maatte komme ret snart tilbage. Da bankede det pludseligen paa Gadedøren, og en glad Skræk gjennembævede hende. Samme Øieblik fødte hun, og den Arme vidste hverken at raade eller at hjelpe sig. Hun hørte Larm i Huset, og kunde dog ikke staae op. Kort efter hørtes, udenfor Døren, raa Stemmer, som bøde hende lukke op. I den piinligste Angst sprang hun ud af Sengen, uden at tænke paa Barnet, om hvilket hun ikke vidste, hvad enten det var levende eller dødt, og kastede sig i sine Klæder.

Neppe var det skeet, før Døren blev slagen ind. „I Gavtyvepak! skreg Bysvenden: Bekjend strax, hvor I har faaet de stjaalne Koster fra!" Den arme Pige segnede om paa Sengen og formaaede ikke at frembringe et Ord. Denne Taushed ansaaes for en Tilstaaelse. Man begyndte at lede, fandt de Penge, hun havde faaet af Lustner, rev hende halvdød op af Sengen, gjennemsøgte den og fandt — et dødt Barn! „Altsaa ikke blot Tyveqvind, ogsaa Barnemorderske! skreg Bysvenden: Nu, I skal nok faae Eders Løn!" Hermed bortslæbte han den Ulykkelige; hendes stakkels Fader var allerede sat fast.

Anledningen til alt dette var denne: Den gamle Lustner havde faaet en ny Urtegaardsmand, som vidste at føie sig efter ham, men var en gjennemdreven Skurk. Ofte havde han fortalt ham, hvilken Kjeltring hans forrige Gartner var, og paa Dennes Regning plyndre-

de den Forslagne en Nat hele Havehuset. Mistanken faldt strax paa Tulipantyven, og Lustner gav hele Sagen i Rettens Hænder.

Den gamle Mand mægtede neppe at udholde det første Forhør. Han stødsede ved den Beskyldning, man gjorde ham, men endnu mere ved det Spørgsmaal, om han havde Deel i sin Datters Barnemord. Hiin benægtede han, men til dette vidste han ikke hvad han skulde svare. Han forlangte at see sin Datter, men det blev ham afslaaet. Han blev ført tilbage til Fængslet, som han aldrig forlod mere. Han havde hverken rørt Vand eller Brød, siden han blev greben, og Morgenen efter Forhøret fandt man ham liggende død paa Gulvet, med foldede Hænder.

Det dulgte man for Datteren, og sendte en Gjordemoder til hende. Denne menneskekjærlige Kone behandlede hende med stor Sagtmodighed, og efter at hun havde underrettet sig om alle Omstændigheder ved hendes Nedkomst, var det hende klart, at hun var uskyldig. Ei heller var mindste Spor af Vold at see paa Barnet; det kunde ei engang bevises, at det var levendefødt. Alligevel kunde Retten endnu intet Hensyn tage herpaa, thi i Forhøret syntes hun mere at anklage end at undskylde sig selv; men Tyveriet fragik hun bestemt. Vel havde man ikke fundet det mindste af de angivne Sager; dog stadfæstedes Mistanken deels ved de fundne Penge, deels ved noget Linned, som bar Lustners Navnemærke. Havde man tillige fundet Ægteskabsloftet, som den Gamle kun havde gjemt alt for vel, da havde man snart faaet Lys i Sagen, men hun selv erklærede, da hine Ting bleve hende forelagte, at hun

endnu ikke kunde give nogen Oplysning derom. Man troede, hun vægrede sig, for at skaane sin Fader, og meldte hende nu hans Død; men denne smertelige Efterretning havde ingen anden Virkning, end at hun udbrød i trøstløs Jammer, og paa det høitideligste forsikkrede: hun var uskyldig saavelsom han.

Alle disse Storme paadroge hende en hidsig Feber, hvori hun ofte nævnte Navnet Lustner. Da hendes Bevidsthed vendte tilbage, forlangte hun at tale med sin Skriftefader. Denne fortræffelige Mand kom, og nu fortalte hun ham sin hele Historie med en Uskyldighed og Sandhed, som rørte ham til Taarer. Han indgjød hende Trøst og Mod, og gav hende den Forsikkring, at han ei blot forelsbigen vilde være Borgen for hendes Uskyldighed, men ogsaa give hendes fraværende Brudgom Underretning om Alt.

Han holdt Ord. Forhørene bleve udsatte. Nysgjerrigheden var spændt paa det høieste; men Mange, som alt havde glædet sig til den skjønne Delinquentindes Henrettelse, spottede den vakre Præst, fordi han tog sig saa varmt af hende.

Endnu inden den Geistliges Brev til den unge Lustner naaede hans Opholdssted, kom han, martret af Selvbebreidelser og mørke Tanker, tilbage til sin Fødeby. Hans Fader havde berettet ham Sagen, og en Time efter at han havde læst det uheldsvangre Brev, var han paa Veien til sit Hjem.

Uden at betræde sin Faders Huus, løb han til Dommeren. „For Himlens Skyld! raabte han: Pigen er uskyldig! Med mit Liv staaer jeg inde derfor. Hun er min forlovede Brud, hun har mit Ægteskabs-

løfte. Lad mig føre til hende, at jeg kan berolige hende i hendes Jammer!" Dommeren troede at maatte nægte ham Dette, og viste ham til hendes Skriftefader. Af denne erfarede han nu Alt hvad der var skeet. Den redelige Præst lovede at forberede hende paa Gjensynet og at understøtte hans Forsøg paa hendes Befrielse.

Den unge Lustner havde besluttet, ikke at gaae til sin Fader; men den Geistlige havde bedet ham begjære sin Faders Samtykke, inden han gjorde noget afgjørende Skridt. Alvorlig troen han for den Gamle, som, da han saae ham saa uventet, strax meente, hans Anliggende maatte pludseligen have taget en gunstig Vending. Men hvor studsede han, da Sønnen, istedet for at besvare hans hastige Spørgsmaal, begyndte at tolke sit Hjertes Anliggende. „Ulyksalige! skreg han: hvor faaer Du Frækhed fra til at begjære sligt? Taler Du eet Ord videre derom, jager jeg Dig paa Døren og gjør Dig arveløs!" — „Nu, tog Sønnen Ordet med Kulde: De forstøder mig, jeg gaaer. Gjør De, hvad Deres Samvittighed tillader Dem, jeg gjør, hvad min byder mig!" Dermed gik han.

Den gamle Lustner raste. Pludseligen sank han, truffen af et Slagflod, om paa Sophaen; dog havde han endnu sine Sandsers Brug. Flux bød han, man skulde hente en Notarius, at han kunde gjøre sin Søn arveløs; men inden hans Villie skete, havde et andet Slag endt hans Liv.

Den Geistlige havde imidlertid overbeviist Dommeren om, at Pigen var uskyldig, men for Formens

Skyld maatte hendes Sag føres tilende, inden hun kunde vorde sat paa fri Fod. Det skete. Med hvilke Følelser de saa smerteligen Adskilte sank i hinandens Favn, vover jeg ikke at beskrive.

Nu leve de, viede af den ærværdige Præst, paa Landet, i en eensom Egn. Deres Kjærligheds skjønneste Blomster har Stormen knækket, og det vil vare længe, inden Glæden atter finder Hjem i deres Hjerter.

Saaledes stiftede en i sig selv saare ligegyldig Handling mangehaande Jammer. Tre Mennesker mistede Livet derved; den muntre unge Mand, fra hvem det ulykkelige Kast hidrørte, mistede Forstanden derover — og alt dette bevirkedes ved — en Tulipanzvibel!

(W. G. Becker.)

Erindringer.

(Af Fru Frederike Brun født Münters: Wahrheit aus Morgenträumen.)

Til min Barndoms tidligste Erindringer hører Følelsen af det venskabelige Samliv med vore Naboer — og hvilke Naboer! Ligeover for os de Tydskes Bosseret, den ildfulde Cramer, med sin aandrige Hustru, fem Sønner og fem opblomstrende Døttre. Deres

Huuslærer og Ven var den blide og kjærlige Funk *). Paa Hjørnet af St. Pedersstrædet og Nørregade den lærde, vittige Resewitz, den dybe Tænker! Klopstock og Sturz besjelede dette Selskab; Hiin æret som en Gud, Denne overstrømmende af Vid og Lune.

Enkedronning Juliane Marie forlangte, at jeg engang skulde følge med mine Forældre til hende. Jeg var dengang ikke over fire Aar, men husker grant, at vi først besøgte den lille Kronprinds (nu regjerende Konge af Danmark). Grev Struensee behandlede ham efter den blandede nyfranske og engelske Methode. Vi fandt Kongesønnen, midt om Vinteren, i et stort koldt Værelse, blaafrossen og rystende af Kulde, hvilket vakte min Medlidenhed i den Grad, at jeg, da vi gik bort, bad min Fader ret hjerteligen, han maatte dog sende den stakkels Lille noget Brænde, at han kunde varme sig ved **).

Vi gik nu ind i et andet Værelse, hvor en Kreds af Damer samledes om os; de gjorde sig ret Umage for at faae min Mund paa Gang, og det lykkedes dem fuldkommen. Da nærmede sig endnu een Da-

*) Siden Consistorialraad i Magdeburg.

**) Det var et Vovestykke af den overalt skarpt gjennemgribende Mand. Og dog — hvo veed, om vi ikke have denne strenge Opdragelse at takke for den sjeldne Livskraft som udmærker vor almeenelskede Landsfader? F. A.

me, og hende svarte jeg ligesaa rask som de Andre. Men det var just Dronning Juliane Marie, Frederik den Femtes Enke. Hofdamen vilde sætte mig i Forlegenhed, og sagde pludseligt: „Men Frederike, hilser Du da ikke Dronningen?" — Strax svarte jeg: „Men hvor kan jeg da vide, at hun er Dronning, naar hun ikke har sin Krone paa?" Dette barnligteenfoldige Svar behagede meget; den høie, majestætiske Kone løftede mig op til sig og gav mig et ret moderligt Kys.

Den danske Digter Ewald's Roes havde naaet sit høieste Trin. Hans sjelfulde lyriske Digte indprentedes let i Hukommelsen ved deres harmoniske Rhythmus, og allerede længe havde han været en Gjenstand for min stille Agtelse, da han fuldendte sin Balders Død, denne Krone for alle tragiske Syngespil. Min Beskytter, Carstens, hjalp mig til dets Nydelse; han førte mig i Skuespilhuset, for at see Balders Død. Dengang havde vi tre Skuespillere, som hver Skueplads i Europa havde kunnet være stolt af: Madame Walther, der var en ligesaa smagfuld Sangerinde som en fortræffelig Skuespillerinde, kort, et geniefuldt Væsen, som spillede Ranna; den skjønne, aandrige Rosing, den interessante Hother; den characteerfulde Schwarz optraadte som Loke. Musiken var, ædel og kraftig, af den lærde Hartmann.

Min Henrykkelse, min Bevægelse var grændseløs! Den sidste yttrede sig saa stærkt, og overmande-

de mig, ved den sidste Akt, saa aldeles, at man lod mig lede ud i den frie Luft. Tilfældigviis stod just, i Logen ligeoverfor mig — Forfatteren. Man fortæller ham om den unge Pige, som havde maattet forlade Skuespillet, fordi det havde rørt hende saa dybt. Han hørte mit Navn, og ønskede meget, at see mig, hvilket var saameget lettere, da min Broder Fritz (nu Sjellands Biskop) alt en Tidlang havde hørt til Kredsen af de Ynglinger, Digteren udmærkede med fortrinlig Kjærlighed, *) og just var ivrigt sysselsat med en Oversættelse af det herlige Syngespil. Nogle Dage efter bragte han mig til den ædle Digters fattige Bolig. Vel havde jeg hørt, at Ewald var haardtangreben af Gigt, men — i Forgaars havde han jo været i Skuespilhuset! Men, hvorledes blev jeg tilmode, da en Jammersskikkelse ovløftede Hovedet fra Smertesleiet; Knæene vare trukne op til Brystet, Ryggen var krummet konvulsiviss, Hænderne stive og fulde af Gigtknuder — kun det herligtdannede Ansigt og de store blaae himmelske Øine straalte mig imøde med overjordisk Glands! Ved

*) Abrahamson, Thaarup, Pram, Rahbek, Brødrene Sneedorf, og Andre, deels bortgangne, deels endnu blomstrende Digtere, som smykke det danske Parnas, udgjorde hiin snevre Kreds af Ewalds Venner. Den uopnaaede Komiker Wessel blomstrede endnu. Baggesen, Musernes og Gratiernes Yndling, var dengang endnu et Barn, som jeg.

Forf. Anm.

dette hjerteskjærende Syn brast jeg i lydelig Hulken — Ewald trøstede og beroligede mig. Efter en kort kjærlighedsfuld Samtale lagde han sin syge Haand paa min Pande, berørte denne med et svagt Kys, og sagde med mat Stemme: „Der boer en ung Digtersjel!"

(Frederike Brun.)

Den afhugne Haand.

Napoleons Kæmpeplaner vare strandede. Han flyede fra Moskaus rygende Ruiner, og i vild Uorden fulgte ham Levningerne af de franske Hære. Ved Udgangen af Aaret 1812 var ingen Fjende mere inden Ruslands Grændser. Angerfulde vendte Polakkerne tilbage under Alexanders Scepter. De, som vare blevne ham troe, vare flygtede fra deres Fædreland, men nu vendte de tilbage, skjøndt Krigens Flamme endnu raste ved Grændserne.

Blandt disse var Grevinde Patsky med sin elskværdige Datter og et lidet Følge af Tyende; hun reiste nu tilbage til sit Enkesæde. Det var om Efteraaret; Dagene vare vaade, kolde og korte; Nætterne lange og mørke. Allevegne Spor af Ødelæggelse. Ubegravne Liig og faldne Heste; Ruiner af Huse; omflakkende Ulykkelige. Ogsaa Ulve og Røvere gjorde Veiene usikkre. Polens uhyre Skove havde de Sidste

valgt til deres Boliger, og Mange fandt Døden ved deres Haand.

Grevinden gruede for alt dette. Hendes Vei gik gjennem disse Skove. Mørke Ahnelser ængstede hendes Bryst. En mørk Decemberdag rullede Vognen gjennem disse berygtede Egne. Alt skumrede det stærkt. Vinden peeb gjennem Træerne, Snee og Slud slog mod Vognens Vinduer. Med Frygt kjørte man videre; Natten faldt paa, og endnu var intet Tag at see. Endeligen skimtede de Reisende et Lys langt borte. Snart naaede de Stedet, hvorfra det kom. Det var et afsidesliggende Vertshuus. Vognen holdt. Verten modtog Herskabet med krybende Høflighed, men beklagede, ei at kunne give det en med dets Stand passende Bevertning. Et lidet, usselt Værelse var Alt, hvad han kunde indrømme. Kun Damerne havde Plads deri. Og i Nærheden var intet Sted, hvor Grevindens Tjenere kunde være; de maatte noies med Forstuen. Grevinden besluttede derfor, med sin Datter og sin Kammerpige at vaage den hele Nat.

Alt var Klokken elleve. Et Uveir raste udenfor. Lyset brændte dunkelt. Pludseligen lød et voldsomt Slag paa Huusdøren. Gnaven lukkede Verten op. En ung Officeer i Uniform, smykket med Ordener, traen hurtigt og forstyrret ind i Damernes Værelse, som var det nærmeste, og undskyldte sig med indtagende Artighed. Han havde Sabel og Pistoler hos sig. Snart blev Underholdningen levende. Det var Oberst von Wiernitz, som, skjøndt født i Polen, havde tjent under Alexander. Da han var kommen

sit Hjem saa nær, vilde han besøge sin Fader, der vel ikke var sindet som han, men dog var hans sønlige Hjerte dyrebar. Derfor havde han forladt Armeen. Tilhest var han reist gjennem Skoven, ledsaget af en Tjener. Røvere havde overfaldt dem, Tjeneren var bleven skudt. Han selv undkom kun ved tilsom Flugt i Nattens Mulm.

Damerne bleve glade ved det uventede Besøg; nu vare de dog ikke allene. Dog gik det ikke an, at han blev hos dem Natten over; han maatte derfor begive sig op paa Loftet. De vilde imidlertid blunde lidt. Officeren anbefalte sig, og lovede Damerne, at følge dem videre, naar Dagen gryede. Man skiltes temmelig beroliget ad. En Stige, som lagdes mod en Lem i Loftet, førte ham til hans Leie. Han ladede sine Pistoler og lagde Sabelen ved sin Side, idet han tillige skjød Slaaen for Lemmen og lod Lyset brænde. Paa sit elendige Leje faldt han snart i den dybeste Søvn.

Nogle Timer vare vel hengangne, da han vaktes af en stærk Larm og en lydelig Jamren. Røvere vare brudt ind i Huset; Værten stod i Pagt med dem. Grevinden, hendes Datter, Kammerpigen, Tjenerne laae i deres Blod. Det saae Oberstlen gjennem det aabne Loft. Kun han, Ondskabens sidste Offer, var endnu tilbage.

Morderne omtalte den Officeer, som havde frelst sig fra dem ved Flugten; Værten meldte strax, at han var her, og laae oppe paa Loftet i dyb Søvn. Lemmede viede man ham Døden. Sagte sneeg En sig op ad Stigen, og vilde aabne Lemmen, men fandt den

lukket. Samme Øieblik ramte ham et Skud gjennem en liden Aabning, som var deri. Man saae nu, at Officeren var vaagen, og belavet paa et Angreb. En anden Rover traf samme Skjebne. Da yttrede Anføreren gandske rasende, at han nok skulde faae Lemmen op. Med sin høire Haand foer han gjennem Aabningen, for at skyde Slaaen fra. Men et mægtigt Sabelhug skilte Haanden fra Legemet, og tumlende styrtede den Lemlæstede tilbage. Afmægtig blev han baaren bort.

Pludseligen forandredes Scenen. Dagen dæmrede. Vogne og Stemmer nærmede sig. Roverne flyede med deres Bytte; øde og stille blev det i Morderkulen. Den afhugne Haand laae paa Loftet. Uvilkaarligen greb Officeren den, og bemærkede paa dens ene Finger, til sin store Skræk, sin Families Signetring. Hvorledes kunde denne komme paa en Rovers Haand? Frygt og Uvished bestormede ham vexelviis. Den maatte være rovet. Han stak den paa sin Finger, og ventede Vognenes Komme. De holdt. En Mængde Stemmer hørtes mellem hverandre. Til sin store Glæde hørte han, at det var et Detaschement russisk Militair med Bagagevogne. Glad hilste den Længstede sine Redningsmænd. Han nævnte den kommanderende Officeer sit Navn og sin Stand, og underrettede ham om den afvigte Rats Rædsler.

Det anrettede Blodbad bragte selv de raaeste Krigere til at gyse. Man ynkedes inderligen over den unge myrdede Grevinde. Obersten trykte et Kys paa den livløse Haand, og svor at hævne hendes Død.

Derpaa gav han Ordre til de Myrdedes Begravelse, og udbad sig af Officeren en Hest samt sikkert Leide til sin Faders Gods.

Længe havde han været hjemmefra. Laurbær havde han høstet i Alexanders Tjeneste, dem vilde han nu lægge for sine Forældres Fødder. Alt nærmede han sig Grændsen af sit Hjem. Hvert Træ, hver Busk, hver Hytte, hver Vandrer tilraabte ham et Velkommen. Han reed ind i Gaarden; men her sank hans Forventninger. Tyendet gjenkjendte ham vel, men tog imod ham med sælsom Tilbageholdenhed. Stille var det inden disse Mure. Kun en gammel, ham altid hengiven Tjener indlod sig i Samtale med ham. Hans Moder var død, hans Søskende vare vidt adspredte, og Faderen var han — uvelkommen. Thi han var farlig syg og vilde ikke tale med Nogen. Sønnen vilde see ham idet mindste, men det tillodes ham ikke. En uforklarlig Følelse greb ham — ude af sig selv banede han sig, med dragen Sabel, en Vei til Faderens Sovekammer.

Her laae Denne, et Dødsens Billed, i Sengen, og undveeg Sønnens Blik, som knælte for ham. Han taug, og syntes slet ikke at fryde sig ved Gjensynet. Sønnen styrtede sig henover ham, for i Faderens Bryst at vække de Følelser han selv nærede — og — et Smertesskrig er Alt, hvad han hører af Faderens Mund. Han studser — undersøger Aarsagen, og finder, at han har trykket Faderens høire, i et Bind hængende Arm. Han vil udforske Smertens Kilde, og seer Armen — uden Haand! Hans Fader tier, og ligger tilintetgjort i sin Forvorpenhed, medens den

af Forfærdelse grebne Søn viser ham Ringen, og ahnende Alt, spørger ham, om han maaskee gjætter, hvorledes den er kommen i hans Hænder?

Dødsbleghed farver den Gamles Kinder. Han erkjender i sin Søn sin Banemand. Han seer sig forraadt som Røverhøvding, og skummer i afmægtigt Raserie. Han vil dræbe Sønnen, men Forsøget mislykkes. Han overmandes, og — bekjender Alt. Grædende flyer Sønnen fra sit Fædrenehjem, og fandt i Slaget ved Leipzig den Død, han søgte. — Faderen er nu landflygtig i Siberien.

(Th. Hell.)

Grevinde Dzierbisky.

Grev Dzierbisky havde to elskværdige Døttre. Den unge Prinds Czatwertinsky var opvoxen med dem, og hang, fra sin tidligste Ungdom, ved den ældste Søster med sin hele Sjel. Begge Familierne saae med Glæde deres Børns voxende Tilbøielighed. Saaledes henrandt nogle Aar uforstyrret.

Formælingsdagen blev berammet. Da nærmede Krigens Rædsler sig de Elskendes landlige Asyl. De Konfødereerte flygtede for Russerne, og droge adspredte gjennem Grevens Besiddelser. Den unge Prinds, en varm Patriot, vrister sig af sin jamren-

de Bruds Favn, samler sine flygtende Landsmænd, fører dem mod Russerne, Overmagten seirer, hans Hest vorder skudt, han selv fangen og ført til Siberien.

Fire Aar henrinde, uden at man hører det mindste fra ham. Man troer ham død, hans Elskte hensyder i Taarer. Dag og Nat begræder hun sin forlorne Ven, indtil hun omsider — vorder blind. Hun klager ikke over sine Øines Tab, kun over sin Elskers.

Omsider sluttes der Fred. Prindsen faaer sin Frihed, iler hjem, og seer paa sin Trolovedes Ansigt den troeste og ømmeste Kjærligheds forstyrrende Spor. Hun vorder ham derved endnu dyrebarere, og han beder paany om hendes Haand. „Nei, sagde den ædle Pige: jeg vilde kun vorde Dem til Byrde. Tag min Søster, hun er smuk; Græmmelsen har ikke forstæret hendes Yndigheder, som mine; hun vil elske Dem!" Prindsen forkaster dette Forslag, han bestormer hende med Bønner, han græder — den skjønne Blinde modstaaer ikke længer en saa taknemmelig Kjærhed, hun samtykker i, at vorde hans, hvis Fyrstinden, hans Moder, er tilfreds dermed.

Men nei! Fyrstinde Czatwertinsky, som, for fire Aar siden, ønskede denne Forbindelse, vil nu ikke have den blinde, sin friske Ynde berøvede Pige til Datter.

Prindsen opbyder Alt, for at røre sin Moder. Forgjæves, hun er uovertalelig. Han græmmer sig derover, til han vorder syg, saa syg, at man mistvivler om hans Helbredelse. Hans Moder samtykkede nu, af Frygt for at miste ham, i hans Ønske. Hendes Ja giver Prindsen hans Sundhed igjen; han

flyver til sin elskværdige Blinde. Med det Udraab: „Nu er jeg Din for evigt!“ styrter han i hendes Arme. Overrasket af Lykkens uventede Omskiftning, mægter hun ikke at fremføre eet eneste Ord. Med Heftighed trykker hun den gjenvundne Elsker til sit Bryst, men ak! hendes Arm stivnes, hendes Knæe segne — afsjelet synker hun for hans Fødder — den uventede, overvættes Glæde havde dræbt hende!

Har endnu ingen Skjald besjunget denne skjønne Sjel? Sandeligen, hun fortjener at være Gjenstanden for en udødelig Sang, og var ikke hendes Navn saa haardt og fremmedklingende, maatte det være i alle Elskendes Mund, som Troskabens helligste Symbol.

(Amalia Schoppe.)

Hvilket Haandværkslaug tilkommer den første Rang?

I den engelske Stad Preston feiredes for ikke længe siden Laugenes aarlige Fest med stor Høitidelighed. Efter Forlydende gik man frugtsommelig med den Plan, at bringe en ny Mode op ved denne Leilighed, og at berøve Skræderne den Forrang, de altid havde havt ved denne Høitidelighed. Ordet gik, at Hattemagerne vilde i Spidsen, fordi deres Fabrikatum staaer øverst paa Menneskет; Andre ymtede om, at Fjermagerne burde have Fortrinet, fordi Fjeren dog altid sidder høiere end Hatten. Men Skræderne vare paa

deres Post: deres Oldermand med Bisiddere udstædte en Proklamation, hvori deres Forrettighed grundedes paa deres Laugs Ælde og Ærværdighed, ja, udledtes fra vore første Forældre. Slutningsordene vare disse:

„— Altsaa, da vor Rang er grundet paa vor Ælde og Ærværdighed, og Adam og Eva var den første Skræderfamilie i Verden, er det vor Mening, at ingen ærekjær Skræder bør taale, at man kaster ham i Enden paa de Andre, i en velindrettet Stat, hvor Borgerdyd gaaer for Alt, og det tynde Øl kommer bag efter. Thi ligesom Naalen gaaer foran Traaden og skyer hverken Uldent eller Linned. Vor Sag er retfærdig, og skal vi ikke være først i Troppen, saa blive vi hellere hjemme hos Kone og Børn indtil videre!"

Skrædernes Veltalenhed feirede. De gik denne sinde, som de pleiede, i Spidsen af Toget, og allerforrest gik to Amtsmestere af deres Laug, forestillende Adam og Eva, i kjødfarvet Gevandt, med Kundskabens Træ og den forførende Slange imellem sig, til Erindring om de første Skjørter og om Skræderkonstens høie Ælde.

Bankerotstenen i Padua.

Paa Raadhussalen i Padua (maaskee den største Sal i Verden, da den er 300 Fod lang, 100 Fod bred, ligesaa høi og hvælvet) befinder sig den saakaldte

Skam- og Bankerot-Steen, hvorpaa læses den Indskrift:

LAPIS VITVPERTI ET CESSIONIS BONORVM.

Paa denne Steen maatte, i forrige Tider, de for Bedragerie mistænkte Bankerottører sætte sig med den blotte Podex, og beedige deres Armod; derved vare de befriede fra alt videre Krav af deres Creditorer. Men Skammen, som hvilte paa denne Handling, var saa stor, at der, i hele det sextende Aarhundrede, kun vare syv saadanne Bankerottører, som havde gjort Brug af hine denne Steen forlenede Privilegier. Alt som Oplysningen voxte, tog Skammen af; i det syttende Aarhundrede hændte det ofte, at tre til fire Personer sadde paa Stenen i samme Time, og holdt hinanden med behagelig Selskab; men i det attende Aarhundrede var der ingen Ende paa Enderne, som burde havt Sæde derpaa — derfor afskaffedes den gamle, ærværdige Skik, og Stenen tabte sin Kraft til at kjøle Bankerotfeberheden. Et engelsk Blad har nyligen gjort det Forslag, at der, i hver Handelstad af nogen Betydenhed, maatte hensættes, efter Omstændighederne, fra et til hundrede Exemplarer af lignende Stene.

Hvi ere Mændene saa ubestandige?

I Eden Adam sov, nyskabt og reen,
Da skabtes af hans Side en Mandinde:
Nu gaae vi Stakler om til hver en Qvinde,
Og søge det forlorne Sidebeen.

(Castelli.)

Martsviolens Skjebne.

I Græsset staaer liden Martsviol,
Og hilser blufærdig den stolte Sol.
Liden Martsviol
Hilser beskeden den skjønne Sol.

O vilde den dog, mens den iler forbi,
Nedstige til mig fra sin Himmelsti!
Mens den iler forbi
Nedstige til mig fra sin høie Sti.

Dens Smiil har varmet mit unge Bryst,
Har fyldt mig med den saligste Lyst.
Mit unge Bryst
Har Straalerne fyldt med den saligste Lyst.

Naar Læben sig aabner til Morgensuk,
Bortkysser den Skjønne min Taaredug.
Ved mit Morgensuk
Bortkysser Solen min Taaredug.

Men bort den iler saa stoltelig,
Og lader kun Nat tilbage hos mig.
Saa stoltelig
I Nattens Favn nedstyrter den mig.

Fortvivlet jeg styrter i kolde Hav,
Og sukker Farvel fra min vaade Grav.
I det kolde Hav
Jeg sukker Farvel og finder min Grav.

Liden Mø, saa skjøn som den stolte Sol,
Tænk flittelig paa liden Martsviol!
Du Ynglingens Sol,
Foragt ei Beskedenheds Martsviol.

(Sophus Zahle.)

